

ДОРОТИ КУМСЪН БОНБОНИ ЗА ЗАКУСКА

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2015

chitanka.info

На Тес, която е вдъхновението за тази история.

ПРОЛОГ

Това е като миг между два удара на сърцето. Пространство, в което не се случва нищо. Когато кръвта във вените забавя устрема си, стаяваш дъх и съзнанието ти изпада в огромната празнота на нереалното.

Говоря с него по телефона.

Той е. Наистина е той.

— Трябва да поговорим за нашето бебе — казва.

Бих захвърлила телефона, ако можех да помръдна. Ако гласът му не се промъкваше из тялото ми и не вцепеняваше мускулите ми.

— Кендра? — пита той. — Чуваш ли ме?

Линията леко пращи, защото той се обажда от мобилния си, някъде в иначе празния офис звъни друг телефон, но аз го чувам. Разбира се, че го чувам. Всяка дума е ясна и точна, ниският му глас е дълбок и плавен като огромен съд с топъл сироп. Чувам го и споменът за него просветва в ума ми.

Едрата му мускулиста ръка посяга, за да ме хване; стоманената му хватка се сключва на гърлото ми. Устата му се усмихва, когато изрича, че ще направи всичко за мен; усещам дъха му в ухото си, когато казва, че ще ме убие.

— Кендра, чуваш ли ме? — повтаря той заради мълчанието ми.

— Да — насилвам се да изрека. — Да, чувам те.

— Трябва да поговорим за детето ни... Трябва да ми кажеш за него, или за нея. — Замълчава, поема дъх. — Дори не знам дали е момче, или момиче. Това не е честно. Имам право да знам. Имам право... Кендра, трябва да говориш с мен. Дължиш ми поне това.

Не казвам нищо.

— Ще те изчакам след работа. Сега съм пред сградата, но ще те изчакам. Кога приключваш?

Паниката се надига в мен като гнездо разбудени прилепи, превръща се в пелена от плътни, черни, кожести криле, която покрива всичките ми сетива. Той е отвън? Той е отвън — сега?

— Тази вечер съм заета — отвръщам, опитвам се да звуча нормално. Не искам да издам страха си.

— Не ме интересува дали си заета — съска той. — Нищо не е важно от това. Трябва да поговорим.

— Аз, ами... — заеквам. Трябва да овладеем ситуацията. Не може да ми причини това.

— Знам къде работиш, според теб колко време ще ми трябва да разбера къде живееш? Ще дойда в дома ти. Ще идвам до службата ти всеки ден и след това ще идвам и у вас. Няма да те оставя на мира, докато не поговориш с мен. Можеш да предотвратиш това, като се срещнем сега.

Той наистина ще го направи. Знам, че ще го направи. Знам на какво е способен, когато не получава онова, което иска.

— Ще се видим отвън в пет без петнайсет — казвам аз. — Мога да ти отделя половин час.

— Добро момиче — мърка той, гласът му е мек, разумен, спокоен. — Знаех, че ще постъпиш правилно. Нямам търпение...

— Чао — изричам и прекъсвам разговора, като почти хвърлям бялата слушалка на вилката.

Допреди пет минути дори не предполагах, че ще ме открие. Преди пет минути не ми хрумваше, че ме търси. Преди пет минути най-голямата ми грижа беше в кой супермаркет да напазарувам.

А сега се случи това.

Ръката му стиска гърлото ми; меденият му глас пълзи в ухото ми.

Този път наистина ще ме убие, нали?

ПЪРВА ГЛАВА

*Зърнена закуска, една супена лъжица захар
и леденостудено мляко.*

— Ти си черна.

Колкото и да е странно не изпищях, не се разскимтах и не се свлякох трепереща, когато установих, че в дома ми е проникнал натрапник. Олюлях се назад и сърцето ми замря; вгледах се в нея с широко отворени, изплашени очи, но не изпищях.

Беше ранна съботна утрин. Тъкмо си бях взела душ и тръгвах към спалнята, за да се преоблека, когато открих натрапницата — всъщност натрапниците — да стои пред банята и да се взира в мен. Тя беше висока около метър, шестгодишна, със зелени очи, тъмни и лъскави като евкалиптови листа, и с дълга до раменете черна коса — прихваната от едната страна с червен ластик, а от другата се спускаше на вълни по рамото. До нея стоеше огледалната ѝ версия от мъжки пол — с по-къса тъмна коса, но със същия ръст, на същата възраст и със същите зелени очи.

И двамата бяха облечени доста... разнообразно. Под розовата ѝ пола с воланчета имаше клинче на сини и бели райета, а под избеляла оранжева жилетка се виждаше тениска с дълъг ръкав. Жълтите ѝ чорапи бяха набрани като гамаши на глезените, а на червените обувки се кипреха големи жълти цветя. Той беше с дълги сини панталони, като единият му крачол беше затъкнат в зеления чорап. На бялата тениска личеше авангардна шарка от следи от флумастери и петна от пръсти, а едното крайче на яката на вълнената жилетка с цип беше подгънато навътре и издуваше дрехата на рамото му.

Дрехите и на двамата бяха така измачкани, сякаш бяха спали с тях.

Освен размъкнатите дрехи, близнаците споделяха и още нещо — имаха сивкав тен, а под очите им личаха синьо-лилави сенки, като

размазани следи от прах. Приличаха на измъчени от февруарския студ бездомници, които са влезли в дома ми да се стоплят. Но аз знаех, че не са бездомни деца. Това бяха децата на моя хазяин. Току-що се бях нанесла в апартамента и още не бях виждала хазяина и семейството му, защото бяха в Америка, когато пристигнах от Австралия. Е, явно се бяха завърнали.

Децата ме оглеждаха без притеснение — очите им се спряха на найлоновата шапчица за баня, на влажното ми лице, на мокрия врат и раменете, на кърпата, която бях увила около тялото си и стисках яростно, на коленете ми, които се подаваха изпод нея, и на поръсените с капчици вода прасци. След това задържаха поглед на ходилата ми, вероятно привлечени от пухкавите бели чехли.

— Ти си черна — рече пак момичето с ясен и твърд глас. Говореше с искреността на дете и увереността на възрастен. Знаеше как да се обръща към хората, без значение от годините им. В ръцете си държеше синьо зайче с увиснали уши.

— Да, така твърдят — отвърнах аз.

— Аз съм Съмър — рече тя и потвърди предположението ми, че е дъщерята на хазяина. После вирна пръст към момчето. — Той е Джаксън. Ние сме близнаци. — Пак ме огледа — от найлоновата шапка до краката — и се втренчи в очите ми. Искаше да ме хипнотизира, да получи цялото ми внимание, докато пожелае. Лицето ѝ, обрамчено от странната прическа, беше невинно и открито, но все пак мъдро и потайно. Зад това лице преминаваха милион незначителни и значителни мисли.

Съмър сви малките си кокалести раменца, откъсна поглед от очите ми и кимна лекичко.

— Доста си хубава — рече тя.

— О... благодаря ти — отвърнах.

Джаксън се наведе към Съмър, сви длани около устата си и няколко секунди ѝ шепна нещо на ухото. След това тя кимна. Джаксън се отдръпна.

— Не си хубава като мама — информира ме Съмър.

Погледнах към Джаксън, вероятно заслугата за това беше негова.

Той се взираше в мен, предизвикваше ме да възразя. Явно не беше от приказливите, но знаеше как да изрази позицията си.

— О, добре — отвърнах аз.

— Съмър! Джаксън! — извика мъжки глас от долния етаж, близо до входната врата на апартамента ми, и сърцето ми отново подскочи.

— Какво правите там? — продължи гласът и по стълбите се чува стъпки. Това вероятно беше хазяинът, Кайл Гадсбъроу, идваше да се присъедини към децата си и да ме види полугола. Преди да измисля план за бягство, който вероятно щеше да успее, ако се бях сетила да се мушна отново в банята, пред мен се появи господин Гадсбъроу.

Той почти изпълни пространството на горната площадка на стълбището, защото беше висок човек, над метър и осемдесет. Изглеждаше малко по-възрастен от мен, може би на трийсет и шест или трийсет и седем, с едро, но стройно тяло. Носеше широки тъмносини джинси и измачкана бяла тениска под металносиво яке. Черната му коса беше много късо подстригана, а очите му бяха огромни, като на децата, но кафяви. На лицето му личеше леко набола брада, а тенът му, също като на децата, беше доста блед, сякаш страдеше от недоспиване.

Хазяинът спря рязко на върха на стълбището, въздъхна и извъртя очи към децата.

— Нали ви казах, че не е тук, сигурно е излязла да напазарува. — А когато те не му отвърнаха и продължиха да се взират в мен, той явно се зачуди какво толкова гледат и погледна в същата посока. Кимна ми за кратко и пак се обърна към децата. После спря. Видях как умът му най-сетне регистрира факта, че е видял човек. Той се извърна към мен, изглеждаше изненадан и объркан.

— О, вие сте тук. Извинете, ние... — замълча, защото осъзна, че е в присъствието на почти гола жена. Жена, която не му беше съпруга. На сиво-бялото му лице, измъчено от безсъние, като алени следи лумнаха две ярки червени ивици.

— О... — запъна се той. — О... аз... — Заотстъпва, забравил, че стои на върха на стълбището, пропусна едно стъпало и политна назад. За миг, за частица от секундата, господин Гадсбъроу като че ли увисна във въздуха, а после тялото му започна падането си по дървеното стълбище. Препускащото ми сърце се качи чак в гърлото, защото очаквах да се претърколи надолу, но той успя в последния момент да протегне ръка и да се вкопчи в белите перила. Щом се закрепил, слезе още няколко стъпала, докато вече виждахме само късите меки

кичурчета, които се виеха в неравни завъртулки по темето му. Обърна се към стената, за да не ме зърне дори по случайност.

— Хайде, деца, трябва да вървим — каза на стената. — Веднага. ВЕДНАГА! — И чух как изтича надолу по стълбището и през вратата, сякаш дяволът беше по петите му.

Съмър, която също като мен и брат си, беше гледала към господин Гадсбъроу, се обърна и каза сериозно:

— Трябва да вървим. — А тонът ѝ добавяше: — *Но ще се върнем.*

— Добре — отвърнах на изреченото и неизреченото.

Съмър тръгна първа по стълбите; през пролуките в перилата виждах как пристъпва внимателно, докато не изчезна от поглед. Джаксън пое след нея, но на първото стъпало се обърна и ми хвърли красноречив поглед: „Не успя да ме заблудиш — казваше този поглед. — Ясна си ми.“

Отстъпих леко назад под силата му.

Само един човек ме беше гледал така през целия ми живот. И то преди цяла вечност. Тогава този поглед ме разстройваше, но сега едва не ме съкруши. Как е възможно едно шестгодишно дете да ме гледа, сякаш за него съм отворена книга?

Примигнах, очаквах да каже нещо. Но не. Той си беше свършил работата, погледът беше хвърлен. Джаксън се обърна и затрополи по стълбите след сестра си и баща си.

„Добре — рекох си, когато вратата изщрака след Джаксън, — трябва да се махна оттук. Веднага.“

ВТОРА ГЛАВА

Най-напред опрях един стол от трапезарията под дръжката на вратата в спалнята.

Не исках да рискувам повече. За да се облека, трябваше да имам поне минутка време, в случай че някой от семейство Гадсбъроу пак се появи.

Проверих два пъти дали столът е подпрян добре, преди да сваля кърпата и да взема шишенцето с лосиона за тяло. Седнах на нощното шкафче и изстисках цяла шепа от белия крем на дланта си. Намазах се за рекордно кратко време — трийсет секунди, — после грабнах черния си сутиен от леглото и бързо го закопчах. Нахлузих бикините, после облякох бяла фланела с дълги ръкави и закопчах джинсите си.

Всичко това ми отне по-малко от две минути и през цялото време не откъсвах очи от вратата, за всеки случай.

Само преди дни бях в Австралия.

Все още понякога се обърквах, озъртах се като къртица, която за първи път се подава над повърхността и вижда светлината. Налагаше се постоянно да си припомням, че голите дървета, ниските температури и студът означават, че съм в Англия, че отново съм в страната, в която съм родена. У дома. Само допреди няколко дни водех съвсем различен живот в Сидни. Имах апартамент близо до центъра на града и работех в отдела за връзки с обществеността на голяма медийна компания.

Преди пет дни изтощена и леко замаяна от високата кръвна захар, заради цяло денонощие угощения със сладки, аз излязох от митническото гише на летище „Хийтроу“ в залата за пристигащи. Като не обръщах внимание на хората, които получаваха прегръдки от посрещаните си, аз се отправих към пиацата на такситата. Никой не ме посрещна, защото малцина знаеха, че се връщам. Родителите ми живееха в Гана, сестра ми живееше в Италия, а двамата ми братя — в

Испания и Канада. Семейството ми беше пръснато по света, а аз не исках да ангажирам приятелите си да ме посрещнат.

Бях събрала най-ценните си вещи в раница и два куфара. Документите си бях изпратила по пощата, преди да тръгна, и по някое време щяха да пристигнат. Наредих се на опашката за такси пред летището и помолих да ме откара на адрес в Брокингам, на границата между Лондон и Кент.

Когато таксито пое по магистралата към Лондон, аз знаех, че семейство Гадсбъроу, новите ми хазяи, няма да са у дома. Кайл Гадсбъроу беше казал, че трябва да отидат до Ню Йорк. Нямамо как да ме посрещнат, но какво да се прави — налагало се да идат в Америка, а аз трябвало да дойда в Англия.

Трябваше да взема ключовете от съседката. Тя ми отвори и аз леко се смутих. Косата ѝ приличаше на кафява белтъчна целувка на главата ѝ, а жестоко оскубаните вежди и дълбоките бръчки около устните я караха да изглежда така, сякаш хлътва навътре в себе си.

Тя не искаше да ми даде ключовете. Първо настоя да види паспорта ми и копие от договора за наем. Щом изпълних това, поиска още някакъв документ за самоличност. Показах ѝ британската си кредитна карта. Тя разбра, че няма как да отлага повече, затова рече, че щяла да се obuе и да дойде с мен. Това преля чашата. След двацет и четири часа полет и сто и петдесет лири за такси търпението ми, и без това твърде изопнато, беше съвсем изтъняло. Протегнах ръка за ключовете и тя неохотно ги пусна в дланта ми.

Господин Гадсбъроу беше казал, че входът към моя апартамент е от дясната страна на къщата, зад висока порта от ковано желязо. След като я отключих, аз завлачих багажа си по каменната пътека и заобиколих бялата къща. Отзад имаше голям, затревен двор, обграден със сив плочник. Срещу голямата къща се намираше моят апартамент.

Господин Гадсбъроу беше архитект и беше проектирал и обнови апартамента над стария гараж, за да го превърне в студио за съпругата си. Отвън беше бял, с шест големи прозореца, които гледаха към двора, и три капандури на скосения покрив. В средата на сградата, където навремето е бил входът за гаража, се намираше синята входна врата.

Още щом наближих, усетих апартамента като свой, макар че го бях виждала само на снимките, които господин Гадсбъроу ми изпрати

на електронната поща. Почувствах го като място, където мога да започна наново. Бях взела набързо решението да напусна Сидни. Нямах представа къде ще живея, нямах семейство в Англия, на което да разчитам, затова прекарах часове в мрежата, докато не видях обявата за този апартамент. След няколко разговора със собственика, след като получих договора и го изпратих подписан по куриер, и след като преведох сумата, мястото вече беше мое. Само мое. Изпълни ме спокойствие, когато господин Гадсбъроу ми каза, че мога да наема апартамента. Вече имах къде да живея, имах къде да се скрия.

Завлачих сивите си куфари по покритата с плочи алея към апартамента. На тъмносинята врата имаше месингово мандало. Зад нея беше стълбището, което водеше към моето убежище.

Хлад се втурна по стълбите, за да ме посрещне, когато отворих вратата. Беше дори по-студено, отколкото отвън. Личеше липсата на човешко присъствие.

Вгледах се в дървеното стълбище, което леко се извиваше на върха си — нямаше начин да пренеса всичко наведнъж. Оставих куфарите до вратата и поех нагоре.

Свалих раницата и чантата си, върнах се и завлачих единия куфар по стълбите, после пак надолу, за да взема втория. Когато най-сетне затворих вратата след себе си, спрях — като че ли го правех за първи път от седмици. Спрях и позволих на покоя, който това необитавано от много време място излъчваше, да ме обгърне. Затворих очи, вдишах усещането за неподвижност, после го издишах. Значи това било спокойствието. За него копнеех, когато се качих на самолета за дома.

Отворих очи и за първи път огледах добре апартамента. Той беше дълъг около четирийсет крачки и голяма част от тях представляваха едно помещение. Вдясно беше дневната с диван, телевизор и масичка за кафе. До дивана имаше врата към спалнята. Вляво видях малка кръгла маса за хранене и три стола. В дъното беше кухнята. Тя имаше цяла стъклена стена, през която нахлуваше светлина. До нея беше вратата за банята. Освен в спалнята, целият под беше от дъски, покрити с шарени килимчета, които го осейваха като островчета на равни интервали.

На масата за хранене имаше кутия шоколадови бонбони с розова панделка, а на нея беше облепната малка бяла картичка със следните

думи:

Добре дошла в новия си дом, Кендра.
От семейство Гадсбъроу

Мил и неочакван жест, който ми подсказа, че са добри хора. Нормални, внимателни хора. С такова впечатление бях останала и от разговорите с господин Гадсбъроу — че са почтени и дружелюбни хора.

Дружелюбни. Това бе събудило лека тревога у мен. Помислих си, че *дружелюбността им може да се окаже проблем*, когато оставих картичката и се вгледах в бонбоните. Искях известно време да бъда сама. Чувствах се като беглец, бях избягала от Австралия и сега имах нужда от усамотение. От място, където да остана сама и да ближа раните, които ме накараха да напусна Сидни; да се събера. Трябваше първо да укрепна, преди отново да се върна сред хората.

Най-големият ми страх, докато докосвах целофана на бонбоните, бе, че няма да ме оставят сама достатъчно дълго, за да започна да изграждам наново живота си. Страх ме беше, че няма да ме оставят на мира. Това е.

Кречех из спалнята, кърших ръце и се притеснявах. Ирационалният ужас нарастваше в мен с всяка минута. Децата сигурно са се върнали в къщата и са казали на госпожа Гадсбъроу какво се е случило.

— Тя е доста хубава — казала е небрежно Съмър.

— И нямаше дрехи, нали, тате? — добавил е лигаво Джаксън.

Всеки момент госпожа Гадсбъроу щеше да връхлети тук с тиган в ръка, за да ме линчува. За да ми каже да не се мотая без дрехи, даже под душа. Особено под душа.

Дори да не дойде, за да ме обвинява, със сигурност не ѝ е станало приятно. Това ще посее семето на съмнението у нея, ще се зачуди дали не съм хвърлила око на съпруга ѝ и от своя страна ще започне да ме държи под око.

Когато тази мисъл кристализира в ума ми, аз облякох пуловер, отгоре вълнена жилетка и след това черното си дълго палто. Бързо увих шала на многоцветно райе на врата си, грабнах си чантата и тръгнах към вратата. Щях да обиколя няколко агенции за имоти, щях да взема влака за Централен Лондон и да прекарам деня там. Щях да се върна възможно най-късно, когато вече са заспали. Можех да правя така — да стоя навън до късно, — докато не намеря ново жилище.

Преди да изляза от апартамента, открянах входната врата съвсем мъничко и надникнах навън, за да проверя дали е чисто. Къщата се издигаше отвъд двора — огромна, бяла и внушителна. Виждах прозорците на кухнята. Дървените капаци бяха вдигнати и аз виждах как господин Гадсбъроу седи до кухненската маса и ръкомаха възбудено пред двете деца, които седяха до него. Изглеждаха изцяло погълнати от думите му. Госпожа Гадсбъроу не се виждаше никъде. Това беше шансът ми да се измъкна.

Пристъпих прага и затворих леко вратата. Съвсем внимателно плъзнах ключа в ключалката на резето и бавно го завъртях. После пъхнах ключа и в секретната ключалка и го превъртях безшумно два пъти.

Прехапала горната си устна от напрежение, аз се обърнах да прекося крадешком двора към портата, когато видях, че господин Гадсбъроу стои точно зад мен с кутия бисквити в ръка.

— ГОСПОДИ! — изписках аз, отскочих назад и се хванах за сърцето. — НЕ ПРАВЕТЕ ТАКА! — *Какво им ставаше на всички в това семейство, що за талант да изскачат от нищото?*

Хазяинът ми се сащиса, сякаш сам не вярваше, че е способен да ми причини подобно нещо.

— О, господи, съжалявам — рече той и посегна към мен със свободната си ръка. Аз се отдръпнах и притиснах гръб към вратата, за да не ме докосне. За последния час бяхме преминали твърде много граници, нямаше нужда да преодоляваме още.

Той отдръпна ръка и отстъпи назад, за да ми осигури пространство. Аз се отдалечих мъничко от вратата, защото вече беше на безопасно разстояние.

— Госпожице Тамали, съжалявам, не исках да ви изплаша — каза той.

— Наричайте ме Кендра — отвърнах предпазливо, сърцето ми още препускаше.

— Съжалявам, Кендра, не исках да ви стряскам. Това е последното, което съм искал.

— Всичко е наред, господин Гадсбъроу, добре съм. Просто съм малко нервна.

— Наричайте ме Кайл — рече той.

— Добре, Кайл.

— Тъкмо давах на децата да закусят — продължи и посочи към кухнята зад него — и ви видях. Искях да ви хвана, преди да сте излезли, за да се извиня. Не знаех кога ще се върнете, а ние сигурно ще си легнем след закуската. Изморени сме от пътуването и часовата разлика. Но искам да ви се извиня за преди малко. Нали знаете... за преди малко... — Гласът му затихна и той се изчерви лекичко, когато споменът изникна в ума му.

— Всичко е наред — рекох автоматично, макар да не беше така. Все пак не беше нарочно, което донякъде го правеше „наред“.

— Със сигурност не е наред — прекъсна ме той. — Почти половин час обяснявах на децата защо не е наред. Много съжалявам. — Гласът му беше плавен и нежен, със слаб акцент, вероятно северняшки, и леко застъпваше думите.

— Наред е, наистина.

— Не е. Искам само да ви уверя, че няма да се случи отново. Те са деца, нали разбирате. Не знам дали имате деца? — Очите му се плъзнаха по тялото ми, сякаш можеше да прецени по извивките му дали имам деца, после отново се изчерви. Явно си спомни, че е виждал въпросните извивки, прикрити само от кърпата.

— Чувала съм какви са — рекох с лек сарказъм. Ако имах деца, нямаше ли да живея с тях?

— Е, моите специално наумят ли си нещо, не се отказват. Когато им казах, че съм ви дал апартамента под наем, искаха да научат всичко. Искяха да ви видят веднага. Искяха снимка. Искяха да ви намерят веднага. Искяха да идат до Сидни. Не разбираха защо не могат да идат до Сидни на път за Ню Йорк, нали все се ходи със самолет. Когато стигнахме в Ню Йорк, не повдигнаха пак въпроса. Реших, че са забравили, но по пътя от летището Джаксън внезапно си спомни и

припомни и на Съмър. Не успях да ги спра, затова ги пуснах да се уверят, че ви няма тук, а вие, разбира се, бяхте тук.

Явно не го биваше в приказките. През цялото време говореше предимно с очи, които бяха с цвят на тъмен махагон и танцуваха. Отблизо беше привлекателен мъж. Ако не се броят изписаното на лицето му изтощение, бледата кожа и тъмните сенки под очите, той беше хубавец. Имаше здрава физика, меко очертана брадичка, силни, но изразителни черти и излъчваше естествена любознателност, която дъщеря му беше наследила. Накъде в огромния ръст, в тялото, в цялата му личност беше втъкана нежност, която предразполагаше — стига да не се промъква изневиделица зад теб.

— Ние почукахме — рече Кайл в края на обясненията.

— Вероятно съм била под душа — отвърнах с безизразно лице само за да го видя как се изчервява отново, и той го направи, веднага. Когато се изчервеше и наклонеше леко глава, се превръщаше в смутено момче, което са хванали да наднича в каталога за бельо на майка си; превръщаше се във възрастна версия на Джаксън.

— Няма да се повтори — рече Кайл. — Вижте, ако искате, ще ви дам резервните ключове, може да ги дадете на някой друг.

— Не, предпочитам да са наблизко, например у вас, в случай че се подхлъзна в банята и не мога да стана.

Този път не се изчерви, а килна леко глава на една страна и се усмихна. Имаше хубава усмивка, топла, сладка, приканваща.

— Ще се шегувате с този душ, докато съм жив, нали? — попита той.

— Аха, нещо такова.

— Не ви изплашихме много, нали? Надявам се, че няма да си намерите друго жилище. Защото случилото се със сигурност няма да се повтори. Решил съм да се науча да контролирам по-добре децата. Това е моята мисия.

— О, те бяха чудесни. Само малко ме стреснаха, нищо повече.

— Да, така ще кажете, но не знаете колко често ме изправят на нокти. Още не съм свикнал, нали разбирате.

— Така ли... — Нима децата не бях негови? Къде беше съпругата му?

— С жена ми се разделихме — каза той в отговор на незададения ми въпрос. — Съвсем наскоро. Преди няколко седмици. Затова дадох

апартаментата под наем — това беше работното ѝ студио — кимна към апартаментата. — Току-що бяхме в Ню Йорк, тя смята да живее там. Без нас. Развеждаме се. Мислех си, че ще е пътуване за сдобряване, но последната нощ лежахме в огромното хотелско легло, децата спяха между нас, а тя шепнеше: „Искам развод, Кайл. Не можем да оправим нещата, затова искам развод.“ Страхотно, нали? Спахме в едно легло цели две седмици. Четиримата, като в доброто старо време, и ето как приключи тя. Аз дори не съзнавах, че се опитваме да оправим нещата.

С всяка негова дума пръстите на краката ми се свиваха в маратонките, а всеки мускул на тялото ми се изопваше от усилието да не се обърна и да избягам от него. Знаех какво е развод. Точно от развод бягах. Не исках да налитам на друг.

Кайл замълча и останахме неподвижни. Този негов емоционален изблик, който ме въвляче в най-съкровени семейни тайни, се възправи между нас като неочакван ужас. И двамата не знаехме какво да кажем и се възцари неловка, сковаваща тишина.

— Канехте се да се изнесете посред нощ, нали? — попита той тъжно. Поклати глава и прокара ръка през късата си коса. — Много съжалявам, това сигурно е най-ужасното първо впечатление за вас — онова в апартаментата, а сега и резюмето на проваления ми брак. Съжалявам.

Не звучеше такъв по телефона. Наистина, тогава обсъждахме делови въпроси, но ми се стори спокоен, сякаш мисли за твърде много неща, но споделя малко от тях. Вероятно умората от пътуването и внезапното осъзнаване, че вече е самотен баща, бяха развързали езика му. Така или иначе не знаех какво да кажа.

В къщата на семейство Гадсбъроу зазвъня телефон — силно и стряскащо. Напрежението, което сковаваше раменете и стомаха ми, изчезна и пръстите на краката ми се отпуснаха. Нямахме нужда да казвам каквото и да било, той щеше да отиде да вдигне телефона, а аз щях да се отърва от него. Той ме гледаше, сякаш чакаше отговор на нещо. Аз пък се взирах в него и чаках да се върне в къщата. Звъненето продължаваше.

— Няма ли да вдигнете? — попитах и посочих към къщата.

На лицето му се изписа изненада и той се озърна назад.

— О, да. — Все така не тръгваше към къщата. Усмихна ми се смутено и сведе очи към краката си, преди да вдигне глава към мен. —

Бихте ли... сигурно няма да искате да влезете? Да закусите с нас и да се запознаете както трябва с децата? — Сви рамене. — Те няма да ме оставят на мира, докато не се запознаете. Е, Съмър няма да ме остави на мира, Джаксън само ще й съдейства. Мълчалива подкрепа, но много ефективна... Вижте, обещавам, че ще млъкна, ако дойдете на закуска. Искате ли?

Ако трябва да съм честна, наистина честна, не исках да закусвам с тях. Нищо лично. Изглеждаха много мили хора, но ги познавах едва от час, а животът ми вече се превръщаше в някакъв триъгълник от объркване, тревога и усложнения. Госпожа Гадсбъроу беше заминала и затова аз бях получила апартамента. Буквално бях прелетяла половината свят, за да се озова там, откъдето тръгнах на фронтовата линия на още един развод; сега щях да стана свидетел на всичко онова, от което се опитвах да избягам. Щях да видя с очите си колко брутална, грозна и гадна може да е една окончателна раздяла. Освен това имаше и деца. Присъствието на деца беше истинско мъчение за мен. Разкъсваше ме отвътре, напомняше ми за пропуснатите възможности, караше ме да изпитвам дълбока, изгаряща болка. Можех да живея близо до тях, но не и да се ангажирам с тях.

„Не трябваше да се нанасям тук“, Осъзнах аз, докато се взирах в хазяина си, а телефонът не спираше да звъни.

— Моля ви? — настоя Кайл.

— Добре — отвърнах. Наистина нямах друг избор.

ТРЕТА ГЛАВА

Джаксън и Съмър седяха притихнали до дървената маса в кухнята.

Съмър беше начело и синьото ѝ зайче подскачаше по подложката за хранене — понякога политаше високо-високо и се спускаше като камикадзе към празната бяла купа пред нея, като в последния момент отскачаше отново. Джаксън, който седеше вдясно на сестра си, беше опрял лакът на масата и подпираше глава на дланта си. Взираше се в купата си, сякаш разгадаваше тайните на вселената.

Масата беше готова за закуска: на нея имаше кутия с корнфлейкс, лъжици, бяла керамична купа, пълна със захар, чаши, кутия с мляко и неотворена кутия портокалов сок. Кайл остави бисквитите на масата и хукна да вдигне телефона.

Поколебах се на прага. Децата мълчаливо проследиха с поглед как баща им изхвърча от кухнята и се обърнаха към мен.

Лицето на Съмър се озари и тя направо сияеше, когато вдигна ръка и ми помахаше. Джаксън я погледна, нацупи устни, смръщи се и се втренчи в нея, сякаш я обвиняваше в предателство.

— Здравсти — казах предпазливо, не смеех да прекрача прага. Не смеех да вляза в стаята при тях, докато баща им го нямаше. И двамата мълчаха, макар че Съмър засияваше все повече.

— Баща ви ме покани на закуска — обясних аз. — Имате ли нещо против? — Съмър се озърна към Джаксън, сякаш му искаше позволение. Той се втренчи в нея и нещо просветна мимолетно в очите му, преди да ги сведе отново към масата. Не беше нужно да чета мисли, за да разбера, че не е много доволен от присъствието ми. Наистина не искаше да съм с тях. Съмър му се ухили и се обърна към мен.

— Ще трябва да си вземеш купа — рече тя и посочи към един от белите шкафове на стената.

— Добре — отвърнах и оставих чантата си на стола вляво от нея, срещу Джаксън. Свалих си палтото, но не и жилетката. Отидох към

шкафа, който Съмър сочеше, и открих купа като техните. Отнесох я на масата и се настаних.

— Трябва да си вземеш и чаша за сок — посъветва ме Съмър точно когато задникът ми докосна дървената седалка.

Пак последвах вирнатия ѝ пръст до шкафа, съседен на този с купите и чиниите, и от дълбините му извадих проста, гладка чаша за вода.

— Нещо друго? — попитах. Съмър поклати глава и ме възнагради с усмивка. Джаксън, който не откъсваше очи от мен, вдигна ръка и посочи чекмеджето до шкафа.

— О, да, лъжица — сетих се аз.

Той кимна и по лицето му пробяга лека усмивка, преди да забие отново поглед в купата пред себе си.

На заден план, зад отворената врата, Кайл крачеше из коридора, притиснал бялата слушалка на безжичния телефон до ухото си, а на лицето му бе изписано крайно неудоволствие.

Разговаряше с жена си. С бъдещата си бивша жена. Само човек, когото обичаш, може да ти докара такова изражение. Някой, когото си обичал. Който знае как да стигне до най-уязвимото ти място. Някой, който знае къде е най-меката, най-нежна част на сърцето ти; някой, който знае с какви думи, погледи и действия може да проникне най-дълбоко; който знае кои рани няма да заздравеят никога.

Гледах го как крачи из коридора. В имейлите и телефонните разговори не беше споменал, че се разделя с жена си. Нито веднъж. Когато подписах договора за наем, не знаех, че ще живее сам с децата. Но пък как да спомене подобно нещо? Как да обясниш на напълно непознат, че животът ти е в период на „възстановяване“? Сега вече разбирах защо е трябвало да идат в Ню Йорк. Сега разбирах защо изглеждаше толкова изтощен. Не беше само умора от пътуването, а умора от живота. Кайл играеше на гоненица със събитията от последните няколко седмици.

Той беше съсипан от провала на брака си. Вероятно не беше очаквал такова нещо. Но кой изобщо очаква един развод? Нима, докато изричаш брачната клетва, дори за миг предполагаш, че партньорът ти един ден ще заживее на седем часа път със самолет от теб, докато ти се взираш в дулото на неизбежната раздяла?

Лицето му се смръщи на нещо казано в другия край на линията. Отдръпна телефона, вдигна поглед към тавана, вдигна и ръце, сякаш молеше бог за сила, после пак залепи телефона на ухото си. Ако изобщо съществуват хора, които допускат възможността за развод в мислите си, докато изричат „да“ пред олтара, Кайл определено не беше от тях. А сега, смазан от дерайлирането на брака си, той очевидно все още се люшкаше и не успяваше да се съвземе. Всъщност може би все още опитваше да се изправи на крака.

Съзнавах, че сигурно госпожа Гадсбъроу се обажда, за да провери дали са се прибрали, въпреки че при нея вероятно беше посред нощ, затова откъснах поглед от Кайл и отидох да седна до масата.

— Как се казваш? — попита ме Съмър, когато оставих лъжицата си в купата.

— Кендра — отговорих. — Но повечето хора ме наричат Кени.

— Кенди — рече Съмър. — Кенди. — Кимна и добави: — Кенди ми харесва. Хубаво име.

Кенди. Усмихнах се на шегата. Не си направих труд да я поправя, защото нямаше значение, дори да започнеш да ме нарича така. Децата винаги преиначават имената. Ако решат да прекръстят някого, няма спасение.

— Аз се казвам Съмър — каза тя. — Това е сезон^[1]. Знаеш ли? Кимнах.

— Да, зная. Харесва ми името ти, Съмър.

— Той се казва Джаксън — добави тя и посочи към брат си. — Не означава сезон, просто момчешко име. Мама го избра. — Тя проточи „маааааам“, преди да добави „а“. Не бях чувала някой да изрича така тази дума.

— И Джаксън ми харесва — обявих и му се усмихнах.

Той вдигна поглед за миг, после пак го заби в купата, но по лицето му пробяга едва доловима усмивка.

Възцари се тишина. Не знаех още колко време ще чакаме Кайл. *И дали изобщо трябва да го чакаме, или да започваме със закуската, за да си тръгнат най-сетне, когато всичко това приключи.*

— А как се казва зайчето ти? — попитах, просто за да кажа нещо.

Съмър погледна към синята играчка в ръката си и я поразклати.

— Скокла. Защото скача. — И ми показва как зайчето скача по масата и как оцелява при няколко смъртоносни спускания към гладките бели дълбини на купата ѝ.

Усмигнах ѝ се.

— Много е хубаво. Тя ли е най-добрата ти приятелка?

Скокла застина във въздуха, а Съмър вдигна зелените си очи към мен и с другата ръка прибра косата от лицето си. Като че ли се изненада от въпроса ми и лекичко се смръщи. После посочи брат си.

— Джаксън ми е най-добрият приятел. Той ми е брат. И ми е най-добрият приятел.

— О, разбирам. — Почувствах се глупаво. — Е, Скокла обича ли моркови? — опитах да се реабилитирам.

Момиченцето се вгледа в мен с леко присвити очи, после стисна устни със съвсем искрена загриженост. Остави зайчето, посегна и ме потупа успокояващо по ръката.

— Скокла не е истинско зайче — каза тя тихо и внимателно, сякаш се притесняваше как ще ми се отрази тази новина. — Тя само се преструва. И не яде. — Туп, туп, тупаше ме ръчичката ѝ. Захапах устната си от вътрешната страна, за да не се разсмея на сериозния ѝ тон. Тя беше искрено загрижена за мен; лицето ѝ изразяваше тревога заради идиотизма ми. Взирах се в мъничката бяла ръчичка, която потупваше моята, и в гърдите ми се разля мъка.

— НЕ! ЧУЙ МЕ! — изкрещя внезапно Кайл, а ние подскочихме на столовете и се извърнахме към вратата. Беше се сковал от гняв, лицето му беше зачервено, а очите му пламтяха. — ТИ МЕ НАПУСНА, АШЛИН! НЕ АЗ ТЕБ! ТИ МЕ НАПУСНА! ЗАТОВА НЯМАШ ПРАВО ДА КАЗВАШ...

Отдръпнах стола си назад, станах и тръгнах към вратата на кухнята. Щом хванах дръжката, Кайл ме видя и внезапно си спомни къде е и кой го чува. Спря да вика и очите ни се срещнаха. Вдигна извинително ръка и изкриви лице в израз на съжаление, но аз сведох поглед и затръшнах вратата. Не исках извиненията му. Първо на първо, не биваше да се държи така. Не и когато децата го чуват.

Сега в коридора се възцари тишина, след малко чухме как Кайл се качва по стълбите. После някъде горе се затръшна врата и той се скри от нас.

Обърнах се към Джаксън и Съмър. Те още се взираха във вратата на кухнята, стиснали устни от притеснение, очите им бяха изпълнени с ужас.

Болката се съживи отново в мен и аз си спомних за Сидни: *Телефонът звъни. След това ужасна тишина. И онзи глас...* Върнах се в настоящето. Бях загърбила всичко това и щях да живея в настоящето. Настоящото беше две ужасени от гнева на баща си деца. Зачудих се дали той не насочва този гняв и към тях.

— Добре, е, да закусваме — казах аз, като опитах да вложа поне малко ведрост в гласа си.

Те ме гледаха с трепет. Тъгата на Съмър, нещастиято ѝ от всичко това, бяха изрисувани с едри щрихи на малкото ѝ бледо лице; страхът на Джаксън, тревогата какво ще се случи с родителите му бяха отпечатани на всеки сантиметър от лицето му. Родителите им като че ли съвсем бяха забравили за тях. Майка им беше заминала за Ню Йорк; баща им крещеше на майка им. Съмър и Джаксън седяха на масата и чакаха закуската си.

Трябваше да направя нещо. Каквото и да е. Трябваше да ги разсея някак. Огледах стаята, красивото обзавеждане и скъпите уреди, търсех с какво да ги развеселя и да отвлека вниманието им.

— Знаете ли какво обичам да закусвам в събота? — попитах аз. Спрях поглед на палтото си, от джоба му стърчеше парченце намачан целофан. В самолета насам бях с това палто и през по-голямата част от пътуването хапвах сладкиши. В джоба ми имаше пакетче бонбони, което отворих, когато се приземихме.

Децата не ми отговориха.

— Е, явно ще трябва да ви кажа, виждам, че и двамата се интересувате — рекох с усмивка. — Не, не. — Вдигнах ръце, за да потуша несъществуващите протести. — Не се преструвайте, че не ви пука, сигурна съм, че отчаяно искате да разберете, но се срамувате да попитате. — Ухилих се още по-широко и се вгледах в еднаквите им личица. Съвсем еднакви — устичките, очите, нослетата.

— Обичам да закусвам с маршмелоус — обясних аз и седнах на мястото си. — Знаете ли какво е маршмелоус? — Бях наясно, че няма да получа отговор — и двамата се бяха затворили в черупките си и беше нужно нещо повече от моята жизнерадост, за да ги извади оттам. — Това са едни малки, мекички захарни неща. Бонбони. Обикновено

са бели или розови. Понякога ги ям на закуска. Но само в събота и само при много, много специални случаи. Но това е моя тайна. — Кимнах към тях. — Само с вас двамата я споделям. — Можех да извадя смачканата торбичка с бонбони от джоба си и да им я покажа, но не исках да им давам бонбони за закуска.

Те все така се взираха в дърдорещата глупачка пред тях.

— Е, затова в повечето съботи ям зърнена закуска. Също като тази — и посочих кутията на масата. — Но обичам да правя закуската специална, съботните закуски трябва да са специални, не мислите ли? От понеделник до петък може и да не са специални, но съботните винаги трябва да са специални. Иначе защо ще го наричаме почивен ден? А за да стане специална, трябва да направите следното. Вземате еднакви купи като тези тук. После вземате торбата си с желания, която винаги е някъде до вас. Вземате я и пхвате ръка в нея ето така. — Посегнах към невидимата си торба и взех щипка от съдържанието ѝ. Поръсих го над празната купа пред мен. — Първата доза желание винаги е любов — осведомих ги аз. Пак бръкнах в торбата и взех още една щипка. — Втората доза винаги е щастие. Защото то кара коремчето да се усмихва. — Те мълчаха, но ме гледаха внимателно. Взех още една щипка. — А тази доза е слънчева топлина, за да ви сгрява отвътре. — Взех още една. — Знаете ли тази какво е? — попитах, а те чакаха. Замълчах. Вече бях привлякла вниманието им, но исках да ги заплена дотам, че да забравят виковете на баща си отпреди малко, поне за няколко секунди. Не бързах. Времето минаваше. Започвах да се чувствам глупаво с щипката невидими желания в ръка, но трябваше да изчакам отговор.

— Магия — изрече тихо гласче. Неохотно, но го изрече.

Усмихнах се на Джаксън, доволна, че е проговорил. Вече бях ангажирала изцяло вниманието му.

— Напълно си прав, Джаксън — отвърнах все така усмихната. Поръсих желанието в купата и взех още една щипка. — А това какво е, Съмър?

— Забавление — каза тя и се ухили.

— Точно така! — Поръсих забавлението в купата. — Добре. Сега, след като сложихме желанията, можем да добавим зърнената закуска. — Изсипах малко корнфлейкс от кутията. — Може да е всякаква, но тази ми е любимата. А щом я изсипем в купата, добавяме

още едно желание. То е най-най-специалното. Защото желанието, което поръсваме най-отгоре, не бива да доверяваме на никого. Може да си пожелаете всичко. Абсолютно всичко. Е, искате ли да опитате?

Съмър се задейства първа. Тя остави Скокла и погледна към торбата си с желания. Бръкна в нея и започна да поръсва желанията си в купата.

— Любов — каза тя след първата щипка. — Щастие. — Джаксън посегна към своята торба. Той не изричаше на глас желанията си, добавяше ги мълчаливо и скоро пред всички ни вече имаше пълни със зърнена закуска купи.

— Сега е време за най-най-специалното тайно желание — казах аз. Взах щипка от торбата си и изчаках да сторят същото.

Съмър затвори очи, каза нещо, като раздвижи съвсем леко розовите си устни, отвори очи и поръси желанието си в купата. Джаксън я последва. На лицето му беше изписана крайна концентрация, докато стискаше желанието си в ръка, погледна само за миг, но с копнеж към вратата и го поръси в купата си.

Аз също взех щипка желание, затворих очи и оставих то да се оформи в ума ми и да добие плът. Внезапно осъзнах, че наистина вярвам в това. Бях го измислила като начин да разсея децата, но ето че започвах да вярвам. Вярвах, че ако много силно си пожелаеш нещо, то ще се сбъдне.

Моето желание беше да постъпя правилно. Всичко, което бях загърбила, някак да се оправи и никой повече да не пострада. А онези, които вече бяха пострадали, да оцелеят. Да оцелеят. Искях само да постъпя правилно. Отворих очи, усмихнах се на децата и поръсих желанието си в купата. Дори да не се сбъднеше, поне мислех за него. Надявах се. *Опитвах се.*

Налях мляко в купите и портокалов сок в чашите и започнахме да се храним.

— Много е вкусно — каза Съмър, докато дъвчеше.

Джаксън кимна, дъвчейки.

— Има вкус на маршмелоус — отбеляза Съмър и така се издаде, че вече е яла маршмелоус.

Джаксън кимна.

— Мъничко — рече той, не искаше да й противоречи. Ако питате мен, зърнената закуска имаше вкус на маршмелоус единствено според

Съмър.

— Харесва ми тази специална съботна закуска — информира ме тя с пълна уста.

Джаксън кимна в мълчание.

— И на мен — рече след малко.

— Ти си мила — отбеляза Съмър.

Джаксън само се взираше в храната, сякаш не я беше чул.

— Благодаря ти — отвърнах на Съмър.

Тя се вгледа в Джаксън, докато той не отвърна на погледа й. Взираха се така няколко секунди, общуваха на свой безмълвен, таен език. После тя се обърна към мен.

— И Джаксън мисли, че си мила. Той не може да говори — обясни тя.

— Но аз го чух да говори.

— Не може да говори много — поясни Съмър.

— О, разбирам.

Вратата се отвори и Кайл влезе в кухнята. Беше бял като суроватка, а очите му изглеждаха помътнели и угрижени, тялото му беше напрегнато от гняв. Спря за миг, сякаш се изненада, че ме вижда.

— О, още си тук — рече той.

— Да, разбира се — отвърнах леко иронично, исках да разведрия атмосферата. — Ние закусваме.

— Специална съботна закуска — обясни Съмър.

— Добре, добре — рече Кайл разсеяно. Не беше чул и дума. Отиде до печката и сложи чайника на котлона. После започна да прекарва ръка през късата си коса, без да откъсва очи от чайника. Отвори един шкаф и извади чаша. Отвори друг шкаф и извади буркан с разтворимо кафе, сипа две пълни лъжици от кафявите гранули в чашата и ги заля с вряла вода. Започна да отпива от силното черно кафе, без да се обръща към нас. После излезе от стаята, като се почесваше по главата. Сигурно беше ужасно да го гледаш дотолкова потънал в нещастията си, че за него ние бяхме само мебели в кухнята, а не живи, дишащи същества, които искаха да получат малко внимание.

Джаксън започна да лапа бързо с лъжицата. Ядеше някак целенасочено, сякаш, ако изядеше цялата си закуска, желанието му щеше да се сбъдне.

— Мама не е много мила с татко — информира ме Съмър.

— О, разбирам — отвърнах аз.

Предположих, че майка ѝ не беше много мила с татко ѝ, защото татко ѝ вероятно не е бил много мил с майка ѝ.

Подозирах също и че ако не внимавам, ще се замеся в тази каша от не много мили отношения.

[1] Summer (англ.). — Лято. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кварталът беше оживен от деца.

Гласовете им долитаха до апартамента ми от всички посоки. Игри, писъци, смях, кавги, сдобрявания, пляскане в басейни, преследване на веселия звън на количките за сладолед. Всички деца се радваха на неочаквано топлата, слънчева неделя в края на февруари. Всички, освен децата на семейство Гадсбъроу. Дворът, който ме делеше от тях, беше подозрително тих. Пуст. Мъртвило. Тишина, която не носеше покой; тишина, която напомняше за гробище посред нощ. Безмълвие след тежка загуба. Дълбока, всепроникваща тишина, която попарваше всяко възможно щастие — дори въздуха, — докато преминаваше над градината.

Тя ме тревожеше цял ден.

Докато чистех с прахосмукачка, надула музиката до дупка, аз пак чувах тишината. Усещах я, докато гледах телевизия. Преследваше ме, докато прелиствах вестниците.

Погледнах през прозореца до дивана, през него се виждаха горните етажи на голямата къща и покривът от тъмни плочи. Взирах се и несъзнателно търсех някакви следи от живот зад прозорците, а в ума ми се тълпяха хиляди причини за тази тишина.

Не исках да се замесвам с това семейство, не исках да се замесвам с никого, но тук ставаше дума за деца. Забраната важеше ли и за тях? Да не обръщам внимание и на тях, и на онова, което може да им се случи? Вчера Кайл беше забравил да им даде закуска. Наистина беше забравил.

След като се нахранихме, Съмър и Джаксън поискаха да си легнат. Не казаха нищо — на мен или един на друг, — просто някак едновременно взеха едно и също решение. Съмър стана от стола си и Джаксън я последва. И двамата бяха дори по-бледи, отколкото когато се появиха в апартамента ми, а тъмните сенки под очите им вече

лилавееха. Бог знае откога не бяха спали. Току-що се бяха завърнали от чужбина и беше цяло чудо, че още се държаха на крака. Джаксън се приближи до Съмър, а тя се обърна към мен. Отблизо видях, че зеленото на очите ѝ е обрамчено от махагонов пръстен.

— Лека нощ, Кенди — каза тя. Лягаше си, затова за нея вече беше нощ, въпреки че навън бе светло. Джаксън не каза нищо, само ме гледаше, изучаваше ме както в апартамента, после сведе очи. Каквото и да говореше Съмър, той не беше съвсем сигурен, че ме харесва, затова не бързаше да стига до заключения по този въпрос.

— Лека нощ, деца — отвърнах. — Благодаря за закуската.

— Целувка? — попита Съмър и ми предостави дясната си бяла бузка.

Поколебах се. Не познавах добре това дете, но то явно беше решено да превърне познанството ни в близост. И все пак... една целувка, какво толкова. Наведох се и целунах бузката ѝ за лека нощ. Джаксън още гледаше надолу, но за моя изненада също ми предостави лицето си за целувка. Залепих една на бузата му. Гледах ги как излизат от кухнята и изчезват в дълбините на къщата. „Как е възможно някой да не обръща внимание на тези деца? — питах се, докато те завиваха по стълбището. Съмър водеше. — Как е възможно някой да смята, че те не са най-важните създания на тази земя, и да не прекарва всяка свободна секунда с тях?“

Преди да си тръгна, разтребих, измих съдовете и избърсах масата с розовата гъба. Сложих резето на задната врата, огледах за последно модерната стилна кухня и излязох.

Не бях виждала Кайл отново. Той очевидно ги беше изоставил на закуската, нима ги беше изоставил и днес? От къщата не се чуваше нещо... Още предположения затанцуваха из ума ми.

Станах и прекосих апартамента до стълбището. Бях готова да сляза, да отворя вратата и да мина през двора до къщата, за да проверя дали са добре. Дали децата са яли, дали са се изкъпали, дали са утешени. Това беше мой дълг като съсед, като човек. Когато се случи трагедия, хората все казват, че са имали лошо предчувствие, но не са му обърнали внимание, и накрая се е стигнало до болница или дори по-лошо.

Спрях на върха на стълбището.

„Те не са твои деца — припомни си. — Това няма нищо общо с теб. Ти си само наемател.“

Освен това Кайл не изглеждаше като човек, който би наранил децата си. Явно ги обичаше. Беше се държал мило и с мен. Сетих се колко ужасен беше, когато ме стресна. „Не изглежда такъв човек.“ Има огромна разлика между тормоза и това да занемариш дете, защото се опитваш да се съвземеш. Тези две неща сигурно бяха две съвсем отделни точки от една права, но точно с тази права не се бях сблъсквала. Откъде можех да зная колко лесно е да забравиш за децата си, когато ти е дошло в повече? Вероятно в събота просто бях имали лош ден. Може би днес спяха. „Може би ще е най-добре да си гледаш своята работа.“

И с тази последна мисъл аз се принудих да се върна на дивана, да взема дистанционното и да увелича звука на телевизора, за да удавя убийствената тишина.

Ако трябва да съм честна, тревогите ми за семейство Гадсбъроу вероятно бяха подклаждани от собственото ми отлагане. Трябваше да свърша нещо, а не исках да го направя. Трябваше да напиша писмо. Трябваше да го напиша още преди месец, но докато бягах паникьосана от Сидни, приключвах с работата и уреждах преместването си, не бях намерила време.

Сега имах много време на разположение и се налагаше да го направя. А не можех. Листът беше на масичката за кафе пред мен и изглеждаше огромен. И такъв трябваше да бъде, тъй като имах много за казване. Все пак досега бях успяла да оставя само малка синя точка в горния му десен ъгъл. Там бях притиснала връхчето на химикалката с намерението да изпиша датата, но размислих — не знаех кога ще приключа с писмото. Вдигнах химикалката и се вгледах в листа, знаех, че няма да напиша адреса си, за да не ме проследи дотук. Той точно това щеше да направи. Щеше да ме намери, да твърди, че не ме обвинява за нищо — и дори по-лошо, — че ме обича, че ме обича въпреки всичко. Нямах да го понеса. Достатъчно виновна се чувствах и без да ми казва, че не ме държи отговорна за съсипания си живот.

Е, без дата и без адрес, но се натъкнах на още едно препятствие. Не знаех как да започна — „скъпи“ беше твърде официално, а пък „здравей“ прекалено небрежно. Накрая реших просто да напиша името

му и тогава се сковах. Не можах да го направя. Мисълта да призна на хартия факта, че отношенията ни са така близки, че използвам малкото му име, в какъвто и да е контекст, ме ужаси. Това е нещо, което обикновено приемаме за даденост — да се обръщаме към някого с малкото му име. Но в това има някаква интимност, близост, която в момент като този говори много. Тогава захвърлих бележника и химикалката и се завърнах към тревогите си за семейството в другия край на двора.

Не знаех какво да направя.

Изправих се нервно. Протегнах се в целия си сто и шейсет сантиметров ръст и с удоволствие усетих как мускулите на гърба, корема и крайниците ми се изпъват. Дългата до раменете ми коса се разлюля, когато отметнах глава назад. За миг бях свободна. Бях се протегнала извън ограниченията на физическото си тяло. Сега бях само молекули, които можеха да се устремят и докоснат небето, можеха да се доберат чак до центъра на земята.

Взех дистанционното и превъртях каналите. Нищо не събуди интереса ми, затова станах и изключих телевизора.

„Ще си легна. Да, ще си легна. Ще се наспя.“

Вероятно още бях под влиянието на часовата разлика. Едва седмица беше изминала от пристигането ми, а напуснах работа само два дни, преди да си тръгна от Сидни. Откакто бях тук, обикалях Брокингам, запознавах се с транспортната му система, разглеждах малките улички и магазинчета. Ходих и до Западен Лондон, където живеех навремето, за да ми развалят плитките и да ми изправят косата. Освен това работих няколко часа в четвъртък и петък. Всичко това вероятно беше допринесло за обзелата ме досада, за напрежението и нервността ми. Не бях спала цяла нощ от седмици, а утре щях да започна пак работа като консултант по наемане на персонал. Реших, че ако полежа няколко часа и послушам музика, ще се успокоя.

Легнах по гръб и разперих ръце и крака като морска звезда под бялата завивка. А ниският дрезгав глас на Питър Гейбриъл изпълни стаята, когато започна „В твоите очи“. Беше пет и половина следобед, мракът вече се просмукваше в небето и прибулваше света зад капациите на прозорците.

Затворих очи и се оставих на думите на песента: *Празнота. Бягаш. Връщаш се там, откъдето започна.*

Спомените започнаха да никнат, образи присветваха в ума ми, сякаш уловени на кинолента.

Щрак. Усещането за меката кожа на тила му.

Щрак. Топлината на тялото му под върховете на пръстите ми.

Щрак. Наситеността на погледа му.

Отворих очи, исках да ги спра, да се преборя с тях, да ги върна в мрака, на който принадлежаха. Те продължиха да прииждат. Кадрите бавно се сливаха в движещи се образи.

Щрак. Докосването на устните му в основата на шията ми.

Щрак. Извивката на устата му, когато изрича: „Мога да съм с теб цяла вечност.“

Щрак. Ръцете му, когато ме събличат.

Щрак. Тихата въздишка, когато очите му пробягват по полуголото ми тяло.

Спрях да се боря, позволих на спомените да присветват зад клепачите ми. Спомени за него. Спомени за нас. Спомени за мен такава, каквато бях с него.

Отдадох се на припомнянето. По-лесно е от борбата. А и точно сега няхах много сили за борба.

Събудих се със сепване, със замрял в гърлото вик и сковано от ужас сърце.

В стаята имаше някой. Усещах го.

Или може би някой ме беше докоснал. Тук определено имаше някой. Още беше тъмно, затова няхах представа колко е часът. Сърцето ми препускаше, когато посегнах към лампата на нощното шкафче, за да прогоня мрака и да се уверя, че няма никой.

Светлината грейна и аз отново подскочих, а от устните ми излетя приглушен вик. В стаята наистина имаше някой.

Съмър. Джаксън.

Стояха на половин метър от леглото, близо до отворената врата.

Изглеждаха като току-що станали от сън: Съмър беше със старомодна нощница — от посивяло бяло трико, с набор на врата и ръкавите и десен на розови цветчета, — черната ѝ коса беше

разрошена; Джаксън беше със синьо-червена пижама на Спайдърмен, която му бе окъсяла с няколко сантиметра на ръкавите, косата му стърчеше нагоре, а лицето му още беше подпухнало от съня.

За втори път за три дни нахлуваха в апартамента ми. За втори път ме плашеха до смърт. Бях сигурна, че съм заключила входната врата — три пъти проверих, както винаги. Пъхнах ключа в ключалката на резето и завъртях другата, за да се уверя, че е заключено. Така бях в безопасност. Така опасностите оставаха отвън. Понякога, като миналата нощ, се будех с мисълта, че съм забравила да проверя, и го правех за четвърти път — проверявах дали вратата е заключена, а прозорците — залостени. Именно за да не се случва подобно нещо. За да не се събуждам ужасена, защото неканени гости са решили да се отбият. Сърцето ми още препускаше бясно, аз преплетох пръсти над коленете си и търпеливо зачаках този сценарий да се развие от само себе си. Сега Кайл трябваше да дотича по стълбите и да нахлуе в спалнята ми, за да подкара децата си навън, както овчар подкарва две отделили се от стадото овце. После ще започне с искрените и сърдечни извинения, от които няма да има особен смисъл. Да, съжалява, но ето че се случи отново: децата му бяха в дома ми. Значението на „съжалявам“ е точно това: „Няма да се случи отново“. Ако се случи отново, вероятно всъщност не съжаляваш чак толкова.

„Може би трябва да му поискам резервните ключове за апартамента — помислих си аз, — защото тези «малки» визити ще съкратят значително продължителността на живота ми.“

Измина минута. После още една. Кайл не се появи.

Погледнах зад децата към онова, което се виждаше от дневната, само в случай че той се спотайва там твърде смутен, за да влезе в спалнята. Не, нямаше никой.

Пак се вгледах в децата. Джаксън беше пъхнал палец в устата си. Не бях виждала шестгодишно момче да прави така. Другата му ръка си играеше с горнището на пижамата и я увиваше на показалеца си, сякаш се опитваше да пробие еластичния плат. Тъмнозелените му очи, обрамчени от кафяви сенки, лъщяха като стъклени и се вираха в краката ми. Съмър държеше Скокла и въртеше лявото ѝ ухо. Въртеше го напред, въртеше го назад, напред-назад, напред-назад, като че ли се опитваше да изстиска нещо от него. Гледаше към мен, но не ме

виждаше. Взираше се през мен в таблата на леглото. На бузите ѝ личаха тънки лъскави следи от сълзи.

В този миг разбрах, че трябва да отметна завивките, да сваля крака от леглото, да стъпя на килима, да се изправам, да се облека и да ида в голямата къща.

Знаех какво трябва да сторя, но не можех да го направя. Ето така започваха кошмарите. Въвличах се в ужас, който не можех да възпра. Миг, в който усещането за бедствие зашепва в ушите ми. Ако помръднеш, щеше да се превърне в реалност. Ако не помръднеш, можеше да се окаже, че съм сбъркала. Децата често се будят от лоши сънища, които ги карат да плачат. Сънища, които ги карат да излязат от стаите си и да идат при родителите си. Можеше и да греша.

— Какво има? — попитах.

Съмър потърка едното си око с длан. Беше така бледа, че тъмнозелените и сини венички, които се разклоняваха от шията ѝ и се извиваха по линията на челюстта, изпъкваха като нескопосани татуировки. Джаксън продължи да смуче пръста си, а очите му не прекосяваха линията пред краката ми.

Макар че исках тя да отвърне: „Сънувах страшен сън“, сърцето ми отново започна да препуска. Бумтеше все по-бързо в гърдите ми, дори по-бързо, отколкото когато запалих лампата преди минути. Бумтеше в ушите ми, бумтеше в главата ми, бумтеше в гърлото ми. „Моля те, кажи, че е било кошмар, моля те, кажи, че е било кошмар.“

— Трябва да дойдеш в нашата къща — каза Съмър, гласът ѝ беше така изтънял, сякаш щеше да се скърши под тежестта на тревогата ѝ.

— Защо?

Очите ѝ не се откъсваха от мен, когато малките розови устни се отвориха.

— Трябва да дойдеш в нашата къща — повтори Съмър. — Татко не се събужда.

ПЕТА ГЛАВА

Дали ще е посинял?

Дали ще лежи на дивана? Или на пода? Дали е сърцето? Дали някой е влязъл в къщата и го е наранил? Дали е решил, че му идва твърде много, и е приключил? Дали ще е изстинал? Откога ли е мъртъв?

Тези мисли кръжаха в главата ми като ято жадни за кръв прилепи, докато вървях през двора. Никога не бях виждала мъртвец. Защо точно този трябваше да е първият?

След като внимателно разпитах и дълго успокоявах Съмър, успях да получа някакво обяснение за случилото се. Джаксън стоеше потънал в мълчание и палецът още беше в устата му, макар че следеше много внимателно как реагирам на историята им. Съмър чула шум на долния етаж, когато се събудила. Отишла до спалнята на баща си да го пита какво става, но намерила леглото празно. Извикала Джаксън и заедно тръгнали да проучат. Шумът идвал от телевизора. Баща им лежал на дивана, а телевизорът бил включен. Съмър го разтърсила и се опитала да го събуди, за да му каже, че е забравил да изключи телевизора. Но нищо не станало. И Джаксън се опитал. Разтърсвали го. Викали го по име, но нищо. Седнали на пода и зачакали да се събуди, после заспали до него, но той не се събуждал. Накрая решили да дойдат да ме извикат. Да се опитам аз да го събудя. Качили се на стол и отключили резето на задната врата, после дошли в апартамента ми. Използвали резервните ключове — знаели къде стоят.

Докато ги слушах, леденостуден страх се процеждаше на тънка струйка по гръбнака ми. След това казах на децата да ме изчакат в апартамента, включих телевизора, намерих някаква анимация и отидох да се преоблека. Можех да остана с клина, тениската и черната жилетка, с които бях заспала, но реших да се преоблека, за да си дам малко време и да се подготвя психически. Да се успокоя. Навлякох с треперещи ръце бельото, джинсите, тениската и черен пуловер. През

цялото време ме оглушаваше една мисъл: „Трябваше да сториш нещо, трябваше да сториш нещо. Трябваше да сториш нещо.“

Само да бях отишла да поговоря с него вчера, да поговоря с тях, може би това нямаше да се случи.

Вече облечена, но не и успокоена, аз се върнах в дневната. Посрещна ме миризма на алкохол. Не беше много силна, просто лек дъх на нещо застояло и кисело. Не бях пила, откакто се нанесох тук, и в апартамента нямаше алкохол, тогава защо дневната миришеше на пиячка? На бира. Да, бира. Погледнах към децата, но те не бяха помръднали — седяха в същото положение и се взираха неவிждащо в телевизора.

Подуших отново, но вече не се усещаше.

След като казах на безизразните им лица да ме изчакат в апартамента и че ще се върна скоро, аз започнах пътуването си през двора. Това бяха само няколко метра, но ги изминавах цяла вечност. Пътуване, което щеше да промени живота ми завинаги. Щом видех тялото на Кайл — мъртвото му тяло, — край. Вече нямаше да съм същият човек. Този миг щеше да остави неизличим знак в душата ми. Още един белег, който така и нямаше да зарасне съвсем. Господ знае как се беше отразило вече това на двете деца, които чакаха в дома ми.

Когато наближих, видях, че кленовата задна врата е останала открената, побутнах я леко и си поех дълбоко дъх. Къщата беше тиха, щом пристъпих прага, а сърцето бумтеше в ушите ми — силен тътен, който заглушаваше всичко. Докато прекосявах дървения под на кухнята, осъзнах, че съм стаила дъх. Вървах към отсрещната врата, която водеше към коридора. Спрях и се принудих да издишам, а после да вдишам отново. Накъсан, плитък дъх, който заседна в горната част на гърдите ми, но поне дишах. Дървеният под продължаваше в коридора и ме насочи към Кайл. В края на коридора беше входната врата, веригата беше сложена. Не изглеждаше някой да е проникнал в къщата. Пред вратата започваше стълбището, а между тях имаше друга врата, затворена. По-близо до мен, вляво, видях още една врата, която зееше отворена. Предположих, че той е там. Не можех да си представя, че децата са затворили вратата след себе си, когато са тръгнали към мен.

Приблжих се до отворената врата и ми хрумна, че би трябвало да извикам полиция. Но желанието да узная какво се е случило

надделя над формалностите. Щом се потвърдеше онова, което и тримата подозирахме, щях да знам как да се държа с децата. Щях да измисля какво да им кажа и как да ги защита, докато всичко свърши. Не исках някой напълно непознат полицаи да им го съобщи. На практика и аз бях непозната, но не напълно непозната.

На прага се поколебах, зачудих се дали все пак да не извикам полиция. Те бяха обучени да се справят с подобни неща. Аз не бях. Аз бях обучена да наемам хора на работа, а не...

В ума ми изникнаха празните изразения на Съмър и Джаксън. Пустотата в очите им, безнадеждността на лицата им. Те вече бяха сторили това. Не са имали друг избор. „Щом те могат, значи и ти можеш.“

Дневната беше невероятно просторна. Сигурно са били две стаи — една арка бележеше мястото на съборената стена. В дъното имаше трапезария, а в дневната два дивана и две кресла, тапицирани с мека естествена кожа, бяха подредени в квадрат пред телевизора, който квакаше шумно до прозореца.

Първо видях ходилата му. На дивана близо до вратата. Краката му бяха насочени към вратата и бяха леко кръстосани — левият върху десния. Сърцето ми се сви, когато се вгледах в мрежата от линии по ходилата. Отворих уста и започнах да дишам дълбоко, опитвах да се успокоя и в същото време да не се замая от напрежението. Бях на ръба между леденото спокойствие и пълната истерия. И тогава се случи. Прищрака. Когато реших да се оттегля, вече не усещах тялото си. Оттеглих се на онова местенце, в малкото ъгълче, където винаги бях в безопасност. Винаги бях спокойна. Винаги защитена. Защитена от всяка гадост на този свят.

Вече нищо не ми беше трудно, защото не се страхувах. Можех да го направя. Трябваше, затова запристъпвах напред — единият крак пред другия, осъзнавах всяка крачка, всяко движение, силната миризма на алкохол, която насищаше въздуха.

Продължих да пристъпвам към центъра на стаята, докато не приближих дивана. О, господи! О, господи!

Навсякъде около дивана имаше бутилки и кутийки с алкохол. Малки зелени патрончета от джин, големи прозрачни бутилки с водка, кехлибарени бутилки с уиски, кафяви бутилки от бира, няколко зелени бутилки с бяло вино и няколко тъмни — с червено. Цяла купчина

кутийки. Предимно от алкохол. Бяха като килим около дивана. Ето защо апартаментът ми миришеше на алкохол, миризмата беше полепнала по Съмър и Джаксън, беше дошла на стоп с дрехите им, беше се провряла в косите им и в порите на кожата им. Сред морето от бутилки и кутийки с пиячка видях двата празни полумесеца, където децата си бяха направили място да легнат. Лежали са и са чакали баща си, който явно нарочно се беше напил до смърт. Чакали са го да се събуди.

Ако не бях наблизил, може би щяха да си останат тук, свити до мъртвия си баща с часове, дори с дни.

Вниманието ми се насочи към Кайл.

Беше неподвижен, застинал в положението, в което е отпил онази последна глътка, която бе сложила край на живота му.

Тялото му беше проснато на дивана, гърбът беше изпънат на седалката, а главата — подпряна нагоре и леко на една страна на страничната облегалка. Едната му ръка лежеше до тялото, а другата висеше от дивана сред бутилките.

Дрехите му бяха измачкани и светлосинята риза беше излязла от пясъчножълтите му панталони. Вероятно се беше измъкнала, когато Съмър и Джаксън са опитвали да го събудят. Кожата му имаше цвета на сиви облаци преди буря, но не синееше. Очаквах да е посинял, ако беше починал преди известно време, но не можех да съм сигурна. Вгледах се дали гърдите му се надигат. Взирах се усилено — но нищо. Като че ли не дишаше. Беше някак страховито застинал. Неподвижност, която приличаше на гладък копринен покров от безжизненост, който покриваше и него, и цялата стая.

Единственият начин да разбера дали беше... починал бе да го докосна. Да проверя за пулс. Пристъпих напред и устата ми се изпълни със солена слюнка. Умът ми беше в убежището си, но тялото ми все още реагираше на ситуацията, сякаш действах съзнателно. Миризмата на алкохол забъркваше противна отвара със страха в стомаха ми. Едва се сдържах да не си тръгна. Щом приключех с това, щом проверях, можех да си ида. Трябва да го направиш. Мисли какво да кажеш на децата, обади се на полицията.

Проправих си път през бутилките и спрях на ръка разстояние от него.

Поех дълбоко дъх.

„Направи го. Направи го сега. Направи го и приключвай.“

Ръката ми трепереше неконтролируемо, когато посегнах към сивата кожа точно над яката на синята му риза. Принудих се да гледам, за да се уверя, че го докосвам на правилното място, и задържах дъх, макар че единствено дишането пречеше на жлъчката да изскочи от устата ми. Пръстите ми докоснаха плътта му. Изненадващо, но беше топла. Опитах се да не мисля твърде много за това. Мъртвото тяло не изстива веднага, то изстива бавно, докато кръвта, която го сгрява, и химическите реакции, които поддържат постоянната му температура, спират. Плъзнах пръсти нагоре, към точката под челюстта.

— ЪЪЪХ! — изпъшка внезапно Кайл и отблъсна ръката ми, сякаш гонеше муха.

„БОЖЕ ГОСПОДИ!“, изпищях вътрешно и се препънах назад, събаряйки няколко бутилки. Една-две недопити кутийки паднаха и разляха съдържанието си на килима. Продължих да отстъпвам от бутилките, но изгубих равновесие и се стоварих тежко по задник.

Седях, дишах дълбоко и се вирах в него, чаках го да реагира на тракането на бутилките, да отвори очи, да седне и да установи, че току-що е скъсил живота ми с още десет години. Нищо. Това копеле ме изплаши до смърт, изплаши до смърт и децата си, но продължаваше да се носи невъзмутимо из проклетата страна на сънищата.

Седях и го гледах как спи. Тялото му беше като дълга мускулиста нишка, опъната на кожения диван.

Откакто установих, че е жив — пиан, но жив, — не беше помръднал. Трябваше да се върна при децата, за да им кажа, че е добре. Обясних им надълго и нашироко, че баща им просто е заспал. Той е много, много изморен, толкова изморен, че не може да се събуди лесно. Обясних им и че скоро ще се събуди сам, но дотогава ние ще се върнем в къщата и ще започнем понеделника. Те ме гледаха с безстрастните си очи, не питаха нищо и вероятно всъщност не се нуждаеха от витиеватото ми обяснение. Имаха нужда само да знаят, че е добре и че могат да се приберат у дома. Когато тръгнах към стълбите, аз се забавих, за да изгася телевизора, и зърнах блясък на зелено стъкло зад една възглавница на дивана. Вдигнах я и открих празна бутилка от бира в пролуката между облегалката и седалката.

Вдигнах и съседната възглавница и открих още една. И още една под третата.

С периферното си зрение видях как Съмър и Джаксън разтвориха широко очи от страх и бузките им хлътнаха. Нищо чудно, че апартаментът ми миришеше на алкохол. Нищо чудно, че не бяха изненадани, когато им казах, че татко им е много изморен. Вече бяха виждали това.

Бяха свикнали баща им да прави така и вероятно бяха свикнали да крият доказателствата. В къщата бях видяла само три отворени кутийки от бира. Освен тях нямаше други празни бутилки. Те внимателно бяха скрили изпитите от баща им бутилки и бяха оставили само пълните. Горките деца. През какво ли бяха преминавали... Стомахът ми се сви при тази мисъл. „Мама не е много мила с татко“, повтори гласът на Съмър в главата ми. Вече знаех защо.

Все още виждах с ъгълчето на окото си как страхът на лицата им се засилва. Вече знаех тайната им и те бяха ужасени. Какво трябваше да сторя? Да създам проблеми на баща им? Да ги обвиня?

Все още несигурна как да реагирам, аз върнах възглавниците върху бутилките, като се престорих, че не съм ги видяла и не съм разбрала нищо. Вероятно не беше много умно да се преструвам, че нищо не се е случило и не съм притеснена от постъпката им, но на тях и без това им се беше събрало много. Нямаха нужда от въпросите ми. Ако някой трябваше да се срамува и да бъде разобличаван, това беше баща им.

Върнахме се в къщата им мълчаливо и те се качиха да се преоблекат. Аз се обадох в офиса и казах на шефката си, че е изникнало нещо спешно, затова вероятно няма да мога да отида днес. След това направих препечени филийки с масло и конфитюр за закуска. Друго не открих в кухнята. Той очевидно не беше пазарувал след завръщането им и дори отпреди това. Шкафовете бяха празни, нямаше дори зърнена закуска. Намерих само наполовина пълната кутия с корнфлейкс от събота и поне осем пакета пшенични бисквити. Явно само това бяха яли целия уикенд. Хладилникът беше дори още по-празен — масло и ягодов конфитюр, лук в отделението за зеленчуци, бутилка доматиен сос, бутилка соев сос, кутия с малко портокалов сок, кутийка скъпо кафе и половин кутия пресечено мляко. Фризерът приютяваше самун пълнозърнест хляб и аз направих много

препечени филийки, и ги изядохме с вода. След това те с охота излязоха да играят, а аз почистих масата.

По време на закуската се надявах Кайл да се свести, да види какво е сторил и да се почувства ужасно, за да влезе и да се извини на децата си. Но надеждите ми останаха напразни. Той не помръдна.

А сега седях на страничната облегалка на креслото срещу дивана и го гледах.

Хапех кокалчето на палеца си и слушах как от време на време измърморва нещо в пьянския си сън. Минутите минаваха, а Кайл не помръдваше. Беше потънал дълбоко в забравата, защитен от реалността на живота. И това беше добре за него. Всички имаме нужда от време на време да потънем в забрава, но той вече прекаляваше.

Станах от креслото, приближих се и посегнах към оголения му, покрит с тъмни косми корем. Стиснах плътта му с палец и показалец и извих ръка. Колкото сили имах. После хванах няколко косъма и ги дръпнах здравата, като откъснах три-четири.

— ОХ! — изскимтя Кайл и премина от безметежната си забрава право в света на болката. Седна и попита: — Какво има...? — Вдигна ръка и потърка корема си. Втренчи се ядосан в мен. — Ама какво...?

Изгледах го с презрение и извих леко вежда.

— Мисля, че трябва да поговорим, какво ще кажеш?

ШЕСТА ГЛАВА

— Ох, главата ми... — започна Кайл, когато влязохме в кухнята половин час по-късно.

Вдигнах ръка и го накарах да замълчи.

— Не искам да слушам. — Не бяхме в колежа. Аз не се бях запивала с него и не възнамерявах да му съчувствам или да се кикотя заговорнически колко много сме изпили. — Всички си имаме проблеми. Не ме интересува. — Посочих му масата, бях му приготвила кафе и два парацетамола с чаша вода. — Седни.

Смръщване разкриви лицето му, събра веждите, набръчка челото и се спусна по гладките му черти. Сви устата му и за миг той като че ли понечи да спори, да възрази срещу тона и отношението ми и да ми припомни, че се намирам в къщата му. Но махмурлукът победи, Кайл дръпна стола и седна. Докато пиеше болкоуспокояващите с отмятане на главата, аз налях кафе, добавих захар и бутнах чашата към него.

— Благодаря — измърмори той. Наведе глава и отпи няколко глътки. Беше се изкъпал и сега миришеше на топла вода, на сандалово дърво и чисти дрехи. Освен това се беше избръснал и брадичката и бузите му изглеждаха меки и розови. Косата му беше сияйно черна, а още влажните къси косъмчета се бяха извили назад.

Децата играеха отвън. Съмър караше розовото си колело по плочите, а Джаксън се трудеше по изграждането на огромна крепост от многоцветни кубчета в средата на моравата. Не издаваха нито звук. А Кайл като че ли не забелязваше. Не го бях чула да разтребва дневната и като че ли изобщо не изпитваше срам. Не беше важно, че съм видяла безпорядъка, че съм го видяла пиян до безпаметност, нито че децата му го бяха видели в това състояние.

Гледах сведената му глава. Кайл беше едър мъж. Беше строен, с дълги крайници и жилави мускули, но всъщност изглеждаше внушителен заради онова, което се случваше вътре. В ума, в сърцето и в душата му. Сякаш то беше твърде много за това тяло и преливаше. Като в събота, когато ме осветли относно живота си в рамките на три

минути. Вероятно затова беше решил да се напие предната нощ. Опитвал е да контролира неимоверността на онова, което го изпълваше.

— Мисля, че трябва да ѝ позволиш да ги вземе — казах му аз. Бях обмислила добре това по време на закуската, докато го гледах как спи и докато го чаках да се появи от банята. Струваше ми се очевидното решение на проблема. Той не се справяше, онова, което бушуваше в него, караше всички наоколо да страдат и превръщаше живота на децата му в ад.

— Моля? — изуми се Кайл и чашата застина по пътя към устата му.

— Явно не се справяш с тях, затова позволи на жена си да ги вземе.

— *Моля?* — Беше смаян, вбесен, като всеки мъж.

— Предполагам, че затова се кара с нея по телефона в събота. Тя очевидно ги иска. За всички ще е най-добре, ако просто ѝ ги дадеш. Спри да ги използваш като заложници и ѝ ги дай.

Кайл стовари чашата на масата с такава сила, че се изненадах, че тя не се строши на парченца. Гъстата черна течност плисна по дървения плот. Той изтърси ръка, като се взираше яростно в мен. Беше на ръба да ми се разкрещи, но се сдържа.

— За коя, *по дяволите*, се мислиш? — изрева той, а тялото му като че ли удвои размерите си, когато се наведе към мен.

— Не, за кого се мислите вие, господин Гадсбъроу? — сопнах му се аз.

Той замълча, изненадан от бързата ми, решителна и яростна реакция. Атаката му не беше посрещната с отбрана, а с още по-силно нападение.

— Децата ти те помислиха за мъртъв — продължих аз тихо и гневно. — Мъртъв. Бяха ужасени. Намерили са те на дивана сред купища алкохол и се е наложило да търсят помощ от непозната. Качили са се на стол, за да отключат задната врата, дошли са при мен, отключили са вратата и са се качили в апартамента. А после ми казаха, че не се събуждаш.

— Като видях травмата в очите им, като видях лицата им... — замълчах при спомена. — Имаш ли представа какво е това? Защото аз съм възрастен човек, но бях ужасена, когато тръгнах насам. Не знаех

как ще реагирам при вида на мъртвец, а какво да говорим за тях? Лежали са на пода до теб и са чакали да се събудиш. И защо? Защото си се *напил*. Тъй че ми спести гневните изблици, толкова си сгафил, че едва ли имаш право на това.

Гневът се оттече от очите му и преди да сведе глава и да се вгледа в разлятото по масата кафе, аз видях как на лицето му се изписват срам и съжаление. Той бавно изпъна показалец и проследи струйките кафе.

Свих пръсти към дланите си и забих нокти в меките възглавнички, за да спра треперенето. Ако човек слуша гневните ми думи, не би предположил, че съм доста овладяна натура. Не знаех кога за последно бях избухвала така.

Като повечето млади момичета, и мен ме учеха да съм любезна, че хората няма да ме харесват, ако съм шумна и привличам вниманието към себе си. Хората не обичат да говориш за себе си. Рядко го правех, но виж, от името на другите можех да говоря. И го правех. (Шефката ми ме наричаше Кени Оратора). Особено когато въпросните хора са две деца, които са помислили, че баща им е умрял през нощта. Сега давах воля на гнева и отвращението си, но все пак треперех ли, треперех.

— Имах още един спор с Ашлин — каза той накрая, още стоеше със сведена глава.

— Не ми пука — отвърнах веднага.

Той вдигна внезапно глава, изглеждаше изненадан, а очите му ме обвиняваха в безсърдечност.

Вдишах дълбоко и тихо, опитвах да се успокоя. Изобразих някаква минимална съпричастност и рекох:

— Не исках да кажа това. Пука ми. Пука ми много. — Замълчах, успокоих се още мъничко, колкото да вдигна очи към него. Той задържа погледа ми. Миг на интимност — миг на разбиране. Обикновено трябват години да се постигне подобно разбиране, но моята малка проповед беше ускорила неимоверно нещата: той беше постъпил зле и аз му натрих сол на главата. — Но ти просто ме вбеси.

— Да, разбрах вече — отвърна той печално, после отпи от кафето.

— Кажи какво се случи — продължих по-спокойно, опитвах се да разбера. Не беше честно да прибързвам със заключенията и да го

съдя, когато не знаех как е живял; не аз се развеждах.

— Същите стари глупости — каза той и поклати глава. — Тя иска децата, но ако питаш мен, щом ги иска толкова, да се прибере у дома.

— Защо? — попитах аз.

Очите му се вдигнаха рязко към мен, сякаш бях задала най-глупавия въпрос на света.

— Защото това е техният дом.

— Кайл... — замълчах, някак не ми се струваше редно да водя този разговор с него. С моя хазяин. Въздъгнах дълбоко, разбърках истиналото си кафе и се зачудих как се забърках във всичко това. Защо изобщо се забърках.

— Какво „Кайл“? — попита той.

Въздъгнах отново.

— Ти не се справяш. Защо не дадеш децата на Ашлин?

— Да й дам децата си, просто така? Та те не са предмети. Не мога просто да ги дам и да си намеря нови. — Той поклати глава и каза по-твърдо: — *Очевидно е, че нямаш деца.*

От думите му ме заболя, а от изражението му и гнева в очите му разбрах, че го направи нарочно.

— Всъщност не е така — отвърнах рязко. — Имам деца. Имам две деца, казват се Съмър и Джаксън. Те станаха мои деца в деня, когато се наложи да измислям цял ритуал на закуска, защото баща им беше толкова зает да крещи на майка им, че дори не забелязваше присъствието им. В този ден разбрах, че съм отговорна за тях. Свържеш ли се веднъж с дете, не можеш просто да си тръгнеш.

Кайл се взираше в мен, но не каза нищо.

— Имам деца, защото когато скриха три празни бутилки от бира в апартамента ми, си замълчах.

— Какво са направили? — попита той потресен.

— Скриха бутилките, които си изпил, защото се притеснявах какво ще стане с теб, ако някой ги намери. Искали са да запазят тайната ти.

Объркан, Кайл прокара ръка през косата си, после се почеса отсъстващо по темето, а на лицето му танцуваха милиони неназовими мисли, докато той се опитваше да се пребори със съвестта си. Очите

му се стрелнаха навън, към децата, и още емоции лумнаха на лицето му.

— Какво искаше да направиш с толкова алкохол? — попитах аз. Трябваше да знам. Алкохолът беше твърде много. Дали беше решил да се напие, или е искал да се самоубие, но е припаднал, преди да успее? — Наистина ли смяташе да изпиеш всичко?

От смущение изражението му плавно премина в презрение.

— Не е твоя работа — обяви той и отново се втренчи в черните дълбини на чашата си. Седяхме в мълчание, добрите чувства бяха вече минало. Той не ме харесваше, аз също не бях особено впечатлена от него.

— Бъди честен, Кайл — казах накрая, за да наруша тишината. — Ти не искаш децата, нали?

Видях, че се готви да възрази.

— Бъди честен, не е толкова трудно — настоях аз.

Той не каза нищо, облегна се в стола си, втренчи се в чашата и стисна устни.

— Не ги искаш, нали? Държиш ги тук, защото смяташ, че така ще я накараш да се върне.

Кайл извърна поглед към прозореца, гледаше как децата му си играят. Аз също се извъртях леко на стола, за да ги виждам. Трябваше днес да са на училище, но се бях обадила да кажа, че са болни. Крепостта на Джаксън беше доста висока, а цветните кубчета се открояваха ярко на февруарското слънце. Съмър беше оставила колелото на пътеката близо до апартамента ми и сега седеше на тревата до Джаксън и зайчето ѝ подскачаше около крепостта. И двамата още бяха потиснати. Колко ли пъти случилото се се беше превъртало в главите им? Колко ли дълбоки белези беше оставило? Колко ли пъти се беше случвало и преди? Колко ли изплашени бяха, че може да се случи отново?

— Не казвам, че не ги обичаш, но ги използваш, нали?

Кайл отклони поглед от децата към моя апартамент.

— Не е толкова просто — рече той.

— Знам, че не е толкова просто. И ако трябва да съм честна, на твое място сигурно нямаше да мога да призная подобно нещо. Но няма как да ги използваш като оръжия, без да ги нараниш.

— Говориш така, сякаш тя е идеалната, сякаш тя ги обича, а аз не. Тя не напусна само мен, но и тях. Една сутрин се събудих и тя си беше отишла. Заради нея Джаксън не говори, знаеш ли това? Видял я да си тръгва и тя му каза да не казва нищо, а той го приел буквално. Спря да говори. Говори само със Съмър. На мен казва по някое изречение от време на време, нищо повече. Майка му е виновна. И ти смяташ, че ще ги изпратя при нея? А когато отидохме на онази нелепа семейна почивка... „О, Кайл, нека все пак идем на почивката.“ Идеята беше нейна. И знаеш ли защо? Защото вече бях платил полетите и хотела и тя можеше да ги използва, за да иде на интервюто, което си беше насрочила там. И да остане. Аз пък си мислех, че... Сигурно и те си го мислеха... Но не. Тя иска да се отърве от мен. „О, между другото, можеш ли да отведеш децата у дома, докато аз се устроя тук и когато съм готова, ще ги взема.“

Каквото и да кажех сега, щеше да звучи банално, сякаш омаловажавам онова, което преживяваше. Ако трябва да съм честна, не разбихах. Сигурно беше ужасно. Сигурно го разкъсваше. А жена му... Тя очевидно е имала причини да направи това, но като че ли и двамата бяха забравили, че Съмър и Джаксън нямат никаква вина. Не бяха молили да се раждат, особено с такива прецакани родители. Но се бяха родили и нищо не можеше да промени това. Кайл и жена му бяха длъжни да им спестят възможно най-много болка.

— Не казвам, че Ашлин е идеална. Не я познавам. Но ти си длъжен да се опитваш да си идеален. Нима децата ти не го заслужават? А ако не можеш да го направиш, дай ги на човек, който поне ще се опита. — О, това прозвуча жалко. Сякаш бях в телевизионно шоу, където всичко се урежда в края на едночасовото предаване. Ако слушаше поученията ми, Кайл сега трябваше да вдигне телефона, да се обади на жена си, да започне с „Нека поговорим...“ и накрая ще стигнат до споразумение, което е в интерес на всички.

Истината беше, че каквото и да говоря, каквото и да чуе той сега, болката, гневът и наранената гордост щяха да се завърнат след няколко часа и той щеше да иска отново да я нарани така, както тя беше наранила него, а за целта щеше да използва единствените оръжия, с които разполагаше — Джаксън и Съмър. Двете човечета, които вероятно искаха единствено да видят родителите си заедно, а разкъсаното им семейство да бъде някак зашито отново.

— Ако трябва да съм честен, Кендра, ти не знаеш нищо за това — каза Кайл. Явно гневът му се завръщаше по-бързо от очакваното.

— Така е — признах аз.

— Но ти благодаря, че си дошла, когато децата са те помолили.

— Няма проблеми. Винаги ще идвам. Но не обещавам, че няма да се обадя на социалните, ако се случи отново.

На лицето на Кайл се изписа закъсняла реакция — то се скова от шок, очите му леко се разшириха, устните се притиснаха силно една в друга, а челюстта му се раздвижи, защото той стисна зъби. Аз леко се свих вътрешно, сега наистина беше ядосан. Сега вече наистина ми беше бесен.

Задната врата се отвори и Съмър се втурна в кухнята, следвана от Джаксън.

— Може ли да си купим сладолед? От магазина за сладолед? — попита тя и закова пред баща си. Той не ѝ обърна внимание, защото се взираше яростно в мен. — Татко — настоя Съмър и го дръпна за подгъва на тениската. — Може ли да си купим сладолед?

Кайл не откъсваше очи от мен.

— ТАТЕ! — извика с цяло гърло Съмър, искаше да бъде чута.

— Да? — попита той, най-сетне ѝ обърна внимание.

— Може ли да си купим сладолед? От магазина за сладолед?

— Ами... да. Защо не? Нека се обуя, да си взема якето, портфейла и телефона.

Джаксън дойде при мен и плъзна ръчичка в дланта ми. Тя беше топла и мека. Не бях държала дете за ръка от почти три години — откакто за последно видях племенниците си в Италия. Заля ме усещане за покой, последвано от тъга. Наложих си да се концентрирам върху миниатюрните линии по кожата му и върху четвъртитите чисти нокътчета, за да не се разплача. За да не позволя на мъката да се излее. Съмър го гледаше, после каза:

— Джаксън пита дали Кенди ще дойде с нас?

— Мисля, че тя е заета — отвърна натъртено Кайл. Наистина не ме искаше наоколо. Е, и аз не исках да съм близо до него.

— Да, заета съм — потвърдих. — Май че трябва да ида на работа.

Късите дебели пръстчета на Джаксън се стегнаха около дланта ми, сякаш ме подтикваше и умоляваше да ида с тях.

— Трябва да дойдеш — каза Съмър.

Пръстите на Джаксън все така стискаха ръката ми.

— Не я принуждавай — рече Кайл. В гласа му се прокрадна лека заплаха, предупреждаваше ме. Бях пристъпила границата, като заплаших семейството му, и той нямаше да се примири с това. Още по-добре. Този мъж имаше нужда от един ритник в задника. От нещо, което да го принуди да обърне внимание на децата си и да се бори за тях. Да се бори не с жена си, а със себе си. Той трябваше да разбере, че проблемът не е тя, а той. Неговото безразличие, гневът му, негодуванието му от присъствието на децата — това беше най-голямата заплаха за живота им.

— Не, наистина имам работа — отвърнах аз.

Лицето на Джаксън започна да се затваря, като падащи плочици домино изражението му премина от надеждата, че ще направя нещо толкова нормално, като да ям сладолед със семейството му, към тревогата, че ще ги изоставя.

— Всъщност — казах аз — бих хапнала сладолед. Мисля, че всички заслужаваме по един сладолед.

След два часа с Кайл седяхме и гледахме как децата играят на люлките и въртележките в малкия парк. Съмър, стиснала Скокла под мишница, се покатери на една въртележка. Беше облечена с оранжев сукман над синя тениска, а отгоре имаше розова жилетка. Синьото ѝ пухено яке бе комбинирано с червен клин, розови чорапи и жълти обувки. Косата ѝ, която блещукаше като черен кехлибар, беше прибрана зад ушите.

Джаксън, който се беше облякъл доста по-умерено — с пясъчножълти панталони, бяла тениска, черен пуловер и синьото вълнено яке, се спускаше и качваше пак по пързалката.

Четиримата бяхме прекарвали последните два часа в разходка из центъра на Брокингам, хапнахме сладолед в едно кафене, а после влязохме в няколко магазина, преди да се отправим към парка. Докато ядяхме сладоледа, Кайл не ми обръщаше внимание. Някак успя да не ми каже и дума през цялото време. Щом поехме по улицата и засновахме из магазините — Съмър го държеше за ръка, а Джаксън беше хванал мен, — той продължи да се преструва, че не съществувам. Дори не ме поглеждаше, освен в моментите, когато се концентрирах върху нещо и тогава усещах тежкия му поглед. Изучаваше ме, чудеше

се дали съм му казала истината. Дали ще изпълня заплахата. Усещах погледа, но не се обръщах към него, защото и аз се страхувах. Бях изплашена, защото наистина не бях обмислила добре думите си. Те сами излетяха от устата ми, а ето че сега бях отговорна за тях. Не исках да ги изричам и не го мислех. Не е ли това едно от златните правила на добрия родител? Говори само каквото мислиш; а кажеш ли нещо, ще трябва да изпълниш обещаното, ако нежеланото поведение се повтори.

Десет минути изминаха в тишина, докато седяхме на пейката. Напрегната тишина, която започваше да се просмуква под кожата ми и да ме изнервя. Исках да каже нещо. Каквото и да е. Да каже нещо, дори да ме заплаши да не си навирам носа в неговите работи. Това мълчание ме задушаваше. И изведнъж, в този свеж мразовит слънчев ден, аз бавно започнах да оставам без дъх.

— Наистина ли ще се обадиш на социалните? — попита Кайл. Бях толкова благодарна да чуя гласа му, че въздъхнах с облекчение и дори не разбрах думите му. После ги превъртах в ума си: „Наистина ли ще се обадиш на социалните?“ Той не гледаше към мен и това му костваше много усилия. Скованата му поза показваше, че иска да се втренчи за миг в мен, за да се увери, че съм видяла, че не откъсва очи от децата си.

Сега аз бях в трудното положение. Не можех да кажа „да“, не можех да кажа и „не“, а „може би“ не беше отговор.

— Опитвам се да не говоря напразно — рекох накрая, без да го поглеждам. Друго не успях да измисля.

СЕДМА ГЛАВА

Вторник сутринта, малко преди шест и половина. Отидох на работа.

Подраних, за да се реванширам за предния ден. Понеделник беше най-натовареният ден, особено за мен — тогава най-много кандидати се регистрираха за седмицата, а други, които бяха приключили ангажиментите си, се обаждаха за работа. Въпреки че Габриел, моята шефка, не изглеждаше гневна от отсъствието ми, аз се чувствах ужасно. Беше се наложило да поема моята работа, а аз току-що се бях върнала.

Габриел беше открия своя „бутикова“ агенция за набор на персонал, но бе успяла да убеди международната агенция „Офис Уондърс“ да я финансира. Ако се получеше, щяха да обмислят франчайз — малки, по-индивидуално насочени клонове. Нейното начинание дойде в идеален за мен момент. Любовната ми афера в Сидни бе стигнала до края си ден-два по-рано и аз няхах търпение да се прибера у дома. Сякаш от нищото Габриел ми писа дали бих обмислила да стана неин заместник в компанията. „Една нощ хванах шефа на отдела за временно назначаване да смърка кокаин с един потенциален кандидат на бюрото ми. Имам нужда от човек, на когото мога да разчитам“, пишеше тя.

Благодарих на Господ и на вселената. Имах път за бягство към дома. Казах й, че съм повече от заинтересувана и мога да започна до месец. Като се има предвид това, предния ден се чувствах ужасно виновна, че няма да мога да ида.

Освен това спях много зле. След като се разделих със семейство Гадсбъроу, реших да ида на кино. Трябваше да поседя в тъмното, заобиколена от непознати и нещо, върху което да се концентрирам, за да не мисля постоянно за децата и за случващото се с тях. Липсваща майка, баща потенциален алкохолик. А аз не можех да сторя нищо. Освен да седя в тъмното и да се ядосвам. Изкушавах се да поговоря отново с господин Гадсбъроу. Да поискам някакви гаранции, че ще се

съвземе и ще се грижи за децата си. Толкова много хора биха убили, за да са на негово място — за да са родители, — а той като че ли захвърляше всичко това. Не виждаше какво притежава.

Когато се прибрах у дома, колата им я нямаше. Чух ги да се връщат след няколко часа и от апартамента си видях, че в кухнята свети. Надявах се, че са ходили да купят храна. Надявах се, че наистина съм го стреснала достатъчно. По-голямата част от нощта лежах будна и се тревожех за тях.

Изкачих стълбите към „Офис Уондърс Лайт“, който се намираше на централната улица на Брокингам, и щом вдигнах ръка да отворя вратата с матирано стъкло, изпитах внезапно смущаващо усещане за дежа вю. Все едно се бях върнала десет години назад, когато за първи път работих с Габриел. Същото усещане се завърна, щом докоснах вратата, и аз за миг се зачудих дали да не се захвана с нещо друго. Не нещо по-добро, просто нещо друго.

Когато учех в колеж английска литература и медии, исках да се превърна в следващата Лоис Лейн^[1]. Женският вариант на Уудуърд и Бърнщайн^[2]. Репортер от горещи точки, който ще разкрива корупция и ще пише за нея. Политици и охранени бизнесмени щяха да се свиват в скъпите си костюми пред онова, което щях да творя с клавиатурата.

А после всичко се промени. В един момент всичко стана твърде трудно. Не можех да се концентрирам върху ученето. Работех усилено, често по цяла нощ пишех есета, но оценките ми продължаваха да падат под средното ниво. Падаха и падаха, каквото и да правех, колкото и усилия да полагам. Не бях достатъчно уверена, за да споря по някаква тема в клас. Знаех, че със сигурност няма да се справя в медиите, не и сред тези амбициозни хора, които бяха решени на всичко, за да стигнат до върха. Аз едва успях да се надигна от леглото сутрин, камо ли да прекарам няколко години в драпане по пътя към върха на тази вестникарска глутница. Приятелите ми и преподавателите започнаха да се тревожат за мен и настояваха да ида на лекар. Седях срещу него в малкия, оскъдно обзаведен кабинет, а той ми каза, че очевидно съм депресирана, вероятно в резултат на твърде голямото напрежение в колежа. Затова трябвало да опитам да се отпусна. Трябвало да намаля алкохола и да ям повече свежи плодове и зеленчуци.

— Правете упражнения, млада госпожице. Добрият външен вид повишава самочувствието.

Кимнах му и си тръгнах с мисълта, че ще се наложи да крия по-добре чувствата си. Трябваше да преосмисля идеите си. Плановете ми да стана журналист се бяха провалили, но все още трябваше да се справям добре заради родителите си, приятелите си и преподавателите. Все още трябваше да докажа на света, че не съм пълен провал, че съм нормална. Работех усилено, до предела си и дори отвъд него. Преструвах се, че всичко е наред и успях да завърша колеж. Беше много трудно, по цели нощи преговарях, четях и се насилвах да не се отказвам. Завърших с по-висок успех от очакваното.

Родителите ми и всички останали, които бяха загрижени за мен, се радваха на резултатите ми, но не осъзнаваха какво ми е струвало.

А след това бях изчерпана. Не можех да направя нищо повече. Казах на родителите си, че ще запиша магистърска програма. И тъй като беше по-лесно, отколкото да мисля за избор на кариера, аз се записах на курсове по медии и започнах обучение в Южен Лондон. Там не завързах истински приятелства — хората се опитваха, но аз не исках, защото бях отишла там именно за да се отърва от приятелите си. А щом приключих, започнах работа като консултант по човешки ресурси, защото срещнах Габриел Травено.

Завършвах колеж за втори път и исках да се занимавам с нещо временно, докато търся постоянна работа. Бях решила да опитам в един офис на Оксфорд Стрийт в Централен Лондон, покрай който неведнъж бях минавала. Той имаше стъклена врата и голям лилав надпис: „Офис Уондърс“. Отворих вратата, изкачих тясното стълбище и отворих вратата.

Стаята беше голяма, просторна, с бюра, компютри, кантонерки в дъното и прозорец с гледка към Оксфорд Стрийт. В другия край беше приемната с удобни лилави кресла за кандидатите за работа, които бяха разположени до бледолилавите стени. Почти всички кресла бяха заети от делово облечени млади жени. Всички бяха с тъмни костюми с пола, с бели блузи или ризи. И всяка носеше чанта, която приличаше на вариация на лъскаво черно куфарче. Аз бях единствената с бургундовочервен костюм с панталони и черна торбеста чанта, препасана през рамото. Когато ги видях,

увереността ми, че ще получа работа, повехна. „Така ли се обличат днес хората, които търсят временна работа?“, запитах се, когато свалих чантата си и зачаках права. Искаше ми се да бях сложила грим.

Изглежда в офиса делата движеше една жена. Пред нея седеше млада кандидатка, която вероятно беше интервюирана. Жената говореше по телефона и се опитваше да се държи професионално и любезно, но в очите ѝ личеше безпокойство.

Синкавочерната ѝ коса беше подстригана на черта, която косо се спускаше към брадичката. Тялото ѝ беше като изваяно в тъмносиния костюм. Щом затвори телефона, той звънна отново и на лицето ѝ пак се изписа раздразнение. На съседно бюро зазвъня друг телефон. А след това трети. Вместо да се присъединя към жените, които явно бяха дошли за интервю, аз някак си усетих, че ако не вдигна телефона, ще откача. Денят беше дълъг, нищо че бе едва обяд, и аз бях уверена, че в утрешните вестници ще се появят заглавия от рода на: „Кандидатка за временна работа избива седем души заради невдигнат телефон“, ако не отговоря на обаждането. Без да му мисля повече, тръгнах към бюрото, вдигнах слушалката, приех разговора и записах съобщение. Бях работила подобна телефонна система преди, затова щом записах съобщението, натиснах две звезди 8 и приех друго обаждане. И още едно. И още едно, докато не отговорих на около седем обаждания и измъчената жена не приключи своя телефонен разговор.

Без да обръща внимание на кандидатката пред нея, тя тръгна право към мен. Беше висока, почти внушителна.

— Вие трябва да сте новият стажант-консултант — каза тя.

— О, не, аз дойдох да търся някаква временна работа — отвърнах, като внезапно осъзнах, че останалите в офиса забиват погледи в гърба ми.

— Не ме разбрахте, вие ТРЯБВА да сте новият стажант-консултант — каза тя. Забелязах колко гладка, сияеща и бяла е кожата на лицето, шията и деколтето ѝ. Отблизо беше красива; жена, която винаги привлича погледа. Смайваща.

— Аз искам само временна работа — повторих. Не исках пълна заетост с ангажименти и отговорности, за които да мисля след края

на работния ден. Исках да си тръгвам без никакви грижи, докато не дойда в офиса на следващата сутрин.

— Добре — каза жената. — Поработете шест месеца, ако изникне нещо по-добро, ще ви освободя с едноседмично предизвестие, без да задавам въпроси.

— Ами...

— Заплащането е по-добро от временна работа, освен това има облаги и бонуси, ако ни доведете още клиенти. — Тя говореше на език, който не ме интересуваше. Не исках обвързване, вече не. Исках да съм свободна, а не да се съсипвам.

Черният телефон на бюрото до нас зазвъня и аз автоматично посегнах към него.

— Не докосвайте телефона, ако не сте сигурна, че искате да го направите — предупреди ме тя. „Не ми показвай какво мога да имам само за да ми го отнемеш — говореха очите ѝ. — Няма да го понеса.“ Именно заради изразжението ѝ. Отчаянието. Нещастieto. Години по-късно осъзнах, че е имало и още нещо. В ясните ѝ сини очи беше погребана някаква тиха мъка — бях зървала вече такава мъка... когато се поглеждах в огледалото.

Тя вдигна въпросително вежди, а аз вдигнах слушалката и така определих съдбата си. Без дори да ѝ казвам името си, без да науча нейното, си бях намерила работа. Докато говорех по телефона, чух жената да казва на останалите, че мястото вече е заето — въпросният кандидат показал изключителна инициатива.

Не излезе нещо по-добро. Не и през следващите шест години. Не и докато не реших, че трябва да замина за Австралия.

Габриел винаги идваше първа.

През всичките тези години, колкото и да се опитвах, колкото и рано да пристигах в офиса, тя винаги беше там, зад бюрото си, с преполовена чаша кафе и трохи от кифла върху книжна торбичка, и пишеше на клавиатурата. Все още не бях успяла да оспоря теорията, че тя всъщност спи в офиса.

Веднъж ми каза, че е компулсивно подраняваща. Както някои хора винаги закъсняват, тя не можела да не подрани. Днес вероятно ме беше изпреварила с минути, защото тъкмо отваряше чашата с кафе.

— Дявол да го вземе! — възкликна тя, ръцете ѝ замръзнаха на белия пластмасов капак, а очите ѝ се насочиха към стенния часовник в чакалнята. — Мислех, че само аз съм ранна птица.

— Опитвам се да те настигна — пошегувах се. — И да се реванширам за вчера.

— Оправиха ли се нещата със спешната ситуация? — попита тя, докато ме гледаше как свалям палтото и развързвам многоцветния си шал.

— Доколкото е възможно — отвърнах. Не исках да ѝ казвам всичко, но трябваше да говоря с някого, да споделя тревогите си. — Двете деца на хазяина ми се бяха притеснили, че не могат да събудят баща си. Бяха много изплашени и не можах да ги оставя сами. Дори когато вече се уверихме, че той е добре.

— А къде е майката?

— Явно е в Америка. Може и да се върне, не зная. Но така или иначе я нямаше, затова децата дойдоха при мен.

— Той готин ли е?

— Кой?

— Поспаливият баща.

Свих рамене.

— Не зная, предполагам. Не съм мислила по въпроса. Откакто се запознах с него, се случиха толкова неща, че не сме в особено добри отношения. А това се отразява на преценката за човека.

— Ще приема това за „да“.

— Приеми го, както искаш, мила. По-притеснена съм за децата.

— Защо, тормози ли ги? — попита Габриел загрижено.

— Не, не. — Двете дъна на бутилките с алкохол просветнаха в ума ми. — Нищо подобно. Беше само, както ти каза, поспалив. Развеждат се и той го преживява тежко. Просто малко драматизирах. Всичко е наред.

Думите прозвучаха кухо дори в моите уши. Не беше наред. Съвсем не беше наред. Но ако го повторех достатъчно пъти, може би щях да повярвам.

Габриел знаеше кога да спре и след като изслуша твърде многото ми уверения, смени темата:

— Е, какво ще кажеш за едно кафе и да се захващаме.

Потъването в работата беше начин да продължа. Беше начин поне временно да прогоня от ума си бледите, празни лица на Съмър и Джаксън.

Те седяха на прага ми, когато се върнах вечерта.

Бях останала до късно в офиса, за да наваксам с работата, затова вече беше тъмно и студено, когато поех по пътеката от голямата къща към апартамента. Те седяха в петното оранжево-червена светлина, която струеше от кухнята им. Бяха наметнати с карирани одеяла, а на коленете им имаше пухена завивка.

„Господи, не можа ли да изчака поне няколко дни, преди да ги зареже отново“, помислих си аз, когато приближих.

Лицата им сияеха, но Джаксън бързо сведе глава, за да скрие радостта си.

— Чакахме те — каза Съмър, ухилена до уши. Цялата засияваше, когато се усмихваше; усмивките ѝ идваха сякаш от кладенче на радостта дълбоко в сърцето ѝ и тя го разкриваше без притеснение.

— Виждам — отвърнах и клекнах пред тях. — Случило ли се е нещо?

— Не — отвърна тя, а Джаксън поклати глава.

— О, добре. Значи седите тук, защото...

— Защото те чакахме — повтори Съмър, сякаш бях бавноразвиваща се.

Кимнах и разтрих леко основата на носа си. Очите ми горяха, главата ме болеше, а вратът ми беше схванат от многото часове пред компютъра и твърде малкото сън предишната нощ.

Джаксън сръчка Съмър, сякаш да ѝ припомни защо са дошли.

— Татко каза да дойдем и да ти благодарим — обясни тя.

— Така ли?

— Каза, че трябва да ти благодарим, задето се погрижи за нас в събота и вчера. Каза да ти рисуваме картини. — Джаксън измъкна изпод завивката малко смачкан лист, който се беше вкоравил от изсъхналата боя. Той ми беше нарисувал парно локомотивче. Лимоненозелена машинка с комин и тъмносини кръгчета за колелата. В ъгълчето беше написал „Кен“.

— Благодаря ти — усмихнах се изненадана и я взех.

— А това е моята рисунка — обяви Съмър и също извади лист изпод завивката. Беше ми нарисувала дама с лилава пола и оранжева блузка. Имаше руса опашка, големи кафяви очи с дълги мигли, червени устни и изящен нос. Носеше розова чанта на рамо. Съмър беше рисувала с моливи и беше натискала така силно, че цветовете бяха плътни и лъскави на хартията. Дори беше написала с неравен почерк в горното крайче: „Благодаря“.

— Аз също ви благодаря.

— Харесват ли ти? — попита Съмър.

— Прекрасни са — отвърнах. Особено прекрасни бяха, защото означаваха, че Кайл беше прекарал известно време с децата си, докато са рисували това. Беше се съвзел и ги беше предпочел пред тегобите си. Това правеше рисунките още по-красиви. — Ще ги закача на хладилника си, за да ги гледам всеки ден. Става ли?

И двамата кимнаха.

— Татко каза и че трябва да ти купим подарък — рече Съмър. Джаксън извади пакетче с маршмелоус.

— Джаксън каза на татко, че трябва да ти вземем маршмелоус, защото ги ядеш на закуска — обясни Съмър.

— Ти не обичаш шоколад — измърмори Джаксън под нос.

Всъщност обичах шоколад, но явно приказките ми за тези бонбони бяха дисквалифицирали всички останали лакомства в главата му.

— Татко каза, че всяка жена в цялото кралство и във вселената обича шоколад, но все пак ти ги купи. Харесват ли ти?

Взех ги от Джаксън и ги задържах в ръце. Пакетчето се беше затоплило от телата им под завивката. Целофановата опаковка шумеше в ръцете ми, а розово-белите захарни цилиндърчета поддаваха лесно под пръстите ми.

— Много ги харесвам. Даже ги обичам. Благодаря ви, че сте помислили за това.

— Няма защо. Ти си ни приятелка — отвърна Съмър.

Джаксън кимна в съгласие. Бях постигнала голям напредък с него, без дори да се опитвам. Вече не бях просто човек, когото е решил да хване за ръка на улицата. Бях негов приятел. Той ме харесваше, макар да се опитваше да го скрие.

— Добре, а сега ще си легнете, нали? — попитах и се изправих, за да раздвижа пукащите стави на коленете си.

Раменете на Джаксън увиснаха, а Съмър извъртя очи.

— Не може ли да погледаме телевизия при теб? — попита тя. — Само за малко.

— За пет минути — обади се Джаксън.

Знаех кога някой ме притиска. Явно баща им беше казал, че могат да ме почакаят, за да благодарят. Но те сега се опитваха да пренебрегнат часа за лягане.

— Колкото и да ми е неприятно, ще ви откажа. Утре сте на училище.

— Само пет минути — примоли се Съмър.

— Защо не помолите баща си да погледате пет минути телевизия у вас? — попитах. — Хайде. — Взех завивката и я сгънах.

Те се изправиха неохотно и хванаха одеялата, с които бяха наметнати. Обърнах се и видях, че баща им стои пред прозореца. Със сигурност ги беше наблюдавал, докато са седели навън. Много добре. Явно беше способен да се държи отговорно. Уикендът може би беше просто изключение. Разбира се, че беше. Те не изглеждаха тормозени. Той минаваше през труден период.

Кайл отиде до вратата, отвори я широко и зачака децата.

— Тя много ги хареса, тате — извика Съмър, когато влизаше покрай него в къщата. — Кенди каза, че можем да погледаме пет минути телевизия. — И тръгна през кухнята, следвана от Джаксън.

— Не съм казала точно това — рекох на Кайл. Не исках да реши, че се изживявам като родител на неговите деца.

— И аз така си мисля — отвърна той.

— Казах да те питат дали могат да погледат пет минути телевизия — добавих. Чух, че звукът на телевизора на заден план се усили.

— Зная.

— О, ето — подадох му завивката.

Той я взе и я праметна на ръката си, сякаш да я използва като щит.

Постояхме мълчаливо няколко секунди. През последните четири дни между нас се бяха случили толкова много неща, че и двамата не

искахме да говорим за това. Той щеше да се справи по-добре следващия път, сигурна бях.

— Е, до скоро — казах, когато стана ясно, че няма да намерим подходящите думи.

Той кимна.

Обърнах се и докато прекосявах тревата, усещах, че ме гледа. По-скоро усещах, че някак ме надзирава; както беше надзирал децата си, докато са седели на прага ми, и искаше да се увери, че ще съм в безопасност, докато измина краткото разстояние до апартамента си. Наистина му пукаше.

Когато отворих вратата, той ме извика по име. Обърнах се.

Вирна брадичка в кимване.

„Вече всичко ли е наред?“ — питаше ме.

Кимнах в отговор:

„Всичко е наред.“

[1] Персонаж от комикса за Супермен, журналистка и любима на супергероя. — Б.пр. ↑

[2] Робърт Уудуърд и Карл Бърнщайн — американски разследващи журналисти от „Вашингтон Пост“. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Палачинки, бекон и кленов сироп.

— Оххх, виж, Кендра, писмо от Австралия — извика Джанин от другия край на офиса, като размахваше бял правоъгълен плик, сякаш даваше знак с кърпичка за старт на автомобилно състезание.

Всички в офиса — дори двете млади потенциални кандидатки за временна работа, които бяха дошли без насрочена среща и попълваха формуляри, докато чакаха интервю — спряха и вдигнаха глави.

В „Офис Уондърс Лайт“ бяхме четири: Габриел, аз, Тери, която беше четирийсетгодишна майка на четири деца и работеше само два дни и половина на седмица като старши консултант, и Джанин — нашата офис асистентка.

Джанин беше злобно момиче на двайсет и четири. И изобщо не криеше факта, че не ме харесва. Не точно мен, колкото Кендра Тамали, началник на отдела за временна заетост. Тя смяташе, че това място е за нея, въпреки че беше при Габриел само от три месеца и нямаше никакъв опит в работата. Дразнеше се, че някой се е издигнал така лесно до този пост и беше казала на Габриел, че била много разочарована от нея, защото дори не я интервюирала. През трите седмици, откакто бях тук, тя маниакално се концентрираше върху дори най-незначителните си задълженията, за да извлече някакво задоволство от превъзходството си над мен.

Вече бях добре запозната с това: човек, който не разполага с никаква власт — било в работата или у дома, — се вманиачва в най-дребните неща, превръща се в педант. Джанин например изпълняваше с настървение административните си задължения. Особено разпределянето на пощата.

Тя преглеждаше писмата и отваряше всичко, което сметнеше за интересно или пикантно, или пък щеше да ѝ помогне да разбере какво се случва с бизнеса, като после твърдеше, че ги е помислила за

фактури. Беше жалко за нея, че изпитва такова удоволствие от четенето на чужди писма, но аз все още не можех да свикна. Напомнях ѝ, че не е законно да отваряш чужда поща без изрично позволение, и я молах да не пипа моите писма, за каквото и да ги помисли. В резултат тя правеше ето така — започваше да крещи, когато дойдеше пощата. Ако на писмото имаше и адрес на изпращач, тя изкрещяваше и него.

— Препратено е от стария ти офис дотук, струва ми се — продължи, като оглеждаше писмото, сякаш се опитваше да го прочете през плика. Ако беше сама в офиса, със сигурност щеше да иде в кухнята и да се опита да го отвори на пара.

— Благодаря, Джанин — отвърнах спокойно, но сърцето ми започна да пърха от паника. — Само един човек би си направил труда да ми пише писмо и да моли бившите ми работодатели да го препратят.

Явно Джанин не очакваше такъв отговор. Тя прекоси офиса до бюрото ми и остави плика точно между телефона и клавиатурата. После застана със скръстени ръце и зачака да го отворя.

Аз не ѝ обърнах внимание. Погледнах към двете кандидатки, които продължаваха да попълват формулярите си. Бялото момиче със силно опъната в кок коса беше свело глава над клипборда си. Другото, което имаше безупречна махагонова кожа, огромни шоколадовокафяви очи и дълга до раменете, изправена черна коса, гледаше към мен и се усмихваше. Явно беше приключила с теста.

Като се престорих, че не искам отчаяно да проверя дали съм права за писмото, и в същото време се ужасявах от него, аз се изправих:

— Приключихте ли? — попитах чернокожото момиче. Тя кимна.

Минах покрай Джанин, ядът ѝ, че не е успяла да ме изиграе, направо пулсираше от нея. Приблжих се до кандидатката. Щом поех клипборда, установих, че ръцете ми треперят. „От него е, знам, че е от него.“ Прегледах написаното и се усмихнах.

— Еха, Катлийн, попълнила си съвсем вярно правописния тест. Сега ела с мен за компютърния тест. Не е труден, искаме само да разберем с кои програми си запозната. — Поведох я под арката надолу по коридора към компютърната зала, като не спирах да говоря.

През следващия час и половина се занимавах с двете кандидатки. Говорих им, изпитвах ги, интервюирах ги и проверявах дали има нещо

подходящо за тях. През цялото време усилено игнорирах писмото, което прогаряше дупка до телефона на бюрото ми.

След няколко часа останах сама в офиса. Другите отидоха на обяд и аз трябваше да отговарям на обажданията. Най-сетне взех писмото. Вгледах се в него. Първоначалният адрес беше покрит от бял стикер, но „Кендра Тамали“ беше изписано ръкописно. С неговия почерк. Тънки, но едри букви. „Дишай — казах си. — Вдишай, издишай. Дишай.“

Вратата се отвори и сърцето ми се качи в гърлото. Габриел влезе почти устремена. Аз веднага скрих писмото под бюрото си, в мрака, откъдето беше дошло.

— И това ако не е виновно изражение! — каза Габриел, като свали зеленото си палто и седна зад бюрото си.

— Вероятно си права — отвърнах. — Отгледана съм като католичка, така че вината е втъкана в самата ми душа. — Наведох се под бюрото, притиснах писмото между страниците на дневника си и леко го затворих.

— От кого е писмото? — попита Габриел, като отвори пластмасовата кутия със супа. Тя беше яркочервена и офисът се изпълни с миризмата на домати и лук.

— Не съм го отворила, така че не мога да ти кажа с точност — отвърнах.

Тя започна да разбърква супата с лъжица.

— Защо си тръгна от Австралия?

Аз се вгледах в прозореца зад главата ѝ, в небето. Беше красиво. Красиво и синьо, изпъстрено с бели облаци. Когато бях малка, исках да живея сред облаците. Исках да скачам от облак на облак, да усещам как потъвам в мекотата им и в успокояващата им прегръдка. Голяма мечтателка бях.

— Защо питаш?

— Когато ти писах и те помолих да се върнеш, мислех, че ще ме отрежеш. След пет седмици си тук. Радвам се, че се върна, не ме разбирай погрешно, но защо напусна Австралия?

Вратът ми се схвана от напрежение. Болката се стрелна напред и се събра зад дясното ми око.

Извъртях глава наляво, после надясно, опитвах се да раздвижа сухожилията. Опитвах се и да се окопотя.

— Ако трябва да съм честна, Габриел, не искам да говоря за това — отвърнах. — Не е ли достатъчно, че се върнах?

Тя загреба супа с дълбоката пластмасова лъжица и преглътна.

— Как се казва той? — попита.

Притиснах с длан окото си, опитвах се да отблъсна пулсирането в черепа си. Завъртях пак глава настрани в търсене на облекчение. Трябваше някак да спра тази агония.

— Какво точно от „Не искам да говоря за това“ не разбра? — попитах тихо.

— Като че ли почти всичко — каза Габриел, наведе глава и се концентрира върху супата.

Според нея аз бях задръстена, твърде затворена, и то без причина. Бяхме приятелки, нали? Познавахме се от десет години. Защо да не й разкажа тайните си? Защо да не споделя защо съм избягала от другия край на света. Тя не осъзнаваше, че не мога да й кажа, защото ще ме намрази. Ще промени мнението си за мен, а аз не бих го понесла от човек, когото виждам всеки ден.

Не исках да виждам отвращения й поглед, нито да чувам лекции колко глупава съм била. Знаех, че ще стане така. Но чувствата не са като мислите, те не могат да бъдат променени с воля. Бях се опитала. Бях опитала много усилено, толкова пъти. И все пак се случи. И все още го чувствах. Чувствах го дълбоко в сърцето си, в душата си, когато се будех сутрин, когато заспивах нощем. Аз все още бях влюбена в женен мъж.

— Ето, вземи — каза Габриел и написа нещо на жълто листче. Подаде ми го над бюрото си и аз станах да го взема, а после седнах на ръба на бюрото й и го прочетох. — Мик Щайн. — На жълтото квадратче имаше номер и адрес в Рочестър, в другия край на Кент.

— Кой е Мик Щайн и защо ми даваш номера му?

Тя посочи към главата ми.

— Като те гледам как въртиш рамене и глава и как мигаш начесто, предположих, че имаш болки във врата. — Замълча, и двете избягахме да поглеждаме към бюрото на Джанин. — Той е хиропрактор^[1]. Ще нагласи врата ти пак в правилната позиция. И

повярвай ми, ще се почувстваш много по-добре след срещата с него. Той ще излекува всичките ти болести.

Хиروهипократ не можеше да излекува онова, което ме мъчеше. Съмнявах се, че някой изобщо може да го направи.

Габриел ме гледаше по типичния за нея начин. Подобно на Джаксън, тя все се взираше в теб така, че те караше да мислиш, че знае какво става в главата ти; че сърцето и умът ти са прозрачни и всичко, което болезнено си заровил в тях, е изписано с огромни букви.

— Просто иди, ако не ти хареса, можеш да идеш при друг.

— Има един хироипократ на тази улица, защо да ходя чак в другия край на Кент?

— Кажи му, че аз те изпращам, и ще ти направи отстъпка.

— Наистина ли?

— Не! Просто иди при проклетия хироипократ, Кени, не искам да те боли.

— Според мен не искаш да ми даваш болнични.

— Това също. И за да ти покажа колко страхотен шеф съм, ще ти дам свободен следобед, за да идеш при най-великолепния хироипократ в кралството.

Една приятелка, Еванджелин, тъкмо беше продала сценария си на филмова компания и празнуваше в центъра на Сидни.

Познавахме се от годините в Англия, преди да се върне у дома в Сидни, и аз исках да я подкрепя, затова се насилих да ида, макар че познавах само нея, съпруга ѝ и още един човек.

Събирах кураж, докато изкачвах стълбите към бара, отпуснах рамене и залепих усмивка на лицето си, щом влязох в залата. Лека тревога пърхаше в пространството между сърцето и стомаха ми, дланите ми се потяха леко, докато оглеждах тъмната зала и търсех Кери, единствената ми позната, освен домакините. Видях я, седеше на едно от канапетата, заобиколена от хора. Проправих си път през гостите и се добрах до нея. Тя ми се усмихна, но беше ангажирана в разговор, затова само се отмести, за да седна до нея. И точно като премести задника си малко надясно, вместо вляво, тя промени завинаги живота ми. Тогаваш не го осъзнавах, разбира се. Просто седнах и зачаках да приключи разговора си.

Вдясно седяха няколко души, които говореха за нещо. Мъжът до мен като че ли ги слушаше, леко извърнат към тях, но очите му гледаха другаде. Той не беше там.

— Нямате представа за какво разговарят, нали? — попитах го. Той примигна и се обърна към мен.

— Толкова ли е очевидно? — попита ме. Беше британец, имаше силен и ясен лондонски акцент. За миг се пренесох у дома, на другия край на света.

— Аха, затова ви попитах. — Това беше много нетипично за мен. Обикновено бях срамежлива, особено с непознати. Но бях решила да не се прибирам у дома с усещането за провал и да говоря с някого. А тъй като Кери беше заета, този мъж щеше да свърши работа.

— Аз съм Уил — каза той и ми подаде ръка. — Мисля, че е редно да знаете името ми, преди да съсипе репутацията ми.

Поех ръката му, усмихнах се и я стиснах.

— Кендра. Повечето хора ме наричат Кени, но тъй като ще ви съсия, вероятно ще трябва да ми измислите някое друго име.

— Не, не, не съм добър в това, ще приема наказанието като мъж.

— Как, ще покрещите, ще се затворите в черупката си, а после ще намерите някой по-слаб от вас, когото да потормозите, за да се почувствате по-добре?

Той се засмя силно, смехът изду гърдите му и оживи кафявите му очи, накрая разсмя и мен. Прекарахме няколко часа в приказки и в смях, като безмилостно се нападахме. Никаква тръпка, никакви пеперуди в стомаха, нито мисъл в тази посока. Когато той си тръгна — живееше извън Сидни, — каза довиждане на другите от групата, които буквално бяхме игнорирани, и после се обърна към мен:

— Наистина оценявам факта, че не ме издадохте, Кени. Няма да го забравя.

— Не се тревожете, Уили. До скоро.

— До скоро.

И това беше. Той си тръгна. Не разменихме телефонни номера, не се черпихме с напитки и определено не флиртувахме. Дори не си спомнях как изглеждаше, докато не го видях отново. Поговорих с още трима души и се прибрах у дома в прекрасно настроение, защото бях

успяла да говоря с хората. В нощта, когато срещнах Уил, той дори не се задържа в ума ми, след като си тръгна от партито.

Не знаех, че понякога става така, когато срещнеш човека, в когото ще се влюбиш.

Обадих се и си насрочих среща с хиропрактора по-късно следобед. Той имаше отменен час и рецепционистката каза, че ще ме вмести. И все така под зоркия поглед на Габриел, аз станах точно в три, облякох си палтото и излязох.

— Поздрави го от мен — извика тя, докато трополях леко подразнена по стълбите.

[1] Медицинско лице, което лекува чрез манипулации по гръбначния стълб и ставите. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Не отидох при хиропрактика. Разбира се, че не отидох. Стигнах до края на Брокингам Хай Стрийт и се обадох да отменя часа.

Той вероятно беше постигнал чудеса с гърба на Габриел — тя имаше страхотна стойка — и вероятно наистина беше великолепен, но нищо от това нямаше да изличи последните две години от живота ми. Той нямаше да ме освободи от вината и съжалението, които чувствах и наяве, и насън. Нямаше да изправи гръбнака ми и да ми донесе облекчение; нямаше да ме освободи от спомените за Уил, които бяха втъкани в тялото ми.

Вместо това реших да използвам времето по-мъдро. Вървах към дома четирийсет и пет минути, с надеждата, че разходката ще отпусне мускулите на гърба ми. Щом пристигнех, щях да си взема гореща вана с цял тон „Радокс“, щях да напълня грейката с гореща вода, да взема два парацетамола и да си легна.

Видях я, щом приближих номер трийсет и четири.

Нея, Съседката с враждебния поглед, с малката зла устичка и безмилостно оскубаните вежди. Онази, която — най-накрая — ми беше дала ключовете от апартамента, когато пристигнах. Тя стоеше пред своята лъскава синя врата и отключваше многобройните ключалки. Сигурно щеше да тръгне към мен. А тогава нямаше как да я избегна. Трябваше да я поздравя. Такива неща ме докарваха до ръба. Дори най-обикновено кимване ми беше свръхсили. То можеше да доведе до разговор. А ужасът от разговора с човек, който не се беше държал особено дружелюбно с мен, ме караше да се обливам в студена пот. Цяло чудо бе, че работех точно тази работа. Тя изискваше да излизам, да търся работни места, да уреждам срещи с хора, да ги интервюирам. Дотук добре. Можех да се фокусирам върху работната цел на разговора. Но при незначителните разговори, при разговорите с хора, които не познавам, особено онези, които ясно са дали да се разбере, че не ме харесват... Подмишниците ми започнаха да щипят, щях сериозно да се изпотя.

— НЕ! НЯМА ДА ГО НАПРАВЯ! — гръмна във въздуха, докато минавах пред прозорците на Гадсбъроу, и изличи всички мисли и тревоги относно Съседката. Притеснена от силата и яростта на вика, аз се вгледах в прозореца.

Съседката, която също беше чула крясъка, се заклатушка покрай мен, озърна се към къщата, после се обърна към мен, вдигна оскубаната си вежда, поклати глава и изкриви лице във физиономия, която казваше: „Не беше толкова зле, преди да пристигнеш.“

Бях прекалено смаяна и нямах време да ѝ отвърна с красноречив поглед: „Не съм виновна аз“. Опитах, извърнах глава и проточих врат, но тя вече беше далече и не се обърна.

— НЕ МОЖЕШ ДА МЕ ПРИНУДИШ! — пищеше Съмър зад прозореца. Съседката намести чантата на рамото си и поклати още по-силно глава.

„Това няма нищо общо с мен!“, едва не извиках след нея.

Страхотно. Сега щеше да злослови срещу мен. Просто я виждах — косата ѝ се тресе, как се гърчи сбръчканата ѝ уста, а злите малки очички се разширяват от отвращение, — докато стои в местния магазин и ги осведомява как са се разхайтили децата, откакто майка им е напуснала и се е нанесла наемателката.

— Това цветнокожо момиче има британски паспорт, но днес никога не се знае, нали? — сигурно ще добави тя, а в отговор ще получи кимвания от слушателите си. — Онзи ден във вестника писаха, че такива момичета идвали тук, взимали паспорти и после започвали да работят като домашни помощнички. Сигурна съм, че бедният Кайл си няма и представа. Тя беше много потайна, когато я попитах откъде идва и къде работи. Вероятно дори не говори английски. Горките деца.

По дяволите! Ето какво стана, като се чупих от работа и не отидох при хиропрактика. През последните две седмици успешно бях избягвала семейството, за да не им се натрапвам и да ги оставя да свикнат с живота без майката. Децата не бяха идвали в апартамента ми и не се бяха обаждали, въпреки че им бях дала номера си, ако имаха нужда от мен — получих само една бележка, пъхната под вратата ми, в която се казваше, че заминават през уикенда, затова реших, че всичко е наред. Като че ли свикваха, животът им се нормализираше. Но сега репутацията ми беше застрашена. И още по-лошо — аз знаех, че е застрашена. Ако не знаех, че съседката разпространява слухове за мен,

щих да си живея в блажено неведение. Но сега... тръгнах по пътеката към къщата и натиснах звънеца.

Вътре отекна камбанка.

— НЕ ОТВАРЯЙ, ТАТЕ! — извика Съмър. — КАЗАХ ДА НЕ ОТВАРЯШ! — продължи да пищи тя, когато високата стройна фигура на Кайл се приближи зад матираното стъкло на вратата. Отвори я рязко и я хвана с ръка, за да не се върне назад.

Щом ме видя, той въздъхна леко и каза: „Здрасти“. Не беше нито приятно изненадан, нито подразнен. Изглеждаше съвсем равнодушен. Явно си имаше по-големи проблеми.

— Здрасти — отвърнах. — Минавах и... Всичко наред ли е? — попитах, като внезапно осъзнах, че по този начин сякаш отново критикувам родителските му грижи. Сякаш отново си навирах носа.

— О, да. Просто редовните изпълнения на Съмър — каза той небрежно. Но езикът на тялото му издаваше напрежение. Всички сухожилия на мускулестите му ръце под синята тениска бяха изпънати, докато държеше вратата отворена, и като че ли оформяха изпъкнала татуировка по предмишниците му. Мускулите на врата му също бяха напрегнати, а една веничка на слепоочието пулсираше бързо. Кожата му беше бледа и влажна, челото му беше леко смръщено, а около очите му имаше бръчки. Изглеждаше дори по-зле, отколкото след запоя.

— Не иска да си изяде вечерята, иска да си играе с играчките, не чува и дума, а когато поисках да прибере играчките, побесня. Както ти казах, нищо необичайно.

— Искаш ли аз да опитам? Външен човек може да олекоти ситуацията. — Гласът ми беше тих и изпълнен с разкаяние. Не исках да наливам масло в този огън.

Той облегна глава на касата, а тялото му се отпусна от примирение.

— Имам чувството, че всеки миг ще се затворя в банята и ще започна да удрям стените, вече опитах всичко, Кендра. Така че... — Отстъпи встрани и размаха ръка пред себе си, като ми сочеше стаята от другата страна на стълбището, където още не бях влизала. — Моля, заповядай.

Влязох и тръгнах към вратата на другата предна стая. Първо видях Джаксън, който беше в левия край на стаята, беше почти излегнат на синия килим. Около него се виеха релси, а той движеше

влакче с пет вагона с бургундовочервено локомотивче, поръбено със златно. Беше облечен с пижама на Супермен, която му беше по мярка от пижамата със Спайдърмен. Като че ли го обгръщаше балон от спокойствие, който го защитаваше от останалата част на стаята, която тънеше в ужасен хаос. Хаос, над който властваше Съмър Гадсбъроу.

Тя беше в средата на стаята. Обутите ѝ с розов клин крака бяха широко разкрасени. Ръцете ѝ с цвят на тъмен опал се подаваха от червената тениска е жълт еднорог, а дланите бяха стиснати в юмруци и опрени на хълбоците ѝ. На главата ѝ като тиара стърчеше подплатена копринена маска в червено, синьо, жълто, зелено и оранжево. Лицето ѝ беше зачервено от гняв, а очите — разширени и изпълнени с решителност. Зъбите ѝ бяха здраво стиснати зад начупените устни. Явно този си вид беше наследила или копираше от някой възрастен. Беше го присвоила, адаптирала и изкусурила за своите си цели. А настоящата ѝ цел беше да тероризира всички в стаята.

Тя беше създала своето владение насилствено, но решително. В обикновен ден до задната стена явно имаше високи около трийсет сантиметра пейчици от светло дърво с тъмносини кожени възглавници. В тях имаше дървени чекмеджета за играчките.

Днес не беше нормален ден. Всяко чекмедже бе отворено, някои дори висяха опасно от дървената си рамка, а други бяха напълно извадени и преобърнати на пода. Всяко чекмедже беше изпразнено и играчките — електронни игри, плюшени животинчета, настолни игри, книги, химикалки, листове, рисунки, ярко оцветени дървени играчки, пъзели, дрехи от нейния скрин, грим, украсени с пайети платове, влакчета, кубчета, колички и топки — бяха пръснати из цялата стая. Изглеждаха като разхвърляни, изпуснати или разритани в безпорядък.

— Здравейте, деца — казах предпазливо.

Джаксън вдигна глава от влакчето си, фиксира големите си тъмнозелени очи в мен и ме дари със срамежлива усмивка, която отвори устата му достатъчно, за да разкрие липсата на едно долно зъбче. Това определено беше най-широката усмивка, с която ме беше удостоявал. Тя ме сгръ от глава до пети и разтуптя сърцето ми. Ухилих му се в отговор, доволна, че е показал по този дискретен начин, че ме харесва. Но го изплаших, това беше твърде много и дойде твърде скоро, затова той сведе глава и започна пак да движи влакчето по релсите.

За разлика от него, сестра му не отвърна нищо, не отговори. Когато се вгледа в мен, изражението ѝ като че ли потрепна за миг; искаше да се усмихне, да поздрави, да се потопи в приятелството ни, но се беше отдала на терора и раздразнението и нямаше да се откаже от тях заради никого. Чух как Кайл затваря входната врата и после пристъпва в стаята зад мен. Това подежда като червен флаг за шестгодишното момиче и мъглата от гняв се спусна отново над очите, лицето и цялото ѝ тяло. Явно баща ѝ беше причината и фокуса на яростта ѝ. Беше сбъркал нещо и тя даваше отпор.

— Съмър — рече Кайл през стиснати зъби. Личеше, че е вече на ръба. Между тях прехвърчаха искри; това беше тотална война. — Моля те, подреди тази стая. Или ела и си довърши вечерята. Едно от двете. Моля те.

— НЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕ! — изпищя тя и цялото ѝ тяло се устреми напред, за да изреве думата с такава сила, че Джаксън, Кайл и аз самата отстъпихме леко назад.

— Разтреби стаята веднага.

Джаксън спря да движи влакчето по релсите и понечи да стане.

— Не, Джаксън, няма да го правиш ти — каза Кайл. Явно видя, че синът му се опитва да сложи край на този конфликт. — Съмър разхвърля, тя ще подреди. — Джаксън седна отново и се захвана с влакчето. Още не беше достатъчно голям, за да подходи по-дипломатично.

Това щеше да е моята задача, тъй като сама се бях кандидатирила за нея.

— Хайде, Съмър, послушай баща си — започнах да я придумвам.

Главата ѝ се завъртя бавно и застрашително към мен; пламтящите ѝ очи ме изгледаха отровно.

— Не можеш да ми казваш какво да правя, не си ми майка — рече тя триумфално. Това беше най-силното оръжие на едно дете срещу външен човек — да му напомни, че е никой. Ако беше тийнейджърка, щеше да ме прати по дяволите и да ме наругае една хубаво.

Напрежението се засили; Джаксън и Кайл ме гледаха, чудеха се доколко са ме засегнали думите ѝ и как ще реагирам.

А аз реагирах, като не откъсвах очи от нейните. А после изтръгнах и усмивка. Мъничка усмивка на признание. Знаех си. Тя беше само на шест, но бях наясно какво става и как да се справя с това. Съмър имаше нужда от разбиране. Не от някой, който да ѝ крещи или да се бори с нея, а да общува с разбиране. Да я разбере.

— Права си, не съм ти майка — отвърнах спокойно. — А до осем минути ще ти се прииска повече от всичко да ти бях майка.

Бурмичките се завъртяха зад красивите тъмнозелени очи, тя се чудеше какво имам предвид.

— Ще се върна — рекох и се обърнах. Хвърлих чантата на долното стъпало и тръгнах по коридора към кухнята. Започнах да отварям шкафове и чекмеджета, докато не открих каквото търсех. А после се върнах в детската стая и влязох с ръце зад гърба, за да скрия съкровището си.

— Е, Съмър, искаш ли да разбереш защо само след осем минути ще ти се прииска да ти бях майка?

Тя се взираше в мен упорита, но любопитна: очите ѝ питаха защо, макар че устата мълчеше.

— Защото след около три минути ще използвам това. — Показах откритието си — руло черни чували за боклук. — Виж, познавам много деца, които ще се зарадват на тези играчки — добавих и посочих морето от играчки в краката ѝ. — Те си нямат играчки, а дори да имаха, те няма да са и наполовина толкова хубави като тези. Е, ако ти бях майка, не бих им дала всичките ти неща, защото щях да съм работила дълги часове, за да спечеля пари да ти ги купя. Майка ти би си спомнила колко струват. Би си спомнила и колко много обичаш да си играеш с тези дървени кукли. — Посочих ярко оцветени руски матрьошки, които лежаха разхвърляни в краката ѝ. — Майка ти би си спомнила как си заспивала с тази парцалена кукла и колко сладка си била, сгушена с нея. — Посочих една пооръфана кукла с черна вълнена коса и липсващо око, която беше захвърлена до прозореца. — Твоята майка щеше да знае колко много сте обичали да ви четат тази книжка, преди да се качите горе да се изкъпете, макар че и двамата сте се престрували, че сте вече твърде големи за това. — Взех книжката с детски стихчета, която явно е била запратена към стената до вратата и бе отскочила обратно на пода. — Но тъй като не съм ти майка, не ме е грижа за всичко това. Тези играчки не означават нищо за мен и не зная

какво означават за вас. Не зная и не ми пука колко струват, знам само, че са много хубави и други деца ще им се зарадват. И вероятно ще се грижат добре за тях.

— Е, Съмър, отне ми две минути да ти обясня всичко това — продължих аз, — така че до минута — а това е време, колкото да преброиш до шейсет, — аз ще коленича на пода и ще започна да прибирам играчките в чувалите. Ясно е, че ако те са прибрани и подредени, няма как да го сторя. Но както ти каза, не съм ти майка и не мога да ти казвам какво да правиш, затова няма да те моля да ги подредиш. Просто ще преброя до шейсет и после ще започна да ги прибирам в чувалите. Така или иначе, обзалагам се, че до шест минути на този под няма да остане и една играчка.

Докато говорех, очите на Съмър се ококорваха все повече. Тя не беше сигурна дали не блъфирам, дали не се опитвам само да я разстроя, или съм съвсем сериозна.

— О, и не се тревожи, няма да броя на глас или да си гледам часовника, не искам да те притискам. Ще броя наум и след това започвам. Разбрахме ли се?

Тя погледна баща си. Той стоеше до вратата, облегнат на касата, и явно нямаше намерение да се намесва. Погледът ѝ се стрелна към брат ѝ, който също следеше развоя на събитията.

— Тук има и играчки на Джаксън — информира ме тя.

— Знам — свих рамене. — За майка ти това щеше да е важно. Тя би се разтревожила, че Джаксън ще ти се разсърди, задето е останал без играчки заради теб, но не и аз — аз не съм като майка ти. — Развих черните чували в ръка и откъснах един по перфорацията, звукът отекна в тихата стая.

Съмър се хвърли на колене и започна да събира играчките, като наgrabваше колкото можеше в едната си ръка, а с другата опитваше да оправи най-близкото чекмедже. После стана и хвърли играчките в него. Движеше се с невероятна скорост, маската се клатушкеше на главата ѝ, а на лицето ѝ беше изписана тревога. Тя загребваше, хвърляше и разчистваше така трескаво, че беше изтощително да я гледаш. За определените осем минути подът беше чист и Съмър бе останала без дъх. Тя се изправи, маската се беше кривнала на главата ѝ, а лицето ѝ сияеше в усмивка.

Аз ѝ се усмихнах в отговор.

— Браво, Съмър, много съм горда с теб — рекох. — Подреди идеално, ти си много добро момиченце. — Отворих ръце. — Ще получа ли прегръдка, за да съм сигурна, че още сме приятелки? — Тя тръгна към мен, обгърна ме с ръце и ме стисна. Много силно. Цялата ѝ благодарност се изля в тази прегръдка. Благодареше ми, че бях потушила пожара, без да крещя. С баща ѝ бяха стигнали до задънена улица: никой не можеше да се оттегли с чест от положението. А тя беше от момичетата, които искаха да побеждават, бяха готови на всичко, за да победят, но искаше и хората да я харесват. Тя искаше да постъпва правилно, а това беше трудно. Оправих маската ѝ, наведох се и я целунах по главата.

— Ще си изядеш ли вечерята? — попитах. Усетих как кима. — Да вървим тогава.

Тя се откъсна от мен и тръгна към кухнята. Джаксън се изправи и я последва. Аз го отвляхох по път към вратата, прегърнах го и го целунах по главата. Щом излязох, въздъхнах тежко. Напрежението се оттичаше от мускулите ми като пясък в пясъчен часовник. След секунди почти ми примая от облекчение. Бях очаквала всеки миг да започне Четвърта световна война: тя да запрати играчка към главата ми и да се тръшне на пода; бях се подготвила за кръвопролитие.

Обърнах се към Кайл, който ме гледаше със смесица от възхищение и изненада.

— Оправи се със Съмър — рече той и подсвирна. — Явно си по-смела от мен.

— Наистина е страховита — отвърнах и сложих ръка на сърцето си, за да забавя ритъма му. — Мислех си, че напълно ще откачи. Не знам какво щях да правя тогава. Предполагам, че жена ти знае как да се оправя с това?

Очите му потрепнаха от внезапен гняв и по някаква причина от срам. Той сви рамене безизразно и каза мрачно:

— Нещо такова.

„Големи глупости говориш, Кендра — помислих си. — Всеки път, щом заговори за жена си, нещата свършват зле, та той се напи до припадък заради нея. Какво правиш, за бога? Говориш за нея.“

— Съмър невинаги е била такава — каза той, все още затънал в ада, спуснал се над семейството им след заминаването на госпожа Гадсбъроу. — Е, не с мен. И не всеки ден. Тя беше жизнена, но... — не

довърши изречението. Нямаше думи за онова, в което се беше превърнала Съмър. — И Джаксън не беше така мълчалив и срамежлив. Беше като всяко друго момченце на тази възраст. Все тичаше наоколо, играеше, говореше. А сега прави само... малко неща.

— О — отвърнах. Може би раздялата с майката ги беше направила такива или — също толкова възможно — Кайл не се беше задържал у дома и не знаеше какви са всъщност децата му. Вероятно ги беше виждал само преди да си легнат или преди училище и през уикендите. Вероятно не е бил тук в тези луди часове, нито е виждал как синът му се оттегля в своя собствен свят. Да, възможно беше — дори може би вероятно — Кайл да не познава децата си.

— Би ли останала за вечеря? — попита той. — Има много храна. Само паста и салата, но въпреки поведението на Съмър стават за ядене.

Усмигнах му се.

— С удоволствие, благодаря. — Да, исках да стоя настрана, но те имаха нужда от помощ. Тази нужда личеше в отчаяната прегръдка на Съмър, в приветствения поглед в очите на Джаксън, когато ме дари с онази малко по-широка усмивка, в лекото изумление, което се прокрадна в гласа на Кайл. Не бях сигурна дали аз съм човекът, който трябва да им помогне, но поне можех да се опитам.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Има много неща, които ме притесняват: хора, които са мили през цялото време (знак за потиснат гняв); хора, които смятат, че краставиците нямат вкус (те имат, разбира се, и са дело на самия дявол); хората, които използват термина „политически коректно“, сякаш означава нещо; и телефонът ми — когато звъни посред нощ и преди седем сутринта.

Когато телефонът в апартамента започна да звъни точно когато тръгвах за работа, погледнах часовника на стената в кухнята: шест и половина.

Веднага разбрах, че са децата. „О, господи, какво става сега?“ Бях им дала номера си, за да ми се обаждат, ако имат проблем или ако баща им... Хукнах към телефона, почти го откъснах от стойката и изрекох едно изплашено и отчаяно: „Ало!“.

— Джаксън е — чу се колеблив тих гласец.

— Какво става? — попитах, вместо да кажа успокояващо „Здравей“.

— Нищо.

— О... е, радвам се, че се обади. Как си?

— Добре — рече той. После замълча. Чакаше да кажа нещо.

— Това е хубаво. А как е сестра ти?

— Добре — отвърна той.

— И това е хубаво. Как е баща ти?

— Добре.

— Много хубаво.

— Не попита за Гарво — каза Джаксън обвинително, с разочарование в гласа. „Гарво ли?“, не бях чувала за него. Те нямаха домашни любимци. Не бях срещала и техни приятели, нито пък бяха споменавали за такива.

— О, извинявай, как е Гарво?

— И той е добре. Не му хареса закуската — татко направи препечени филийки. — Значи Гарво е бил на закуска? Много

любопитно. — Той не харесва препечените филийки на татко. Винаги ги изгаря по крайчетата. Мамините са по-хубави. Гарво най харесва тях. — Цели четири свързани изречения от Джаксън. Четири. Бях така смаяна, че не знаех какво да кажа. — Съмър иска да говори с теб — рече той. Аз отново погледнах часовника. Ако не тръгнах до пет минути, щях да изпусна автобуса. А после да хвана задръстването. Нямаше да закъснея за работа, но и нямаше да ида навреме по моите стандарти. Щях да започна деня си набързо, като мина през обичайните дейности — да си проверя имейлите, да прегледам обявите за работа във вестниците и онлайн, — преди за започнат обажданията. Преди кандидатите за временна работа да заприихдат и да питат дали са изскочили нови предложения. Заприистъпвах от крак на крак. Наистина трябваше да тръгвам.

Той предаде слушалката.

— Здравсти, Кенди — каза тя ведро, явно се бяха наспали добре.

— Здравей, Съмър — отвърнах.

— Обаждам се да те помоля за услуга. Не е голяма услуга, но си е доста голяма.

— И каква е тя?

— Ще ни вземеш ли утре от училище?

Всички мисли, че ще закъснея за работа, изхвърчаха от главата ми.

— Моля?

— Татко трябва да работи утре следобед. И каза, че можем да идем в къщата на баба Наоми или да чакаме в колата. Но аз му казах, че ти ще ни вземеш. В къщата на баба Наоми не може да се прави нищо. Тя все казва: „Седни си на мястото, скъпа. Не играй с това, скъпа, много е скъпо.“ Затова ще трябва ти да ни вземеш.

„Аз ли?“

— Да, но аз също съм на работа. Приключвам чак в шест, затова е невъзможно.

В другия край на линията настъпи тишина. Протяжна, унила тишина, в която кънтеше жалкото ми оправдание.

— След училище утре аз съм на гимнастика, а Джаксън е на футбол. Така че свършваме в... Тате, кога свършваме?... На хладилника е! Да, там е! До рисунката на влакчето... Тате!... Ох, добре, свършваме в четири и половина. Ела да ни вземеш тогава —

каза Съмър, сякаш не ѝ бях обяснила току-що, че това е невъзможно; защо извинението на баща им, че имал работа, не важеше и за мен.

„Ако имате нужда от нещо, обадете ми се по всяко време. Аз ще ви помогна.“ Нима не им бях обещала точно това? Нима тези благородни думи не бяха излезли от моята уста, когато наметнах мантията на спасител, кръстосах ръце пред праведните си гърди и гледах отвисоко неспособния им баща? Нима исках да се превърна във възрастен, който е излъгал две деца, чиято майка беше заминала, а баща им едва се справяше?

— Ще попитам шефката си дали ще ме пусне по-рано, за да ви взема. Но ако ми откаже, ще трябва да идете в къщата на баба си Наоми.

— Няма да ти откаже — увери ме Съмър. — Трябва да ни донесеш снимка, татко така каза.

— Снимка ли?

— Говори с него, той ще ти обясни. Чао.

Двайсет минути по-късно бях на път за работа, след като бях дала на семейство Гадсбъроу моя снимка за училището, за да може Кайл да напише бележка, че ме добавя към хората, които имат право да взимат Джаксън и Съмър от училище. След известна суматоха, придружена от: „Не, не мога“ и „Да, трябва“, Кайл ми даде ключовете от колата на жена си, за да докарам децата у дома. Сребристият мерцедес беше поне на десет години, с две детски седалки отзад. Стоеше със зелено найлоново покривало пред къщата на Кайл, неизползван, необичан, незабелязван, откакто тя ги беше изоставила. Беше ми странно да държа ключовете за колата на жена, която вече не беше тук. Сякаш искаха от мен да заема мястото ѝ в семейството.

Особено когато не разбирах защо ги беше изоставила. Ако си е тръгнала посред нощ, както каза Кайл, защо не е взела колата? Щеше да ѝ е по-лесно да замине с нея и можеше да я продаде, ако имаше нужда от пари? Ако не знаех, че са били заедно в Ню Йорк, ако не бях станала свидетел на разговора на Кайл с нея по телефона първия ден, щях да се зачудя дали не я е убил и заровил някъде. А сега се питах какво се е случило, че да избяга така отчаяно и решително и да започне наново сама. Какъв ли ужас я е принудил да избяга толкова отчаяно и да изостави децата си?

Казах, че ще се приберем с автобуса, но Кайл беше непреклонен: ако ще ги прибирам от училище, трябва да ги докарам или да взема такси. Щях да ги докарам. С колата на една изчезнала жена.

Габриел седеше в стола си, протегнала изваяното си тяло.

Тъкмо я бях попитала дали може да приключа по-рано на следващия ден и ѝ обясних защо. Сега тя седеше облегната назад и ме изучаваше тихо и леко притеснително. Накрая каза:

— Нека обобщя нещата: ти нямаш деца, но трябва да си тръгнеш по-рано, за да ги прибереш от училище?

— Нещо такова, да — отвърнах, знаех как звучи. Ако бях на нейното място, реакцията ми щеше да е същата. Нещо в смисъл: „Ти майтапиш ли се?“ — Ще дойда по-рано и ще работя до късно в сряда.

— Просто се чудех какво ли е правил той, преди ти да се нанесеш в задния му двор?

— Габс, аз не живея в градинската барачка. И не знам какво е правил — отвърнах. — Но им казах, че ще попитам, и те питам. Ще те разбере напълно, ако е невъзможно.

Шефката ми сви рамене.

— Кени, откакто работиш за мен, си оставала често след работа, така че можеш да си тръгнеш по-рано утре, но... Не, няма значение.

— Какво? — попитах я.

Тя поклати глава.

— Няма значение.

— Не, кажи ми.

— Не му позволявай да те използва.

— Не ме използва. Това беше идея на Съмър, тя го попита дали може да ги взема.

— Сигурна съм, но той е самотен баща с две малки деца, вероятно му е за първи път. Винаги ще търси лесния начин. А съм сигурна, че майка ти ти е казвала, че не е хубаво да си лесен.

В думите на Габриел се съдържаше истина. Кайл имаше проблеми и вместо да се стегне и да намери начин да се справи с това предизвикателство, в момента той все така затъваше в загубата на жена си. Напи се; караше се с нея, после изпадаше в депресия и забравяше за децата си; имаше сблъсъци с дъщеря си. Не бях учудена, че Джаксън

не говореше много, че беше мълчалив и затворен; не бях изненадана, че Съмър беше решила, че най-бързият и най-безотказният начин да получи вниманието на баща си е да създаде хаос. Това бяха едни и същи неща, двете страни на един и същ безмълвен вик: „ЗАБЕЛЕЖИ МЕ!“.

Щеше да е лесно, вероятно дори по-мъдро, да ги оставя сами. Нека Кайл да се оправя, да подреди отново семейството си сам. Животът е труден. Но както бях казала и на него, когато го намерих пиян и сякаш мъртъв на дивана: „Свържеш ли се веднъж с дете, не можеш да си тръгнеш.“

А аз се бях свързала с тях и не можех да си тръгна. Не можех да оставя Кайл да се оправя сам, а децата да вървят след него и да опитват да получат поне мъничко внимание и обич. Ако можех да направя нещо, щях да го направя.

Тъкмо се канех да обясня това на Габриел, когато вратата се отвори и влезе Джанин, бляскава с дългото до глезените карамелено на цвят велурено палто, с чанта на „Луи Вюитон“ и очила „Гучи“. Въпреки незначителната ѝ служба и ниската заплата, дрехите ѝ струваха повече от шестмесечния ми наем.

— Здравсти — рече протяжно тя и се понесе към бюрото си.

Появата ѝ прекрати разговора ни. Габриел погледна часовника си, после към Джанин.

— Благодаря, че се отби, Джанин, винаги ми е драго да те видя. — Беше ѝ обяснила надълго и широко, че ако иска да се обучава за консултант, трябва да докаже, че е отдадена на работата и няма да закъснява. За Джанин това означаваше да се появи в девет часа. За мен, когато се обучавах, това означаваше да идвам в седем и половина.

Лицето на Джанин порозовя леко от смущение, но тя реши да не се засрамва прекалено.

— Някой иска ли кафе? — попита и се усмихна сияйно.

И двете поклатихме глави.

— Добре. — Свали палтото си, както змия смъква старата си кожа, и тръгна към кухнята в дъното на коридора, като мина покрай моето бюро.

— Ето — започна Габриел и вирна пръст с перфектен маникюр след Джанин — какво става, когато хората смятат, че си роден, за да им улесняваш живота.

Сведох глава. Габриел беше права. Но ако беше видяла личицата на Съмър и Джаксън, когато се бяха изплашили, че баща им е мъртъв, ако беше почувствала прегръдката на Съмър след нейния бунт, ако беше видяла как притеснено гледа Джаксън баща си... Не можех да си тръгна, без значение дали Кайл се възползва от мен или не.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Ягоди, боровинки, резенчета ябълка и
круша, и лъжица кисело мляко.*

Пазаруването в супермаркета се превърна в съвсем ново преживяване за мен в седмиците след като за първи път взех Джаксън и Съмър от училище.

Сега бях в компанията на още двама индивидуални купувачи (трима, ако броите и Гарво, въображаемия голдън ретривър с кафяви крака на Джаксън, когото не ни беше позволено да оставим пред магазина при останалите кучета).

Аз бях новост, която им обръщаше внимание, затова прекарвах всяка свободна секунда с мен. Когато се връщах от работа, те ме чакаха на стъпалата пред апартамента. Често ми звъняха по телефона и молеха да ги взема от училище, защото баща им работел. Ровеха из нещата ми и си взимаха каквото си харесат. Ако не успях да открия нещо, можех да се обзаложа, че е у единия от тях. Това не беше никаква жалка кражба, не и в техните глави, беше просто продължение на приятелството ни. Например старинният ми сребърен пръстен с тюркоаз, който бях купила в Сидни и носех постоянно — Съмър го беше видяла на масата за хранене и го взе, за да ѝ напомнял за мен. Носеше го на палеца си у дома и много внимаваше да не го изгуби. Никога не го занесе в училище. Джаксън пък си присвои мобилния телефон, който използвах в Австралия, защото Гарво (който говореше с лаене, което само Джаксън разбираше) му бил казал, че с него може да се обаждат в Австралия.

А видяха ли ме да излизам от апартамента, след като сме закусили в събота, изтичваха навън, обсаждаха ме и ме молеха да ги взема със себе си. Винаги се съгласявах, най-вече защото още не се бях научила да им отказвам.

— А твоите мама и татко в една къща ли живеят? — попита ме един ден Съмър, докато пазарувах за седмицата.

— Да — отвърнах и хвърлих консерва нахут в количката. — Според мен и близките ми това е истинско чудо. Според братята и сестрите ми, искам да кажа.

— Защо? — попита Джаксън.

— Защото се карат. Боже, как се карат само.

— Като мама и татко — обяви Съмър. В това изречение се усещаше огромно бреме.

— Предполагам — отвърнах.

— А защо твоята майка не си тръгне? — попита ме Съмър.

„Защото твърде много обичат да се измъчват взаимно — отговарях аз винаги. — Защото са се събрали, когато бракът е бил доживот, и така ще го карат“ — беше по-разумният отговор. Каквато и да беше причината, след като си бил свидетел на всички скандали и мъчителни мълчания, беше нормално да се запиташ същото, което Съмър ме питаше сега.

— Не зная — отвърнах, най-честният отговор, който можех да й дам, без да ме разберат погрешно. Един възрастен би доловил нюансите в историята на моето семейство и да разбере, че истината не е еднаква за всички. — Едно дете просто щеше да я приеме буквално и да я наложи над своите преживявания, както би навлякло готова рокличка от магазина на своята купена от магазина кукла.

Съмър и Джаксън се вгледаха в мен, явно краткият ми отговор не беше добър или не разкриваше достатъчно.

— Въпреки че се карат толкова много, всички сме наясно, че те ни обичат. Дори да не се държат добре един с друг през цялото време, ние знаем, че ни обичат през цялото време. — Като възрастен човек, аз можех да се отдръпна встрани и да видя това. Но тогава не виждах нищо подобно. Аз, братята и сестрите ми знаехме само, че родителите ни се мразят. И двамата така упорито се стараеха да направят другия нещастен, че не виждаха как се отразява това на нас. А ние знаехме само, че никога не се знае кога ще започне следващият маратон от скандали. Години по-късно, след като бях преживяла доста неща, аз вече знаех, че колкото и да си погълнат от кавгите с човека, когото се предполага, че си обичал навремето, в сърцето ти винаги остава място за децата ти. Все още ги обичаш, дори да забравяш да го показваш.

Щеше ми се родителите ни да ни бяха казали това, да ни го бяха показали, но те не го направиха и сега аз се опитах да го сторя за Съмър и Джаксън.

Съмър наклони глава настрани и ме огледа с вяло любопитство.

— Искаш да кажеш, че мама и татко ни обичат, въпреки че се карат постоянно? — попита ме тя.

Исках да кажа нещо мъдро, посланието ми да се настани нежно в душите им, като леко падащ сняг, да се стопи бавно в умовете им и да усетят, че каквото и да става, те винаги ще са най-важни за своите родители. Вместо това Съмър директно изрече онова, което се опитвах да позамажа. Наистина трябваше да спра да гледам онези банални предавания, в които всичко се уреждаше благополучно в рамките на петдесет минути. В които проблемите се разрешаваха с реплики от рода: „Вие се обичате“. Това не вършеше работа в истинския свят, дори пред едно шестгодишно дете. Кимнах ѝ и казах:

— Да, нещо такова.

— Когато мама беше болна, татко ѝ се караше — каза Съмър.

Тъкмо щях да хвърля пакет с фасул в теления търбух на количката, но замръзнах и насочих вниманието си към децата.

— Майка ти е била болна?

Те кимнаха едновременно.

— През цялото време. А като не си взимаше лекарствата, ставаше още по-болна — обясни Съмър. — Това ядосваше татко още повече.

— Когато на мама ѝ беше лошо, той започваше да крещи, качваше се в стаята си и работеше там — каза тихо Джаксън, взираше се в пазаруващите в магазина хора, но всъщност виждаше миналото. Явно то все още се разиграваше в ума му. Баща му крещи на майка му, гневните стъпки на баща му по стълбите.

— Понякога, когато на мама ѝ беше много, ама много лошо, той ни извеждаше с колата за цяла вечност — добави Съмър.

— А мама плачеше. Казваше, че не я обичаме, защото сме я изоставили. Ние не искахме да я изоставяме.

— Татко каза, че трябва — заключи Съмър.

Гледах ту единия, ту другия и в мен се надигаше ужасна тревога. Когато родителите ни се караха, ние се скривахме в стаите си и чакахме да се укротят или да стане време за вечерята, което дойде по-

напред. Но моите родители никога не бяха правили подобно нещо — баща ни никога не ни беше извеждал от къщата, за да накаже мама; тя не беше плакала и твърдяла, че не я обичаме. Те наистина създаваха истински ад, от който се спасявахме, но не помня да са ни използвали като оръжия — прекалено много кусури намираха един в друг, за да си правят този труд.

— Значи майка ви е болна? — попитах.

Те кимнаха в унисон.

— И какво й има?

Те се спогледаха едновременно, общуваха по своя таен начин, както предполагаше митът за близнаците, както Съмър и Джаксън правеха винаги, макар да не бяха еднородни близнаци. Обърнаха се към мен, свиха рамене в синхрон и отвърнаха:

— Не знам.

Казаха „Не знам“, но прозвуча като „Не бива да казвам“. И за да прекрати по-нататъшни въпроси, Съмър пое по пътеката, взе еднолитрова опаковка с бульон и извика, като го вдигна с две ръце:

— Искаш ли такова? — Миналата седмица бях купила и тя очевидно го беше запомнила.

— Да, ако обичаш — отвърнах. Тя не го донесе, а започна да чете списъка със съставките. Килна леко глава на една страна и сбърчи чело, стиснала устни. „Като мен“, осъзнах със сепване. Само след няколко седмици тя вече успяваше да имитира до съвършенство поведението ми при пазаруване. Междувременно Джаксън се качи на металната рамка на количката, стиснал списъка ми в ръка, наведе се над нея и започна да рови из плодовете и зеленчуците вътре, като поглеждаше ту списъка, ту покупките, както правех аз, преди да ида на касата. Бяха успели да ме отрежат ефективно като неволно ме имитираха.

В този миг се почувствах изолирана и объркана. Явно тайната беше голяма, щом се държаха така. Огромна и плашеща тайна, която ги караше да замълчат и дори да изключат.

Откакто бях станала част от живота им, бях научила съвсем малко за госпожа Гадсбъроу от децата.

Бях научила, че се обажда през ден да говори с тях и след това и двамата ставали мълчаливи и потиснати и често се качвали в стаите си, за да се справят по свой начин със загубата.

Бях разбрала, че тя не може да говори със съпруга си, без да се скарат.

Бях разбрала и че е много фотогенична. Чупливата дълга карамелена на цвят коса се спускаше около лицето ѝ и се изливаше по раменете; очите ѝ бяха в същия наситенозелен цвят като на децата, но със съвършено различна форма; устата ѝ приличаше на техните, но не и малкият ѝ нос. На снимките с близнаците изглеждаше радостна, изпълнена с енергия. Главата ѝ винаги бе вдигната, очите — изпълнени с радост, бузите ѝ сияеха, ръцете ѝ обгръщаха Джаксън и Съмър и ги прегръщаха, сякаш бяха най-големите ѝ скъпоценности. Когато беше с Кайл, изглеждаше по-потисната, но все така страстна. На снимките, наредени в детските стаи, тя често гледаше към него със смесица от благоговение и нежност, която личеше в чертите ѝ, оформяше усмивката ѝ и изтръгваше искри от очите ѝ. Кайл обикновено гледаше към обектива, наклонил глава към любимата си жена със срамежливата усмивка на влюбен мъж.

Снимките на двамата съпрузи от дневната, коридора и кухнята бяха свалени. Очертанията им още личаха по стените, Кайл беше оставил само две големи фотографии на нея и децата. Но останалите, спомените за съвместния им живот, беше събрал в шкафа под стълбите. Веднъж Съмър ги извади и ми ги показва, сякаш се опитваше да ми покаже какъв живот бяха имали. Докато ги разглеждахме, Джаксън стоеше наблизко, ококорен от тревога, пристъпваше от крак на крак и кършеше ръце като старица, която изпраца единствения си син на война. Толкова ужасен беше, че баща им може да влезе и да ни хване.

Казаха ми, че била графичен дизайнер и работела на свободна практика по много рекламни проекти. Разбрах също и че със Съмър танцували в дневната, а с Джаксън копаели в градината. Тримата понякога излизали с велосипеди в парка, когато времето било хубаво. Тя им четяла приказки в леглото и измисляла игри в банята.

Направи ми впечатление и че не беше отнесла много със себе си. Веднъж, когато Кайл беше зает и аз взех децата от училище, те ме отведоха на горния етаж, за да ми покажат останалата част от къщата. Качихме се на тавана, в спретнатия, подреден офис на Кайл, който заемаше целия последен етаж на къщата. На всички повърхности — а те бяха много — бяха поставени негови модели, скици и цветни

компютърни разпечатки на виртуални сгради, но коженото кресло в ъгъла до радиото тънеше в хаос. Вестници и архитектурни списания бяха натрупани безредно около него, по стените висяха снимки на децата. Тази стая миришеше на него, носеше неговия отпечатък — наполовина спокоен, сдържан мъж, а другата половина — едва удържан хаос.

Отведоха ме и в детските стаи, после в главната спалня. Почувствах се неудобно, когато пристъпих вътре — не исках да видя тези частици от съвместния им живот, — затова се поколебах, но Съмър нямаше такъв проблем и ме задърпа навътре, към дрешника. Едната му половина беше празна, закачалките все още висяха на рамката като голи клони през зимата, но на пода бяха натрупани кутии. Етикетите, изписани с почерка на Кайл, обявяваха, че те са пълни с дрехи, обувки, чанти, грим, книги, списания и снимки. Съмър редовно ровеше из тях, тук беше намерила и маската, която носеше като тиара — напомняла ѝ за майка ѝ, така ми каза. Беше дала на Джаксън слънчевите ѝ очила и той ги държеше на поличката до леглото си. Не разбирах защо Кайл си е направил труда да опакова и слага етикети на вещите ѝ, нито защо тя беше оставила толкова неща. Може би защото е тръгнала посред нощ и не е можела да вземе много със себе си, без да дава обяснения, но по-скоро ми се струваше, че е била решена да изостави възможно повече от стария си живот. Да се отърси от него и да не поглежда назад.

А и тази болест. Още едно парче от пъзела за нейното изчезване от живота им.

„Какво ли ѝ има на госпожа Гадсбъроу? — чудех се, когато поехме отново по пътеката. — И как да разбера, без да изглежда, че си навирам носа?“

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Кенди НЕ ни позволи да ядем бургер — информира Съмър баща си, когато влезе в кухнята.

Тя замарширува по дървения под, като по пътя захвърли чантата, пуловера си, найлоновата торбичка и комплекта за домашно и тръгна към буркана с бисквити на плота. Последвах я и започнах да събирам останките от деня ѝ в училище. Тя се надигна на пръсти, грабна теракотения буркан, прегърна го с една ръка и с другата отвори капака с леко плъокане. Малката ѝ ръчичка бръкна вътре и загреба две бисквитки.

Кайл вдигна глава от сребристия си лаптоп и погледна първо мен, а после и дъщеря си.

— Искахме детско меню с играчка. Розов часовник. А Джаксън искаше състезателна кола. Кенди каза, че не може.

— Защо? — попита я той.

— Защото била идиотически против — рече Съмър, пъхна едната бисквитка в устата си, задъвка и златни трохички се посипаха по синята ѝ униформена ризка.

Кайл изви устни, за да не се разсмее с глас.

— Идеологически против — уточних аз, като се чувствах доста глупаво.

Тя наклони глава към мен и ме изгледа изпепеляващо — все така ме гледаше по пътя към дома и дори беше кръстосала ръце пред гърдите си. Ако беше в състояние да вдигне презрително вежди, щеше да го направи.

— Нали това казах — отвърна тя с глас, който говореше друго: „Знам какво казах и точно това имах предвид.“

— Отивам да дам на Джаксън бисквитка — обяви тя възмутена.

— Капакът — напомни ѝ Кайл, преди да се е отдалечила твърде много.

Тя изпъшка така, че светът да разбере колко несправедлив е животът ѝ, обърна се, сложи капака на буркана и се изнесе от стаята.

— Наистина ли си против тези храни? — попита Кайл.

Оставих вещите на Съмър на стола ѝ начело на масата.

— Не против самите храни, макар че би трябвало. Не, аз обичам бургери, просто не бих отишла в определени заведения — обясних.

— Защо? — попита той, като свали очилата си и ги сложи настрана. — Животът е достатъчно труден, за да добавяме и подобни скрупули към него.

— Ами защото имам такъв проблем, Кайл — вярвам в твърде много неща. Не бих направила много неща по принципни съображения и ми е трудно да махна с ръка, дори за да улесня живота си. Още преди да ида в университета, ходех на протести. Такава съм. Дай ми добра кауза и ще я последвам. И само не ми кавай, че някоя компания се държи зле със служителите си, защото ще спра да купувам продуктите ѝ и ще се намразя, че някога съм ги купувала.

От дъното на къщата се чу телевизор, звучеше някаква анимация. После притихна, преди да избухнат писукането, звъntenето и шумовете на компютърна игра.

— Мисля, че се започна, когато ми промиса мозъка относно телешкото в гимназията. Учителят ни обясни надълго и нашироко как се произвежда то и дотам беше. Просто вече не можех. И аз и сестра ми. Дори не го опитвах. Мисля, че в това се коренят убежденията ми. — Осъзнавах, че съм твърде многословна и подробна за себе си пред Кайл. Обикновено оставях децата и само се уверявах дали са влезли в къщата, преди да се върна на работа.

Кайл наклони глава на една страна и ме изгледа от глава до пети, сякаш ме виждаше за първи път като нещо различно от наемателката, която все си навира носа, или човека, с когото се е карал заради децата. Човекът, с когото е вечерял веднъж или два пъти на седмица и който приготвя закуска на децата му в събота, докато той се излежава.

— И аз вярвах в какво ли не, преди да имам деца — каза той. — Тогава научих колко труден може да е животът и колко по-лесно става всичко, ако спреш да се бориш през цялото време.

— О, не, виж — рекох и прокарах ръка по облегалката на стола на Съмър, — ако бих искала нещо за децата си, то ще е да имат някакви силни убеждения. Дори да не са като моите, но да ги имат, да осъзнават нещо повече от непосредствения си свят. Да не приемат всичко само защото е по-лесно, да имат способността и правото да

вносят промени. Ако имах момиче, щях да искам тя да знае, че може да бъде всичко, каквото пожелае, че не е нужно да разчита на външния си вид, на дрехи, на коса или грим, за да я определят или да получава уважението на околните. Бих искала да знае, че има право да бъде уважавана и забелязвана само защото се е родила. Не говоря за феминизъм, искам само моето момиче да расте със съзнанието, че има правото да получава уважение просто защото е човек. — Вече се бях разпалила.

— А ако имах момче, щях да го науча да разбира, че мъжествеността е свързана с това да се чувстваш добре в кожата си, такъв какъвто си. Не всички онези мачистки глупости, а да се чувстваш удобно, така че да не е нужно да унижаваш другите или да ги потискаш, за да се усетиш силен. Не е нужно да следваш тълпата, за да бъдеш мъж. Той може да вярва, в каквото пожелае, да бъде какъвто пожелае, без да се притеснява за мъжествеността си. И щях да се погрижа моето дете, момче или момиче, да знае, че не бива да позволява да се държат зле с него. Никога. Нито пък да прави нещо само защото всички около него го правят.

— Ако искаме да променим света към добро, децата ни трябва да знаят, че могат да се чувстват добре такива, каквито са, и да помагат на останалите.

Снизходителна и донякъде покровителствена усмивка се появи на лицето на Кайл. „Ти нямаш деца, нищо не знаеш“, казваше тази усмивка. Той спокойно можеше да преживява, без да пълни главите на децата си с тези глупости за самоуважение, че и за спасяване на света.

Вдигна вежди и попита:

— Значи, защото искаш да промениш света, няма да купуваш на децата си храни от определени заведения?

Този въпрос като че ли уцели най-уязвимата част на стомаха ми и ме остави без въздух. Сведох поглед към стола, зад който стоях, и потърках с показалец гладките петна и вълнички по дъба.

— Съвсем не — казах твърдо и спокойно.

— Добре — засмя се той. Явно беше сигурен, че ще променя мнението си в мига, в който се озова на някое пътуване с две пищящи деца на задната седалка и без никаква друга закусвалня на километри.

Отново го погледнах.

— Аз няма да имам деца — казах. — Много бих искала, но не мога. Имам предвид физически. Не мога да имам деца. — Не бях го изричала преди, тези думи не бяха излизали от устата ми и не бяха мърсили въздуха. Като го казах, сякаш го направих по-истинско. Неотменно. *Реално*. Не исках да става реално, затова и не го бях изричала на глас.

Шок прекоси лицето на Кайл и изличи цялото му самодоволство. Той се смути. Сега знаеше какво е да си от другата страна, когато някой споделя твърде много лична информация на непознат.

— О — рече той. Бледата маслинена кожа на челото му се сбръчка и видях, че едва се сдържа да не погледне към „репродуктивната“ ми зона. — И защо не можеш да имаш деца? — събра най-сетне кураж да попита.

— Защото веднъж бях много глупава. Доверих се на грешния човек. И се стигна до възпаление. Казаха, че тъй като не било лекувано навреме... Е, в общи линии, не мога да имам деца.

„Увредени“, „необратими поражения“, „нищо не можем да направим вече“. Тези думи закръжиха из ума ми. Те бяха единствените, които си спомнях от разговора с хирурга след лапароскопията, която потвърди съдбата ми. Помня очите му, тъмни и натежали под зелената хартиена хирургична шапчица, и думите. Нищо друго.

На лицето на Кайл се изписа съжаление, то се четеше и в бръчиците около очите, в линиите около устата, в черните зеници на махагоновите му очи. *Уф*. Нямах нужда от съжалението му.

— Е, както се оказва, дал си под наем апартамента на един урод — рекох, за да олекотя ситуацията. — Не се тревожи. Не съм заразна или нещо такова. — Вече вървах към вратата. Опитвах се да се отдалеча от съжалението му и от разговора с него. — Всичко вече е наред — продължих, щом стигнах до прага. — Най-добре да се връщам на работа — добавих и излязох. — Чао, деца, ще се видим скоро — извиках, докато бързах по коридора, отворих входната врата и изтичах на пътеката.

Кайл ме настигна, когато отворях вратата на колата си.

— Кендра — каза той и сложи ръка на рамката, за да не я затворя и да спре бягството ми. — Искаш ли да дойдеш на вечеря по-късно тази вечер?

Взирах се в ръцете му, които стискаха вратата. Имаше големи ръце с дълги пръсти; те ми напомниха за ръцете на децата, но не бяха омазани с боички, тези бяха с изгризани нокти и нацепени кожички около тях.

— Ще дам на децата да вечерят и ще изчакам да се върнеш от работа, за да вечеряме, след като си легнат. После може да погледаме телевизия, да поговорим, да послушаме музика. Харесваш ли Сара Маклоклан?

Кимнах изненадана, все още не го поглеждах — не исках да виждам съжалението му.

— Имам всичките й албуми, но почти не ги пускам. Ашлин не я харесва, а децата все ме гледат, сякаш ги измъчвам. А и не върви да разправам на приятелите си, че харесвам женска музика. Е, какво ще кажеш? Дори може да изпием по едно кафе.

Беше изкушаващо, ала дали не ме канеше, защото ме съжаляваше заради яловата ми утроба? Вдигнах леко очи, но все така не го поглеждах, взирах се в спретнатата редица къщи, която се виеше в далечината по Тенант Роуд.

— Ще ми направиш услуга — рече той. — Ще е страхотно да проведем с възрастен разговор, който не включва реплики от рода на: „Да, има начин да вкараме тази стометрова пристройка в десетметровия ви заден двор за две лири и половина.“

Над рамото му зърнах Съседката. Оскъдните й вежди почти се стрелнаха нагоре от изненада, когато видя колко близо стои Кайл до колата, а устата й се сви в „Знаех си!“, преди да нарами чантата на костеливото си рамо и да забърза надолу по улицата. Без съмнение щеше да се отбие в местния магазин, за да ги осведоми как съм завъртяла главата на хубавеца Кайл. А той все пак наскоро се е разделил с жена си. И нима не им е казала, че е разбрала, че ще донеса неприятности, още щом ме е видяла?

— Добре — казах на Кайл, като най-сетне срещнах погледа му. — Ще се отбия.

На лицето му се разля сладка, приятна усмивка и на мен вече почти не ми пукаше дали ме кани от съжаление.

— Сега е най-добре да се връщам на работа, преди Габриел да се е развилняла.

— Супер — каза той и отстъпи назад.

Аз потеглих, като поглеждах в огледалото и го виждах как стои на тротоара и гледа след колата, чак докато не завих зад ъгъла.

Партито беше забавно.

Приятна атмосфера, добра храна, скъпо вино, интересни разговори.

Тъкмо се бяха върнала от пътуване до нереалното. По-рано същия ден бях в болницата, за да взема резултатите от лапароскопията. Менструалният ми цикъл протичаше много тежко, с ужасни болки и тъй като вече бях разбрала, че имам хламидия, нелекувана от години, лапароскопията трябваше да провери дали е довела до по-сериозно възпаление. Преди седмица бяха направили отвор в пъпа ми и вкараха малка камера, за да проверят какво е състоянието на репродуктивната ми система. По-рано този ден седнах в кабинета на хирурга, който тъкмо бе излязъл от една операция и му предстоеше друга, затова беше със зелената шапчица. И изслушах откритията им. А те бяха следните: запушени фалопиеви тръби, силно увредени яйчници и матка, нищо вече не може да се направи. Постоянно безплодие. „Но медицината не спира да се развива, нещата в бъдеще може да се променят“. Помня всичко това, защото го прочетох и в епикризата. След като ми го каза, изпаднах в тих ужас. После се оттеглих на онова място вътре в мен, където нищо подобно не се беше случило и нищо нямаше значение. Сигурно съм поговорила с хирурга, взела съм си чантата и съм се прибрала в апартамента си, сигурно съм разговаряла с някакви хора, държала съм се както обикновено.

Следващото, което си спомнях, беше, че седя на задната седалка на едно такси с Габриел, за да я придружа на вечерно парти. Беше ми споменала, че със съпруга ѝ имали проблеми, затова решили да се забавляват поединично, но тогава нямах представа какво огромно подценяване на ситуацията е това — те всъщност бяха на последните метри по пътя към развода. Двете седяхме в тъмното такси и тънехме в реалността на живота си, но нямахме представа как страда другата.

Сега бях на партито и се преструвах на нормална. Преструвах се, че не знам точно кога е започнало всичко. Винаги съм се отнасяла

сериозно — дори параноично — към безопасния секс, исках да избегна нежелана бременност, затова винаги вземах мерки, така че знаех точно кога съм се заразила с хламидия. Бях постъпила глупаво само веднъж; бях се доверила на грешния човек само веднъж...

Бутнах назад стола си и изтичах в банята. Пуснах студената вода над ръцете си и внимателно намокрех тила си. Опитвах да се успокоя. Принудих се да се погледна в огледалото, да се видя, да се вгледам в очите си за повече от няколко секунди.

„Ти не си омъжена — напомних си пред огледалото. — Дори не се опитваш да забременееш. Нито пък си срещнала мъжа на мечтите си и искаш бебе. Забрави за това тази вечер. Карай стъпка по стъпка. Мисли за това стъпка по стъпка. Именно защото разбра, че няма да имаш деца, затова така ги искаш.“ — Спрях водата и подсуших ръцете си с кърпа. — „Помисли само какво щеше да правиш с дете точно сега?“

Върнах се на масата и отпих от виното. То се плъзна по гърлото ми, стопли ме отвътре и хватката на агонията започна да губи сила, да се разхлабва. Щях да се справя постепенно.

— Искам да ви съобщя нещо — извика домакинята над жуженето на разговорите, за да привлече вниманието ни. Погледнах чашата ѝ — вода. Погледнах лицето ѝ: сияещата кожа имаше съвсем лек зеленикав оттенък, сияещи очи, гъста лъскава коса. „Тя е бременна“, нахлу мисълта в ума ми. Обзе ме радост, задипли се из мен, докато не бях изцяло завладяна от щастие заради нея. А после ме сполетя: тя преживяваше нещо, което аз никога нямаше да преживея. Тя щеше да целува меката главичка на новороденото дете; щеше да хване ръчичката му и да се вглежда във всяка линийка и гънка, да се опитва да ги запомни; щеше да се опива от лекия аромат на мляко и чиста кожа, на бебе; щеше да се взира в детето си и да си мисли: „Виждам само какво си имам.“ Сякаш някой притисна възглавница към лицето ми и ме задуши. Не можех да поема дъх, мъката притисна всичките ми вътрешности, менгемето на загубата стискаше все по-силно и по-силно. Едва познавах тази приятелка на Габриел, но бях изпълнена с огромно щастие за нея и с огромна завист. Тя щеше да си има бебе.

— Ще имам бебе — каза тя и всички около масата се развикаха, жените скочиха и хукнаха да я прегръщат, да я питат за датата, за

имена, за забавачки, за училища. И аз бях сред тях. Много се радвах за нея, не можях да се сдържа. Само дете се чувствах и като измамница. Две много силни и противоречащи си емоции бушуваха в мен. А с времето ставаха все по-силни и все по-противоположни.

Виждах ги навсякъде. Майки, вероятно просто вече бях настроена да ги виждам заради онова, което ми беше казал лекарят, но те бяха навсякъде — жени с издути кореми, в които имаше бебета. Жени, които бутаха детски колички, жени, които играеха с децата си, жени, които пазаруваха с мъничетата си, жени, които водеха отрочетата си на училище, жени, които гледаха как децата им играят, жени, които викаха по децата си, жени, които се опитваха да се справят с тази целодневна лудница. В магазини, по улиците, във влакове, в автобуси, виждах жени, като които можех да бъда, ако не беше онова. Много ме болеше. Не че отричах правото на другите да имат деца, но ме болеше. Болеше ме неописуемо. Това беше вечно напомняне за огромната грешка, която бях допуснала навремето.

Реших да променя живота си. Реших да започна отначало някъде другаде. Австралия ми се стори подходяща. Можех лесно да взема виза, там говореха английски (в общи линии) и не беше нужно да си слагам твърде много ваксини.

Да, и там имаше деца, но те не бяха познати деца. Там нямаше да виждам как приятелките ми забременяват и създават семейство. Там нямаше да се налага да играя с племенниците си и да знам, че никога няма да родя техен братовчед. Там не се налагаше да съм щастлива заради другите и нещастна заради себе си. Щях да направя стъпка, да измина половината свят и да започна да се изграждам отново.

Няколко месеца бях така погълната от усилието да намеря жилище и работа, да свикна с австралийския начин на живот, да реша дали да бъда спонсорирана, за да остана на работа повече от три месеца. Накрая започнах нова работа и забравих за всичко. Погребях го. Можех да го игнорирам и да продължа.

И тогава се влюбих.

Спрях колата зад Брокингам Хай Стрийт, където повечето дни трудно се намираше място за паркиране, и изключих двигателя. Все още бях малко притеснена, че споделих с Кайл толкова много за себе си.

Не го бях казвала на никого. Това не е нещо, което ще разпространяваш, а и хората не питаха за подобни неща. „Е — рекох си, когато заключих колата и активирах алармата. — Може пък да е за добро. Сега той знае нещо лично за мен и вероятно ще го склоня да ми разкаже за жена си, без да реши, че съм твърде любопитна.“

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Загадъчната болест на госпожа Гадсбъроу започваше да ме обсебва.

Отначало реших, че е нещо нелечимо и тя като любяща и благородна майка си е тръгнала, за да спести на децата си мъките да я гледат как умира. После премислих. Никой, освен изследователите от осемнайсети век и старите инуити, не правеше така. Освен това съществуваше и дребната подробност, че тя искаше да вземе децата, заради което постоянно се караше с Кайл.

След това се обърнах към Габриел, тя беше обучен консултант и беше учила в магистърската си програма психология на травмата. Поговорихме и от малкото информация, която ѝ дадох, тя предположи, че вероятно става дума за форма на депресия. Биполлярно разстройство, което можело да обясни възходите и спадовете. Или, каза тя, може да е нелекувана следродилна депресия, която често се изостря, ако не ѝ се обърне внимание. Това би обяснило нуждата ѝ да си тръгне за известно време. Можело и да е просто депресия, която водела до промени в поведението, особено ако не взима правилните медикаменти, не е наблюдавана от лекар или пък пие някакво лекарство.

Всички тези теории звучаха убедително и почти цялата вечер аз се опитвах да измисля как да разбере нещо повече от Кайл.

Той беше направил агнешки стекове с подправки, които изядохме на кухненската маса. Измих чиниите, той направи кафе и се настанихме в дневната. Аз се отпуснах в креслото, като прехвърлих крака над едната странична облегалка и отпуснах глава на другата, което много развесели Кайл.

— Сядаш като децата — рече той.

— Така е — отвърнах невинно. Реших да не споменавам, че не само седим така, но и често се гоним по креслата и диваните, скачаме и се смеем.

Въпреки двата дивана, двете кресла и двата стола в дневната зад нас, Кайл реши да седне на пода. Седна и сви дългите си крака към

гърдите, босите му стъпала лежаха на пода пред дивана, на който го бях открила след запоя. Изпъна ръце назад на дивана и облегна глава.

Зачудих се за миг, и то не за първи път, какво ли се беше случило с всички онези бутилки алкохол. Бях решила, че или е алкохолик, който се е запивал жестоко, но вече започва да се съвзема, или заплахата със социалните служби го е стреснала дотам, че е станал трезвеник. Така или иначе, доколкото знаех, вече не пиеше. Все пак си оставаше загадка какво е направил с алкохола.

Досега бяхме говорили много за архитектура, дизайн и цените на къщите. Той ме попита за моята работа и ми разказа какво вършат Съмър и Джаксън в училище. През цялото време, докато разговаряхме и се опознавахме, аз търсех начин да го попитам за жена му.

Верен на обещанието си, той пусна Сара Маклоклан. Сега звучеше „Непохватно вървим към екстаз“, любимият ми от албумите ѝ, защото беше и първият, който си купих. Затворих очи. Бях изненадана, че Кайл харесва тази певица. Тя толкова често пееше за разбити сърца, за раздялата и за загубеното аз. Но музиката беше съвършена и помагаше за отпуснатата, приятелска и мека атмосфера. Пасваше така добре на ситуацията, та си казах, че ако го попитам сега, вероятно ще ми отговори. Той затвори очи и аз разбрах, че е настъпил моментът.

— Ами... — започнах.

— Е... — рече той в същия миг.

— О, извинявай, продължавай — казахме и двамата.

— Не, ти кажи — рече Кайл и вдигна глава.

— Не, ти — настоях. „Ще го попитам по-късно — казах си. — А може би си просто една жалка страхливка“ — отвърна друга част от мен.

— Мислех да те питам дали в Австралия често си ходила на плаж.

— Не съвсем — отвърнах и се замислих за дните там. — Ходих само няколко пъти на плаж. Отидох само веднъж в Бонди — не си падам особено по плажа.

— И все пак си се преместила в Австралия, там хората живеят на плажа.

— Искан да кажа, че не съм голям плувец, не съм добра във водните спортове, а и не си падам по лежането на пясъка и плажния

волейбол. И ако трябва да съм честна, не съм голям привърженик на банските костюми.

— Позволи ми да те прекъсна тук — рече Кайл. — Не ми се слушат женските глупости, че си била дебела. Не си. Изобщо.

— Не мисля, че съм дебела. Не мисля, че съм и слаба. Ако трябва да съм честна, не мисля за себе си в подобни понятия. Дори когато малко отслабна и нося десети размер, пак не слагам бански. Не обичам да показвам тялото си. Пола малко над коляното е единственото, което си позволявам. И то доста рядко. — Теглото ми варираше и затова не беше особено важно за мен. Аз съм закръглена жена — такива са ми гените — и имам доста големи гърди, тънка талия и стройни бедра. Навремето един човек ми беше казал, че имам най-съвършения задник, който е виждал. Теглото ми не беше проблем за мен. Не бях затлъстяла и с годините установих, че има много по-важни, по-сериозни проблеми, за които да се тревожи човек.

— Ти си необикновена жена, не се притесняваш за теглото си. Дори Ашлин, която е съвсем мъничка, се тормозеше за това. След като роди близнаците, се вманиахи да отслабне. Чух я да казва на майка си по телефона, че ако не влезе скоро във форма, може да я оставя. Жената, която току-що беше родила децата ми, която ме беше направила баща... как така ще я оставя? — Кайл поклати глава. — Никога не бих могъл да я „оставя“, не и както тя си мисли.

Това беше идеалният пробив. Най-сетне бяхме отворили темата. Аз понечих да го попитам, но Кайл внезапно стана, изглеждаше угрижен. Сякаш с думите за жена си беше пристъпил на място, където не искаше да бъде.

— Още кафе? — попита той.

Погледнах към наполовина пълната чаша в ръцете ми.

— Ами, да, благодаря. — Подадох му бялата чаша, а той се приближи и я взе. — Всъщност ще ти помогна — добавих. Ако идех с него в кухнята, щяхме да разговаряме и може би щях да събера кураж да повдигна темата отново.

Левият ми крак се спусна леко от облегалката, но десният срещна повече трудности и запротестира заради неудобното положение, и аз не можах да се изправа. Кайл видя опитите ми, остави чашите на страничната масичка и посегна към мен. Големите му топли ръце обгърнаха моите и той ме вдигна на крака пред себе си.

Стаята като че ли притихна за миг, докато Кайл гледаше надолу към мен и се взираше право в очите ми. Последния път, когато се бяхме гледали в очите така дълго, седяхме на кухненската сами: аз му се карах, че е изплашил децата, а той се опитваше да разбере дали тази черноока непозната наистина ще го докладва на социалните. Този поглед сега беше по-мек. По-приятелски. Бяхме изминали доста път за кратко време.

Той пусна ръцете ми и аз му се усмихнах, когато се обърнах към вратата. Внезапно ръката му политна към лицето ми, той сведе глава и ме целуна. Миризмата му изпълни ноздрите ми, а другата му ръка ме обгърна, привлече ме към него и се спусна по тялото ми. Той затвори очи и пъхна език в устата ми. Случи се така бързо и така неочаквано, че ми трябваха няколко секунди, за да реагирам.

Вдигнах ръце към гърдите му и го отблъснах с всички сили.

— КАКВО ПРАВИШ, ПО ДЯВОЛИТЕ?! — извиках, докато той се препъваше назад. Аз трескаво затърках устни с опакото на дланта си.

Той се отдалечи и се вгледа в мен с искрено объркване.

— Аз, аз си помислих... — Внезапно осъзнах физическото му присъствие. Колко по-голям е от мен, колко страховита може да бъде фигурата му в подобна ситуация. Отстъпих назад, за да се отдалеча от него и да установя безопасна зона между нас, за да не може да ме достигне лесно. Озърнах се към вратата, до нея имаше няколко крачки. Мога да избягам, казах си, мога да избягам, ако опита нещо. — Аз... аз си помислих — продължи да заеква той, изглеждаше изумен.

— КАКВО СИ СИ ПОМИСЛИЛ?! — извиках аз, вбесена от неспособността му да обясни какво го е накарало да направи подобна глупост. После си спомних за децата, които спяха на горния етаж, не исках да ги плаша и заговорих по-тихо: — Какво си си помислил? А? Какво?

— Мислех си... Прекарвахме си добре, разговаряхме...

— Да, разговаряхме! А не... — отново потърках уста, вкусът на кафе, който беше останал след устните му, се процеждаше в устата ми. Потърках я по-силно, опитах се да се отърва от него. Не обичах кафе. Не пиех кафе. Да, приемах, когато ми предложат, но никога не го пиех.

— Не те разбирам... мислех, че искаш да те целуна.

— *Какво? Защо?*

Той не отговори, само се смръщи объркан.

Поех си дълбоко дъх и заговорих по-спокойно:

— Наистина, Кайл, защо си останал с такова впечатление?

— Ами ние разговаряхме...

— Да, разговаряхме, не се целувахме. Всяка жена, с която разговаряш, ли целуваш? Защото ако е така, ще си имаш проблеми в банката или супермаркета.

Кайл пристъпи напред и сърцето ми се сви от ужас.

— Не се приближавай — казах и вдигнах ръце, за да се защитя. Постигнах желанния ефект — той закова на място и се втрени объркан в мен.

— Не разбирам — рече той. — Мислех, че се харесваме. Нали разбираш... че може би... не разбирам. Мислех, че ме харесваш.

Пристъпих към вратата.

— Да, харесвам те, Кайл, но аз не целувам всеки мъж, когото харесвам. Особено когато ми е хазяин и просто разговаряме. И когато не съм му дала и най-слабия сигнал, че се интересувам от него по друг начин.

Гласът на Сара Маклоклан падна с една октава и тя започна дрезгаво следващата си песен, в която казваше, че целият страх я е напуснал, че вече не се страхува от нищо. Аз още дишах трудно, мен страхът не ме беше напуснал. Още бях изплашена от факта, че не бях усетила какво ще се случи.

Притеснен, Кайл потърка с длан главата си.

— Съжалявам, мислех си, че между нас се получава.

— Какво да се получава? Как го измисли това?

— Трябва ли да го изрека на глас?

— Да, опасявам се, че трябва, Кайл, защото съм объркана.

Гласът на Сара изпълни тишината между нас, докато той се взираше нещастно в килима.

— Ами ти толкова ми помагаш. Винаги си тук — готвиш, взимаш децата от училище, чистиш... — Замълча и бавно вдигна глава. — Помислих си... — Думите отново секнаха, сякаш не можеше да обясни.

— Кайл, виждах, че ти е трудно, затова ти помагах, нищо повече. И съжалявам, че не съм ти го казала досега, но съм влюбена в друг. — Докоснах сърцето си, после посочих него. — Между мен и теб няма да

се получи. *Няма да се получи.* — Той не реагира. Беше твърде объркан, не разбираше защо съм го отблъснала.

— По-добре да си вървя — рекох и си взех нещата: жилетката и шала на ивици, които бях оставила на едното кресло, черно-червените ми сандали, събути до дивана, малката чанта, в която бяха портфейлът и телефонът ми. Нима докато ме е гледал как свалям всичко това и се настанявам, Кайл е решил, че го правя заради него? Че се приготвям за страстна нощ?

— Ще се видим — казах му и си тръгнах, награбила вещите си. Дори не си сложих обувките — прекосих боса дневната, кухнята и излязох в градината. Прекосих с огромни крачки моравата и влязох в апартамента си. Заклучих вратата и тогава, леко разтреперана, изкачих стълбите, хвърлих нещата си на пода и се стоварих на дивана.

Не можех да седя, не можех да се успокоя, затова веднага пак скочих на крака.

Още трепереща, започнах да крача из стаята.

„Той наистина си е помислил...“ Спомнях ли си как притисна силно устни към устата ми, как ръката му се плъзна по тялото ми, стомахът ми се преобръщаше. „Как можа? Как можа?“

Крачех из апартамента и търках устата си с длан, още усещах вкуса на кафе.

„На теб не ти ли се е случвало? — шепнеше гласът от спомените ми. — Не ти ли се е случвало да искаш нещо толкова много, че да си готова на всичко, за да го получиш?“

Трябваше да се отърва от този вкус на кафе. Отидох в банята, взех четката за зъби и изстисках на нея паста. Косъмчетата се движеха леко по зъбите ми, после по устните и тогава устата ми се изпълни с вкус на мента. Изплюх пяната.

Той се обляга на едната си ръка и се вглежда в мен, сякаш чака отговор. Чувам дишането си. Така разбирам, че съм жива. Не помръдвам. Взирам се в тънките пукнатини по тавана, но не мога да помръдна. Не чувствам нищо. Но чувам дишането си. Къси, плитки дихания. Щом още дишам, значи съм жива.

Изстисках още паста на четката. Отново почистих устата си. Изтърках венците, зъбите, езика, небцето и устните. Не беше достатъчно. Още усещах вкуса. Още усещах вкуса на кафе от целувката му. Оставих четката. Трябваше да се отърва от това.

Свалих жилетката и шала, хвърлих ги на плочките до хромирания кош за боклук. Бързо съблякох и останалите си дрехи и ги стоварих на купчината. Щях да ги оправя после, след това.

„Няма ли да кажеш нещо? — пита той. — Говори ми, Кендра.“
Дългите му пръсти посягат към челото ми, може би за да отмести няколко кичура от косата ми, може би за да ме погали, може би само да ме докосне. Потрепвам. Изплашена. Ужасена, че ще ме нарани. Отново.

Водата шурти от душа, топлината бие по кожата ми и веднага разлива спокойствие из тялото ми. Не искам спокойствие. Искam забрава. Нещо, което да изличи спомена за тялото му върху моето. Мокрите ми пръсти се плъзгат по кранчето за топлата вода, когато го завъртам. От душа се вдига пара, когато горещата вода се излива над мен. Тя жили кожата ми почти непоносимо. Така е по-добре. Пречистване. Утеха. Дланите ми почервеняха. Кожата ми започна да протестира; да боли. Водата ме гореше до болка. Това разбихах. Физическата болка я разбихах. Тя заличаваше агонията от всичко друго. Можех да се концентрирам върху болката.

Взех с треперещи ръце белия сапун и започнах да го прокарвам по тялото си, да се сапунивам и да отмивам паниката, причинена от Кайл. Трябваше да излича всичко.

В паметта ми онзи глас не спираше да шепне: „Мислех, че това искаш. Мислех, че това искаш.“

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Снощи Кайл ме целуна — казах на Габриел.

Почти цяла сутрин събирах кураж да изрека тези думи и сега, когато останахме двете — Джанин си беше взела свободен ден, а Тери излезе на среща с клиенти, — те като че ли сами излетяха от устата ми.

Случилото се вечерта много ми тежеше. Тегнеше на раменете ми, притискаше съзнанието ми. Превъртах го отново и отново, опитвах се, опитвах се, опитвах се... и не можех да разбера защо ме е разбрал така погрешно. На някакво ниво знаех, че сигурно не е голяма работа, че преувеличавам, но дали? Не беше ли по-добре това да се потуши още в зародиш? Трябваше да говоря с някого.

Габриел замръзна пред компютъра си и после бавно завъртя стола си към мен.

— Очаквах нещо такова — рече тя.

— Какво?

— Разведен мъж, неомъжена привлекателна жена, при такова положение сексът винаги е реална възможност.

Обгърнах се с ръце, сякаш за да не се разпадна.

— Защо? Защото всички жени за това си мислят? Да намерят мъж?

— Не, нищо подобно.

— Тогава защо го казваш?

— Предполагам, защото забелязах колко време прекарваш с Кайл и семейството му, двамата доста се сближихте, затова си помислих...

— Значи случилото се е съвсем невинно, все едно аз да целуна теб.

— Това е съвсем различно — рече Габриел.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз много те харесвам.

Тя не ме приемаше сериозно. Бях решила, че вероятно ще ме разбере. Не знам защо. Габриел рядко беше сериозна. Преди съпругът ѝ да я напусне и да се разведат, тя все разказваше вицове, шегуваше се

със себе си, смееше се. В редките моменти на искреност забелязвах колко много грим е започнала да слага, за да поддържа тена си, колко усилия ѝ коства да извива устата си в усмивка и каква тъга има дълбоко в очите ѝ. Но през повечето време се кикотеше. Шегуваше се. Смяташе всичко за много весело. „Ако не можеш да се смееш на себе си — казваше често тя, — какъв е смисълът?“ Но аз не можех да понеса да се присмее и на това. Тялото ми още тръпнеше от горещия душ; главата ми още се маеше като след нокаут.

Забих поглед в екрана на компютъра.

— Добре, забрави. Глупаво е. Не биваше да ти казвам нищо.

— Съжалявам, мила — отвърна Габриел. — Не осъзнах колко си потресена, кажи ми какво стана.

— Нищо — отвърнах и свих рамене. — Просто съм голяма глупачка.

— Само целувка беше, нали? — попита тя, внезапно притеснена. — Нищо друго?

— Да, само целувка. Виж, нека го забравим, глупаво е.

— Затова ли си се облякла така? — попита тя.

„Облякла така?“ Погледнах се. Бях с черен потник, бяла памучна риза, лек пуловер е остро деколте и черна жилетка над черни панталони. Така се обличах за работа, делово, но не с костюм. Придърпах жилетката над гърдите си и скръстих ръце.

— Какво имаш предвид?

— Днес е един от най-горещите дни в годината, а ти си облечена като за зимата.

Засмях се насила и свих рамене, без да откъсвам очи от компютъра.

— Нали ме знаеш, все ми е студено. Колко пъти те моля да включиш отоплението? Бях забравила колко мразовито е тук, особено след Австралия.

— Австралия — повтори Габриел. — Знаеш ли, че за първи път я споменавах сама. Бих искала да ми разкажеш за там.

— За Австралия ли? Не искам да говоря за Австралия — отвърнах. Отворих адресника си и прелистих страниците, търсех клиент, на когото да се обадя — да си уредя няколко срещи или обяд. Взех телефона и започнах да набирам номера. Габриел стана рязко от бюрото си и се озова до моето само с две крачки. Натисна бутона и

прекъсна линията, после взе слушалката от ръцете ми и внимателно я постави на апарата.

— Извинявай, че се държах така повърхностно — каза тя, беше се променила изцяло. Сега беше сериозна и загрижена. Вероятно този човек срещаха клиентите, които ходеха при нея за консултации. — Притесняваш ли се да се прибереш тази вечер и да го видиш?

— Казах ти, аз съм глупачка.

— Не, не си. Ако това те притеснява, значи не е просто глупост — каза тя нежно. — Кажи ми какво стана и защо те е разстроило толкова много.

Поколебах се. Беше ми коствало доста усилия дори само да го спомена и не бях сигурна, че искам да продължа. Но пък трябваше да живея с Кайл. Затова имах нужда от някаква външна гледна точка и единственият начин да я получа беше да говоря за случилото се.

Бавно и колебливо аз ѝ разказах накратко.

— Наистина не го очаквах — казах накрая. — Никога не съм му давала и най-малкия знак, че ме интересува. Защо го направи?

— Може би защото те харесва?

— Но как е възможно? Той дори не ме познава, не сме ходили на срещи и не сме флиртували. Не ми пука какво казват в книгите и филмите. Това, че и двамата сме необвързани и прекарваме много време заедно, не значи, че сме гаджета.

— Сигурна съм, че не е искал да ти навреди.

— Знам, но как ще се държа нормално с него сега? Винаги ще се чудя дали няма да опита отново.

— О, скъпа, всички правим глупости. Сигурна съм, че сега много съжалява. А и ти ще разбереш, ако смята да го направи отново. Ако си е наумил нещо, ще разбереш. Едно тихо гласче в главата ти, твоята интуиция, ще ти подскаже да не му вярваш. Ние сме учени да сме любезни, да сме мили и искаме хората да ни харесват, но ако усетиш и най-малкото притеснение, когато си около него, ще разбереш, че трябва да го избягваш. Забрави любезността, забрави за всичко, на което са ни учили, за да ни харесват хората, слушай себе си. Какво усети при Кайл?

— Не останах достатъчно дълго, за да усетя каквото и да било.

— Е, ако ще живееш така близо до него, ще трябва да поговорите, за да разбереш.

Чухме някаква суматоха по стълбите към офиса.

Стъпки, силни гласове, някакви неща падаха и трещяха по широкото стълбище. Шумът се приближаваше и ставаше по-силен, и ние почти очаквахме вратата да се отвори и в офиса да нахлуе циркова трупа. Когато вратата наистина се отвори, нахлу моята циркова трупа: Джаксън влезе първи. Беше с тъмносиви панталони, синя риза, наполовина измъкната от колана, вратовръзка на синьо, жълто и бяло райе, която висеше накриво от горното копче на ризата му. Както обикновено, единият му чорап беше вдигнат до коляното и крачолът на панталона му беше натъпкан в него, а другият чорап се беше надиплил на глезена. Имаше зелена черта на бузата и зелена боя по пръстите. Винаги се изумявах как е възможно толкова тихо момченце да се омаже така само за няколко часа.

Зад него нахлу Съмър. Тя беше с плисираната си тъмносива униформена пола, синя ризка и същата раирана вратовръзка, но нейната не беше накривена. Общо взето, тя беше по-спретната, но от двете ѝ опашки (бях научила Кайл да ги връзва) се бяха измъкнали кичури, които стърчаха във всички посоки. Чорапите ѝ също бяха свлечени. И двамата изглеждаха като след тежък ден в солните мини.

Зад тях, с раница на едното рамо и цветна торба, две сини жилетки и два сини пуловера в ръце, стоеше Кайл. На върха на купчината се мъдреше маратонка — вероятно беше изпаднала от раницата на рамото му, тъй като другата торба в ръцете му зееше отворена и близначката на маратонката висеше оттам на връзката си.

Бледото му колебливо лице беше изпито, а очите му оглеждаха неспокойно стаята. Отне му доста време да прекрачи прага. Явно смяташе, че посещението им не е добра идея.

Изправих се, щом Джаксън влетя през вратата, и заобиколих бюрото си да ги посрещна.

— КЕНДИ! — извика Съмър, изпревари Джаксън и се хвърли към мен. Прегърна ме през кръста и заби глава под гърдите ми, а аз леко се олюлях назад. Като че ли не ме беше виждала от година-две, а не от предния ден. Слава богу, офисът беше празен, ленив вторнишки следобед. Нямаше кандидати за работа или клиенти, а Тери се беше прибрала у дома след срещите.

— Липсваше ми — информира ме Съмър, когато я отлепах от себе си и се наведох, а тя уви ръце около врата ми и ме стисна много силно. Джаксън стоеше до баща си, докато не го погледнах — тиха покана да дойде да ме прегърне. Той повлече крака, както винаги, приближи се, праметна една ръка около врата ми и стисна. Съмър вече ме беше освободила от хватката си. Поех дълбоко дъх и вдишах миризмата им. Миришеха на училище, на рисуване, тичане, четене и игри на двора. Миришеха на живота на Съмър и Джаксън.

Прегръдката на Джаксън беше кратка, като речта му — премерена, защото не беше нужно да се прекалява. Вече знаех, че ме харесва, така че нямаше защо да прави представления. Когато смъкна ръка от врата ми, аз се изправих и двамата се обърнахме да видим какво прави Съмър.

Тя беше в другия край на стаята, седеше на стола на Габриел, размяташе крака, положила ръце на страничните облегалки, и обсъждаше тънкостите на телбода и дали черният телбод е по-добър от синия. Съмър обясняваше на Габриел, че черният винаги работи по-добре от синия, защото всичко черно винаги е по-добро. Говореше така, сякаш не можеше да повярва, че някой на годините на Габриел все още не е установил този факт сам. Джаксън, както винаги привлечен от своята сестра суперзвезда, тръгна към тях. По пътя взе тъмночервения телбод от края на бюрото ми. Така ме оставиха сама с Кайл.

Сърцето ми ускори ритъма си, кръвта забуча в ушите ми като речни бързеи, когато се обърнах към него. Още щом го погледнах, ме връхлетя споменът за предната вечер: езикът му нахлува в устата ми, ръката му е на лицето ми, тялото му е притиснато към моето, вкусът на кафе. Потръпнах.

Кайл видя, че потръпвам. Знаеше защо потръпвам. Тревогата, която личеше в очите му, в стиснатите устни и в скованото му тяло, нарасна и започна да струи към мен.

Извърнах поглед, не можех да го гледам.

— Ами... Съмър настоя да се отбием. Намерила е часовника ти... — Той говореше накъсано, като ученик на изпит, който не знае нищо по темата. — Мисля, че си го оставила у нас снощи.

По-скоро почувствах, отколкото видях, как Габриел ни погледна. И тримата знаехме как звучи това — сякаш бях забравила часовника си

в спалнята му, а не на мивката в кухнята, след като съм мила чиниите.
„Господи, какво ми причинява този мъж?“

Очите на Кайл се стрелнаха към Габриел, срещна погледа ѝ и след това пребледня от ужас, беше се усетил. И скоро цялото му лице вече пламтеше в червено.

„Господи, какво ми причинява този човек?“

Габриел насочи отново вниманието си към Съмър и Джаксън.

— Кой иска близалки? — попита ги тя, за да разведри обстановката.

— Ледени близалки ли? — попита Съмър.

— Не, захарни.

— Тогавя защо не ги наричаш бонбони? — попита Съмър възмутено. Тя обичаше да конкретизира.

— В Австралия така наричаме бонбоните.

И двамата разшириха очи и се втренчиха в нея.

— Ти си от Австралия? — попита Съмър с изумление, но и с леко опасение, че Габриел може би се занася с нея. — Като Кенди?

— Не, не като Кенди. Кенди само се преструва на австралийка, а аз съм истинска. Наистина съм родена и израснала там. Какво ще кажете да идем за малко близалки — бонбони — и да ви разкажа?

— Добре — рече Джаксън. — И Гарво иска да научи за това. — И тримата — Съмър, Кайл и аз — се обърнахме и се втренчихме в него. Той НИКОГА не говореше с непознати. Джаксън също ни хвърли един поглед, сякаш ние бяхме направили нещо необичайно.

— Може, нали? — обърна се Габриел към Кайл. — Само през два магазина е, ще се върнем веднага.

Кайл я погледна, чудеше се дали е безопасно да ги пусне с нея, но явно я сметна за подходяща, защото отвърна:

— Да, разбира се. — После прехвърли нещата в ръцете си, сякаш за да бръкне в джоба си за пари.

— Не, няма проблеми — каза Габриел, — ще са от мен. — Тя взе портмонето си — имитация на „Луи Вюитон“ — и подкара децата към вратата.

— Не им взимай много бонбони — извиках след тях. Тя вдигна ръка в знак, че е разбрала. — Наистина, Габриел, само по едно пакетче, от средните.

— Добре, добре.

Дори да не ѝ бях казала, и сама щеше да разбере, че между мен и Кайл се е случило нещо. Напрежението струеше на вълни от нас. Плътни, лепкави вълни, които се стелеха като туткал.

Щом вратата се затвори зад тях, аз се върнах и седнах за бюрото си. За защита. Имах нужда от физическа бариера между нас, за да съм сигурна, че няма да има повече недоразумения. Кайл пък отстъпи назад, явно за да покаже, че чувства същото.

— Кенд... госпожице Там... — започна той. — Виж, съжалявам. Аз... предполагам, че... нямам извинение, очевидно... аз просто... Това беше...

Взирах се в него, чудех се дали има представа, че досега не е успял да каже цяло изречение. А и това, което казваше, нямаше никакъв смисъл.

— Разбираш, нали? — рече той, почти останал без дъх в края на тази тирада от недовършени изречения. Очите му блестяха от копнеж да бъде разбран, да му повярвам и простя.

— Всъщност не, тъй като ти не каза нищо — отвърнах, гласът ми беше рязък и режеше дълбоко.

Кайл се промени, едва доловимо, но се промени. Стоеше малко по-изправен, погледът му стана по-твърд, а гласът беше хладен и резервиран, когато каза:

— Не схванах правилно ситуацията. Може да се случи на всеки. Реших, че след като и двамата сме свободни, можем, нали знаеш, да... Децата ни свързват, някои връзки се градят и на по-малко.

— *Връзки?* — попитах смаяна. — Значи не си искал само да... Искал си *връзка*?

Той сви рамене, внезапно беше решил, че всичко, което каже, ще бъде използвано срещу него, затова е най-добре да замълчи.

— Кайл, ти явно смяташ, че проблемите с жена ти не са ти достатъчно и искаш да добавиш към тях нова връзка с човек, за когото не знаеш абсолютно нищо? — поклатих глава с недоумение.

— Виж, Кендра — гласът му премина без усилие от хлад към твърдост. — Само защото направих нещо невероятно глупаво — и с всяка изминала секунда осъзнавам колко точно глупаво е, — не значи, че имаш правото да се държиш с мен като с идиот.

Така беше. Глупавото поведение, глупавите действия не правят човек идиот. Дори съвсем разумни, уравновесени хора са способни на

невероятни глупости. Като мен. Защо се бях сближила със семейство Гадсбъроу? Съмър. Джаксън. Убеждението ми, че имат нужда от мен. Убеждението ми, че като се грижа за тях, по някакъв начин ще изкупя онова, което сторих. Грижете ми за тях ще са моето опрощение, първата ми стъпка по пътя към прошката. Искях да се реванширам заради семейството, което разруших. Съмър и Джаксън и тяхното благополучие щеше да е моето спасение. Както казах, беше глупаво.

— Съжалявам — рече меко Кайл, почти издиша думите с въздишка на съжаление. Вдигна и отпусна безсилно рамене. — Съжалявам. Наистина няма да се случи отново. Приятно ми е да си с нас, нали разбираш? Не само заради децата. А като приятел. Не съм имал приятелка от... не мога да си спомня откога, със сигурност не и откакто се ожених. Колежки, да. Приятелки, не съвсем. Ето затова се обърках така. Но бих искал да сме приятели. Нищо повече. Искаш ли да опитаме?

Спомних си думите на Габриел. Той притесняваше ли ме? Дори мъничко? От опит знаех, че човек може да се подведе по привидното, че невинаги виждаш истината. Но ако изключим излиянията му при първата ни среща, той не ме плашеше. Не предизвикваше дори най-лека тревога у мен, не създаваше дори молекула неловкост. Не бях искала да ме целува, но не чувах никакво гласче в главата си и нямах никакво странно усещане, че не бива да му се доверявам.

— И без глупости? — попитах, като съзнавах, че няма да си позволя повече да изпадна в позиция да търпя „глупости“. Ние бяхме просто приятели, но нямаше да оставам насаме с него задълго.

— Абсолютно никакви — отвърна той и се усмихна. Усмихна ми се като в деня, когато се върнаха от почивката и ме покани на закуска. Усмивката, с която всъщност започна всичко.

— Добре — казах. — Добре, ще сме приятелчета.

Усмивката му стана още по-широка и аз видях Съмър в очите му и Джаксън в извивката на устните. Явно бяха наследили формата на лицето от майка си, но в моменти като този отпечатъкът на бащата ставаше красиво очевиден.

— Ще се прибереш ли с нас? — попита Съмър, когато влезе в офиса след секунди. Тя увисна на дръжката на вратата и се залюля напред-назад с нея. Държеше неотворено пакетче желирани бонбони. Джаксън и Габриел се промъкнаха покрай нея. Всички изглеждаха

виновни, Габриел не срещаше погледа ми. Явно не беше минало само с пакетче бонбони. Вероятно беше замесена и близалка, от която езикът на Джаксън беше посинял.

— Не, още не съм приключила работа. — Не мислех да ги приближавам през следващите няколко часа.

Очите на Кайл се стрелнаха към Съмър, после към Джаксън и Габриел, която се беше върнала зад бюрото си и се концентрира твърде усилено върху прибирането на портмонето в чантата си. Най-сетне Кайл се усети, че за десетината минути, в които ги нямаше, са свършили някаква беля. Сега той трябваше да се справя с ефектите от прекалено много захар този следобед.

— Сигурна ли си, че не можеш да се прибереш с нас? — попита ме отчаяно.

— Не мога. — Отвърнах и пристъпих напред. Взех единия пуловер, който се беше свлякъл от ръцете му, и го сложих на купчината. Приблжих се до Съмър. — Ще се видим по-късно — казах ѝ, като отметнах от лицето ѝ копринените черни кичури и я целунах по лепкавото чело. После отидох при Джаксън. — Ще се видим по-късно. — Целунах го по челото и се обърнах към Кайл. — Ще се видим по-късно.

— А няма ли да целунеш татко? — попита Съмър и Кайл леко порозовя.

— Не, аз не целувам татковци — отговорих, без да обръщам внимание на мълчанието на възрастните.

Габриел започна да кашля театрално — силна кашлица, в която се усещаше съвсем отчетливо думата: „Глупости!“.

— Добре, хайде, тръгваме — рече Кайл. Цирковата трупа се оттегли, а той извика: — Приятно ми беше да се запознаем, Габриел. — А на мен: — До скоро. — Вратата се затвори след тях и тропането, което извести появата им, сега ги придружи по пътя им навън.

След десетина минути се сетих, че така и не си бях взела часовника от тях. Което означаваше, че в близко бъдеще той щеше да краси китката на Съмър.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рохко сварени яйца и препечени хлебни пръстчета.

— Няма да ходим с колата до Централен Лондон в събота — казах аз. — Има идеален железопътен транспорт. — Посочих през предния прозорец на къщата на Гадсбъроу в приблизителната посока на гарата.

Моят хазяин вдигна вежди.

— Добре де, може и да не е идеален — поправих се аз. — Но ако ще шофираме до Лондон днес, по-добре да летим до Хамбург, ще отнеме по-малко време.

— Хамбург?

— Знаеш какво искам да кажа. Не разбирам какъв ти е проблемът с обществения транспорт, глупаво е. Особено когато ще ходим до града с децата. Не си ли чувал за задръствания? Или за трудности с паркирането? Ще ти трябва втора ипотека на къщата, за да си позволиш паркинг за няколко часа. Нека просто вземем влака.

Съмър и Джаксън седяха на дивана, готови за пътуването до Британския музей. И двамата бяха с шарените си ранички, в които имаше бутилки с вода, плод, пакетче сухари, шал, шапка, ръкавици, дъждобран, книжки за оцветяване, химикалки и книжка за четене. Джаксън беше взел и купичката за вода на Гарво, а Съмър — Скокла. Дънковите им якета бяха готови, аз също — моята раница беше пълна с най-необходимите вещи. Бавехме се единствено заради баща им. Заради човека с фобия от обществения транспорт. Е, както казах, не бях навита за шофиране в центъра.

Кайл погледна замислено децата си, изглеждаше разтревожен, сякаш не можеше да вземе решение. Той съвсем искрено се притесняваше да използва обществения транспорт, не го правеше от снобизъм или поради някаква странност.

— Добре, компромис — рече той. — Какво ще кажеш да идем с колата до гарата, която е най-близо до центъра, и оттам да вземем влака.

Не беше идеално, но имах чувството, че това е огромна отстъпка от негова страна; а на харизан кон зъбите не се гледат.

— Става.

— Тръгваме ли? — попита Съмър и лицето ѝ се озари, сякаш от цял век беше чакала това приключение, а то все не се сбъдваше.

— Да, почти — отвърнах.

— Наистина ли? — попита Джаксън предпазливо и с недоверие.

— Освен ако не се отказвате? — попитах ги аз.

Те скочиха от дивана едновременно, както правеха почти всичко.

— Не, не! — извикаха. — Ще идем!

— Ще си взема палтото — каза Кайл.

Пътуването до Лондон беше скучно, разбира се. Джаксън, който беше голям любител на парните локомотиви, беше много развълнуван, че ще пътува с модерен влак. Никога не се беше качвал на влак. Помислих си, че ще припадне от вълнение, като гледах как трепери малкото му телце и как все се навежда да прошепне впечатленията си в ухото на Гарво. Съмър не се впечатли толкова от влака; тя се усмихваше просто защото беше далече от Брокингам.

Седяха един срещу друг и се взираха тихо през прозореца. През по-голямата част от пътя Кайл беше заровил нос в списание за архитектура.

Щом излязохме от къщата, децата отново си ни поделиха — Джаксън се хвана за мен, а Съмър за Кайл. Джаксън седеше до мен и хвана ръката ми, когато слязохме в подлеза на Чаринг Крос, за да стигнем до Ръсел Скуеър, и не ме пусна повече, а Съмър направи същото с баща си. Четиримата минахме през входа на Британския музей и сърцето ми затанцува от вълнение. Обичах този музей, обичах да гледам как историята и праисторията се разкриват пред нас. Идеята да дойдем тук, вместо да пазаруваме в събота следобед, беше моя, исках отново да се възползвам добре от живота си в Англия. Вечно щях да съжалявам, че не видях Улуру, преди да си тръгна от Австралия, че не видях монолита, който символизираше древната история на първите австралийци, и нямаше да повторя тази грешка.

След час-два въодушевлението ни не беше угаснало. Обикаляхме огромните зали и вървахме от експозиция към експозиция, стаили дъх пред всяко следващо чудо. Гордите саркофази с изрисуваните лица и тела, сложно украсените монети и експонати от Древна Африка, глинени съдове от Древна Гърция.

Прекъснахме за обяд. Седнахме отвън на едно одеяло, което извадих от раницата си, и ядохме сандвичи с пиле и салата, приготвени от мен. (Знаех, че децата се надяват на детско меню, защото денят не беше обичаен, но аз нямах намерение да отстъпвам и за това, както за шофирането в града.)

Докато ровех в чантата си за мокри кърпички, за да избърша лицата им, Кайл извади фотоапарат от своята.

— Е, време е за снимки — каза той и им се усмихна. Съмър веднага започна да пригласява косата си с ръце, а Джаксън сви устни и наведе глава, като предостави за снимка темето си.

— Стига, Джакс, изправи се — окуражи го Кайл.

Той бавно вдигна глава и позволи на баща си да види очите му.

Кайл ми помахаша да вляза в кадър. Не помръднах.

— Кендра — каза той подразнено. — Ела до децата, не те хващам.

— Не, не ви трябва на снимката — отвърнах.

— Напротив, трябваш ни.

— Наистина, не. Не се харесвам. На снимки.

Той сведе апарата и смръщи чело. Опитваше се да разбере дали има някаква история зад неохотата ми да се снимам. Аз просто не обичах да се гледам, нито на снимки, нито в огледалото. В главата си, във въображението си, знаех как изглеждам. Когато се гледах на снимка или в огледалото, този образ неизменно се разпадаше, а аз правех всичко възможно, за да го поддържам непокътнат. А мисълта, че и други хора могат да видят тази снимка, беше още по-ужасна. Не исках да ме гледат, докато ме няма. Мисълта, че ще ме снимат и после ще се взират в линиите и извивките, в недостатъците ми, без да ме познават, ме разстройваше. Не исках даже да си го помисля. Не исках.

— Какво ще кажете аз да ви снимам? — попитах, за да отклоня фокуса от себе си. — Може ли апарата? — Протегнах ръка към малката сребриста джаджа.

Той ми го подаде и се намести до децата. Съмър се наведе към баща си; Джаксън, който внезапно забрави за срама си от обектива, се вдигна на колене и опря лакът на коляното на Кайл. Взирах се в образа им на малкото екранче. Изглеждаха така, сякаш винаги са били само тримата.

Направих три снимки, после една, на която Съмър се беше покатирила на гърба на баща си, а Джаксън лежеше в скута му. След това Джаксън беше на раменете му, сетне Съмър се качи там. Докато ги улавях в тези различни застинали моменти, аз се чудех какво се случва, когато си отидеш, неохотно или по своя воля; дали водите се затварят тихо след теб, сякаш дори не са се разделяли, сякаш никога не си бил тук. Защото, когато снимах семейство Гадсбъроу сега, ми беше трудно да си представя, че Ашлин, тяхната майка, неговата съпруга, изобщо някога е съществувала.

В Риджънтс Парк Съмър и Джаксън забравиха всякакви задръжки и се развилняха.

Тичаха по тревата като животинчета, които са държани в клетка и най-сетне са пуснати в естествената им среда. Косата на Съмър се носеше след нея, а вятърът рошеше кичурите на Джаксън, който гонеше сестра си. Краката им топуркаха, лицата им сияеха, бяха неразпознаваеми. Бяха други деца, не онези, с които бях прекарала толкова време. Тези сега бяха свободни. Свободни да бъдат деца. Свободни да тичат, да скачат и да се смеят.

Баща им се беше отпуснал на пейката до мен и ги гледаше усмихнат. И той беше претърпял трансформация. Грижите му бяха избледнели и играта на децата ги беше заменила с радост.

Съмър и Джаксън се гонеха от дърво до дърво, макар че на тяхната възраст, при еднаквото им тегло, ръст и телосложение, това беше безсмислено упражнение. Винаги стигаха едновременно. Кайл се смееше силно, когато и двамата докосваха в един и същи миг грубата кора на поредното дърво. Смехът му беше лек, можеше да трогне и да стопи и най-каменното сърце. Той продължаваше да се смее, когато те се обръщаха и хукваха обратно. „Трябва да се смее по-често“ — помислих си. Чертите на лицето му се отпуснаха и очите му светваха

така, че изглеждаше с години по-млад. Беше щастлив и подмладен. Той също беше свободен.

— Помниш ли, когато отидохме в Брайтън... — каза Кайл и се извърна към мен. Но замълча рязко, когато ме погледна. Не бяхме ходили в Брайтън. Явно това беше спомен от кутия, която искаше да избърше от праха, да отвори и да разгледа с жена си. С Ашлин. Беше леко разочарован, че вижда мен, а не нея. Плъзна поглед по лицето ми, по черните ми очи, по малкия ми широк нос, по устните, после се върна на очите.

След това се вгледа в косата ми.

— Имаш... — Посегна и извади тревичка от косата ми, а върховете на пръстите му докоснаха за миг лявото ми слепоочие. Показа ми я, преди, да я пусне по вятъра.

— Благодаря.

Той пак тихо огледа лицето ми. За няколко секунди като че ли не знаеше какво да каже, беше си спомнил с кого е.

— В кого си влюбена? — попита неочаквано. — Просто питам, приятелски. — След зловещия инцидент с целувката избягахме подобни разговори.

— Той е в Австралия. Ситуацията не беше идеална. В любовната част нямаше проблеми, но във всичко останало имаше. Заради това се върнах. Имах нужда да се отдалеча, нали разбираш.

Той кимна, разбираше.

Сега беше шансът ми да попитам за Ашлин — откровение срещу откровение.

— Сигурно жена ти много ти липсва — казах, преди да съм изгубила кураж.

Той кимна леко и отново извърна очи към децата.

— Предполагам, че би трябвало — каза той, тонът му беше леко мрачен. Явно не искаше да говори за нея.

— Преди седмица, когато пазарувах с децата, те... — насилих се да продължа, може и да не му се говореше за нея, но ако не го попитах сега, никога нямаше да го направя. — Те споменаха, че тя е била болна.

Всеки мускул на тялото му се напегна, когато изправи гръб на пейката, чертите му внезапно се изостриха, а дишането му стана плитко и накъсано.

— Казаха, че била болна и това разстройвало и двама ви — продължих аз. — Сериозно ли е?

— Зависи какво разбираш под сериозно — каза той с равен тон, тялото му още беше сковано, а чертите — безизразни.

Не отговорих, а търпеливо зачаках подробности.

— Ашлин не е болна — продължи най-сетне Кайл. — Въпреки че зависи от гледната точка. Но не е болна в смисъла, в който влагаш ти. — Очите му помътняха. — Тя е... — Гласът му беше мек като коприна, нежен като докосване на пеперудени крила. Той издиша леко, сякаш най-сетне се предаде под бремето си. — Ашлин не е болна — каза тихо. — Съпругата ми е алкохоличка.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Органична зърнена закуска и органично
соево мляко.*

— Това сигурно е най-лошата ти идея — казах на Габриел.

— Ще е забавно. В една статия твърдят, че къмпингуването било най-готиното нещо, което можеш да направиш с приятели — отвърна тя, когато завихме в края на Тенант Роуд.

— И къде точно я прочете тази статия? В „Как да прецакате приятелите си с къмпинг“? — попитах.

— Виж какво, трябва да сплотим екипа с колеги от други лондонски клонове, а ти ще завържеш нови приятелства — с хора, които не са на шест години, нито пък са наред развод.

Изглеждах я кръвнишки. Много мило от нейна страна да ме вземе под крилото си, но къмпинг? Уикенд в луксозен хотел щеше да доведе до същите резултати.

— Нямам търпение да стана амазонка, да се боря със стихииите, да ловувам храната си и да се слея с природата — рече тя. — Обичам първичните неща. — В багажника на колата й имаше луксозна кошница с четири бутилки „Болинджър“, два подплатени спални чувала и огромна палатка. Не беше особено първично.

— Ще ходим в Уайлдбъри Уудс в Съсекс, не в австралийската пустош. А ловът, дори за прехрана, е забранен.

— Няма да ми съсипеш мечтата, Тамали. Аз живея с мисълта за този уикенд.

Включихме се в движението към Кройдън. Многоцветният поток от коли се извиваше към хоризонта, докдето поглед стигаше. Устремяхахме се към мечтата на Габриел.

— Виж, Кени — започна тя ведро. Явно щеше да иска нещо. Аз не можех да поема повече часове работа и няхах пари да й дам заем, така че не няхах представа какво ще иска от мен. — Чака ни поне

двучасово пътуване и реших, че има два начина да използваме това време. Или ще ми разкажеш за Австралия, или аз ще говоря за работа. — Тя откъсна очи от синия бийтъл пред нас и ме погледна. — И двете не искаме да говорим за работа, така че остава Австралия. И не говоря за страната. Искам да знам защо се върна така внезапно. Искам да знам кой е той.

С Габриел работехме много добре заедно, винаги се разбирахме, не исках да провалям всичко, като призная нещо, което щеше да промени мнението ѝ за мен. Не исках да ѝ падна в очите. Но вероятно все пак можех да ѝ кажа. Поривът да споделя, за да има кой да ми напомня колко ужасна съм била, напираше в мен от седмици. Трябваше да говоря. Справях се с това доста добре, откакто се прибрах. Толкова добре, че почти бях забравила какво сторих.

— Той беше женен — казах и се подготвих за ахването, за отвратения поглед, за изумлението.

— Ще ми трябва повече информация от това — отвърна тя, когато не добавих нищо.

Погледнах я крадешком подозрително. Очаквах по-силна реакция. Добре, явно искаше да чуе всичко, преди да ме нахока, да ми събере багажа и да ме изпрати да си търся приятели в Сибир.

— Знаех, че е женен, и нищо не се случи, когато се срещнахме първия път. Дори не си го спомнях добре. Следващия път го видях на едно парти. Излязох в градината и той беше там. Сякаш мълния от небето или стрелата на Купидон ме удари, когато го видях. Прас! Точно в центъра на гърдите ми. Съвсем сериозно, преди не вярвах в тези неща. Но не мога да го опиша по друг начин. Не беше заради външния му вид, а заради него самия. И тогава направих единственото, на което бях способна, обърнах се и избягах.

Обърнах се и избягах. Провирах се през пияните тела из градината и хукнах да се скрия някъде. Да потърся безопасно място. Озовах се в кухнята. Бях прекарала почти целия ден в къщата на Еванджелин, помагах ѝ да се приготви за партито и сега започнах да се шурам, да чистя, да се опитвам да се успокоя.

Той влезе в кухнята и сърцето ми подскочи. Беше паникьосано и се опитваше да избяга от тялото ми. И то, и аз, бяхме ужасени.

Никога не бях изпитвала такова нещо, тази мълния, както когато го видях в градината, и затова трябваше да се обърна и да избягам. Дори не знаех кой е. Не означаваше нищо за мен. Човек, с когото бях прекарала няколко часа в незначителни разговори. Въпреки това присъствието му ме влудяваше. Но вече нямаше къде да бягам.

Лицето му засия, когато се усмихна.

Аз прогоних страха, изправих се на пръсти и обвих ръце около врата му.

— Здравсти — прошепнах в ухото му, а ръцете му ме обгърнаха. Той се притисна към мен, телата ни почти се сляха, когато отвърна на поздрава ми. Минаха няколко секунди и аз исках да се отдръпна, но осъзнах, че той няма да ме пусне. Задържа ме още малко. Притискаше се към мен, сякаш бях неговото спасение. Миризмата му на кожата му, феромоните — изпълни сетивата ми. Бях на път да ѝ се отдам, да се отпусна и да се наслаждавам на близостта, когато той ме пусна и отстъпи назад.

— Как си? — попита.

— Добре съм. А ти как си?

— Добре.

— Жена ти и децата ти тук ли са? — попитах, за да бетонирам в умовете и на двамата ни, че нищо няма да се случи. Той може и да беше предизвикал вълна от всевъзможни нови усещания и приятни емоции умен, може и неволно да бях направила нещо, което го накара да се притисне в мен, но нищо повече нямаше да се случи.

— Не — отвърна, явно се смути.

— Те също ли са в Манли?

Замълча и извърна очи за миг, после пак ме погледна.

— Не.

— Е, ще пренощуваш ли в Манли, или ще се върнеш в семейното огнище? — Бях решена да изтъквам неговата обвързаност, за да издигна преграда между нас, но и той беше решен. Решен да не говори за това.

— Един приятел живее на няколко мили оттук и ме покани да остана.

— О, добре — отвърнах. — Е, защо не си...

— Какво е това? — прекъсна ме Уил, за да спре въпросите. Обърнах се, за да видя какво гледа. Той пристъпи към мен, за да

погледне в тенджерата на печката.

— Това е моят сос за барбекю — казах. — Правя го по моя рецепта.

— Може ли да опитам?

— Разбира се. — Посегнах към дървената лъжица и загребах малко от гъстия, червен, изпъстрен с парченца лук сос от тенджерата, и я вдигнах към устата му, като подложих шеп, за да не покапе на пода. Той се наведе към мен, хвана здраво ръката ми и опита соса. Очите му се взираха в моите и сърцето ми отново изпадна в приятната паника.

— Хубав е, нали? — попитах рязко и отдръпнах лъжицата.

— Най-хубавият — отговори той и се усмихна.

— Ти няма да кажеш, ако е гаден, нали?

Той се засмя и смехът му запрати късчета удоволствие из мен, които се уталожиха в стомаха ми. Оставих лъжицата в мивката.

Когато се обърнах, към мен идваше мъж. Видях как ме огледа — първо краката, които почти не се виждаха под кафявата велурена пола, после гърдите ми под оранжевата блуза, която все се смъкваше на лявото рамо.

— Ти ли си Кендра? — попита той.

— Да, аз съм.

— Казаха ми, че ще ми покажеш къщата.

Това беше моята роля на парти у Еванджелин — да развеждам гостите из къщата. Скоро я бяха обновили и тя се беше изморила да я показва, затова аз с радост поех това задължение. Често се преструвах, че лично съм я обзавела.

— Кой ви каза това? — попитах.

— Една от многото ми обожателки — рече той със закачлива усмивка.

— О, моля ви.

Той се ухили и вдигна вежда.

— Е...

Уил внезапно се озова до мен.

— Всъщност, приятел, тя тъкмо щеше да развежда мен. — Миг неловка тишина. — Нали ми обеща частна обиколка още преди векове?

— Така ли? — Не бях обещавала подобно нещо.

— Не, не си. Но тъй като сме стари приятели, реших, че имам право на първата обиколка.

— Стари приятели? Веднъж седяхме заедно в бар.

— Но ти цяла нощ ме обижда, а това сближава хората.

— Не, това означава, че намираш много недостатъци у някого.

— Да, това също.

Обърнах се към другия мъж и видях, че е излязъл. Явно знаеше кога е победен.

Разведох Уил из стаите на къщата, като усещах съвсем осезаемо присъствието му. Топлото му тяло. Стъпките му. Ритмичното му дишане. С всяка крачка устата ми пресъхваше все повече, а сърцето ми биеше лудо. Последната спирка от обиколката беше зимната градина. Еванджелин я заключваше, когато даваше парти, но аз имах ключ и ми беше позволено да я показвам на хората, ако след това заключа отново. Влязохме в това помещение, което беше голямата гордост на Еванджелин — пристройка към къщата, която се вписваше идеално в склона на хълма. Три от стените бяха от стъкло, както и таванът, а от тази стая се виждаше Тасманийско море; отвъд него беше Нова Зеландия.

Оставих вратата откритата, затова не беше нужно да включвам осветлението на тавана или по стените, то щеше да развали ефектната нощна панорама.

— А това е нейната светая светих — казах аз. Оттук се виждаше необятната чернота на морето, но на мен ми беше любима гледката към наситеносиньото нощно небе, опъстрено с мъничките искри на звездите. Вдигах поглед и виждах безкрайността.

— Тази стая е подобна на лондонската архитектура — казах на Уил, който стоеше малко вляво зад мен и се взираше смаян в хоризонта.

— В какъв смисъл?

Обърнах се към него и казах:

— Открива най-прекрасните гледки.

Той отметна глава назад и разкри шията си, а на мен ми се прииска да погала нежната бяла кожа. Искях да се вдигна на пръсти и да докосна с устни онова местенце, където се зараждаха думите му, и да вкуся мекотата му. Вместо това се усмихнах на

удоволствието му да стои хем на закрито, хем на открито и да вижда чак до края на безкрайността.

— Красиво е — прошепна той. Сведе глава и се вгледа в мен. — Много красиво.

Опа! — предупредих се сама. — Внимавай!

— Е, как така жена ти не дойде с теб тази нощ? — попитах и пак я поставих между нас. Отстъпих няколко крачки и се настаних на облегалката на дивана в средата на помещението, лъч светлина от коридора минаваше през краката, корема, гърдите и шията ми.

Той сведе поглед и започна да рови нещо на пода с върха на обувката си.

— Официалният отговор ли искаш или истинския?

— Този, който би дал на една непозната жена.

— Е, непозната жено, жена ми е имала забележка преди четири години. Имаме тригодишен син и когато той се разболя сериозно миналата година, решихме, че няма да оцелее, затова тя ми призна, защото смяташе, че това е наказанието ѝ за стореното. Той със сигурност е мой син, дори и не биологически, винаги ще е мой син. Но оттогава не сме в състояние да се държим нормално един с друг. Ето защо не е тук сега. Не се разбираме добре.

— Ясно.

— Да, и аз така бих казал на твое място.

Мълчах, той спря да рови с обувка в пода и аз постепенно усетих, че се взира в мен. Събаря защитите ми, опитва се да влезе под кожата ми. И се получава. А не биваше, не беше редно.

— Защо просто не каза „жена ми не ме разбира“ и толкова? — попитах го аз.

— Защото не е вярно. Жена ми ме разбира и аз разбирам нея. Просто не можем да се държим нормално един с друг.

— Заради това ли е? — попитах, като посочих първо себе си, а после него. — Отмъщаваш ѝ?

— Ще ми се да беше — отвърна той. — Ако беше, щях да знам как се чувствам. Щеше да означава, че съм преодолял шока. Почти от година съм смазан от всичко това. Би било хубаво да почувствам нещо друго. Да изпитам някаква друга емоция, която да ми позволи да планирам едно хубаво отмъщение.

Той пристъпи към мен и аз гледах как протритите му кафяви велурени обувки се приближават все повече, докато не се озоваха точно до моите заострени черни ботуши. Не смеех да вдигна глава. Страхувах се, че лицето ми ще ме издаде. Вкопчих се в облегалката на дивана, като че ли на живот и смърт. Не знаех защо го исках сега, а предишния път — не. Защо не мога да спра емоциите, които бушуваха във вените ми. Никога не бях полудявала така по мъж. Винаги бях успявала да се контролирам. Но този Уил ме караше да се чувствам сякаш съм зад волана, а не мога да шофирам; че всеки миг ще излетя от ръба на скалите към пропаст от блаженство.

— В нощта, когато се срещнахме, аз отидох до колата си, която беше паркирана чак в другия край на града, и реших, че трябва да се върна, за да взема номера ти. Целият тръпнех след разговора с теб. Не се бях смял толкова дълго, исках да те видя отново. Стигнах до върха на стълбите и осъзнах какво правя. Не биваше да правя нещо подобно, защото не бях свободен, вероятно ти също. А не можех да съм ти приятел. Не можех да съм ти просто приятел. Затова си тръгнах.

Чувах дишането си, беше меко, но накъсано. Вкопчих се здраво в дивана и затворих очи с надеждата да се скрия. Опитвах да се скрия в мрака, защото колата вече беше паднала от ръба и аз висях от нея, вкопчена в регистрационната табела. Едно рязко движение — и край с мен.

— Щом видях лицето ти, когато ти влезе в градината, обърна се и си тръгна, осъзнах, че изпитваш същото. Не беше несподелено.

Той внимателно долепи чело до моето. Очите ми още бяха затворени, но дъхът ми секна.

— И само за протокола, това — прошепна той, — това е привличане. — Той наведе още глава и леко докосна носа ми с нос. — Чисто привличане. — Вдигнах глава и бавно, нежно устните му докоснаха моите. Ахнах тихо. Постепенно устните му засилиха натиска си и ръката му докосна лицето ми. И аз се предадох. Пуснах се от ръба на пропастта, станах от дивана и го прегърнах. Прокарах пръсти по тила му, по меките косъмчета на главата му и го оставих да ме целуне. Отвърнах на целувката му. Стояхме под звездите и се целувахме, сякаш бяхме съвсем сами на този свят.

Колата на Габриел пълзеше бавно към А23, движението беше много натоварено. Тя не пита повече, когато ѝ казах за Уил. Аз бях леко дезориентирана — докато говорех, мислите за Сидни ме накараха да забравя къде съм. В Сидни понякога ми се случваше — виждах британски сапун или филм, четях списание или книга, и когато вдигнех очи за миг, ми се струваше, че съм в Англия. В Лондон. А Сидни е само мираж. Понякога, наред историята с Уил, ми се искаше Сидни да е само мираж.

Отидохме в дома на приятеля му, който живееше близо до къщата на Еванджелин.

Той тръгна да включи осветлението, а аз седнах на дивана, смаяна от това, което ми се случваше. Никога не го бях правила. Никога не бях ходила някъде с непознат. Но се чувствах в такава безопасност с него, сякаш съм го познавала цял живот. Той ми донесе бира и попита дали искам чаша.

— Не си ли забелязал, че не си падам по чаши — отвърнах, а той се засмя.

Отвори студената, покрита с капчици конденз кутийка и ми я подаде.

Това дребно, просто действие промени всичко за мен. Това бе едно от най-милите неща, които някой беше правил за мен. Простото действие на отварянето на кутията показваше, че в този момент, докато прави това незначително нещо, той мисли за мен.

Паснахме си. Едрото му и топло тяло се отмести така, че да се наглася към него; торсът ми се плъзна идеално в извивката на ръката му; главата му пасна в празното дотогава място между рамото и брадичката ми.

Не правихме секс, не правихме любов. Не си свалихме дрехите. Лежахме върху завивките и разговаряхме. Понякога се целувахме, но през повечето време просто разговаряхме.

— Не спяхме заедно нито веднъж. А и не се виждахме често — общо шест пъти — казах на Габриел. — Колкото и да се опитвах, не

можех просто да си тръгна. Понякога прекъсвахме връзка за цели месеци и аз спирах да мисля ежедневно за него. И тогава се случваше нещо — виждах книга или филм, или чувах песен и ми се приискваше да ги споделя с него. Пишех му имейли, но никога не ги изпращах. — Бях написала стотици писма на Уил, които така и не изпратих. Те бяха като дневник на желанията ми.

Взирях се в пътя, а колите се нижеха пред нас.

— След няколко месеца без никаква връзка един от нас не издържаше. Обикновено бях аз. Изпращах няколко изречения и всичко започваше отново. Ежедневни имейли, по някое съобщение. Мечтите. Вината. Дълбоката, неумолима вина. И тогава, след осемнайсет месеца, жена му разбра.

Тя разбра от имейл.

Не от онези имейли. Ние не си изпращахме такива имейли — пропити със секс, копнеж и фантазии. Вече не. А и той беше изтрил всички доказателства. Само няколко имейла бяха такива. Съвсем малко от тях предполагаха, че е имало нещо физическо между нас. Повечето бяха банални и обикновени. Споделяхме за живота си, за ежедневни неща. Ние нямахме минало, нямаше да имаме и бъдеще, затова говорехме само за настоящето. Споделяхме какво се е случило и живеехме за момента. Освен това не поддържахме постоянна връзка. И двамата не можехме да го понесем. Не и повече от няколко дни. Какъв смисъл имаше, след като нямаше да сме заедно?

Имейлът, който тя прочете, беше следният:

„Ееее, разкажи ми какво хубаво ти се случи днес.“

Само толкова. Тези девет думи ѝ разкрили, че дели съпруга си с друга. Прочела имейла и разбрала. Не мога да си представя как се е почувствала. Какво е направила. Дали е изключила компютъра, дали е започнала да крещи вътрешно, дали се е развикала на екрана и е избухнала в сълзи, или е започнала да крои отмъщение. Знам, че не му се е обадила и не е настояла да се прибере. Не му се е разкрецяла, щом е влязъл у дома. Изчакала, докато приключат с вечерята и децата се изкъпят, прочела им приказка и ги сложила да си легнат. Изчакала да вземат по чаша вино и да се отпуснат на дивана, преди да го попита за това.

Може би е била така изтръпнала, че дори не се е сетила, докато не са останали сами, с чашите скъпо вино в ръце, вдигнали крака на масичката пред работещия телевизор. Сигурно тогава се е обърнала към него и му е разкрила онези девет думи, които преди седмици бях написала, без да се замисля, думите, които ѝ бяха казали всичко.

Уил и жена му (не изричах името ѝ и не мислех за нея по име, не си правех труда да го използвам, да ѝ ставам близка) не били разговаряли нормално от седмици, може би от месеци, вероятно от години. От месеци тя не го била питала как е минал денят му, а той не я бил питал от седмици, а ето че друга жена, за която никога не бил споменавал, жена, която тя не познавала, си правела труда да го пита. Друга жена притежавала лукса и свободата да не поддържа дом, да не отглежда деца, да не се справя заедно с него с всякакви ежедневни проблеми, за да го пита как е минал денят му. Ето защо е разбрала. Няма да други имейли, нито съобщения, нищо, освен тези девет думи, които ѝ казали, че част от него е другаде с друга.

— Спиш ли с друга? — попитала го тя, когато го погледнала над чашата с вино.

Той отвърнал без колебание.

— Не. — И било истина, не беше спал с друга. — Изобищо.

Тогава тя сигурно се е уплашила. Вероятно ужасът я е притиснал — като тежък камък или като ужасно задушаващо бреме от тон перушина, — защото му задала следващия въпрос:

— Влюбен ли си в друга? — Сигурно е прошепнала тези думи и е съдържала дъха си, докато е чакала отговор, чакала е да чуе дали животът, който познава, е свършил. Чакала отговор, който така и не дошъл.

Уил не искал да лъже жена си, като отрече, и не искал да я нарани, като каже „да“. Като експерт в игнорирането на истини, той не искал да се справи с това, още не бил приел, че е извършил най-голямата измяна, отваряйки сърцето си за друга. Беше позволил на друга жена да навлезе в пространството, обитавано от съпругата му. Той беше направил нещо, което би сторил само ако е влюбен. Не го признавал дори пред себе си и не смятал да наранява жена си, като го признае първо пред нея. Затова не казал нищо. Извърнал очи и не казал нищо.

Тя каза:

— За нищо ли не те бива? Ако искаш отмъщение, трябва да изпукаш някоя, а не да се влюбиш в нея. — А после попитала: — Откога?

А той казал:

— От твърде дълго. Дори един ден е твърде дълго. Съжалявам.

— Заради мен ли го направи? — попитала тя.

— Не мисля — отвърнал. — Нямах намерение да търся нещо или някого. След като разбрах какво се е случило, не можех да говоря с теб, без да ти се разкрещя. Не исках да ти крещя, затова реших да го оставя в себе си. А това се случи, защото не внимавах. Трябваше да се съсредоточа върху опита нашите отношения да потръгнат.

— А ти искаш ли да потръгнат? — попитала го тя.

— Повече от всичко — отвърнал. Опитал да хване ръката ѝ, но тя се отдръпнала. Не искала да я докосва. Беше много разстроен, когато ми каза това. „А ти какво очакваше? — прищя ми се да го попитам. — Да не си въобразяваше, че ще те прегърне и ще ти каже, че всичко е наред? Направил си възможно най-лошото нещо, по-лошо е може би само да нараниш децата си. Наистина ли си мислиш, че ще ти позволи да я докоснеш?“

— Не можеш да я виждаш повече — каза му тя.

— Не я виждам. Не говоря с нея. Само понякога си пишем.

Уил смятал, че така ще успокои жена си, но направил точно обратното. Всъщност с тези думи ѝ казал: „Макар че не поддържам връзка с нея, тя е винаги в ума ми. Винаги е с мен, ляга вечер с нас в леглото. До нас е, когато се любим. С мен е във фантазиите ми.“ — А трябвало да каже: „Всичко вече свърши. Никога не съм спал с нея и всичко свърши. Не знам защо ми пише“.

Като жена, съпругата му със сигурност е забелязала, че той не е казал, че всичко е приключило. Забелязала е и го е запечатала в ума си и в сърцето си. И то вероятно я е накарало да направи онова, което стори.

— Ще идем на брачни консултации, спешни консултации — каза тя. — Знам, че преди не искаше, но сега се налага. Ако искаш бракът ни да потръгне, трябва да си готов на всичко.

— На всичко — казал той.

След седмица Уил отишъл на първата си брачна консултация. Те спели в едно легло, продължили да водят обичайния си живот и си намерили брачен консултант. Той чакал там двацет минути, преди да осъзнае, че тя няма да дойде. Платил на консултанта, обадил се на жена си и не получил отговор. Нито в къщата, нито на работа, нито на мобилния ѝ. Докато бързал към дома, се страхувал, че може да е пострадала.

И с право се страхувал. Наистина била наранена и сега щяла да нарани и него.

Тя решила да използва времето, докато той е при консултанта, за да изнесе всичките му вещи отвън. И да смени ключалките. Чакало го и писмо от адвокат, което го информирало за намерението ѝ да заведе бракоразводно дело точно година след датата на въпросното писмо, както било по закон.

Жена му не могла да му прости. Той не бил спал с друга — тя беше спала с друг и вероятно щеше да е в състояние да му прости подобен физически акт. Но той нарушил светостта на брака им; сякаш забил нож в сърцевината на онова, което изградили заедно. Уил не можеше да разбере, че ако признаеш — дори неволно, — че си влюбен в друг, не можеш да запазиш брака си. В любовта не става така.

— Е, това стана в Австралия. Искаше да разбереш и сега можеш да ме пратиш по дяволите. И малкото приятели, които имах, вече го направиха. Аз съм глупачка. Аз съм егоистка. Е, давай, слушам те. — Говорех така, защото се опитвах да се подготвя за лекцията, да чуя отново, че съм голяма глупачка, задето съм се забъркала, че той е копеле и че съм изгубила най-хубавите години от живота си в копнежи по мъж, който ме е използвал. Вече го бях чувала — и това, и милионите му версии. Всеки път то съсипваше едно приятелство и ме нараняваше дълбоко, защото никой не разбираше. Никой не можеше да разбере какво значи Уил за мен, колко беше специален. Но аз така и не им го казах.

Очите на Габриел се вдигнаха към огледалото за обратно виждане, после към страничното и дългите ѝ тънки пръсти удариха десния мигач точно преди да наруши закона за движение по пътищата,

като прекоси две ленти на трафика и предизвика същински хор от вой на клаксони. Пое по отбивката към един паркинг, който тъкмо подминавахме.

„О, господи, тя наистина ще ми види сметката“, помислих си, като погледнах към меката линия на брадичката ѝ, която сега изглеждаше твърда и ъгловата, а очите ѝ бяха вперени право напред. Преди тя беше омъжена. Така и не ми каза защо се беше развела с Тед. Вероятно заради някоя като мен. Друга жена, която е нахлула във връзката им. Може би сега щеше да ми каже да сляза и да вървя пеша до Съсекс или до дома, така или иначе вече не бях желана в колата ѝ. „Господи, Господи. Не мога да си позволя да си загубя работата — мислех си аз, докато тя обикаляше паркинга в търсене на свободно място. — Много трудно ще си намеря нова, при това на същата длъжност, близо до дома и за парите, които получавам. Това е карма: съсипан живот за съсипан живот.“

Мълчаливо и внимателно, Габриел спря на мястото за паркиране и изключи двигателя. Щракането, когато отключи предпазния си колан, изкънтя силно в колата и беше заменено от свистенето му, когато се изпъна назад. Затворих очи и преброих до десет, чух, че тя се раздвижи на седалката си. Стегнах се, очаквах да получа силна плесница по бузата.

— Наистина ми е болно, че си мислиш, че бих те съдила — каза тихо Габриел.

Изненадана от думите ѝ и от искреността в гласа ѝ, аз отворих очи и се вгледах през предното стъкло. Това не бях очаквала.

— Кени, ние сме приятелки, което означава, че те познавам. Знам колко почтен човек си и че ако има кауза, безнадеждна или не, ти ще я подкрепиш. Затова знам, че сигурно вече си се наказала ужасно за случилото се. Той трябва да е много специален мъж, за да тръгнеш срещу всичко, в което вярваш. Откакто те познавам, не си спомням и един път да си говорила така за мъж. Защо да подценявам това? Защото бил женен? Твоите чувства са по-важни.

— И не — продължи тя, — не казвам, че ситуацията е идеална или че идеята е страхотна. Нито че някои хора не търсят връзка именно със семейни — но ти не си от тях. От думите ти останах с впечатлението, че не е човек, който има навика да изневерява, но дори да беше, какъв смисъл има да ти се карам? Така само ще те тласна още

повече към него и ще те принудя да станеш потайна. А ако не може да поговори с някого, човек започна да прави откачени неща. Скъпа, аз бях омъжена, знам колко сложно е всичко, особено когато настъпи тежък период. Дали той трябва да опита да поговори с жена си, за да оправи нещата? Да. Дали твоето отсъствие ще им помогне да се разберат и може би да възстановят живота си? Да. Но няма защо да те упреквам. А и като те гледам какво правиш, откакто си се върнала, сигурна съм, че преживяваш истински ад. Няма защо и аз да те карам да се чувстваш зле — убедена съм, че сама си го причиняваш достатъчно.

Затворих пак очи и се стегнах. Заля ме всичко, което от две години не смеех да пусна навън и трупам в себе си. Не можах да се спра. Опитах, наистина опитах, но не можах да се спра. Всичко се изля в жалък, неконтролируем порой. Всичко излезе и внезапно аз започнах да си изплаквам сърцето.

Никога не подценявайте способността на разбирането да ви накара да се почувствате наистина ужасно.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Препечена филийка, масло и
джинджифилов мармалад.*

Има много отсенки на мрака.

Кайл мислеше за това, докато лежеше с дрехите на леглото между дъщеря си и сина си. Ръцете му бяха кръстосани на гърдите, а дланите почиваха на раменете му. Често лежеше така като дете. Тогава не обичаше нощта. Тогава смяташе, че през нощта се случват лоши неща. В мрака на стаята си той различаваше формите на вратата на дрешника вдясно, вратата на банята пред него, нощните шкафчета от двете страни на леглото, гънките — едри и тънки — на дългите до пода завеси на прозорците и плавните очертания на тоалетката. Децата се бяха свили като топли, живи подпори до него.

Изобщо не беше изморен, беше още девет часът, но трябваше да остане в леглото. Те отказаха да спят без него, защото Кендра си беше отишла. Само за през нощта, но те се изплашиха, че няма да се върне.

Тя замина с Бонбонената дама. Съмър стоя на стълбите пред къщата и няколко пъти накара Кендра да обещае, че ще се върне. Джаксън просто седна в дъното на коридора и се заигра с влакчето си, като се преструваше, че нищо не се е случило. Когато Кендра се опита да го заговори, той се направи, че не я чува. Успя да го накара да каже нещо, като се обърна към Гарво. После излезе навън за още един рунд „обещания, че ще се върне“ пред Съмър. Минаха цели петнайсет минути, преди да потеглят.

Преди да си легнат, Съмър поиска да се обади на Кендра. Той ѝ припомни, че тя ще е на къмпинг, тази нощ ще спи под звездите и ще се върне на другия ден. Съмър го погледна, сякаш го смяташе за идиот. Явно тя беше против този план и никак не бе впечатлена от Кайл, че го е позволил.

Единственият начин да ги успокои, беше да им предложи и те да си направят къмпинг в спалнята му, за да се похвалят после на Кендра. Направиха заслон с чаршафи и четеха приказки на светлината на фенерче. Това беше доста вял опит, тъй като не бе имал време да го планира, но свърши работа и двамата най-сетне заспаха до него. Когато на два пъти се опита да стане от леглото, винаги установяваше, че единият се вижда в него, сякаш пита къде, по дяволите, си мисли, че отива. Бяха истинска охранителна система. Разбираше как се чувстват. Той самият го чувстваше: лекото притеснение, че Кендра ще изчезне от живота им. Беше ирационално, но съвсем истинско.

Особено защото не беше особено мил с нея в дните, след като го попита за Ашлин. Не беше тя виновна. Когато ѝ каза истината, Кайл осъзна колко могъщи могат да бъдат думите. Как могат да те подпалят, да те оковат, как могат да те изстрелят обратно в онова място, наречено ад. Беше му трудно да я гледа в очите, след като ѝ призна тайната си. Почти не можеше да разговаря с нея.

Не беше видял реакцията ѝ на тези няколко думи, които обясняваха всичко. Беше ги измърморил, взрян в нищото. Тя не ахна драматично, нито посегна да го успокои. Помълча малко, а после каза: „Ако ти се говори за това, слушам те. Ако не, няма проблеми.“

Дали си въобрази, или в гласа ѝ наистина имаше лек австралийски акцент, когато произнесе: „Няма проблеми“? Устата ѝ леко се изви нагоре, призрак на усмивка.

Той скочи от пейката и каза, че ще иде да играе с децата.

— Добре — отвърна тя. Не я погледна повече до края на деня.

Сега, след седмица, той лежеше в тъмното като заложник на децата си, които се страхуваха от изоставяне, и се чудеше дали тя ще се върне. Кендра. Или Ашлин. Една от двете. Двете. Само че наистина ли искаше Ашлин да се върне? *Наистина ли?*

Насила откъсна ума си от тази посока на мисли и се върна към доклада, който трябваше да напише, и презентацията, която трябваше да преработи. Не беше най-интересното нещо на света, голяма част от работата му беше такава, но тя плащаше сметките — и му позволяваше да работи у дома.

Тя лежеше на дивана, когато той влезе.

Стройната ѝ фигура се протегна, очите ѝ бяха притворени, взираше се в телевизора, но надали виждаше нещо. Той се наведе да я целуне и спря, защото го лъхна дъх на алкохол, както винаги.

„Сигурно е изпила една-две чаши на вечеря“, каза си, като внимателно игнорираше факта, че, както обикновено, чинията ѝ е на пода до дивана, отрупана с недокосната храна.

Кайл целуна Ашлин по челото и тя се усмихна отпуснато и сънливо.

— Здравей, любовнико — каза тя. Гласът ѝ е натежал от съня, рече си той. Задрямала е, докато го е чакала. Беше работил до късно, както винаги. — Вече си мислех, че никога няма да се прибереш у дома.

— И къде другаде да ида? — попита той. Преди казваше: „Не бих искал да съм никъде другаде“, но вече не. Сега казваше: „Къде другаде да ида?“.

В кухнята — мразеше се, че го прави, но отиде до големия хромиран кош за боклук и провери колко бутилки има в него. Две. Две бутилки от евтино червено вино. Една на масата и две в коша. Вгледа се в бутилките, кракът му натискаше черния педал, а хромираният капак зееше, за да му покаже какво е правила жена му, докато го е чакала да се върне. Тя си беше намерила нов любим и той лежеше сред останалия боклук. Белият етикет и тънката бутилка му се хилеха подигравателно. „Ще отмине — каза си той. — Всичко ще е наред.“ Не обърна внимание на празната еднолитрова бутилка от тоник, която също лежеше в кошчето. Не обърна внимание и на остатъка от червило по чашата ѝ на масата. Преструваше се, че не знае, че тя никога не излиза от къщата без червило, което означаваше, че е отвела децата на половин миля надолу по пътя, за да купи вино и джсин, който да изпие с тоника, или пък ги беше оставила сами. А тя никога не би го направила. Никога.

В леглото миризмата на нейния любовник струеше от нея и го заливаше с кисели вълни. Бяха в двата края на леглото. Не беше сигурен кога е започнало всичко това, но вече не спяха прегърнати, търсещи успокоителната топлина на телата си. Сега бяха като непознати, дружелюбни непознати, хора, които се познават достатъчно, за да споделят едно легло, но не и да легнат твърде близо един до друг. Да се докоснат.

Той лежеше в мрака и мислеше за проблема. Не се запита кога е започнала да пие толкова много отново. Помисли си, че винаги е бил притеснен от пиенето ѝ, защото тя пиеше доста повече от другите жени, и дори от мъжете — повече от него. Но не искаше да се замисля защо е започнала отново.

Вместо това реши да се концентрира върху голямата презентация сутринта. Беше се прибрал в относително приличен час, защото презентацията на голямото начинание, в което беше потънал от шест месеца, беше утре. И тази вечер той — и останалите от екипа — се прибраха относително рано, за да се наспят, избърснат и да изглеждат представително пред клиента.

Кайл затвори очи. Всичко, за което беше работил, щеше да достигне кулминацията си утре. Утре щеше да разбере дали си е струвало да отдаде живота си на това, дали си е струвало да жертва за него времето, което дължеше на семейството си. И когато се свършеше, когато клиентът видеше моделите, плановете, чертежите и графичната презентация, когато чуеха речите, той щеше да може да се отпусне. Щеше да си вземе отпуска. Да поговори с Ашлин.

Да поговори с Ашлин.

Както трябва.

Да направи нещо за нейния проблем. За техния проблем. Защото и той беше част от това. Това беше техен проблем. В добро и зло, така ѝ беше обещал. И макар че „злото“ още не беше настъпило, те определено от доста време обитаваха пространството на „недоброто“. Но това щеше да се промени. Сега щеше да има време, всичко щеше да се промени. „Всичко ще се нареди — каза си той. — Ще бъде наред“.

Това отричане, игнорирането на истинското състояние на нещата, го тормозеше най-много.

Разяждаше го, както бактерия разяжда гниещо месо; вината се гърчеше дълбоко в него, увиваше се все по-плътено около сърцето му като питон, който изстиска живота от жертвата си. Можеше да направи нещо. Ако беше поговорил с нея по-рано, ако се беше

изправил пред жена си, може би тя нямаше да причини онова на Съмър.

— Не плачи, тате, всичко е наред. — Кайл подскочи при гласа на Съмър. Очите ѝ бяха огромни и мъдри като на сова в мрака. Не беше усетил, че е будна и го наблюдава, нито че се е разплакал. Тя го потупа по ръката. — Вече всичко е наред.

— Добре съм — прошепна той. Разплете ръце и потърка бързо очите си. — Нещо ми е влязло в окото.

— Всичко е наред, тате — промърмори тя и примигна. — Ние ще се грижим за теб. — После изгасна внезапно, като лампа, вероятно на сутринта нямаше да си спомня този разговор. Той потърка отново очи, за да се увери, че са сухи, и кръстоса ръце на гърдите си. Пазеше сърцето си от чудовищата, които живееха в отсенките на нощта. От това се страхуваше, когато беше малък. Страхуваше се, че нещо ще разкъса гърдите му и ще извади сърцето му. Не че ще го убие, но ще го остави с огромна зееща дупка в гърдите.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

С Габриел пристигнахме последни на мястото на къмпинга, заради непредвидената ни спирка за почивка.

Беше твърде унизително да мисля за това. Как плача в колата, а тя ме гали по гърба. Неколцина души минаха покрай колата, видяха сълзите ми и как Габриел ме успокоява, и вероятно си помислиха, че ме е разкарала. Дори не ѝ бях казала всичко, защо трябваше да си тръгна, защо прекъснах всякакви контакти с Уил, преди да си замина — не отговарях на обажданията му, блокирах имейл адреса му, отидох на хотел за няколко дни, за да го избегна. И не ѝ бях казала защо не съм отворила писмото му, нито защо се ужасявам да мисля за него. Не, дори не ѝ бях казала цялата гадна история и все пак плачех така.

Спряхме на паркинга на Уайлдбъри Уудс, горския къмпинг. Бяха обособили части от гората, в които имаше каменни огнища и земята беше разчистена, за да се опънат палатки. Имахме и карти с естествените пътеки. Нашият къмпинг беше в левия край на гората. По земята имаше килим от листа и когато поехме по него, аз дори изпитах въодушевление. Това беше някакво разнообразие. Не бях излизала сред природата, откакто се прибрах, и Габриел беше права: освен на работа, в живота ми липсваше общуване с други възрастни.

А и откакто ми каза за Ашлин, Кайл не се държеше особено приятелски. Напълно го разбирах. Когато хората научаваха разни неща за мен, аз обикновено започвах да ги избягвам. Той не искаше да ми споделя това, но го направи. Вероятно не можеше да понесе мисълта, че зная.

Открихме останалите навътре в гората. Вече бяха опънали палатките. Също като нас, другите три жени бяха с джинси и туристически панталони, тениски и суичъри. Двете, които не познавах, оглавяваха клонове на „Офис Уондърс“ в Мидълсекс и Югозападен Лондон. Бяха на трийсетина години, едната червенокоса, а другата блондинка.

Габриел ми ги представи като Мойра и Линдзи. Мойра имаше зашеметяваща усмивка, а червената ѝ коса беше силно опъната на конска опашка. Линдзи беше мъничка, много мъничка, с усмихнати очи и русата ѝ коса беше подстригана на черта. Другата къмпингуваща беше Джанин. Тери уж щеше да идва, но едно от децата ѝ беше хванало стомашен вирус и тя не успя да намери гледачка за толкова кратко време. (Колко удобно, помислих си аз, защото ми беше признала на обяд миналата седмица, че предпочита да сменя мръсни пелени двайсет и четири часа, отколкото да иде на къмпинг).

Линдзи беше опитен къмпингар и ни помогна с палатката. На теория беше лесно. На теория Габриел го беше правила няколко пъти преди. На практика ни отне цяла вечност, по време на която Джанин и Мойра охкаха и ахкаха над съдържанието на кошницата на Габриел.

— Добре — каза Габриел, след като разпънахме луксозните си спални чували в палатката. — Трябват ми двама доброволци, за да идат до офиса на къмпинга в другия край на гората, да ни регистрират и да вземат дажбата ни дърва за огъня. — След секунда добави: — Кендра и Джанин, много мило, че предлагате. Ето ви резервацията, ето ви картата, една от вас ще се престори на мен, тръгвайте.

Дори нямах шанс да попитам: „Моля?“, преди силните ѝ ръце да се настанят на гърбовете ни и да ни избутат в правилната посока. Джанин не изглеждаше по-доволна от мен.

— Кучка — оформих с устни към Габриел през рамо.

А тя ми прати въздушна целувка.

Вървахме през гората, следвахме картата в права според нас линия. Беше красиво. В пролуките между дърветата се виждаше синьото на небето, тук-там целунато от пухкави като захарен памук облаци.

— Е, значи си от Брокингам? — попитах Джанин. Габриел искаше да общувам с други хора и аз полагах усилия.

— Е, не съвсем — засмя се тя. — Аз съм от Западен Лондон.

— Така ли? Аз също — отвърнах. — Отраснах в Ийлинг и учих в колеж в Лийдс. А ти откъде си?

— Аз имам предвид свестния Западен Лондон — каза тя саркастично. — Уест Кен.

„Е, добре, точка за нея“, помислих си.

Тишината в гората беше едновременно успокояваща и изнервяща. Чувахе се само пукането на вейките под краката ни и понякога птича песен.

— А излизаш ли с някого? — попитах.

— Излизам с гаджето си от колежа. Но той приема връзката ни по-сериозно от мен. Искане да се оженим и вероятно ще се омъжи за него, но съм сигурна, че мога да намеря нещо по-добро. Той е готин мъж и е лудо влюбен в мен, но не се знае.

„Добре, две на нула“.

— Ходи ли на някое хубаво място през отпуската тази година? — попитах отчаяно.

— Да, да, не си мисли, че си кой знае какво, като си живяла в Австралия. Аз не бих отишла там и пари да ми дават.

„Три на нула и си аут.“

Стигнахме до офиса на къмпинга, регистрирахме се и взехме дървата, после тръгнахме обратно, без да си продумахме.

— Как мина, хубавиците ми? — попита Габриел с пластмасова чашка с шампанско в ръка. Беше се излегнала на карирано одеяло до празното каменно огнище, където щяхме да стъкнем огъня.

Джанин се усмихна вяло.

— Беше много сплотяващо — казах на Габриел. Джанин извъртя очи и се мушна в палатката си, вероятно за да си оправи грима.

— Аз и Джанин. — Вдигнах двата си средни пръста и ги раздалечих колкото можах. — Ето така сме ние.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато мислеше за утрешната голяма презентация и как след това ще има възможност да укрепи семейството си, Кайл започна да се унася. Тъкмо оставяше всичко зад себе си, когато чу вратата на спалнята да се отваря и тихи стъпки от малки крачета.

Отвори очи и видя силуета на Съмър на прага. Стискаше парцалената си кукла Уинтър, сякаш беше спасителен пояс. Взираше се в родителите си, явно чакаше някой от тях да се събуди.

Кайл се надигна на лакти. Ашлин беше свита на кълбо с гръб към него, обърната към прозореца и изпаднала в пълна забрава.

— Съм? — прошепна Кайл. — Какво става?

— В леглото ми има чудовище, тате — отвърна Съмър тихо и уверено.

„И в моето“, помисли си неволно Кайл.

— Сигурен съм, че няма — каза той. Не беше правил подобно нещо преди. Все Ашлин ставаше през нощта. Все Ашлин уговаряше тригодишните близнаци да се върнат в леглото. Той обикновено проспиваше всичко това.

Очите ѝ гледаха непреклонно — кой беше той, че да ѝ казва какво има и какво няма в леглото ѝ? Разбира се, че имаше чудовище в стаята ѝ, беше го чула. Беше го почувствала. Щеше и да го види, ако беше събрала смелост да се обърне и да погледне; ако не беше затворила очи, преди да скочи от леглото и да избяга в стаята на родителите си, то сигурно щеше да я сграбчи.

— Тате — каза Съмър, като впрегна цялата си търпимост към възрастните, — има. — Фиксира баща си с тъмнозелените си очи и сви решително устни. Кимна и го увери: — Там е, казвам ти.

Кайл осъзна, че гледа лицето на жена си. Мрачната убеденост, която се излъчваше от него и от позата ѝ в дните, когато още си говореха и той дръзваше да не се съгласява. Лицето ѝ се превръщаше в каменна маска, тъмнозелените ѝ очи, като два смарагда, едва

понасяха, но не прощаваха несъгласието му. Съмър правеше същото и той осъзна, че ще е много глупаво да спори. Какво знаеше той?

Въздъхна и отметна завивките.

— Добре — понечи да стане от леглото. — Ще дойда да го изгоня.

— Не, няма нужда — каза тя и тръгна към него. — Ще спя при теб, тате. Гадното чудовище ще си иде на сутринта.

Кайл понечи да протестира, но спря. Гледаше малкото момиченце с розова тениска, което стигаше до коленете му. Малкото момиченце, с което не беше прекарвал много време през последните седмици — всъщност месеци. Една от неприятните страни в работата по проекта беше, че рядко имаше време за децата си. Почти беше забравил как звучат гласовете им, как на бузите на Съмър разцъфват трапчинки, когато се усмихне, как очите на Джаксън сякаш променят цвета си, когато се взира напрегнато в теб и чака отговор на въпроса си.

Освен това неговата тригодишна дъщеря беше решила да спи в леглото му и решението беше окончателно. Нямаше да се обсъжда. Дори да станеше сега, за да се пребори с чудовището и да провери дали стаята ѝ е безопасна, тя пак щеше да иска да спи при тях. Тя така правеше. Наумеше ли си да спи там, там щеше да спи. Джаксън, макар и по-кротък от нея, рядко идваше в леглото им. Той беше независим. Различаваха се по това още като бебета. Как да различиш двете плешиви, сбръчкани новородени — Джаксън спеше навсякъде, в прегръдките на всеки, в кошарката или в детското столче в колата, а Съмър протестираше шумно, ако не беше в ръцете на майка си, или в краен случай — на баща си. Не се успокояваше, докато не усетеше, че един от тях е наблизо.

Той свали крака от леглото и се изправи леко нестабилно — беше заспал по-дълбоко, отколкото си мислеше, крайниците му се бяха схванали. Хвана Съмър под мишниците и се удиви как е възможно това упорито създание да е така лекичко. Сложи я в средата на леглото, до Ашлин, която се беше размърдала няколко пъти, за да се изкашля.

Настани се до нея, дръпна завивките и се погрижи да ѝ предостави половината от възглавницата си.

— Така — каза тихо Кайл на дъщеря си. — Татко трябва да става много рано сутринта, затова има нужда от сън. Разбираш ли? Съмър се усмихна и кимна.

— Да — рече тя. — Видях фея, тате.

— Наистина ли? — измърмори Кайл, сънят го завладяваше отново. Той наистина трябваше да се наспи. Умът му жужеше от мисли какво да каже на утрешната презентация. И трябваше да е първи на опашката за ксерокса, за да извади още копия на чертежите.

— Тя е оранжева — обясни Съмър. — Косата ѝ е синя и оранжева. А роклята е оранжева. Обувките са оранжеви. И крилцата ѝ са оранжеви.

— Много оранжево — промърмори Кайл сънливо.

— Татко не може да я види — обясни Съмър, а в гласа ѝ се усещаше съжаление и гордост. — Само аз и Джаксън. Не и тате.

— Колко жалко — отвърна Кайл.

— Сега ще спя, тате — каза Съмър, сякаш той се опитваше да я държи будна.

— Добре, скъпа — рече Кайл, почувства се смъррен.

Тя затвори очи и като че ли инстинктивно се отдръпна към майка си. Когато спеше, искаше да е възможно най-близо до Ашлин. Кайл я гледаше как се сгушва на ръба на възглавницата ѝ, там, където и той спеше навремето. Ашлин сякаш усети, че нещо нахлува в света ѝ, изхълца, после се обърна към дъщеря си и мъжа си. Все още беше потънала в алкохолния си сън, но сега виждаха отпуснатите ѝ черти.

Ревност прободe Кайл. Ако той не беше тук, Съмър още щеше да стои на прага и да чака внимание.

Затвори очи. Каза си, че няма време да ревнува, трябва да спи. Да е свеж и възможно най-бодър сутринта.

Чу го тъкмо когато се унасяше. Бързите последователни звуци, издавани от човек, който се дави. Някой се опитваше да си поеме дъх, да вдиша и да издиша. Звукът беше прекалено силен и прекалено дълбок, за да идва от дете. Кайл отвори очи и се надигна точно навреме, за да види какво се случва. Ашлин се давеше, тялото ѝ се гърчеше с всеки пристъп и се опитваше да се надигне, да диша, да вкара въздух в дробовете и да изкара онова, което запушваше гърлото

й. Тя кашля и се дави, докато накрая успя. Докато накрая не избълва всичко, което беше изяла и изпила. Гаден червен кошмар, който експлодира върху Съмър.

Кайл не можеше да го спре. Беше се събудил твърде късно и рефлексите му бяха забавени, не разбра веднага какво става. Така или иначе не защити дъщеря си от потопа, който я заля.

Съмър се събуди с пищене. Не знаеше какво се плиска по кожата и по косата ѝ, но я ужасяваше. То я изтръгна от съня за оранжевата фея, която язди жълт еднорог.

— МАМО! — изпищя тя. Лилаво-червеният кошмар продължи да се излива от зейналата уста на Ашлин, докато тя не я запуши с длан, а бълвочът изду бузите ѝ и се процеди между пръстите ѝ. Съмър се взираше в майка си с ококорени от ужас очи, а от устата ѝ още се изливаше кошмарният писък.

Кайл беше вцепенен, не можеше да помръдне, да стори нещо. Ашлин посегна надолу с другата си ръка, отхвърли завивките и скочи от леглото. Хукна към банята, запушила устата си с длан, тънкото ѝ тяло се извиваше в конвулсии под широката тениска. Тя затръшна вратата на банята, но не заключи. Чу се как капакът на тоалетната се вдигна с трясък и тя продължи да повръща в чинията — силен сърцераздирателен звук, в който звучеше истинска агония. Той се смеси с писъците на Съмър и хлипанията на Джаксън, който се беше изплашил от виковете и от това, че никой не беше отишъл при него.

Тогава Кайл се задейства. Задейства се като обсебен, грабна Съмър, вдигна я на ръце въпреки вонята на ферментирало вино, стомашни киселини и ужас, която се носеше от кожата и косата на дъщеря му и изпълваше стаята.

— Няма страшно, Съмър — зашепна той в ухото ѝ и галеше сплътстената от повръщаното коса, която бе полепнала по лицето ѝ. — Няма страшно. — Той я залюля в прегръдките си, притискаше я силно и се опитваше да я успокои, преди да я отнесе в банята. Преди да иде да успокои Джаксън.

— Всичко е наред — каза Кайл, без да спира да я люлее. — Всичко е наред, татко е тук. Татко е тук.

Писъците ѝ бавно утихнаха в неутешимо скимтене.

В банята настъпи тишина. Ашлин беше спряла да повръща, но не се връщаше на местопрестъплението. Криеше се. Беше

припаднала. Беше се задавила с повръщано. Кайл не знаеше и не му пукаше. Точно в този миг не искаше изобщо да я вижда.

Вонята, която ставаше все по-гадна с всяка изминала секунда, като че ли се просмука в кожата му и беше непоносима. Той трябваше да отнесе Съмър в банята, за да я отмие от нея. Да я изчисти от това. Очите му плъзнаха по чаршафите, изпъстрени с червено, почти кърваво напомняне за стореното от Ашлин. За онова, което правеше от много време.

Той се надигна бавно, за да не травмира допълнително треперещото и скимтящо дете в прегръдките си, и стана от леглото. Докато излизаше от стаята, ѝ шепнеше, че е в безопасност и няма от какво да се страхува. В коридора спря. Не знаеше какво да направи. Да иде при Джаксън или може би видът на покритата с червена течност Съмър щеше да го ужаси. От стаята му се чуваха силни хлипове, вероятно се беше сковал от страх в леглото. Някой трябваше да иде при него и да го успокои.

„Мамка му!“, помисли си Кайл.

Приблужи се до стаята на Джаксън, леко откrehна с крак бялата врата и застана на прага. Малкото телце на Джаксън беше свито в ъгъла на леглото, очите му бяха ококорени от ужас, а лицето — мокро от сълзи.

— Хей, приятелче, всичко е наред, татко е — каза тихо и спокойно Кайл, за да утеша изплашения си син. Джаксън още плачеше. — Сега трябва да идем в банята. Искаш ли да дойдеш с нас? — Джаксън си пое накъсано дъх, вече се успокояваше. — Искаш ли?

Джаксън кимна.

— Добре тогава, идвай. — Кайл премести Съмър така, че да я облегне на рамото си и да може да хване Джаксън за ръка. Преди това обаче изтръска червената гадост от крачола на пижамата си. Миризмата още се усещаше и преобръщаше стомаха му, но той я игнорира. Ако покажеше отвращението си, щеше да разстрои още повече сина си. — Ела, приятел, да идем в банята. — Внимателно и предпазливо, Джаксън стана от леглото и плъзна ръка в дланта му. В банята от другата страна на коридора Кайл трябваше да пусне сина си, за да включи осветлението. Джаксън потърка очи заради внезапната ярка светлина. Без да пуска Съмър, Кайл завъртя кранчетата на ваната. Шуртенето на водата изпълни помещението.

Джаксън прекоси банята, вкопчен в крака на баща си. Не искаше да се отделя от него. Не можеше да разбере какво става. Защо Съмър е червена? Защо ще се къпят посред нощ? Защо го събуди този ужасен шум? Но пък разбираше баща си. Баща му беше солиден, спокоен и беше там. Той имаше нужда да е плътно до него.

Когато ваната се напълни до половината, Кайл спря водата и с една ръка внимателно съблече тениската на Съмър и я пусна на пода. Свали памперса ѝ за през нощта и провери температурата на водата, преди да я настави във ваната. Тя не искаше да го пусне и се наложи да остане приведен над нея. Ръцете ѝ стискаха врата му, а ужасът не ѝ позволяваше да се откъсне от него. Джаксън седеше на пода, притискаше се в крака му, лапнал палеца си, а с другата ръка си търкаше очите.

Кайл не знаеше колко време са стояли така, но водата беше изстинала, когато ръцете на Съмър най-сетне отмахнаха и тя ги свали от врата му. Джаксън беше заспал, облегнат на него. Бързо, за да не я държи твърде дълго в студената вода, той почисти дъщеря си от повръщаното, отми от кожата и косата ѝ червената гадост. После дръпна една кърпа от поставката над ваната и вдигна Съмър на крака, за да я завие с бялата мека тъкан. Вдигна я с една ръка, след това внимателно събуди Джаксън и го изправи с другата си ръка.

Излезе съвсем бавно от банята, като остави червената вода във ваната, а мръсните дрехи на Съмър и мръсната пелена на пода. Тръгна към стаята на Джаксън. Сложи в леглото първо сина си, а после и дъщеря си. Те лежаха като две малки мидички на завивките. Почти автоматично, Кайл зарови из чекмеджетата, докато не откри една от пижамите на Джаксън — със Спайдърмен. Той няма да има нищо против, каза си Кайл, когато извади и един памперс и го сложи на Съмър, преди да ѝ облече червено-синьото горнище и панталоните.

Вгледа се в нея, тя беше заспала. Трябваше да ѝ изсуши косата, не можеше да спи с мокра коса. Но не искаше да се връща в спалнята. Знаеше, че сешоарът на Ашлин е там. Може би... Изтича в стаята на Съмър и разрови всички чекмеджета, докато не откри малкия розов сешоар играчка, който ѝ беше подарък от майката на Ашлин. Отне му почти десет минути да ѝ изсуши косата. Не използва нито четка, нито нищо, просто го въртя около главата ѝ, докато косата

вече не лепнеше на лъскави черни кичури, а бухна красиво около лицето ѝ.

Джаксън, който беше дълбоко заспал, не се възпротиви, когато баща му го пхна под завивките, а после настани и Съмър до него. Кайл беше изморен. Всеки нерв, всяка частица от него копнееше за почивка. Имаше нужда от почивка. След като се увери, че са заспали, той слезе на долния етаж, грабна възглавниците от диваните и креслата, взе едно карирано одеяло от стаята за игра и се качи отново горе.

Нагласи възглавниците на пода до леглото, за да е меко, ако Съмър се претърколи и падне. После седна в креслото под прозореца, зави се с одеялото и се опита да заспи.

Когато на сутринта Ашлин най-сетне се появи, Кайл пиеше вече петата чаша черно кафе. Въпреки изтощението си не беше спал цялата нощ. Задрямваше за няколко минути, но всеки шум, всеки полъх на вятъра зад прозореца, всяко изскърцване на дъските на пода го караше да се сепва. Толкова ужасен беше от случилото се. Нещо можеше да се случи с дъщеря му или със сина му точно пред очите му и той нямаше да успее да го спре.

— Колко е часът? — изграчи тя, като си търкаше очите. Не се беше почистила добре. Беше си сменила дрехите, но още излъчваше миризма на повръщано, косата ѝ беше сплътена, а на лявата ѝ буза личеше отпечатък от флоралната шарка на плочките в банята. Сигурно беше припаднала и останала там цялата нощ. Беше заспала. Изглеждаше дезориентирана, с мътен поглед и според него — още пияна. Кайл я гледаше с отвращение. Не заради вида ѝ, а защото се появяваше без капка срам, без съжаление и без да се извини.

Обърна ѝ гръб и отиде до мивката, но забрави какво щеше да прави. Стоеше и се взираше в белия порцелан. Избраха мивката заедно, когато обновяваха къщата. Преди да се родят децата. Обиколиха много магазини, докато я намерят. „Ето я нашата мивка — обяви Ашлин, когато я видя. — Да, това е нашата мивка.“ Той се засмя и я целуна по врата, защото макар той да строеше сгради, тя държеше повече на тези неща. Сега стоеше и се взираше в мивката. Беше почистил. И тук, и в банята горе. Още беше с долницето на пижамата с червените пръски по десния крачол, защото така и не можеше да се насили да иде в спалнята.

— О, господи, девет часът. Не трябва ли да си на работа? — попита Ашлин.

Кайл вдигна очи, вгледа се в оребрения метален плот и се зачуди колко ли силно ще се удари чашата, ако я запрати в стената. Безсилие, гняв и сляпа ярост се надигаха в него и щяха да изригнат всеки миг, в това беше сигурен. Ако не хвърлеше чашата, щеше да забие юмрук в стената или да каже нещо много гадно на жена си. Нещо, което наистина мислеше и което няма да може да върне обратно.

— Къде са децата? — Най-сетне, номер три. Третият въпрос беше за децата.

Той вдиша дълбоко и издиша, за да се успокои.

— Още спят. Стояха до късно.

Тишина. Тишината се проточи зад него, после се чу рязко поемане на дъх, защото тя си спомни.

— О, господи! — изпъшка Ашлин. — Не ми беше добре.

— Беше пияна — отвърна Кайл.

— Изпих една-две чаши, но може би не трябваше, защото не се чувствах добре. Съмър видя ли ме така?

Гневът просветна в него. Обърна се към нея.

— Ти се беше отрязала напълно. А Съмър не те видя, почувства те. Повърна върху нея. Както добре знаеш.

— Съжалявам — рече Ашлин. Не се била чувствала добре. Стомахът я наболявал цял ден, не трябвало да пие тези три-четири чашки. Но понякога, като пийнеш, се чувстваш по-добре. Често ѝ минавало след няколко питиета.

Кайл поклати глава.

— Не на мен трябва да се извиняваш.

— Съмър сигурно дори не помни — изтъкна Ашлин. — Тя е само на три.

— Наистина ли го мислиш? Смяташ, че не помни, затова не е нужно да се извиняваш? Тя беше ужасена, Ашлин. Тази нощ и двамата се будиха няколко пъти, облени в пот и плачеха. Дори не знаеха защо. Може и да не си спомнят какво точно се случи, но никога няма да забравят ужаса. — Кайл мина покрай нея, беше решен да излезе от кухнята — не можеше да остане и миг повече в една стая с нея. — О, а защо не съм на работа? Не исках да рискувам да оставя

децата с теб — не знаех в какво състояние ще бъдеш. Това беше най-големият ден в кариерата ми, днес е презентацията на търговския център, по който работим от шест месеца, а аз ще я пропусна. Проектът е мой, но друг ще го представи. Вероятно и друг ще го осъществи.

— Казах, че съжалявам — повтори Ашлин, беше на ръба на сълзите.

— Да, съжаляваш. Но този път няма да приема извинението ти. — Той излезе и я остави сама насред кухнята.

От този ден нататък животът му неизменно се промени в две отношения: беше неофициално понижен и повече не получи голям проект, въпреки че спечелиха този; и скандалите започнаха.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Огънят беше разкошен.

Линдзи го стъкна, нали беше специалист по къмпингуването, и всички се излегнахме на одеяла около него, а той ни сгряваше и ни заливаше с оранжево сияние. Наредихме лампи против насекоми около палатките, за да не бъдем изядени живи от буболечките. Смеяхме се и разговаряхме, играехме на лагерни игри. Чувствах се добре с тези жени. Спокойна. За първи път от месеци не се тревожех за нищо. За нищо. Сещах се за децата, но знаех, че са добре. Вероятно дори не бяха забелязали, че ме няма. В това горско убежище се чувствах сякаш нищо зло не съществува на света. Нито е съществувало, нито ще съществува. Тук и сега всичко беше свършено.

Джанин обаче го развали, разбира се. Лежах по гръб и се взирах в звездите. Мислех си колко ги обичам. Ако някой ме попита какъв е идеалният подарък за мен, бих поискала кутия със звезда. Не искам да нарекат някоя на мен, би било твърде суетно, но една красива звезда в кутия ще ме направи много щастлива.

— Ние жените вече можем да избираме — каза Джанин и прекъсна мислите ми. Не бяхме разговаряли след краткото пътешествие през гората, макар че аз бях опитала. Опитах не само защото работехме заедно, но и защото Джанин не беше лош човек, беше просто глупава. Тя вярваше, че многото вещи могат да те направят по-добър. Не знаеше — вероятно и не искаше да знае, — че щастието е вътре в нас. Също като красотата и благополучието, то се излъчва някъде от сърцевината на човека. Милионите книги за самопомощ, които бях прочела, ме научиха на това и аз бях поела по този път — докато не се случи онази огромна грешка.

— И тъй като можем да избираме, нямаме право да се оплакваме за всяка дреболия, която ни се е случила.

Обърнах се по корем и се загледах в нея, беше озарена от лунната светлина и огъня. Беше се преоблякла. Преди това беше с джинси с ниска талия, тясна тениска и къса жилетка, а сега —

копринени туристически панталони и жилетка. Останалите бяхме дошли с джинси и жилетки и си останахме с тях. Най-вероятно с тях щяхме и да спим. Джанин си харесваше тялото, обичаше да показва извивките му в дизайнерските си дрехи и това щеше да е похвално, ако не подозирах, че харчи толкова много пари за дрехи и прически не за да повиши самочувствието си, а за да понижи това на останалите.

Глупостта на Джанин се отличаваше със способността ѝ да говори надутото с часове по теми, за които не знаеше нищо. С мен не обичаше да говори, но виж — с другите... харесваше ѝ да е център на внимание.

Сега усещах, че започва такъв разговор. Нали всички сме жени с избор и така нататък. Кой говори за такива неща на къмпинг с екипа? Кой не би дърдорил за някакво глупаво телевизионно предаване, за книга, която е прочел, или за точността на хороскопите? Джанин, ето кой.

Тя се намираше сред възрастни хора — повечето от нас имахме много повече жизнен опит от нея, — но не се свенеше да държи проповеди. Да доминира в разговора.

— Като една моя приятелка, която не спря да реве и да се тръшка след срещата с един мъж.

— Е, сигурно го е харесвала, а той не се е обадил — каза Мойра отегчена. Тя беше омъжена, с две деца, и не се интересувахе от безкрайните приказки какви копелета са мъжете. Никоя от нас не се интересувахе от тях.

— О, не, не, нищо подобно — каза Джанин. — Тя винаги така прави. След среща с някой мъж, за когото от векове разправя колко бил готин и страхотен, започва да го обвинява в какво ли не.

В стомаха ми сякаш нахлу ледена вода. „Ти си специална — прошепна гласът от миналото. — Спри да се бориш, ти си специална.“

Седнах рязко, свих крака към гърдите си и ги обгърнах с ръце. Внезапно ми стана студено. Огънят не ме сгриваше достатъчно. Не бях достатъчно дебело облечена. Внезапно измръзнах вътрешно. Така измръзнах, че нищо не можеше да ме стопли.

— Какво искаш да кажеш? — попита Линдзи.

— Ами — Джанин замълча, за да отпие драматично шампанско от пластмасовата си чаша, — тя казва, че отишли да пият кафе в къщата му и така, от дума на дума... Но тя твърди, че не искала,

променила си била решението. Аз ѝ казвам, а ти какво очакваше? Защо иначе ще ходи там, ако не затова?

— Може би, за да пие кафе? — предположи Габриел.

— Да бе, всеки знае, че идеш ли с мъж в дома му, отиваш за секс — рече Джанин.

— Еха! Това е нещо ново за мен — възкликна Линдзи. — След толкова години на срещи с мъже го чувам за първи път. Доколкото знам, ако отивам някъде да пия кафе, значи искам да пия кафе. Ако той опита нещо и се стигне до секс, значи се е стигнало до секс. Но ако кажа не, значи не искам.

— Не можеш да подвеждаш така мъж... — намеси се Джанин леко нацупена, защото разговорът не вървеше в желаната от нея посока.

— Чакай, миличка — да го подвеждам ли? — прекъсна я Габриел. — Какво означава това, по дяволите? Ние не живеем в Средновековието? Той трябва да поеме отговорност за действията си. Никой не е подведен. И дори да приемем, че тази нелепа идея е вярна и той е „подведен“, пак трябва да спрем, когато го помолиш.

Джанин завъртя очи, лицето ѝ беше демонично осветено от оранжево-жълтите пламъци.

— Всички сте толкова политически коректни — каза с въздишка.

За миг имах чувството, че ще грабна една горяща цепеница от огъня и ще я стоваря на главата ѝ. Тя беше от хората, които винаги прибегват до това определение, когато искат да кажат нещо обидно или неоснователно, за да те накарат да си мислиш, че ти грешиш.

— Политически коректно или не, следващия път, когато излезе на среща, ще знае какво да очаква — добави Джанин.

— Вече никога няма да се чувства в безопасност. — Това бях аз. Аз го казах. Гласът ми беше тих, но твърд. Бях решила да не я удрям с горящата цепеница, а да ѝ обясня как стоят нещата. — Винаги когато върви по улицата, ще се оглежда, ще се страхува, че някой я следи. Никога повече няма да се довери на никого — дори той да е най-прекрасният човек на света. И, разбира се, ще очаква, че не може да се довери на някого, без да получи реакцията, която е получила и от теб.

Настъпи тишина; чуваше се единствено пукането и прашенето на цепениците в огъня, които се превръщаха в пепел и въглени. Всички

ме гледаха и се чудеха откъде дойде това, откъде дойде този глас. Всички, освен Джанин, която не можеше да не каже последната дума:

— А ти трябва да разбереш, Кендра, че можеш да съсипеш живота на един мъж, като го обвиниш в подобно нещо.

Гласът ми останат твърд като камък.

— А това, което ти не разбираш, Джанин, е, че животът на жената вече е бил съсипан, когато това се е случило — отвърнах. Замълчах, усетих, че съм на път да разкажа всичко, а не това беше публиката за моя сапунен сериал.

Станах с мъка и се обгърнах с ръце да се стопля. Отдалечих се от огъня, като прекривах кутиите с храна, пластмасовите чаши и прибори.

— Отивам да изпуша една цигара — казах.

— Но ти не пушиш! — възкликна Габриел.

В края на нашия брезент и отвъд палатките, отвъд обръча от лампи, на ръба на кръга от светлина, аз спрях и се обърнах, защото ми хрумна нещо. Казах съвсем искрено:

— Надявам се нищо подобно да не ти се случва, Джанин. Никога да не изпиташ такъв страх. Никога да не изпиташ такова презрение. — Взех една лампа и навлязох сред дърветата, в сърцето на гората.

Гневът пулсираше и бушуваше във вените ми със скоростта на светлината. Цялото ми тяло пламтеше от него.

Щом си помислех за думите на Джанин, ми се приискваше да ударя нещо. Всеки път щом чувах такива глупости, ме пронизваше. Забиваше се в онази част от мен, която вярваше в каузи. Бях искрена, наистина се надявах да не ѝ се случва подобно нещо. Не бих го пожелала на никого. Може би за нея беше по-добре да мисли така, защото нямаше опит. Тя беше невинна. По-добре невинна, отколкото осведомена жертва.

Когато гневът забави устрема си из тялото ми, осъзнах къде се намирам. Бях на сред гора, през нощта, насекомите мечтаеха да се угощават с плътта ми, а диви животни наостряха уши, защото нещо едро приближаваше, за да бъде изядено. Лоша работа.

Малко по-нататък забелязах паднало дърво, листата му бяха окапали, а клоните — изпотрошени. Кората му беше обелена от стихии и на места дънерът белееше на лунната светлина. На светлината на пълната луна. Върколаци. Страхотно. Бях оцеляла три

години в земята на акулите, крокодилите и отровните паяци, за да бъде разкъсана от полузовек-полузвяр в Съсекс.

Седнах тежко на падналото дърво, оставих фенера на земята до краката си, покрих лице с шепи и прекарах бавно пръсти през косата си. Господи, беше изморително да си принципен, да реагираш на глупостите, които хора като Джанин се опитваха да пропагандират. Понякога ми се искаше просто да си замълча и да ги приема. Да не забелязвам нищо. Да съм морално безчувствена — или дори морално покварена, — за да мога да ям определени марки шоколад, да влизам в определени магазини, да нося определени марки, да слушам определени теории.

Освен това в такива моменти ми се искаше да пушех.

Хряс! Шумът от прекършена вейка ме накара да подскоча и аз замръзнах — прииска ми се да бях обръщала повече внимание на онези черно-бели филми на ужасите. Как се убива върколак? Със сребърни куршуми? Със сребърен кол в сърцето?

Стъпките продължаваха през гората, но не звучаха като животински, бяха тихи и леки.

— О, мамка му — изруга някой тихо.

Не беше върколак, а единственият човек, който би си направил труда да ме последва.

— Въпреки всички буболечки и страхотии тук, трябваше да се уверя, че наистина си пропусила — каза Габриел, когато застава пред мен.

Усмихнах ѝ се вяло. Тя седна на падналото дърво от другата страна на фенера. Посегна към левия джоб на тъмносинята си жилетка и извади смачкан пакет цигари с ниско съдържание на катран. От десния джоб извади тънка сребърна запалка. Пъхна една цигара между розовите си устни и вдигна запалката пред нея.

— Е — каза тя, като стискаше цигарата със зъби. — Не съм пушила от осем години, но ще започна отново само за да ти правя компания.

— Не го прави — рекох, измъкнах цигарата от устата ѝ и взех запалката.

Настъпи дълга тишина.

— Никога не съм те виждала такава — каза тя. — Не съм те виждала да се палиш толкова. Искаш ли да поговорим?

— Тя говореше глупости — казах, като се върнах към типичното си шеговито поведение. — Тя винаги говори глупости, но никой нищо не казва, защото Джанин била млада, Джанин още нищо не знае. *Как не!* Толкова ми омръзна това оправдание. И аз бях млада, но никога не съм говорила толкова глупости. А ние сме дори по-лоши от нея, защото не правим нищо. Просто поощряваме гадостите ѝ. Извиняваме ги и я оставяме да бълва още и още злобни глупости.

Габриел извади друга цигара и я стисна между показалеца и средния си пръст, после започна да я върти, като я стискаше лекичко.

— Искаш ли да поговорим за това? — повтори тя.

— Ами... Това се случи с една позната. Преди много време, когато бяхме в колежа. И тя не си го беше изпросила, както намеква Джанин, нито го беше подвела. Онзи мъж наистина я нарани, тя му вярваше и той се възползва от това. И знаеш ли какво ме съсипва? Много хора — *жени* — мислят като Джанин. Това е плашещо. Ето защо жертвите таят тези неща в себе си.

Габриел гледаше как цигарата се върти между пръстите ѝ. Известно време не каза нищо, после попита, без да ме поглежда:

— Какво стана с твоята приятелка?

— Ами продължи си живота. Погрижи се да не допуска такива грешки отново — обясних аз.

— Наистина ли? — Виждах я с периферното си зрение — вираше се в мен.

Кимнах.

— Доколкото знам. Не поддържаме връзка, но последния път, когато се чухме, тя беше добре. Много добре.

— Така ли? — Габриел продължаваше да ме гледа и аз се обърнах към нея.

— Да.

— Добре, много хубаво. — Устните ѝ се извиха в усмивка, а нежносините ѝ очи, които ми напомниха за синевата на небето през този ден, като че ли се вираха право в мен. За да разберат всичко. Свих се лекичко. Тя определено правеше безпочвени предположения.

— Всеки заслужава да е добре. Да е щастлив. Не мислиш ли?

Кимнах и извърнах глава.

— Е, добре, съвсем официално заявявам, че ме е страх да стоя тук. Ще се върнеш ли с мен при лагерния огън?

— Искаш да кажеш към онази силна светлина, която е същински маяк за дивите животни?

— Ами, да, там.

— Не.

Габриел се вгледа в мен, опитваше се да разбере дали се шегувам.

— Не мога, Габс, не мога да стоя близо до Джанин. Не знам какво ще й наговоря. Ще изчакам всички да заспите, ще се върна и ще спя в колата ти.

— Ако се измъкнеш така, ще изглежда, че не си уверена в думите си и Джанин е права.

— Оххххх...

— Не знам дали ти можеш да приемеш това, но аз със сигурност не мога. Спомняш ли си деня, когато дойде за първи път в офиса? Помниш ли какво ти казах?

— „Не вдигай този телефон, ако не си сигурна?“

— О, може пък да съм казала друго, може да съм имала предвид: „Ако някой позволи на малките мадами да си мислят, че са прави, ще се наложи да го убия.“ Е, виждаш ли, ще трябва да се върнеш. Защото, колкото и да те обичам, Кендра, няма да се поколебая да те елиминирам, ако позволиш на Джанин да ни погледне самодоволно: „Аз нали ви казах.“

— Но ме е страх, че пак ще се скарам с нея — отвърнах аз сериозно.

— Мила, не се тревожи за това. — Габриел се изправи. — Довери ми се, ще ти пазя гърба.

— По-добре ли си? — попита Джанин, когато седнах отново до огъня. Звучеше загрижена, но аз усетих нотката на сарказъм в гласа ѝ.

— Добре съм, благодаря — отвърнах, без да я поглеждам. Извадих пакетчето с маршмелоус, което Джаксън и Съмър ми бяха купили, извадих един бял бонбон, набучих го на ръжена и го задържах над огъня.

— О, Джанин, забравих да ти кажа — рече Габриел, докато посягаше към друг пакетчето с маршмелоус, — този месец си на

изпитателен срок. И ако закъснееш дори веднъж, ще получиш устно предупреждение.

— Ама...? — понечи да протестира Джанин.

— Да, скъпа? — попита Габриел, а усмивката ѝ беше по-ледена и от арктическо езеро.

— Нищо — рече Джанин и замълча намусено.

По-късно, много по-късно, я хванах да ме гледа с омраза над ръба на пластмасовата си чаша, заканваше се да ми го върне.

Отвърнах на погледа ѝ: „Ами давай.“

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Очите на Джанин едва не изскочиха, когато вратата на офиса се отвори и влезе един страхотен мъж в края на трийсетте с къса тъмна коса, невероятни кафяви очи и нервно лице. Тя точно на това се надяваше, на „нещо по-добро“ от връзката с нейното гадже. Мъж кандидат, който ще ѝ е толкова благодарен, че му е намерила работа, че ще я покани на среща. Или ще се ожени за нея. Или нещо също толкова невероятно.

Тя се изправи като пружина зад бюрото си, приглади прилепналия по извивките ѝ шоколадовокафяв костюм и се изпъна в цял ръст, подпомогнат от високите токчета. Но не беше висока колкото мистериозния мъж, дори с токчетата.

— Здравсти, аз съм Джанин, как да ви помогна? — каза тя.

Това беше необичайно посрещане на посетител. Обикновено повечето потенциални кандидати получаваха на влизане само:

— Искате да се регистрирате тук? И сега това е мой проблем, така ли?

Колкото по-красива беше кандидатката, толкова по-грубо беше посрещането.

Мъжът изглеждаше паникьосан и отстъпи леко назад. Не беше очаквал подобно нещо и честно казано, то го изплаши. Изплаши го начинът, по който тя навири напред гърди и облиза устни. Личеше си по лицето му, че не беше очаквал такова посрещане. Озърна се надясно към Габриел, която го позна и му се усмихна. После се вгледа право напред, към мен. Вдигна ръка и отстъпи още малко от страховитата офис асистентка.

— Дойдох при Кендра — каза той.

— Така ли? — отвърна Джанин. — *Защо?* — После добави: — Искам да кажа, да, добре. Може ли името ви?

— Защо, нямате ли си свое? — попита я Кайл, заобиколи я и тръгна към бюрото ми. — Чудех се дали си свободна за обяд?

Минаваше дванайсет и нямах никакви планове, освен да се разходя по улицата и да разгледам няколко магазина. Нищо, което не можеше да почака.

— Да, разбира се. — Взех си нещата и излязох от офиса, без да обръщам внимание на острите като кинжали погледи на Джанин и на въпросително вдигнатите вежди на Габриел.

Валеше. Слабият дъждец отмиваше цветовете от Брокингам и го правеше дори по-сив от обикновено. Кайл вдигна яката на бежовия си шлифър, а аз зарових в чантата за чадъра си, преди да тръгнем.

— Имаш ли предпочитания къде да идем? — попита той.

— Всъщност не. Какво ще кажеш просто да се разходим малко.

— Разбира се.

Тръгнахме по хлъзгавите павета на пешеходната улица, в посока обратна на дома, към парка. Вървахме един до друг, а чадърът ми докосваше главата му. Хората притичваха или минаваха забързано покрай нас, решени да не се намокрят, да не се дават на лошото време. Знаех, че крачолите ми сигурно са прогизнали, защото бяха твърде дълги. Въпреки дъжда беше топло, но аз все пак се гуших в червения си дъждобран. Стори ми се подходящо.

— Предполагам, че ти дължа обяснение — каза Кайл, когато завихме към улицата, на която имаше трамвайна спирка и станция на влака. От другата страна на ниския хълм беше паркът. — През последните седмици те избягвах.

— Така ли? — отвърнах. — Не съм забелязала.

Усетих как ме стрелна с очи, чудеше се дали се шегувам. Шегувах се, разбира се, и се усмихнах.

— Не знам как да говоря за това. Никога не съм го правил. Само веднъж съм казвал, че Ашлин е алкохоличка, и то на нея самата. Някои неща се понасят по-лесно, ако не ги назоваваш с истинските им имена.

Вярно. Много вярно.

— Не зная кога се започна. Вероятно няма и значение. Онзи ден, когато ме откри пиан на дивана, пиех за първи път от повече от три години. Сигурно затова ме хвана така. А онези бутилки бяха на Ашлин. Преди време ги беше разчиствала, но знаех, че не ги е махнала всичките. — Той започна да чопли ноктите на лявата си ръка. — Когато се скарах с нея по телефона, бях толкова ядосан — вбесен. Искях да си припомня защо не бива да ѝ давам децата и да се убедя, че

не съм си въобразил всичко, което се случи. Сега тя звучи толкова разумна, че е трудно да си спомниш каква беше. Какъв невероятен ад беше. Затова започнах да търся бутилките, които беше скрила из къщата. Предполагах, че те ще са напомнянето, от което се нуждаех. Бяха навсякъде. Не само пълни, но и празни.

Кайл спря насред улицата и се обърна към мен. Вече прогизваше, затова вдигнах чадъра си над него.

— Ти ми разби сърцето, когато каза, че децата са скрили бутилките в апартамента ти. Сигурно са виждали как майка им го прави. Тя криеше празните, а не ги изхвърляше в коша за боклук, защото щях да ги видя и да побеснея. Вероятно са решили, че и ти ще ми се разсърдиш, ако разбереш колко съм изпил.

Продължихме да вървим, Кайл взе чадъра от мен, за да го държи над двама ни. Лек ветрец носеше дъждовните капки към нас, но общо взето беше приятно.

— Нейното пиене ни коства много. Наложих се да дам апартамента под наем не защото тя ни напусна, а защото спря да работи. Отначало не разбрах — тя винаги беше в студиото и си мислех, че движи някакви проекти. Мислех си, че плаща сметки с парите, които печели. После разбрах, че не е така. Беше изгубила повечето си клиенти, защото работата ѝ не струваше, или защото закъсняваше. Беше похарчила повечето си спестявания и вече не можеше да крие дълговете ни. Аз бях понижен и когато ми се отвори възможност да работя от дома, веднага я приех. Не изкарвах колкото преди, затова ѝ казах, че трябва да дадем апартамента под наем. Или това, или да поискаме заем от майка ѝ, което тя никога нямаше да направи.

— Не исках децата да пътуват с обществен транспорт, защото имаше период, когато бяха тормозени по пътя към дома. Ашлин беше много предпазлива по отношение на подробностите, беше ги убедила да не ми казват, за да не ме разстройват. Но се оказа, че след като излязла на сцената на едно коледно представление — била пияна, а аз бях на работа и не можех да я спра, — децата станаха обект на тормоз. Ашлин каза на момиченцето, което играело Дева Мария, че прилича на трол в сравнение със Съмър. Децата скоро спрели да се подиграват на Съмър и Джаксън, защото те винаги били заедно и се подкрепяли — всъщност не е мъдро да им се излиза насреща, когато са двамата. Но майката на момиченцето започнала да ги следва в автобуса към дома и

да им крещи. Не нападала Ашлин, само децата. Налагаше се да се прибират с автобуса, защото бях взел ключовете за колата на Ашлин. Тя постоянно караше пияна. Разбрах за този тормоз от една съседка, която станала свидетел и се изпусна в разговор.

Стигнахме до края на парка и поехме по пътеката, която се виеше сред смарагдовата зеленина. Вървахме бавно, крачехме в синхрон. Опитвах се да не дишам твърде шумно, понякога гласът на Кайл притихваше толкова, че едва го чувах.

— Искан да ти обясня колкото мога, за да разбереш защо направих онова, което сторих. И защо децата са така привързани към теб — те нямат много приятели, нито пък хора, на които да вярват, освен нас тримата, затова се залепиха за теб.

— Искан да кажеш, че не е заради искрящото ми остроумие и невероятен характер?

Усмивката му ме сгря отвътре. Все още можехме да се шегуваме. Това беше важно.

— Не, за нещастие — рече той.

— Е, добре, ще трябва да поработя по въпроса.

— Децата те обожават и аз наистина съм ти много благодарен за всичко, което направи.

— Не ми беше трудно, те са невероятни деца. А ти си страхотен баща.

Той не каза нищо, само ме погледна, както ме беше погледнал онзи ден в Риджънт Парк, когато най-сетне ми каза за проблема на Ашлин. Взираше се в лицето ми, сякаш се опитваше да разбули тайните ми. Аз извърнах очи, изплашена, че наистина може да види нещо.

— Той заслужава ли те? — попита Кайл.

— Кой да ме заслужава? — попитах леко объркана.

— Онзи мъж в Австралия.

Свих рамене.

— Така мисля. Но пък е нормално да мисля така, нали? — Зърнах часовника на китката на ръката, с която държеше чадъра. — О, по дяволите, Кайл, трябва да се връщам, имаш ли нещо против?

— Не, разбира се — каза той и се завъртя на място. Сега ми изглеждаше някак по-спокоен, сякаш като сподели тайната си, се беше отървал от бремето си.

— Кайл, искам да знаеш, че това, което ми каза, ще си остане между нас.

— Благодаря ти — рече с усмивка. — Наистина.

Чух още истории за Ашлин, за красивата жена с карамелена на цвят коса, искрящи очи, артистичен талант и проблем с алкохола.

Кайл ми разказа как е повърнала върху Съмър. Как е забравила за часа на Джаксън при лекаря и си спомнила в последния момент, но решила да го закара, въпреки че била пияна. Изгубила контрол върху колата, качила се на тротоара и се ударила в едно дърво. Излъгала и казала, че друга кола я ударила и изчезнала — Джаксън казал на Кайл какво се случило наистина. Чух и как една вечер, след като децата си легнали и Кайл още бил на работа, тя припаднала и забравила тенджерата на печката. За щастие той се прибрал, преди да започне пожар. Разбрах и как обещавала на децата да ги заведе на разни места, когато била пияна, а щом изтрезнявала, забравяла за всичко. Чух и как те много пъти я намирали пияна и не могли да я събудят.

Щом той отвори шлюза към миналото, от него се изля истински потоп от обидите, които се бяха случвали в дома му. Но едно беше очевидно: тя невинна е била пияна, невинна е крещяла и се е държала зле, но постепенно и неизбежно е провалила всичко.

Кайл ми каза и как и защо решила да спре да пие.

— Искаш ли да знаеш кое беше последната капка? Кое ме накара да се изправя пред жена си и да ѝ кажа, че това е краят? Не беше катастрофата с Джаксън, не беше и когато повърна върху Съмър, не беше и когато танцува на масата в службата ми. Не беше и когато заспа и остави тенджерата на котлона. Дори когато ми се обади на работа, защото Ашлин беше заспала у дома и забравила да вземе децата от училище. Беше в деня, когато влязох в кухнята и я чух да казва на Съмър да млъкне.

Кайл не вдигна очи от стръкчето трева, което късаше, пръстите му старателно разнищваха дебелото зелено стъбълце. Не вдигна очи, защото беше смутен. В ума му това сигурно беше най-драматично събитие, което го е накарало да вземе мерки. Не беше осъзнавал, че понякога най-малкият жест, най-недоловимият поглед, най-простите думи, могат да променят всичко. Именно когато Уил отвори кутийката бира, преди да ми я подаде, именно тогава се влюбих в него.

— Тя беше с махмурлук. Беше пила целия предишен ден и когато се върнах, бързо премина на безалкохолно. Въпреки че не беше изпила обичайното количество, в събота сутринта имаше тежък махмурлук. В осем и половина тъкмо изтрезняваше и й беше лошо.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ашлин изтрезняваше и я болеше.

Никой не би могъл да разбере колко много боли. Сякаш обръщаше вътрешностите ѝ, разкъсваше всеки нерв, молекула по молекула. Кайл виждаше агонията ѝ. Лицето ѝ беше подпухнало, кожата бе зеленикава, зелените ѝ очи бяха потъмнели, косата ѝ висеше на мазни кичури около лицето ѝ. Закуската мина вяло, болката на Ашлин потискаше всички. Децата, макар и само на пет, знаеха, че е важно да са кротки в такива утрини. Мама обичаше сутрин да е тихо, иначе беше нещастна.

Кайл нямаше какво да каже на съсипаната жена пред него. Ашлин не можеше да говори, дори да искаше. Ядяха зърнената си закуска и препечените филийки, пиеха портокаловия сок и чая в пълна тишина. Чуваше се единствено тракането на съдовете, звуци от преглъщане и от оставянето на чашите на масата. След като всички се нахраниха, Кайл взе чашата си, още наполовина пълна с кафе, и избяга в кабинета си на тавана.

Нямаше върху какво да работи — след инцидента при големия му проект не му даваха нищо значително, но трябваше да избяга тук. Седна в коженото си кресло, прелисти няколко нови търговски списания, почете вестник, послуша радио. След около час слезе долу, от тишината в къщата предположи, че Ашлин още е зле и децата вероятно гледат да не ѝ се мяркат пред очите. Но когато наближи кухнята, чу веселия, прекрасен и любопитен глас на Съмър. Тя беше много уморително дете, не би го отрекъл. Обичаше да говори. Обичаше да ѝ отговарят. Най-голямото мъчение за нея беше да не ѝ обръщат внимание.

Ашлин стоеше до мивката, с гръб към Съмър, и беше потопила ръце в сапунената вода. Потопяше чинии, минаваше ги веднъж с меката жълта гъба, после ги стоварваше на металната стойка. Кайл не знаеше защо тя си прави този труд. „Вероятно за да намери още нещо, за което да недоволства“, помисли си той. Нали животът

й беше толкова гаден. Затова пиела. Всичко, включително той — особено той — било така ужасно, че тя пиела. Тогава той не знаеше това, разбира се. Тогава обвиняваше нея, обвиняваше себе си и после отново нея, задето го е накарала да се обвинява.

— Ама, мамо, защо тревата е зелена? — попита Съмър.

— Заради хлорофила — изграчи Ашлин, измъчвана от постоянните въпроси на дъщеря си. — Заради него е зелена.

— Но защо зелена, мамо? Защо не синя като небето? Или жълта като слънцето. Или розова като моята рокля за парти?

Ашлин вдиша дълбоко от раздразнение.

— Не зная — отвърна тя, а тонът ѝ добавяше: „И не ми пука.“

— Но, мамо...

И тогава ѝ писна. Дойде ѝ до гуша.

— Млъкни, Съмър — изсъска тя. Хвърли чинията, която миеше криво-ляво, и мръсна сапунена вода плисна от мивката по пода, по велурената ѝ пола, по памучната ѝ блуза и по сандалите. — Виж какво направих заради теб! — Тя посочи измокрената блуза и съсипаната си пола. — Спри да питаш за тревата. За морето, за всичко. Просто млъкни.

Тя извъртя глава, втренчи се в момиченцето на масата, като вдигна мократа си ръка и направи рязък жест, с който подчерта сериозността на думите си.

— Просто млъкни.

Съмър се вкамени. Знаеше какъв става гласът на майка ѝ в такива моменти. Знаеше, че може да се случи всичко. Понякога мама крещеше. Понякога я хващаше за ръката и я разтърсваше. Влачеше я и я затваряше в стаята ѝ, докато не направи каквото ѝ е наредила. Съмър знаеше, че когато мама я гледа и говори така, тя трябва да е много тиха. Много внимателна. Да се спотайва.

Ашлин се взираше яростно в дъщеря си и я предизвикваше да не се подчини.

Съмър прехапа долната си устна. Не искаше да е лоша. Не искаше да ядосва мама. Искеше само да разбере за цветовете. Татко все го нямаше, за да го попита, а мама знаеше всичко. Джаксън. Тя реши, че трябва да поговори с Джаксън. Да види какво прави той и да го пита защо все успява да вбеси мама така. Той като че ли не го правеше толкова често. Тя взе Скокла, зайчето, което замени

парцалената кукла Уинтър, която беше съсипана от червеното повръщано, и се плъзна от стола. Изостави блокчетата, химикалките, книгите и излезе в градината, където за последно беше видяла Джаксън. Той щеше да си играе с нея. Той щеше да ѝ обясни защо е толкова лоша.

Ашлин гледаше как Съмър излиза от стаята, а Кайл, който се спотайваше зад прага, гледаше Ашлин. Хиляди емоции се вихреха из него. През цялото му детство баща му го караше да мълчи. А по-късно сам се страхуваше да говори, за да не би да каже нещо и да предизвика гнева му. Това нямаше да се случи със Съмър. Колкото и дразнеща да беше, тя имаше право да говори. Винаги.

Той влезе в стаята и щом Ашлин го видя, веднага се усети напрежение. По лицето ѝ премина тревога, чудеше се дали е чул, а после тя беше заменена от възмущение: И какво като е чул? Не беше направила нищо лошо.

— Това трябва да спре — изръмжа Кайл тихо. Не знаеше къде са децата и не искаше да ги плаши, като крещи на Ашлин.

— Кое? — рече тя подигравателно, веднага мина в защита.

— Не се прави на глупава — каза Кайл все така тихо. — Всичко това трябва да спре. Трябва да престанеш.

— С какво да престана?

— Току-що много изплаши Съмър.

Ашлин извъртя очи:

— Да бе, ти много разбираш от петгодишни деца, нали?

— Не ми трябва да разбирам от петгодишни деца, за да знам, че тероризираш всички ни, защото пиеш, и на мен ми дойде до гуша. Това трябва да спре.

— Тероризирам семейството си? — Ашлин залепи мокра ръка на гърдите си, сякаш не можеше да повярва на ушите си. — Поне съм тук — изсъска тя. — Поне не прекарвам всяка секунда на работа или като се крия на тавана.

— Да, поне си тук. Тук си, за да караш пияна със сина ни на задната седалка и да се забиеш в дърво, а после да се преструваш, че нищо такова не се е случило. Тук си, за да повръщаш върху дъщеря ни посред нощ, защото си пияна, и дори не си правиш труда да се извиниш. Тук си, за да танцуваш на масата на последното парти в службата ми, а след това да паднеш и да си изкълчиш глезена. Тук си,

за да се обаждаш посред нощ на майка си, а после аз да ѝ обяснявам какво става. Да, тук си, Ашлин, и ние не сме ти особено благодарни за това.

Възмущението ѝ започна да се стапя в изумление и гняв.

— Аз казах, че съжалявам — изсъска тя. Тялото ѝ се скова, а горната ѝ устна се изви подигравателно. — Така ли се чувстваш мъж, Кайл? Като запомняш всяка моя малка грешка?

„А ти така ли се чувстваш жена, като пиеш?“, едва не отвърна Кайл, но успя да се възпре.

— Ако наистина съжаляваше, Ашлин, щеше да спреш да пиеш.

Тя отново извъртя очи и на Кайл му се прииска да ѝ се разкрещи.

Да ѝ каже да спре да се държи като тийнейджър непукист и да приеме положението сериозно.

— Не пия толкова много — рече тя. — Не повече от всеки нормален човек.

— Нормален ли? — Кайл повиши леко глас. Пристъпи напред и я стисна за ръката. За първи път я сграбчваше така. Задърпа я към вратата на кухнята, без да поглежда към шокираното ѝ лице, не му пукаше, че тялото ѝ се е сковало. Отвори задната врата и я извлече навън, без да го интересува, че тя ахна и се сви от ярката светлина. Задърпа я по пътеката пред къщата, по моравата, а после наляво — към кукленската къща на Съмър, голямата барачка от шперплат, която беше направил сам. Червеният ѝ покрив се свалеше и отзад имаше панти, благодарение на които се нагъваше като хармоника. Зад къщичката имаше леха, в която растяха храсти и теменужки.

— Ето колко е нормално? — изсъска Кайл и я пусна.

Сред зеленината на храстите се гушеха пет зелени бутилки. Пет зелени бутилки от бира, внимателно поставени така, че да се сливат с листата. Сърцето на Ашлин заби учестено. Как ги беше открил? Тя ги бе сложила там само временно. Нямаше как да ги хвърли в контейнера, защото той щеше да ги види. Не можеше да ги сложи и в кошчето по същата причина. Той нямаше да разбере. Той не разбираше. Той не знаеше какво е и само я гледаше отвисоко; затова се налагаше тя да крие уликите. Не ги оставяше в студиото, защото подозираше, че той проверява и там. Това беше просто временно скривалище, нямаше как да ги видиш, ако не ги търсиш

изрично. И защо ги е търсил? Защо все я проверява, защо я кара да се чувства зле. Та тя не беше направила нищо лошо.

— Значи е нормално да криеш бутилки, така ли? — повтори Кайл.

— Нямаше да ги крия, ако не беше такъв нацист — обвини го Ашлин. — Ти ми вдигаш скандал дори когато само погледна към алкохол, затова трябваше да ги скрия. Ако не правеше така, нямаше да го правя и аз.

За миг Кайл се смути, зачуди се дали не е права. Ако не ѝ правеше забележки всеки път, когато пиеше, дали щеше да крие бутилките и да се спотайва в студиото, за да пие? Дали тя щеше да е толкова лоша, ако той не беше толкова лош? „Спри — каза си. — Спри.“ Тя пие твърде много. Нормалните хора могат да спрат след две чашки. Нормалните хора могат да изкарат дни без алкохол. Нормалните хора не се нуждаят от алкохол. Нормалните хора не вършат такива престъпления срещу близките си и срещу собственото си самоуважение под влияние на алкохола и не изтрезняват само за да се напият отново.

Жена му беше алкохоличка.

Всеки път щом си помислеше за тази дума, той си представяше старец с мърляво лице и полепнали с мръсотия дрехи, който седи в канавката и надига бутилка. А всъщност неговата умна, жизнена жена — жената, която привличаше погледите, щом се появиеше някъде, която можеше да влезе с клин и развлечена тениска в магазина и пак да е хубава, която беше родила двете му деца.

Жената, която обичаше, беше алкохоличка. Трябваше да го приеме. След цялото това време трябваше да го приеме. Тя трябваше да го приеме. Той трябваше да я накара да го приеме. Беше настъпил моментът за решителни действия. Да спре да се преструва, че от няколко години живеят нормално. Дължеше го на Джаксън. Дължеше го на Съмър. Дължеше го на себе си. Дължеше го на Ашлин.

— Не съм виновен аз — обяви Кайл. — Не съм виновен аз. Ти си алкохоличка, Ашлин.

Тя пак извъртя очи и поклати глава.

— Ти си алкохоличка — повтори той. — Трябва да потърсиш помощ.

— Я порасни — изсъска тя, завъртя се и влезе в къщата, като затръшна вратата на кухнята. Кайл се взираше след нея. Не знаеше какво да направи. Не искаше да спорят, но вече беше тръгнал по този път. Беше тръгнал по пътя на честността, затова трябваше да го следва и да види къде ще го изведе той.

Ръцете ѝ отново бяха потънали в сапунената пяна. Тя вдигна чиния, грабна гъбата и започна да търка.

— Ашлин...

— Не искам да говорим повече за това — прекъсна го тя. — Ти явно имаш някакъв проблем и се опитваш да си го изкараш на мен.

— Ако не потърсиш помощ, искам да си тръгнеш — рече Кайл съвсем тихо, почти като шепот. Искаше да разбере как ще прозвучи това, изречено на глас. Никога не го беше изричал. Беше си го мислил няколко пъти, но мимолетно и несериозно. Никога не беше задържал тази мисъл, не беше прокарвал пръстите на ума си по формите на думите, за да ги изследва и опознае. Трябваше да разбере какво значение се крие зад тях. До какво ще доведе всяка от тях.

Каза го тихо, но тя го чу. Чу го и ахна. Ашлин хвърли чинията и този път не я интересуваеше, че водата плисна върху нея. Обърна се и се вгледа в мъжа си. Той стоеше абсолютно неподвижен, краката му бяха като заковани на дървения под, а ръцете бяха скръстени на гърдите. Осъзна, че е отслабнал. Не се беше вглеждала в него от месеци. Защо да се вглежда, той винаги беше там? Той беше присъствие, част от живота ѝ; форма, силует, който отговаря, ако го попиташ нещо, който задава въпроси и чака отговор, но не се нуждае от вглеждане. Всяка нощ тя спеше до този мъж и той се беше променил. Кайл беше отслабнал, без тя да забележи. Лицето му беше изпито, под очите му имаше сенки, беше се подстригал много късо. И му липсваше нещо. Увереността? Спокойствието, което излъчваше? Светлината в очите му? Каквото и да беше, Кайл вече го нямаше. Дали беше изчезнал за един ден или малко по малко, през последните няколко месеца, докато тя не го е поглеждала? Тази мисъл се заби в съзнанието ѝ: може би в нея беше причината. Може би тя го беше направила. Не, глупости. Не беше виновна тя. Ако Кайл се беше променил, виновен беше той. Тя го мразеше, защото я караше да си мисли, че виновната е тя. Да, беше се променил, караше я да се чувства гадно. През цялото време я караше да се чувства така.

Навремето я караше да се чувства прекрасно, допълваше я. Тя си мислеше, че би умряла без него. Сега той я караше да се чувства ужасно. Какво чудно имаше, че се нуждаеше от едно-две питиета, когато той ѝ причиняваше това?

— Какво каза? — изпъшка тя.

— Казах... — Кайл се поколеба. Дали ще може да го изрече отново? Дали ще може да го направи? — Казах... казах... — Разбира се, че можеше да го направи. Длъжен беше. — Казах, че ако не потърсиш помощ, искам да си тръгнеш. Няма повече да подлагам децата на това. Няма да подлагам и себе си на това. Потърси помощ или си тръгвай.

— Мислиш, че ще оставя децата тук с теб? Та ти ще полудееш още първата минута.

— Ще се справим. Трябва да се лекуваш, Ашлин. Не искам да си тръгваш, искам да се лекуваш. Но ако не го направиш, трябва да си идеш.

— Не можеш да задържиш децата — каза тя.

— Никой няма да ти даде опекунство, не и след всичко, което направи пияна.

— Нарича се попечителство — изсмя му се тя. — Не се нарича опекунство, а попечителство. И откъде знам ли? Защото вече исках да те напусна. Когато вършех всичко сама, а ти не вършеше нищо, се чудех дали пък няма да ми е по-добре, ако изобщо те няма. Затова се поинтересувах. Но аз не съм като теб, аз не бих направила такова нещо. Защото колкото и голям гадняр да си, не бих те наранила така, както ти ме нараняваш без никакво колебание.

Кайл дори не трепна. Беше като стълб от камък. Думите ѝ не можеха да пробият черупката му. Не за първи път тя се зачуди какво ли трябва да стори, за да го нарани. На него наистина на му пукаше дали ще ги напусне. Не му пукаше, че беше решила да не го прави. Не му пукаше за нищо, свързано с нея. Дали изобщо някога му е пукало?

— Те ще ги дадат на мен, Кайл, защото аз съм с тях всеки ден. Аз работя близо до тях, аз работя половината нощ, за да мога да съм с тях през деня. Аз им приготвям храната, аз ги вдигам, когато паднат. Аз съм винаги тук, за да ги сложа в леглото. Аз ги обичам. Разбира се, че аз ще взема децата, защото съм им майка.

— Тогава защо не се опиташ да се държиш като такава? Постави ги на първо място, просто така, за разнообразие. — Ръцете му бяха плътно скръстени пред гърдите, той се обърна и излезе от стаята.

Тя нямаше как да знае. Нямаше как да знае, че той за малко да признае, че не е искал да го каже, че не може да живее без нея и децата, че е нищо без нея. Тя не можеше да знае, че дори само мисълта да я няма е непоносима за него. В дните, когато тя водеше децата при майка си, той почти полудяваше в тихата къща, бродеше от стая в стая, сядаше на леглата им, взимаше играчките им, прегръщаше дрехите им, спомняше си разговорите с тях. Тя нямаше как да знае, че ако не потърси помощ, той сигурно няма да може да я накара да си тръгне.

— След това известно време всичко беше наред. Изненадващо. Тя започна да ходи на срещите на анонимните алкохолици. През ден. Реших, че съм я изплашил толкова много, колкото и тя ме изплаши с признанието си. После започна да ходи на срещите всеки ден и спря да пие. Не знам защо, но си мислех, че всичко ще се оправи по магия. Нали разбираш, тя спира да пие и всички проблеми изчезват.

— Не стана точно така. Тя постоянно беше в лошо настроение, нещо като непрекъснат махмурлук. Но поне не пиеше. Започнахме да се караме още повече, но поне общувахме. — Кайл се обърна по гръб, разпери ръце и крака на одеялото за пикник, и се вгледа в небето, сякаш искаше да иде там. Сякаш мястото му беше сред облаците, а не на земята с мен и децата. — После аз обърках всичко. — Очите му станаха стъклени, сякаш се беше потопил още по-дълбоко в света над нас. Въздъхна. — Господи, всичко обърках. Тя ме помоли да ида с нея на срещите. Но... — Замълча. Гледах го. Той явно страдаше при спомена. — Не можах да го направя, Кендра. Мисълта да седя там и да слушам как хората говорят защо пият. Да казват, че го правят заради партньорите си. Не исках да го чувам. Не исках някой да ме гледа там, седнал до нея, и да ме съди.

— Не мисля, че става така — отвърнах. — Те не прехвърлят вината на никого.

— Не, вероятно не. Но аз не исках да го разбирам. И сам се обвинявах, че не бях реагирал по-рано. Обвинявах се, нямах нужда и друг да го прави.

Кайл се обърна към мен и ме погледна с трепет. Чудеше се дали и аз го обвинявам.

— Не те съдя — добавих. — Тя те е превела през ада, всеки щеше да се вбеси. И нямаше да си така самоотвержен в помощта, макар и да е за нейно добро. Тя е станала алкохоличка сама, защо да не се излекува сама? И ако на всичко отгоре се обвиняваш, не съм изненадана, че не си искал да продължиш.

— Наистина исках тя да се оправи. И помагах с каквото мога — не пиех, питах я как са минали срещите, как се чувства. Но не можех да направя това. Не можех да ѝ помогна по този начин. Когато ѝ отказах, Ашлин реши, че я предавам, че съм я принудил да го направи, а сега не я подкрепям. Имахме няколко скандала за това, нищо особено, без крясъци, просто пререкания. Спряхме да разговаряме, освен за децата. Тогава една нощ тя просто не дойде в леглото. После още една и още една. Мисля, че първа Съмър я попита защо вече не спи в голямото легло — абсолютно сигурен съм, че не я попитах аз, — и тя каза, че е работила по цели нощи и е заспивала в студиото. Аз не казах нищо и всичко продължи така — Ашлин на практика се изнесе в студиото. Затова децата знаят как да отворят вратата и ходят там по всяко време — сутрин отиваха да я видят. Докато една сутрин не я намериха там. Беше си тръгнала. Посред нощ. Само Джаксън я беше видял. Сънувал кошмар и бил буден, когато тя влязла в стаята му да се сбогува. Съмър беше заспала в нашето легло, затова не е отишла при нея. Но Джаксън, който обичаше да спи в стаята си, бил буден. Заръчала му да не казва нищо. И той го приел буквално и спря да говори. След два дни тя се обади и поиска да види децата. Не мен, само децата. Затова ги оставих у майка ѝ — не беше отседнала там, но не искаше да разбирам къде е, затова ме помоли да ги закарам при майка ѝ. Видях я няколко седмици след това, когато заминахме за Ню Йорк.

Той издиша дълбоко.

— Ако можех да върна времето назад, просто щях да ида на онези срещи с нея.

— Вероятно нямаше да има значение — казах аз.

— Но поне щях да знам.

— Така е. Тогава защо, когато я видиш отново, не й кажеш, че ще идеш с нея на срещите?

Той обърна глава към мен.

— Вече е твърде късно.

— Дори ако си разведен, не е твърде късно — стига да го искаш. Ако си готов да опиташ всичко.

Видях, че се замисли. Децата тичаха към нас. Не знаех дали си въобразявам, но ми се стори, че са пораснали с няколко метра само за дни? Е, добре де, не с метри, но телата им изглеждаха издължени, сякаш се опитваха да настигнат баща си по ръст. Джаксън стигна първи и се хвърли върху него. Кайл не очакваше това и поддаде при сблъсъка, изпъшка и се преви на две. Секунди по-късно Съмър също го връхлетя и той се срути със смях под децата си. След няколко часа Ашлин щеше да се обади. Те щяха да се преобразят, щяха да спрат да се смеят и шегуват, щяха да се скрият в стаите си, опустошени от отсъствието на майка им, опустошени от мисълта, че тя е на другия край на света.

Кайл им го дължеше, трябваше да опита всичко. И ако това означаваше да ходи на срещите с нея, тогава трябваше да го направи. Нали това е смисълът на: „В добро и зло“?

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Испански омлет.

— О, Кендра, има съобщение за теб — каза ми Джанин.

Говореше с обичайния си тон. Както говореше с Габриел или Тери. Това веднага ме накара да заподозра нещо. Беше изминала цяла вечност от къмпинга и безмълвната ѝ заплаха да ми го върне още не беше осъществена.

— Телефоните ти звъняха, докато ти беше в тоалетната, и аз приех съобщение. Забравих да ти го предам. — Бях ходила до тоалетната преди час. Можеше да е важен клиент, който е очаквал обаждане до петнайсетина минути. Това беше нейното отмъщение, да затрудни работата ми.

Тя прекоси офиса, безизразните ѝ очи явно не бяха наясно, че лицето ѝ ми се „усмихва“. Подаде ми бележка.

На нея пишеше: „Госпожа Челнър“ и номер на мобилен телефон. Отдолу беше добавено СПЕШНО, внимателно подчертано три пъти. Тя вдигна леко вежда, сякаш чакаше да се разпадна пред очите ѝ, да грабна телефона и да набера трескаво номера. В нашата работа беше особено важно да поддържаме добри взаимоотношения и да предоставяме ефикасни услуги. Тази жена или имаше спешна нужда от кандидат за работа, или не беше доволна от настоящия. Каквато и да беше ситуацията, нямаше да се зарадва, че не съм ѝ се обадила. Кучка.

— Благодаря ти — казах аз и се усмихнах сладко, после оставих жълтото листче на бюрото си. Не възнамерявах да я оставя да тържествува. Вероятно вече бях изгубила тази поръчка, така че не беше нужно да доставям на Джанин това удоволствие.

Тя стисна зъби — беше истински подражена, че не е успяла да ме надвие — и се върна с обувките „Л.К. Бенет“ до бюрото си. Габриел ни наблюдаваше, макар че уж пишеше нещо на компютъра си. Тя, доколкото знаех, също не си падаше много по Джанин, но искаше да ѝ

даде шанс. Смяташе, че чрез разбиране и обучение Джанин може да се превърне в добър служител — иронията беше там, че според Габриел аз бях царицата на загубените каузи. Тери гледаше с отворена уста безочията на Джанин, но опита да не реагира, за да не нарушава атмосферата в офиса. Всички ние, по свой си начин, търпяхме поведението на Джанин като твърде снизходителни родители, които са готови да си затворят очите в името на спокойствието. Това ме дразнеше повече, отколкото бих признала пред някого, дори пред себе си. Мразех, когато хората правят каквото си искат и им се разминава.

„Госпожа Челнър.“ Опитах да си спомня нещо за нея. Името ми се стори познато, но не можех да се сетя за фирмата. Докато ровех из паметта си, си спомних думите на Джанин.

— Ти не каза ли, че „телефоните“ ми звънели? — попитах аз.

— Да — отвърна тя. — Мобилният ти не спираше да звъни, затова го изключих. В горното ти чекмедже е.

„Няма да ти позволя да ме вбесиш, защото знам, че това искаш“, помислих си. Бях седяла почти час на бюрото си с изключен мобилен. Нямах да е толкова зле, ако го бях изключила аз, а не някой друг... Отворих горното чекмедже и извадих сребристия телефон. Спокойно, без да показвам с нищо раздразнението си, аз го включих и набрах гласовата поща.

Имах шест съобщения. Шест. Явно се бяха обаждали наистина, но не бяха успели да се свържат с мен. Вдишвах дълбоко, за да се успокоя и да не зашлевя Джанин, докато слушах първото съобщение.

Госпожа Челнър имаше много успокояващ глас, приличаше на човек, който може да впише: „реагира спокойно на извънредни ситуации“ в трудовата си биография или когато кандидатства за работа, без да се чувства виновна, че всъщност никога не го е доказала на практика. Тя наистина беше в много критична и стресова ситуация, в която трябваше да овладее както себе си, така и останалите, без да изпадне в паника. Госпожа Челнър наистина умееше да запазва спокойствие в критични моменти.

Ето в този например: беше ми се обадила осем пъти, за да ми каже, че Джаксън е претърпял инцидент и го водят към болницата. Дали бих могла да ида при тях, защото не успели да се свържат с Кайл,

Ашлин или с баба му, а аз съм била четвъртият човек за контакт в списъка.

„Е, разбира се, че не можеш да се свържеш с Кайл, той е в банката и опитва да тегли заем, защото е фалирал. Сигурно е изключил мобилния си“, помислих си аз, когато затворих телефона и зарових из недрата на чантата си. „Не можеш да се свържеш с Ашлин, защото тя е в Ню Йорк — продължих да говоря наум с госпожа Челнър, докато изключвах компютъра си. — А не можеш да се свържеш с Наоми, защото е на почивка в Алгарве“, добавих, когато станах от мястото си.

„И — продължих, докато обличах шлифера — не си могла да се свържеш с мен, защото някой искаше да ми отмъсти и е изключил мобилния ми и не ми предаде съобщението ти.“

— Габриел — казах аз, не можах да позная гласа си. Бях така изплашена; че не изпитвах нищо друго. — Може ли да ме освободиш до края на деня? Джаксън претърпял инцидент и трябва да ида в болницата. Не казват дали е добре, нито колко е сериозно, но не могли да се свържат с Кайл и е никой друг. Вероятно Съмър е разстроена.

Моята шефка, моята приятелка Габриел пребледня, дори устните ѝ побеляха. Лицето на Тери доби абсолютно същия оттенък, макар да не познаваше децата. Знаех какво си мислят. Знаех колко са изплашени. Нямаше нужда, аз бях изплашена и за трите.

— Изпрати му цялата ми обич — прошепна Габриел.

— Наистина се надявам да мога да го направя — отвърнах спокойно.

Дори не погледнах Джанин, когато излязох.

„Когато за последно видях Уил, той правеше това“, помислих си, докато вървах по улицата към главното шосе, откъдето щях да хвана такси. Тръгна за болницата, без да знае какво ще открие там.

След като жена му го изгони, той не дотича при мен.

Нищо подобно. Не го бях чувала от три месеца, което не беше нищо ново. Все се опитвахме да стоим далече един от друг, така че месеците без никакъв контакт бяха нещо нормално. Разбрах, че са се разделили, когато получих бял плик от адвокат.

В него намерих писмо, с което ме информираха, че когато подаде молба за бракоразводно дело до една година, тя ме упоменала сред ответниците. Тя възнамеряваше да оповести на света, че аз съм курвата, която беше спала със съпруга ѝ и беше съсипала брака им, а по подразбиране и живота им.

„Така е, когато се занимаваш с женени мъже — казваше ми тя с това писмо. — Това ще получиш, задето спа със съпруга ми.“

Само дете не бях спала със съпруга ѝ. Не и в този смисъл. Бях прекарала няколко часа свита до него, но не бяхме правили любов, нито пък секс. За осемнайсет месеца го бях целувала три пъти. Бяхме повече приятели, отколкото каквото и да било друго.

След няколко часа Уил се появи в апартамента ми. Никога не беше идвал там, но и той, подобно на жена си, явно беше разбрал къде живея. Оказа се много лесно да откриеш някого в Сидни. Твърде лесно.

— Какво става? — попитах го, щом седна на дивана.

Тогава ми разказа какво се е случило, че жена му е открила имейла и че той се изнесъл у сестра си. Не искал да идва при мен, защото не искал да ме замесва и да превръща това в мой проблем. Дошъл само защото жена му се обадила и му казала какво е направила. Надявал се да се види с мен и да ми обясни, преди да получи писмото.

— Но защо не ѝ каза, че не сме спали заедно? — попитах аз.

— Казах ѝ — отвърна той. — Казах ѝ, че не спя с друга.

— Тогава защо се нахвърля така върху мен? — Взирах се в писмото. — Сигурно ме мрази. Всичките ѝ приятели — твоите приятели — ще ме намразят. Еванджелин вече така се развилия, че няма да повярваш; а това ще я подлуди съвсем.

— Приятелите ми няма да те намразят. Сари също не те мрази.

— Сигурен ли си? — Размахих листа, прегънат прецизно на три.
— Сигурен ли си?

Като че ли цялото ми тяло пламтеше — имах чувството, че бузите ми горят, и аз притиснах длани към тях, за да ги охладя.

— Това е някакъв кошмар. Ще вляза в досиетата като „другата жена“. Ако някой някога реши да ме проучи, това ще изскочи. И тогава няма да ми повярват, че само сме се целували. Ще решат, че

сът курва. — А аз просто се бях влюбила и сега завинаги щях да нося клеймото на разбивачка на семейства. Нямаше да има значение, че семейството и без това едва се е крепяло, преди аз да се появя, нямаше да има значение и че не съм спала с него.

— Съжалявам, Кендра. Не го заслужавах.

Уил изглеждаше толкова изморен: брадата беше набола на красивото му лице, косата му беше същинска ебонитова плетеница, а костюмът му беше смачкан. Явно минаваше през истински ад.

Плътнах ръце около него и го придърпах към себе си, останах така, за да усетя ударите на сърцето му.

— Не казвай, че съжалявах. Кога ще свърши всичко това? Не искам да напускаш семейството си и ти не искаш да го напускаш. Нито сме кроили планове за бъдещето, нито сме правили секс — казах аз. — Но и не беше чисто приятелство, затова трябва да поемем отговорност за това. Вървим по много опасно въже и ето какво стана.

Усетих дъха му на шията си, когато въздъхна, и почувствах, че тялото ми реагира, както винаги. Съживях се. Сърцето ми започваше да препуска, дишах по-дълбоко, коленете ми омекваха, сърцевината ми също — стопяваше се от желание. Той беше единственият мъж, който ме е карал да се чувствам така. Който е карал тялото ми да копнее за допира му. През повечето време — през цялото време — не можех да понеса да съм толкова близо до друго човешко същество, не можех да се притисна към друго тяло, нито да понеса нечији ръце да ме докосват. Ако го правех, трябваше да крия съпротивата си и да се преструвам, че имам желание за интимност. Така беше по-лесно, отколкото да обяснявам защо предпочитам да съм сама.

Тялото му също започна да реагира на моето. Усетих как сърцето му учести ритъма си, когато ръката му бавно и нежно се спусна по извивките ми. Затворих очи и го вдишах, поех го в себе си. Внезапно бях опиянена от него. Опиянена от копнеж. Станах, хванах го за ръката и го поведох към спалнята. Той не се възпротиви, не протестира. Вече можеше. Вече беше свободен. Всички си мислеха, че сме го направили. Щеше да влезе в досиетата, че сме го направили, така че вече можеше. Освен това аз го исках. Болезнено го исках. За първи път го исках толкова отчаяно.

Устата му се залепи върху моята, ръцете ми се плъзнаха по гърдите му. Свалих сакото му, той свали блузата ми. Между дълбоките дълги целувки разкопчах ризата му, а той разкопча сутиена ми. Ароматът му изпълваше стаята, копнежът изпълваше мен. И все пак...

— Не мога да го направя — каза внезапно той и отстъпи назад.

— Аз също — отвърнах. Вдигнах сутиена на гърдите си и ме заля облекчение. Бях опитала да се убедя, че е възможно, но не беше. Лесно беше да се каже, че вече можем да извършим престъплението, но всъщност не ставаше така. Не можех. Искях го, копнеех за него, но не можех.

— Чувствам се, сякаш още си женен.

— Знам — отвърна той, пристъпи напред и леко прокара пръсти по брадичката ми. — Аз също. Чувствам се, все едно още съм с нея.

— Зная и каквото и да пише в документите не искам да спя с женен мъж.

— И двамата сме пълни лъохмани, нали? — попита той.

Засмях се, не бях чувала тази дума от векове. Дори британците тук не я използваха.

— Мисля, че сме по-скоро балъци — казах и двамата се засмяхме.

Лежахме на леглото и Уил ме прегърна, като положи глава на гърдите ми, слушаше ударите на сърцето ми.

— Искам да те чуя — каза той. — Искам да чуя как се чувстваш. — Едно от нещата, които толкова харесвах у него, беше способността му да се шегува, а в следващия миг да казва нещо толкова емоционално. Той не се притесняваше да изразява чувствата си пред мен.

Прокарах пръсти през фините черни косъмчета на косата му, наслаждавах се на това, че сме заедно.

— Искам да чуя как сърцето ти се оплаква на дробовете ти, че не ядеш достатъчно салати, защото не обичаш несготвена храна... О, мисля, че дробовете ти отговарят, че не излизаш достатъчно често на чист въздух... О, да, сега пък черният ти дроб се намеси. Пита сърцето какво мисли за този британски тъпак... Далакът пък отвърща, че според него този британски тъпак е влюбен в теб.

— Е, така си е — отвърнах. — Далакът винаги е бил най-оптимистичният от всичките ми органи. Глупак е той.

— Не, мисля, че е прав.

— Тогава се вслушай в сърцето ми и чуй какво има да каже то по въпроса.

Уил замълча за миг, после вдигна глава от гърдите ми като изгорен.

— Със съжаление ви информирам, госпожице Тамали, че вашето сърце е голям гадняр! Това, което ми каза...

Започнах да се смея и той ме накара да замълча, като прокара пръст по бузата ми и по очертанията на устните.

— Мога да правя това вечно — каза той. — Мога да остана с теб вечно.

В този миг мобилният му зазвъня и наруши интимността. Той се поколеба, явно се изкушаваше да не отговори. Но след това се отдели от мен, посегна към сакото си и извади телефона. Отвори го и го залепи на ухото си.

Каза „ало“. После настъпи тишина. Ужасна тишина, която сякаш спря времето.

Той извика. Дълбок, животински, изпълнен с болка вик, който изкънтя в стаята и отека в тялото ми.

— Идвам — каза Уил високо, гласът му беше изпълнен с паника. — Идвам. — Затвори, без да каже „дочуване“. — Тя е опитала да се самоубие — каза ми той. — Сари е опитала да се самоубие. — Скочи от леглото, закопча ризата си и облече сакото, като целият трепереше. — Заради мен. Заради мен.

Не, исках да му кажа. През петнайсетте години, в които са били заедно, тя нито веднъж не е опитала да се самоубие, каквото и да им се е случвало, тя не е опитвала да се самоубие. Не и докато той не срещна мен. Не беше заради него. Беше заради мен.

— Ще ти се обадя — рече той и тръгна към вратата.

— Не, недей — отвърнах. — Просто недей. Не мога, не и след това. Не ме търси повече.

Той спря, обърна се и пое лицето ми с топлите си, нежни длани.

— Ще ти се обадя — повтори искрено, загледан в очите ми. — Ще ти се обадя.

Вратата се затвори зад него и аз разбрах, че повече няма да го видя.

След два дни получих имейла от Габриел, която питаше дали искам да се върна на работа в Англия.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Съмър седеше до госпожа Челнър в чакалнята на травматологията.

Те седяха мълчаливо на първата редица столове, най-близо до рецепцията. Крачетата ѝ не стигаха до пода. Мъничка, крехка малка кукла, облечена със синьо-сивата училищна униформа. Изглеждаше някак незавършена без синьото зайче в ръцете ѝ и братчето ѝ до нея.

Тя скочи от стола си и тръгна към мен, щом наближих. Ръчичката ѝ се пхна в моята и я стисна. Не каза нищо, но аз бях единственият ѝ близък сега и тя се вкопчи в мен.

Не осъзнаваше, че и аз съм се вкопчила в нея, бях облекчена и благодарна, че поне тя е добре.

Госпожа Челнър беше възрастна жена с посребрена кестенява коса, прибрана на кок, синьо, закопчано догоре палто и много достолепен маниер. Тя стана и ми каза:

— Вие сигурно сте Кендра Тамали.

Не се усмихна и сърцето ми се сви. Една усмивка би означавала, че той е добре; една усмивка би означавала, че той ще се оправи.

— Как е той? — попитах, студената ръка на Съмър трепереше в моята. Или може би моята трепереше около нейната?

— Чакаме да чуем — отвърна госпожа Челнър. — Дават информация само на роднини, но той не е в голяма опасност. Не мисля, че ще се окаже нещо по-сериозно от счупена ръка и мозъчно сътресение.

— Може ли да го видим?

Тя изглеждаше несигурна.

— Вие не сте член на семейството, нали? — попита ме внимателно.

„Не, не съм.“

— В отсъствието на баща му, майка му и баба му, аз нося отговорност за него — отвърнах.

Тя не изглеждаше убедена.

— Сега чакаме баща му. От Съмър изкопчихме само, че майка ѝ била много далече и дотам се стигало със самолет.

Съмър знаеше къде е майка ѝ, но вероятно от шока беше забравила.

— Тя е в Ню Йорк.

Госпожа Челнър кимна.

Въпреки нейните обяснения, че не съм била роднина, реших да пробвам и с рецепционистката. Не можех да оставя Джаксън сам. Не и когато със сестра му бяхме тук. Със Съмър се приближихме до дългото бюро на рецепцията и зачакахме търпеливо на опашката.

— Може ли да видя Джаксън Гадсбъроу? — попитах аз. — Той е докаран тук преди около два часа, вероятно със счупена ръка и мозъчно сътресение.

Тя написа нещо на клавиатурата и на монитора се появи информацията за Джаксън.

— А вие сте?

— Кендра Тамали.

— Роднина ли сте?

Замълчах. Не исках да лъжа. Аз по принцип се опитвах да не лъжа, не изричах дори „благородни лъжи“, но мисълта, че той лежи някъде сам, изплашен и го боли...

— Нещо такова — отвърнах.

Рецепционистката се усмихна накриво. „Нещо такова“ нямаше да е достатъчно. „Нещо такова“ нямаше да ме вкара при него.

— Кенди е другата ми майка — изчурулика внезапно Съмър. — Тя живее в моята къща и прави за мен и Джаксън съботни закуски. Имат вкус на маршмелоус.

— Наистина ли? — попита рецепционистката, а Съмър отвърна с три кратки, категорични кимвания. Видях, че жената не ѝ вярва, но явно виждаше колко съм притеснена, а Съмър беше роднина на Джаксън, аз пък бях с нея. А той беше само на шест. Тя извика една сестра да ни отведе в травматологичното отделение, като добави, че няма да ни дадат никаква медицинска информация, но можем да почакаме там, докато родителите на Джаксън пристигнат.

— Какво се случи? — попитах Съмър, докато следвахме сестрата покрай празните кутийки с дръпнати завеси. Така и не бях разбрала какво е станало. Не се бях сетила да попитам.

— Той падна — каза тя тихо.

— От какво?

— Падна. Катерехме се и падна. — Лицето ѝ се сгърчи и тя спря наскреж крачка, а аз клеконах пред нея. Беше невероятно бледа и по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Той падна. Той падна. — Тя го беше видяла. Единственият човек, който бе до нея, откакто майка ѝ бе започнала да пие, а баща ѝ се беше предал на мъката, брат ѝ се беше наранил пред очите ѝ. Представях си какво е. В един миг е бил до нея и се е катерел по катерушката, а в следващия вече го е нямало там. Тя сигурно е погледнала надолу и го е видяла да лежи неподвижен на земята. Може би го е извикала по име, но също като майка ѝ толкова пъти и като баща ѝ през последните месеци — той не е отговорил. Аз я прегърнах и я притиснах към себе си. — Той падна. Той падна — не спираше да повтаря тя, а аз я галех по гърба и се опитвах да я успокоя. Казах ѝ, че всичко е наред, и продължихме към братчето ѝ.

Той спеше.

Лежеше по гръб, няколко натъртвания бавно почервенияха по лявата страна на белия му торс, където се беше ударил, а на бузката и слепоочието имаше ожулвания. Лявата му китка беше стегната с шина и кичури черна коса лепнеха по челото му. Изглеждаше съвсем спокоен, неподвижен. Искан да докосна лицето му, за да проверя дали е топъл и е още с нас. Дали наистина само спи.

Без да пускам Съмър, която зарови лице в шията ми, седнах на стола вдясно от леглото. Сестрата дръпна завесите около нас и ни откъсна от света, затвори ни в бледожълт пашкул.

— Тук сме — казах ѝ. — С Джаксън сме.

Сега бяхме при брат ѝ, тя се обърна, седна в скута ми и се вгледа в него. Чудех се какво ли си мисли. Дали брои ребрата му, които се очертаваха под кожата на гърдите, или иска да докосне насинената му кожа.

— Джаксън ще се събуди ли? — попита ме тя тихо, след като се взира дълго и усилено в него.

— Да — отвърнах убедено. — Сега трябва да поспи. Сънят ще му помогне да оздравее.

Тя кимна. Без да каже нищо повече, слезе от скута ми и аз я подкрепих, докато се прехвърляше над перилата около леглото му, а после се сви между тялото му и металните пречки.

— Ще поспя — каза тя. — Така Джаксън ще оздравее. — Затвори очи. Не знаех какво да направя, затова преместих стола си поблизо до леглото и с едната си ръка хванах отпуснатата ръчичка на Джаксън, а с другата — ръчичката на Съмър.

И ги гледах как спят.

Сигурно съм изпаднала в нещо като транс или съм заспала с отворени очи.

Следващото, което помня, беше, че завесите се разтвориха и през пролуката влезе Кайл. Спря рязко и прокара ръце през късите си къдрици.

— О, момчето ми, момчето ми — рече той тихо, взираше се в ръката на Джаксън, в натъртеното му тяло, в ожуленото, безжизнено лице. — Момчето ми. — Аз пуснах ръцете на децата и направих място на баща им да се приближи и да заеме мястото, което му се полагаше по право. Той сложи длан на главата на Съмър и с другата си ръка погали Джаксън по челото. И двамата спяха.

— Знаеш ли какво означават татуировките ми? — попита той, сякаш не беше забелязал досега присъствието ми. — Означават „Съмър“ и „Джаксън“ изписани с бинарен код. Затова имам по една на всяка ръка. Ако някога изгубя един от тях, все едно са ми отсекли ръката. — Той поклати леко глава. — Не мога да повярвам, че не съм бил там, когато са имали нужда от мен.

— Нямало е как да знаеш — отвърнах.

— Ето от това се страхувах — че ще ми се обадят и ще кажат, че Ашлин е забила колата в дърво или че е станал пожар и аз съм ги загубил.

— Те са моето семейство — добави той. — Не се виждам често с братята си. Баща ми умря преди десетина години и никога не съм се разбирал с него. Мама се омъжи пак за едно копеле, което вечно задява други жени, включително Ашлин. Не го искам близо до децата ми. Те са всичко, което имам.

— Е, те ще се оправят — казах, по-оптимистично, отколкото се чувствах, откакто чух съобщението на госпожа Челнър. — Джаксън ще се справи — сигурна съм, че ще е много горд с гипса на ръката си, — а Съмър спи само защото така ще помогне на Джаксън.

— Те са всичко, което имам — повтори той, като се взираше в тях.

Когато дойде лекарят да поговорят за състоянието на Джаксън, аз се изправих да изляза, но Кайл ме помоли да остана. Беше свалил Съмър от леглото и я прегръщаше. Лекарят обясни, че вероятно ще задържат Джаксън още няколко часа, защото е изгубил съзнание за няколко минути по време на инцидента. Имал счупване на китката и много слабо сътресение, щял да се прибере, след като му сложат гипса. В това време бледите клепащи на Джаксън започнаха да потрепват, сякаш се пробуждаше.

Всички замълчахме и загледахме как бавно се завръща към реалността. Бледите му устни се раздвижиха, а очите се отвориха напълно и той прошепна:

— Мамо?

Беше посред нощ, когато потеглихме към дома.

Кайл седеше на задната седалка между децата, които бяха заспали дълбоко, затова не разговаряхме много. Той се беше обадил на Ашлин, докато чакахме да изпишат Джаксън, и този път не се бяха скарали. Не могли, защото тя изпаднала в истерия и била готова да се качи на първия самолет, за да е с тях. Кайл я успокоил и казал, че Джаксън е добре, но ако наистина иска да се върне, децата щели да се радват да я видят, разбира се. Батерията му падна насред разговора и той се обади от моя телефон, за да й каже, че ще звънне отново, щом се приберат у дома.

Аз взех Съмър, а Кайл взе Джаксън и ги отнесохме в спалнята. Облякохме им внимателно пижамите и ги настанихме в средата на леглото, един до друг, както сигурно са спели още в утробата — свели един към друг глави и свити коленца.

Кайл стоеше напълно неподвижно и се взираше в децата си. Сигурно си мислеше как за малко е щял да ги изгуби. Колко лесно е всичко да свърши зле. Как не би понесъл да живее без тях.

— Не се прибирай в апартамента тази нощ, Кендра — каза той, като все така се взираше в децата. — Остани тук. Можеш да спиш от едната страна на леглото, а аз ще съм от другата. Няма да те докосна, кълна се.

Не за това се тревожех. Това не ме безпокоеше, но да спя тук... Ако останех с децата този път, в това легло, сякаш е нещо нормално, как изобщо щях да се върна в апартамента си? Как изобщо щях да спя пак сама? Поклатих глава.

— Не мога. Съжалявам, но не мога. Бих искала и наистина вярвам, че няма да опиташ нищо, но не мога.

Той кимна, сякаш почти е очаквал такъв отговор, но се е надявал да не го получи.

— Добре.

Докоснах леко ръката му на излизане; приемайки благодарностите му, и поех по дългия път през двора.

Ако бях останала, щях да разбера. Щях да разбера за няколко кратки часа какво е да се почувстваш съпруга и майка.

Щях да разбера какво е да си първият човек, когото едно малко момченце вика, когато се събужда от дълъг сън.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Яйца, бекон, препечени филийки, пържени картофки и черен пудинг.

Лятото наближаваше, дните ставаха по-дълги, времето се затопляше и въздухът сякаш беше изпълнен с възможности. Моят живот с Гадсбъроу като че ли се превръщаше в нещо постоянно. Сякаш бях част от тях и им принадлежах.

Обичах това. Обичах да съм със Съмър и Джаксън и с техния баща. Вече бях започнала да нагласям своя живот така, че да пасне на техния. Те също ми освободиха място. Никога не се запитах дали не нахлувам в празнината, оставена от майката и съпругата, избягвах да мисля за това, че Съмър ме нарича „другата ми майка“, и просто се радвах на мястото си сред тях.

Вече редовно взимам децата от училище веднъж или два пъти седмично и ги водех у дома, при Кайл. В дните, когато той работеше на терен, аз ходех по-рано на работа и оставах до по-късно други дни, за да мога да си тръгна и да прекарам следобед с тях. Всички обаждания се пренасочваха към мобилния ми, а имейлите проверявах у дома. Габриел разбираше, че трябва да променя графика си, за да вземам децата, но аз не я оцетяхах. Всъщност работех повече от необходимите часове. Често ми казваше: „Ще се видим утре, супер-мамо“, когато си тръгвах.

В тези следобеди аз им помагах с домашните, ходехме в парка и се гонехме, гледахме телевизия, играехме компютърни игри, а понякога лежахме като морски звезди на пода в стаята за игри и си говорехме. Няколко пъти в моя апартамент местехме масата за хранене и си правехме лагер в дневната.

Отново започнах да мисля за Уил. Само в редките моменти, когато ми се приискваше да му споделя какво са направили или казали Съмър и Джаксън, но той беше в главата ми. В главата ми. Не се

сковавах от страх, щом се сетех за него. А копнежът вече не ме върхлиташе така стремглаво, щом погледнех писмото му.

Бавно го допуснах отново в живота си. Много бавно, на съвсем мънички дози, но вече не изключвах, щом помислех за него. Защото бях щастлива. Това щастие, това чувство за сила и надежда черпех от присъствието на Съмър и Джаксън и то означаваше, че се приближавам към онзи момент, когато вероятно ще обмисля възможността да отворя писмото му. Да разбере какво се е случило. Да разбере дали...

Присъствието на децата ми даваше сили. Превръщах се в друг човек. Превръщах се в човек, който беше намерил дом. Знаех, че никога няма да заменя Ашлин. Не се и опитвах. Просто се оставих на радостта да имам трима нови приятели. Да бъда с тях и да се наслаждавам на компанията им.

Но това не можеше да продължи вечно.

Един следобед през юни вратата на офиса се отвори и влезе Кайл. Беше пребледнял, ръцете му трепереха, а челюстта му беше така здраво стисната, че мускулите на врата му бяха изпъкнали. Джанин дори нямаше шанса да се хвърли на пътя му, защото той тръгна право към мен. Притеснена и малко изплашена, аз станах от бюрото си и без да кажа нищо, го поведох към стаята с компютрите. Той извади от задния джоб на джинсите си лист хартия и ми го подаде, без да продума.

Аз внимателно го разгърнах, като поглеждах притеснена лицето на Кайл. После сведох очи, видях имена на адвокати в горната част на листа и времето спря. „Не и отново — помислих си, усещах, че ми призлява. — Не може да те включат в документите по нечий развод два пъти за един живот, а ето че на мен ми се случва два пъти за една година.“

Гаденето отмина и започна да се превръща в чист, неподправен ужас от онова, което се казваше в писмото. Изплашените ми очи политнаха нагоре и срещнаха погледа на Кайл.

— Тя не може да направи това — каза той, най-сетне успя да проговори.

Адвокатът на Ашлин информираше Кайл, че тя ще подаде жалба за попечителство, ако не могат да стигнат до извънсъдебно споразумение. Инцидентът със сина ѝ по време на нейното отсъствие

потвърждавал мнението ѝ, че децата ще са в по-голяма безопасност при нея.

Между редовете се четеше следното: „По един или друг начин ще получа попечителство над децата.“

— Тя не може да направи това — повтори Кайл и ме погледна с надеждата, че ще потвърдя.

За нещастие можеше.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

„Тя е красива. Точно като на снимките. Красива е.“

Тя седеше в дъното на голямото, ярко осветено кафене в Бекънхам, на три квартала от апартамента. Кафенето беше стилно, със светло дърво, бели стени, хромирани акценти — Ашлин се вписваше добре.

Пред нея имаше четвъртита бяла чаша и пакет цигари, въпреки че тук не се пушеше. Стоях на прага и се преструвах, че търся някого, но добре знаех с кого ще се срещна. Просто отлагах възможно най-дълго момента на първия контакт. Мислех да се приближа, да я поздравя и да се представя; да ѝ кажа, че макар съпругът ѝ да е уредил тази среща, той няма да дойде. Много съжалява, но е потърсил моята помощ и е изразил съвсем ясно, че не може да се види днес с нея, за да обсъдят къде ще живеят децата им.

— Не мога да я видя — беше казал той, докато трескаво крачеше из кухнята. — Не мога да седна и да говоря с нея. — Припомних му, че трябва да го направи, защото децата са най-важни, а той обясни: — Не е защото не искам да говоря с нея, а защото ме е страх, че ще започна да я умолявам да се върне. През повечето време не искам да се връща, но ако я видя, вероятно ще кажа нещо, за да я накарам да се върне. Вече съм го правил. Използвах децата, за да я накарам да се прибере. Няма да постъпя отново така и не искам тя да се връща. И все пак, господи, ако седна срещу нея, ако я погледна, съм загубен. Ще забравя онзи ад, ще помня само другото. Както стана в Ню Йорк. — Скоро след това той излезе с „гениалната“ идея да ида вместо него. И започна да ме умолява. Аз се съгласих да ида и да я изслушам, защото той беше искрено ужасен от тази мисъл, а и защото, трябва да призная, бях любопитна, исках сама да разбера що за човек е Ашлин Гадсбъроу.

След инцидента с Джаксън тя се беше върнала за един дълъг уикенд. Тогава обаче не се видя с Кайл. Взе децата от училище в четвъртък вечерта и остана с тях целия уикенд в къщата на майка си,

като позволи на Кайл да ги вземе в неделя следобед и отлетя обратно в понеделник сутринта.

Докато вървах към масата ѝ, забелязах разликите между Ашлин на фотографиите и истинската Ашлин. Беше подстригала карамелената си на цвят коса с няколко сантиметра, на пластове, и тя танцуваше около раменете ѝ. Като всяка жена на нейната възраст имаше бръчици около очите, а кожата ѝ беше съвършена благодарение на грима.

Явно се беше постарала да изглежда добре на тази среща. Беше си сложила преливащи се зелено-сини сенки, за да подчертае зеленото на очите си; имаше и черен туш на миглите и бляскаво червено-розово червило. Беше с кафява копринена блузка с презрамки с малка пеперуда от пайети над сърцето и доста дълбоко деколте. Голите ѝ рамене бяха гладки и матови.

— Здравей — казах аз, когато стигнах до масата и се усмихнах.
— Аз съм Кендра, ти сигурно си Ашлин.

Объркана, предпазлива усмивка разцъфна на лицето ѝ, когато вдигна очи към мен. Бях се постарала в облеклото — бях с тъмносини джинси, бяла тениска и червено кадифено сако, но изборът ми бе отнел цяла вечност. Трудно е да решиш какво да облечеш за среща с отчуждената съпруга на хазяина си, за да обсъдите как ще уредите попечителството над децата.

— Кендра — повтори Ашлин. — Кендра... Кендра...? — мърмореше, без да спира, сякаш се опитваше да си спомни къде е чувала това име. — Кенди? — попита тя, най-сетне направи връзката. — Ти си Кенди?

Усмихнах се, трябваше да се сетя, че децата са ме наричали така.

— Да, аз съм.

— О — отвърна тя и ме прониза с разбиращ поглед. — Кайл няма да дойде, нали?

— Не, опасявам се, че не.

Разочарованието ѝ беше съкрушително: светлината в очите ѝ угасна, а лицето ѝ посърна. Беше положила толкова усилия, беше се погрижила да е красива за него, а той нямаше да дойде.

— Седни — покани ме тя. Тънките ѝ бели пръсти посегнаха към пакета и извадиха цигара. Забелязах, че ръцете ѝ леко треперят. Вероятно от нерви.

— Толкова много ме мрази — рече тя, като потупа нервно цигарата по масата.

— Не, нищо подобно. Нищо подобно. Беше много притеснен, поиска да дойда вместо него.

Не беше трудно да се разбере как са се допълвали, как неговата тиха, едва сдържана сила е подхранвала ярката ѝ жизненост. Как нейната ведрост го е вдъхновявала. Никой не знаеше кога се е променило всичко това.

— Предполагам, че ти е казал всичко за мен — рече тя, гласът ѝ издаваше, че се надява да не е така и нейният съпруг все пак да е запазил тайните ѝ от тяхната наемателка.

— Каза ми някои неща — отвърнах дипломатично.

Внимателно начервените устни на Ашлин се извиха в горчива усмивка.

— Имаш предвид, че ти е казал каква беснееща пияница съм била.

Ашлин пи алкохол за първи път, когато беше на четиринайсет.

Беше с приятелката си Теса Брандхоуп, чиито родители се развеждаха. Тя беше единственото дете в цялото училище с разделени родители. Родителите на Ашлин никога не биха помислили за развод. Въпреки че баща ѝ все се държеше лошо с майка ѝ, а тя подозираше, че той има връзка с друга жена, Ашлин знаеше, че хората като тях не се развеждат. Те не показват на външния свят, че нещо не е наред. Те крият проблемите си и живеят с тях. Ашлин живееше с тях. Ашлин и Теса откраднаха алкохола от барчето на родителите на Ашлин.

Напълниха висока чаша с уиски почти до ръба, а после доляха бутилката с вода. В стаята на Ашлин на горния етаж изливаха силната кехлибарена течност в полуизпитите кутийки от кока-кола, докато почти не изпразниха чашата.

Тя се закашля след първата глътка. Уискито изгори гърлото ѝ, спря дъха ѝ и тя започна да кашля и да пръска слюнка.

„Не ми харесва — помисли си. — Отвратително е.“

Пред Теса се престори, че това е най-вкусното нещо на света. Преструваше се, че е като всички онези хора по телевизията, които

се наливат с алкохол и обожават вкуса му. Целия следобед прекараха в стаята ѝ и се кикотеха. Теса се напи. Посмя се още минутка, после заспа на леглото. Ашлин се опита да я събуди, разтърсва я с всички сили, но тя беше отпусната като парцалена кукла с глуповата усмивка на лицето.

Когато майката на Ашлин ги извика на вечеря, Ашлин вече беше пияна. Паренето в гърлото се превърна в топло сияние в стомаха и в леко замайване в главата. Беше щастлива, спокойна, въодушевена. За първи път усещаше как кръвта ѝ се движи във вените. Усещаше се жива. Усмивна се на майка си през открехнатата врата и каза, че не са гладни.

Видя как лицето на майка ѝ се изкриви недоволно и знаеше, че ще има проблеми. Майка ѝ не каза нищо, не повиши глас, защото в къщата имаше гостенка, но Ашлин знаеше, че на следващия ден ще си има проблеми. Но не ѝ пукаше. Всичко беше така меко и трептящо, така плавно и лесно. Светът беше по-хубав, по-нежен. Теса още хъркаше на леглото ѝ, от устата ѝ се точеше слюнка, а лицето ѝ беше зачервено. Ашлин седна на ръба на леглото си и допи остатъка от своята кутийка от кока-кола, а след това мина към наполовина пълната кутийка на Теса. Вкусът все още не ѝ харесваше. Но ѝ харесаше замайването. Не ѝ прилоша, беше на себе си, не се отнесе като Теса. Ашлин се качи до нея на леглото с широка усмивка на лицето. Благодар. Това беше благодар. Прекрасното усещане да си някой друг, да не си Ашлин Кларк-Селарс.

Гледах как Ашлин стисна цигарата между палеца и средния си пръст. Ноктите ѝ бяха издължени бели овали, които бяха оформени преди време и сега бяха леко неравни, въпреки че всичко останало беше излъскано.

— Кайл преувеличава — рече тя. — Той преувеличава колко тежко беше състоянието ми.

Събуди се, лежеше напълно облечена в леглото. Очите ѝ бяха подутти и ги усещаше като две грапави тенис топки в главата си; устата ѝ беше така пресъхнала, че езикът я болеше. Главата ѝ

бумтеше така, сякаш в нея имаше цяла бригада миньори, които се опитваха да си изпълнят надницата. Обърна се и лявата ѝ страна се скова от болка. Вдигна ръка и видя, че дланта и китката ѝ са ожугули, а в раната има мръсотия и камъчета. Тогава се сепна. „Как се е случило?“, запита се, когато установи, че и коляното ѝ боли. Погледна надолу и видя, че черния ѝ чорапогащник е скъсан на коляното, а нагоре и надолу се точат бримки. Инстинктивно докосна лицето си. Беше ожугулено. По пръстите ѝ полепна съсирена кръв. Какво се е случило?

Въпреки болката Ашлин остана да лежи по гръб и да се взира в тавана. Беше прекарала вечерта с Теса, Одри Нартън и Лесли Триндейл. Бяха ходили на лютките в местния парк — там се събираха няколко момчета. Джъстин Шарп също се появяваше. Одри изглеждаше най-голяма от тях и беше успяла да открадне шофьорската книжка на сестра си, за да купи няколко бутилки вино „Дива котка“ и бутилка уиски. Дивата котка се стори много сладка на Ашлин — през последните две години беше свикнала с вкуса на уискито и го харесваше разрежено със сода, харесваха ѝ и бързите резултати от него. Бяха се издокарвали с къси поли. Ашлин мразеше луничавите си крака, затова си сложи чорапогащи. Спомни си как неприятностите от деня — провала ѝ на изпитите, оплакванията на майка ѝ от баща ѝ, който нито веднъж не ги погледна на вечеря, — всичко това беше изличено бързо от алкохола. По-бързо от обикновено. Напоследък не трябваше много, за да дойде замайването. За да стане светът по-хубаво, по-светло място; да стане тя по-хубава, да стане достатъчно хубава, за да говори с Джъстин. Или с някое друго момче. Вече не ѝ трябваше много, за да се превърне света в онова място, в което тя се вписваше, в което се чувстваше желана и важна.

Спомни си как излязоха, четирите с различни на цвят миниполички и широки блузи, които висяха от раменете им над цветни потници, с чорапогащи и гети, косите им бяха вдигнати нагоре и разрошени. Тръгнаха по улицата като царици. Ашлин беше с късото си черно яке и в джоба беше скрила три патрончета — едно с „Малибу“ и две „Бейлис“, — които беше намерила в дъното на барчето у дома.

От този момент спомените ѝ избледняваха, ставаха призрачни сенки, които не успяваше да задържи. Отидоха в парка. Джъстин беше там. Говореше с онзи идиот Ерик. А после... нищо. Губеше ѝ се. Не, чакай, беше говорила с Джъстин. Той ѝ каза някаква шега. Сигурно ѝ е казал, защото тя помнеше, че се смя. Кикоти се. Отметна глава назад и се смя. Дали беше твърде силно? Дали си въобразяваше, или Джъстин я погледна странно? Останалите взираха ли се в нея? Какво стана после? Умът ѝ усилено се опитваше да открие какво се беше случило след този смях. Как се беше наранила така? Как се е прибрала у дома? Нали уж щеше да остане у Теса? Как се беше озовала тук? Чернотата беше дълбока и широка, покриваше цялата изминала нощ.

Страхът от нея я накара да потрепери вътрешно. Какво се беше случило? Защо не можеше да си спомни? Дали беше от алкохола? Никога не беше ставало така. Никога. Страхът пак зашава в нея. Тя издърпа якето над гърдите си, обърна се надясно и се сви.

Всичко ще е наред, каза си. Нямаше да се случи пак. А и щеше да разбере от Теса какво е станало. Всичко щеше да е наред. Разбира се.

Поръчах си кафе и чаша вода и поседяхме в тишина, докато чакахме да ги донесат. Отново бях поразена от сюрреализма на ситуацията. В съзнанието ми се промъкваше съмнение. Наистина не биваше да идвам. Не биваше да се забърквам. Никога не съм се омъжвала, нищо не знаех за брака, по-скоро щях да навредя, отколкото да помогна.

Сервитюрката сложи кафето пред мен, сгъна касовата бележка и я постави в средата на масата. После ни остави сами.

Теса ѝ каза доста неща. Ашлин съвсем откачила. Смеела се, а Джъстин я гледал, все едно е смахната. Ашлин решила да им покаже колко високо може да се залюлее на люлките. И им показала. Издигала се все по-високо и по-високо и накрая се изпуснала и паднала. Всички започнали да се смеят, макар че тя си ожулила ръката и коляното и ѝ потекла кръв. Тя бързо се изправила и побягнала. Изтичала от парка на улицата. Теса викала след нея, опитала да я догони, но Ашлин

тичала много бързо, пришпорвана от унижението. Теса казала също и че се притеснила от количеството, което Ашлин изпила. Видяла, че Ашлин държи бутилка и в чина си в училище. Забелязала колко често е бледа, тиха и изморена сутрин. Притеснявала се, че Ашлин не можела да си спомни какво се е случило.

„Ако беше на мое място — помисли си Ашлин, — щеше да разбереш защо имам нужда от малко тонизиране от време на време.“ Лесно ѝ беше на Теса, тя можеше да говори с момчета; майка ѝ не се караше с нея за всяка дреболия; Теса беше красива. Теса имаше всичко, а Ашлин — не. Затова се нуждаеше от малко течна увереност от време на време, колкото да се справя. Теса не разбираше. Ашлин я мислеше за приятелка, но явно бъркаше. Ашлин и Теса спряха да движат заедно. Ашлин вече имаше нови приятели. Хора, които не я съдеха. Хора, които ѝ разказваха какво е правила, без да ѝ четат конско. Ако искаше конско, господи, ако искаше някой да ѝ припомня всяка малка грешка в живота ѝ, щеше да говори с майка си.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Трябваше да се досетя, че ще измисли нещо такова — каза Ашлин.

— Не беше с лошо намерение — отвърнах. — Малко се притесни от писмото от адвоката.

— По телефона не стигдохме доникъде и аз трябваше да му покажа, че наистина искам да взема децата. Съсипах се, когато Джаксън падна, а аз не бях до него. Той трябваше да е с мен.

— Той знае, че наистина ги искаш. Освен това иска да уредите нещата — мисля, че след Ню Йорк просто се притеснява, че може да започнете да се карате отново. А така, когато някой служи като буфер, може да постигнете напредък. Да направите най-доброто за децата.

Госпожа Гадсбъроу кимна. Беше дълбоко разочарована. И не го криеше. Взираше се унило в късчето бяла хартия между нас, после се обърна към мен. Присви очи, изви глава настрани и ме изгледа леко подозрително.

— Кайл е влюбен в теб — обяви тя.

Втренчих се в нея, чудех се какво очаква да отговоря на това.

— Така е, познавам го — настоя тя.

— Вие не сте общували нормално от месеци, госпожо Гадсбъроу — отвърнах, — така че, ще ме извините, ако не се съглася, че знаете какво чувства той в момента.

Устните ѝ се извиха в усмивка, но не приятна, по-скоро доволна, сякаш бях доказала твърдението ѝ.

— Ето, той точно такива жени харесва. *Обича*. Пряма. Силна. Невероятно секси. Нищо не може да те обърка.

Милата госпожа Гадсбъроу. Познаваше ме от десет минути и вече бе успяла да ме разконспирира напълно.

— Аз не съм такава, между другото — рече тя, като остави цигарата до чашата и прокара пръст по рошавия връх на пяната на капучиното. — Аз не си падам по тези неща. Кайл излизаше с такива жени, преди да бъде с мен.

Ашлин и Кайл бяха в една компания и тя лека-полека започна да се сближава с него. Влюби се още щом го видя. Той беше хубавец, тих и невероятно мил. Обичаше го от години, но той нямаше никаква представа; тя беше просто приятелка от голямата компания. Опитваше се да го накара да я забележи, като подражаваше на хората, с които той излизаше, на жените, с които спеше, с които ходеше на срещи, на жените, които ставаха негови гаджета. Все опитваше да прилича на тях — промени прическата си, промени начина си на обличане, дори се опита да промени личността си, — за да я забележи. Когато това не свърши работа и той продължи да се държи с нея като с приятел, тя се реши да му каже истината. Покани го на вечеря, направи паста със спанак и сос от рикота, наля му чаша скъпо бяло вино и му каза, че е влюбена в него. Реши да не спестява нищо — ако той разбереше колко дълбоки са чувствата ѝ, може би щеше да ѝ даде шанс. Той беше смаян, взираше се в нея и мълчеше. Частица от Ашлин умря в този момент, защото тя знаеше, просто знаеше, че той не изпитва същото.

Но накрая Кайл каза: „Нека излезем на истинска среща и да видим какво ще стане.“ Очевидно това я накара да се влюби още по-силно в него. Не беше длъжен да го прави, но го направи. И така, те излязоха. А после излязоха на още една среща. И на още една. А тя през цялото време си мислеше, че той само иска да види какво ще стане, затова винаги се държеше перфектно. Не пиеше, защото не можеше да спре след първата чашка, и не пушеше. Освен това остави той да реши кога ще правят секс. Защото си мислеше, че иска да я изпробва. Но явно не беше така, защото той изчака осем седмици, преди да предприеме нещо подобно. Няколко месеца след тези „пробни срещи“ друг мъж я покани на среща. Тя реши, че и за двамата ще е по-добре да приеме. Така той можеше да се оттегли, тя вече нямаше да е негова грижа, а вероятно другият мъж щеше да я харесва повече. Когато му каза...

— Когато казах на Кайл, че друг ме е поканил на среща, той побесня. — Ашлин поклати глава, преди да се усмихне леко. — Имам

предвид, че наистина побесня. „Моето момиче“, каза той. „С какво право ще кани моето момиче? Ще го убия.“ Не го бях виждала такъв. Не съм го виждала такъв и след това. Бях толкова доволна, че явно най-после се е влюбил в мен, че не обърнах внимание на очевидното. Бях млада, наивна и отчаяно влюбена, и не исках да видя очевидното. Знаеш ли кое е очевидното, Кенди?

Поклатих глава. Подозирах, че знам, но не исках да я прекъсвам, да прекъсвам този поток, защото тогава трябваше аз да говоря. А какво да кажа? Нали исках да видя що за човек е Ашлин, е видях. Тя беше човек, който споделяше с непознат неща, които той не бива да узнава.

— Не, не че ме искаше само защото друг ме беше поискал. Очевидното беше, че той не е влюбен в мен. Кайл винаги иска да постъпи правилно. Винаги. А правилното беше да не ме зарязва, защото така ще нарани чувствата ми. Правилното беше да не ме остави да си тръгна, когато друг е проявил интерес към мен, правилното беше да ми даде шанс. Правилното нещо беше да изпита ревност, когато се появи друг мъж. Това мотивира Кайл — той иска да постъпи правилно. Затова излизаше с мен на срещи. Не любовта ни събра, поне не от негова страна, събра ни неговото благоприличие.

— Понякога ми харесва да си мисля, че наистина се е влюбил в мен. Но дори да е така, не го е направил от любов, а от благоприличие. И затова винаги аз съм го обичала повече, отколкото той мен. Ето защо пиех. След няколко питиета се чувствах достатъчно достойна да бъда негова жена. След няколко питиета ми се струваше, че притежавам всичко, че съм всичко онова, което Кайл бе искал.

— Разбирам — казах, без да вдигам очи от кафето.

Тези двамата — Кайл Гадсбъроу и Ашлин Гадсбъроу — бяха ли се срещнали изобщо? Дали пък не бяха женени за други хора, защото, ако питате мен, и двамата звучаха така, сякаш са женени за съвсем различни хора. И двамата не се чувстваха достатъчно добри за другия. И двамата така отчаяно се опитваха да станат достойни за другия, че никога не се бяха запитали дали всъщност не са такива. Или дори какво трябва да сторят, за да станат такива. „Това ли причинява бракът на хората?“, зачудих се аз. Спирате да разговаряте, не си казвате истината, не се опитвате да намерите заедно решение на проблема, а си тръгвате и започвате да се саморазрушавате: ти си влюбен в друга, ти си спала с друг, ти пиеш, ти играеш хазарт. Изобщо всичко, но не и да

сте честни — да разговаряте — с човека, с когото сте искали да прекарате живота си.

— Бракът е лесен, когато пийваш по малко, за да притъпиш нещата. Моят брак беше по-лесен, когато притъпявах мъничко нещата. А когато спрях да пия, защото Кайл искаше така, вече не беше лесно. Острите ръбове се завърнаха. Превърна се в кошмар.

Розовият връх на езика ѝ се плъзна между влажните ѝ устни и тя облиза малките мехурчета от пяна по пръста си. Този жест беше така стряскащо еротичен, че аз извърнах смутено поглед. Мъжът на съседната маса се взираше в нея с отворена уста, а сандвичът беше замръзнал по пътя си към устата му; мъжът до него почти не падна от стола. За мен беше загадка как е възможно тази жена да се смята недостойна за някого. Тя беше сексапилна и красива. Повечето жени биха убили, за да притежават поне едно от тези качества, какво остава и за двете.

— Баща ми беше алкохолик — каза Ашлин делово. — Това беше голямата семейна тайна. Дори аз не знаех с години. Докато не напуснах дома и татко умря. Ето затова мама беше толкова контролираща — не можеше да контролира неговото пиене и се опитваше да контролира мен. Поне понякога беше забавен. Може и да е припадал от пиене, но аз си спомням само забавленията. Подаръците, които ми купуваше, смешните истории, които ми разказваше. Мама се опита да ме убеди, че е ставал лош, но аз не помня такова нещо. Винаги тя беше лошата. Искаше всичко да стане перфектно. Нали разбираш, дъщеря ѝ обаче не беше перфектна и си плащаше за това... — Гласът ѝ секна и очите ѝ се отклониха за миг. — Може би фактът, че татко е бил алкохолик, не означава, че и аз съм такава. Кайл знаеше за него, ето защо ме обвини така грозно.

След като разбрах за проблема на Ашлин, бях проучила въпроса и навсякъде се казваше, че алкохолизмът се предава от поколение на поколение. Сега тя потвърждаваше, че не е първата. Обзе ме страх кой ли ще е следващият — Съмър или Джаксън? На кого щеше да се предаде това? Кой щеше да се окаже безпомощен пред алкохола? Все търсех повече информация, но така и не разбрах дали наистина е предопределение. Дали наистина единият, или и двамата ще свършат по този път, ще станат като Ашлин, без значение как са отгледани?

— Искам си децата — каза Ашлин, сякаш усети, че мисля за тях. Тя беше майка и бе така силно свързана с тях, че усещаше дори когато непознат мисли за децата ѝ. — Това исках да кажа на Кайл, но той изпрати теб. Исках да му кажа и че не съм била чак толкова лоша. Той постоянно натякваше колко много пия, но не бях чак толкова лоша. Сигурна съм, че говори за мен като за някакво чудовище. Но ако идеш на срещите, ще чуеш много по-страшни неща. Ще се увериш, че не съм чак толкова лоша. Съпругът ми си мисли, че аз съм най-лошият човек на света, защото обичам да пия, но не наранявам никого — продължи тя. — Мисля, че затова не дойде на срещите с мен, не искаше да разбере, че не съм чак толкова лоша, колкото ме изкарва. Общо взето, не приличам на другите хора там. Исках да го видя най-вече за да му кажа, че си искам децата. Писмото беше просто жест; предупреждение за намеренията ми. Надявах се, че ще можем да поговорим за това. Не си представям, че той се справя особено добре, и от разговорите с децата по телефона знам, че много им липсвам. Така че би ли му казала, че си искам децата. Вече съм добре и си искам децата.

Струваше ми се, че говори за Кайл, за техния баща, сякаш беше просто детегледач. Тя беше заминала за кратко, а сега се връщаше и искаше той да изчезне.

Очите ѝ срещнаха моите, после се опитаха да проникнат в главата ми, да разчетат неизказаните мисли и неизразените чувства.

— Не ме харесваш много, нали? — рече тя.

— Не ви познавам, госпожо Гадсбъроу, затова не мога да правя преценки. Опитвам се да не ги правя.

— Аз също нямаше да се харесам на твое място. Как иначе — майка, която е изоставила децата си. Има ли по-голямо престъпление?

— Да — отвърнах, — много.

Онази усмивка, бавната, небрежна усмивка, която беше уловена на снимките в къщата ѝ, се появи на лицето ѝ. Бях изумена как по нищо не личеше, че е била алкохоличка. Не и по външния ѝ вид. Кожата ѝ беше перфектна, очите — ясни.

— Кайл сигурно ти изглежда съвършен. Умен, дързък, делови... Вие двамата...? Вече правихте ли...

— Не — отвърнах. Нямаше да играя тази игра, нямаше да ѝ позволя да си измисля истории, да прави предположения, да ме

спомене в документите за развода. — Не.

— Това се казва прям отговор. Мислех си, че ще се наложи да го измъкна с ченгел от теб или сама да се досетя.

— Нямам нищо за криене, не се интересувам от съпруга ви, освен като от приятел. Така че — не.

— Не исках да ги напускам — каза тя внезапно. В гласа ѝ се усещаха сълзи, тялото ѝ леко се сви. За първи път, откакто бях седнала на тази маса, видях истинската Ашлин.

— Наистина не исках. — Тя поклати бавно глава, очите ѝ се затвориха. — Не можех да ги взема с мен. Не знаех къде отивам... Мислех си да ги взема, но нямаше къде да ида. Не можех да ида при майка си. Не можех да прекарам повече от три часа с нея, без да ме подлуди. А точно тогава не бях способна на това.

Тя стоеше в коридора на горния етаж, куфарите ѝ бяха до входната врата. Беше с палтото, а шалът, който децата ѝ бяха подарили за Коледа, бе увит на врата ѝ, за да ѝ напомня как са го обгръщали с ръце. Трепереше, беше плакала, докато си събираше багажа.

Трябваше да си тръгне. Трябваше. Не можеше да остане нито секунда повече. Всичко тук се беше объркало и тя не можеше да остане. Току-що се беше сбогувала с Джаксън. Прииска ѝ се да го вземе със себе си. Да го облече и да го вземе със себе си. Но не знаеше къде ще иде. Имаше пари за такси до другия край на Брокингам. Имаше нова, неизползвана кредитна карта в портмонето. Но нямаше представа къде ще иде. А и не можеше да вземе Джаксън, а да остави Съмър, раздялата щеше да ги съсипе.

— Ще се върна за теб — прошепна на прага на стаята му. — Обещавам, ще се върна за теб. — Тя се обърна към вратата на спалнята, където Съмър спеше в голямото легло. — Ще се върна и за теб — каза ѝ през вратата. — Обещавам ти. — Тогава едва не се отказа. Едва не реши да отиде пак в апартамента и да разопакова багажа си. Но вече беше минала през това. И преди беше събирала багаж, но решаваше да остане. А ако останеше, щеше да се задуши. Щеше да умре. Тук не можеше да диша. Не можеше да мисли, не можеше да чувства, не можеше да живее. Още един ден тук щеше да

я убие. Или тя сама щеше да се убие. Жива или мъртва, трябваше да се махне.

Чу, че таксито спира пред къщата, и взе решение. И преди беше събирала багажа си, но никога не беше викала такси. Сега трябваше да тръгне. Бягството ѝ беше планирано, план, който беше вече в пуснат в ход, трябваше да тръгне.

Избърса решително очите си и сълзите намокриха вълнените ѝ ръкавици. Обърна се и тръгна по стълбите. Не можеше да погледне към къщата, когато таксито потегли. Не можеше, защото, ако го направеше, сигурно щеше да размисли.

— Не се справях. Ето, казах го, не се справях. — Тя притисна очите си с длани и размаза внимателно положения грим. — Когато станеш майка, си много изолирана. Беше ми трудно да призная пред Кайл, че не мога да се справям с всичко сама. И определено не можех да го кажа на майка си. Не исках да си мислят, че не съм достатъчно добра за това. Всичките ми приятели като че ли се справяха добре.приятели. Всъщност вече нямам приятели. Срецаш много жени в групите за майки, в клиниката, в парка. Но какво става, когато вече нямаш нищо общо с тях? Когато седиш в стая с тях и нямаш какво да кажеш. Те като че ли се справят идеално, децата им са толкова сладки и щастливи и леко изкарват всяка болест. А ти дори не можеш да си срещеш косата като хората, защото едното ти дете има колики и не спира да плаче, а другото пада от дивана и си удря главата.

— Кайл вечно го нямаше — продължи тя. — Когато беше у дома, мислеше пак за работа. И аз го разбирах, наистина, той правеше всичко по силите си, за да осигури покрива над главите ни и храната на масата. И така, ден след ден, ставах все по-самотна и по-самотна, бях в истински Параграф двайсет и две. Страхувах се, че ако кажа на някого, че не се справям, ще ми вземат децата; а имах нужда да говоря с някого, защото не се справях. Все си мислех, че ще се почувствам по-добре, когато тръгнат на училище. Там щеше да има и други майки, нали така? Щях да намеря сред тях хора, които мислят като мен.

— Да бе, в комитета на гадните кучки? — изсумтях аз.

Ашлин вдигна лице от ръцете си.

— Ти ги познаваш?

— О, да. Не разговарят с мен, защото си мислят, че съм бавачката и затова не си струва да си хабят думите, но винаги молят Джаксън и Съмър да ми дадат брошурите, за да ги предам на „мама или татко“, за да кандидатстват за един или друг комитет. Въпреки че аз стоя точно до децата.

Ашлин пак се усмихна. аз бях аутсайдер, тя също... видях, че в очите ѝ за миг проблесна ревност, когато разбра, че ги взимам от училище, но само за миг. Говорех на нейния език. Тя посегна към цигарите, плъзна една между устните си и взе запалката. После започна да я върти между дългите си пръсти.

— Дори майките, които не се бяха присъединили към тази клика, бяха с промити мозъци. Те искаха да влязат в кликата, затова ако общувах с тях, нямаше да говорим за друго, освен за извънучилищни занимания. Те са цели шест.

— Зная.

— И за какво са ни извънучилищните занимания? За да създадем следващото поколение гении? Не мисля. Просто стресираме още повече децата и родителите. Нещата не ми изглеждаха толкова зле, когато можех да ударя по някое питие... но щом спрях... — Тя поклати глава пораженчески, с безсилие и започна да върти още по-усилено запалката. — Случвало ли ти се е да погледнеш в очите на дете и да осъзнаеш, че то разчита на теб... за всичко? Каквото и да им се случва, те вярват, че ще си до тях. Ти можеш да го оправиш, ти можеш да ги прегръщаш, докато болката отmine, можеш да накараш слънцето да изгрее. — Тя стовари длан върху запалката на масата. — Децата мислят, че ти си цялата вселена. Вярват ти за всичко, мислят, че знаеш всичко. За тях ти си целият свят. Е, какво правиш, когато знаеш, че не ставаш, че това тяхно доверие е незаслужено? От време на време пийваш по малко, за да притъпиш нещата.

— Когато спрях, ми дойде твърде много. Самотата, усилието да съм перфектна. Нямах изход, терапията като че ли не действаше достатъчно бързо, с Кайл почти не разговаряхме. Трябваше да се махна. За да запазя разсъдъка си. Не можех да направя нещо глупаво, затова си тръгнах. Съмър и Джаксън ми липсваха ужасно много. Ужасно много. През цялото време бях обвинявала тях за нещастията си, а когато си тръгнах, не можех да понеса липсата им. Не можех да живея с тях, но животът без тях беше невъзможен. Мислех си...

мислех си, че досега Кайл вече ще е полудял, че ще ме моли да взема децата. Но се оказа по-упорит, отколкото предполагах.

— Не е упорит, просто се грижи за тях. Всъщност се справя много добре — казах.

— Аз съм им майка.

— Кайл им е баща.

— Само защото така трябва.

Свих рамене.

— Може би. Но това не променя факта, че се справя добре. — В общи линии.

Ашлин прибра цигарата в пакета, плъзна запалката по масата и я пусна в чантата си заедно с цигарите. Тя се беше върнала. Ашлин, при която бях седнала, се върна. Маската се спусна на лицето ѝ, а тухлената стена се издигна отново.

— Беше ми приятно да се видим, Кенди — каза тя, но всяка дума излъчваше хлад. — Съмър и Джаксън само за теб говорят. — Усмихна се леко. — Искях да видя жената, която прекарва толкова много време с тях — не си каквато очаквах. — Усмивката повехна. — Моля те, кажи на Кайл, че възнамерявам да взема децата при себе си. И все някога ще му се наложи да се изправи пред мен. Ако не очи в очи, тогава в съда.

Тя закопча чантата. Стана и излезе, като остави след себе си аромат на орхидеи и лилии.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Ще ни заведеш ли на училище? — попита Съмър.

Преди три минути се наслаждавах на шанса да се излеждам в делничен ден. Делничен ден, в който не трябваше да ставам и да бързам за някъде, защото щях да ходя на конференция в Йоркшир и щях да тръгна едва следобед. Пред две минути чух подрънкването на ключове, когато някой отключи вратата на апартамента, и успях да стигна едва до вратата на спалнята, преди близнаците да се появят на върха на стълбището.

Те бяха вече облечени с униформите си — Джаксън със сиви къси панталонки, синя риза и тъмносив пуловер, а Съмър с тъмносива плисирана пола, карирана синя риза и тъмносин пуловер. Чорапите и на двамата бяха изпънати до коленете, а обувките им светеха. Гипсът на Джаксън все още белееше и дори беше украсен със стикери.

Всяка сутрин те изглеждаха така смайващо сладки и чисти, че винаги се изкушавах да ги снимам, да запазя този им образ на лента, защото щеше да е мимолетен. Не се знаеше точно кога през деня копчетата на дрехите им се разкопчаваха, кога пуловерът се обличаше на обратно, кога ризите се разпасваха от коланите и кога единият чорап някак се свличаше на глезена.

— Отивам на конференция, нали ви казах — отвърнах.

— Но няма да ходиш на работа — рече Джаксън. — Затова можеш да ни заведеш на училище.

Това беше първият делничен ден от месеци, в който можех да се излеждам. Със сигурност първият, откакто се бях върнала у дома. Това беше рядка скъпоценност в живота ми, нещо, за което се бях потрудила и исках да му се насладя. Мечтаех си как ще се изключи будилника, ще стоя дълго във ваната, да видя какво дават по телевизията след закуска. Обичах тези деца, да, но в този момент обичах леглото си малко повече.

— Заминаваш за четири дни — напомни ми Съмър, като вдигна четири пръстчета и сви кутрето. Усмихнах се, запитах се на каква

възраст децата осъзнават, че е по-лесно да свиеш палеца вместо кутрето. — И може да не се върнеш.

— Ще се върна — уверих ги, облечена с халат и с още вързана с шал коса за през нощта. — Винаги се връщам, нали, все пак няма къде другаде да ида?

— Няма ли да ти липсваме? — попита Съмър.

О, извади тежката артилерия. Хубава, ефективна тактика.

— Ти ще ни липсваш — добави Джаксън. Замълча и погледна към някакво място на пода до десния си крак, после кимна и пак вдигна глава към мен. — Гарво казва, че и на него ще му липсваш. — Стерео манипулация, страхотно. Огледах искрените им физиономии. Сега тихата им атака беше подкрепена от невинна тишина.

— Отивам да се облека — отвърнах. Нямах защити срещу тези двама мошеници.

Щом влязохме в двора на училището, аз ги прегърнах и им обещах, че наистина ще се върна, а когато се прибрах в апартамента, вече се бях разсънила прекалено и не си легнах пак. Изкъпах се, облякох се и се качих в колата.

Колата вече беше моя. Бях я купила от Кайл на цена, на която можех да я взема по принцип втора ръка. Той имаше голяма нужда от пари, а на мен тя помагаше да се чувствам у дома. Мястото ми беше тук и щях да остана. Всеки път щом се качвах в нея, я усещах различно. Вече я усещах своя. Бях сложила нови постелки на пода, на таблото бях закачила снимки на племенниците си, а на задното стъкло висеше кристал. Бях я направила своя. Уил имаше сребриста кола. Глупаво е, но всеки път, щом се качвах в моята, си спомнях как ме откара до центъра на Сидни след нощта, която прекарахме заедно. Спомнях си как посяга да ми помогне да закопчая колана и палецът му докосва ръката ми. Напоследък само в тези мигове мислех за него. Някак бях стигнала дотам. Вероятно причината беше в писмото от адвоката на Ашлин, но вече се страхувах дори да мисля за писмото от Уил. Не можех да го извадя и да го погледна; получавах сърцебиене даже ако го докоснех по случайност, докато ровех в чекмеджето. А ако започнех да мисля твърде дълго за него, всичко друго избледняваше и съзнанието ми се изпълваше с вика му, когато му съобщиха какво е направила тя. Не, можех да мисля безопасно за Уил единствено когато се качвах в колата.

Когато поех по М1, отново се замислих за срещата си с Ашлин миналия уикенд. Не се беше стигнало до решение. Тя звънна на децата и каза, че се е върнала в Англия „завинаги, за вечни времена амин“, както каза Съмър, затова щяла да ги види този уикенд. Каза на Кайл, че иска да види децата и нищо друго. Не повдигна въпроса, че е пратил мен на срещата. Не спомена за адвокати. Предполагам, това означаваше, че беше решила да стигне до съд. А това щеше да излее нов порой от неприятности над семейството.

„Неприятности. Ха!“, помислих си, докато минавах в скоростното платно. Делото щеше да отприщи нов и досега непознат ад за всички замесени. Всичките им дълбоко скрити малки мръсни тайни щяха да бъдат разровени. За да се превърнат в оръжия.

Тази мисъл ме притесняваше през голяма част от пътуването. Всъщност трябваше да се притеснявам как ще лъжа децата. Въпреки най-добрите ми намерения, Кендра, която познавах, нямаше да се върне.

Конференцията се проведе в огромно провинциално имение сред тучната зеленина на Йоркшир. През следващите два дни прииждаха участници от цялата страна, които щяха да чуят за последните новости в нашия бранш, за промените в кодекса на труда и за начините да се увеличат печалбите.

Пристигнах рано. Чакълът хрущеше под гумите на колата, когато стигнах до входа на хотела. Имението беше красиво и старателно реставрирано. Когато показах на Кайл уебсайта му, той изтъкна, че където е било възможно, са използвали оригиналните, грубо издялани тухли от пясъчник, като тъмните плочи на покрива и повечето греди и дървесина са от същия период. Каза ми да се оглеждам за ниши, някои щели да са кухи, защото навремето са били входове към тайни проходи. Препоръча ми и да разгледам подземието, ако ми се отвори случай.

— Не мисля — отвърнах. Влага, плесен, затворени пространства — някои може да ги харесват, но не и аз.

Не можех да се регистрирам в хотела преди два, затова дадох ключовете си на пиколото на паркинга, оставих багажа си на рецепцията и реших да пообиколя. Искях да разгледам хотела, преди

да се изпълни с шумни, модерни делегати с шикозни костюми, които не спират да крйкат, за да убедят всичко живо, че са уверени и успешни.

Широкото фоайе кърнтеше от стъпките ми, докато вървах с равните си обувки за шофиране по излъсканите каменни плочи. Вдясно и срещу рецепцията от тъмно дърво имаше дървено стълбище с изящни перила, което водеше до първия етаж. По стълбите слизаха двама души. Двойка.

Не се държаха за ръце, но личеше, че са „заедно“. Вероятно това беше първата им почивка, сигурно бяха закусили в леглото и сега отиваха на разходка, за да огладнеят отново. Усмивнах им се. Той й разказваше нещо и жестикулираше усилено, а тя се смееше на всяка втора дума. Усмивката ми стана още по-широка. След като си живял наред развод, беше хубаво да видиш двама души от другия край на спектъра, които се справят много добре. Срещи, почивки, любене. Струваше си.

Докато се вирах открито в щастливата двойка, на върха на стълбището се появи друг човек.

Той като че ли зае цялото пространство зад двамата влюбени. Като че ли изпълни целия първи етаж. Като че ли беше способен да изпълни и целия хотел с присъствието си.

Той. Мъжът от всичките ми кошмари.

— Харесвам те, Кендра. Много те харесвам, но между нас няма да се получи.

Тоби, първото ми гадже, първият мъж, когото съм целувала, късаше с мен и аз не можех да повярвам. Имахме връзка от шест месеца, а сега той ми казваше това.

— Но ти каза, че ме обичаш — прошепнах, засрамена, че изричам тези думи. Тъкмо бях навършила дваисет, още бях в колежа и той ми беше първият, но все пак забелязах как потрепна.

— Да, но вече не те обичам.

Исках да го попитам какво се е променило, къде съм сбъркала, дали защото съм неопитна или не съм била достатъчно добра за него. Исках да кажа и че мога да се променя. Да го помоля да ми даде още един шанс. Но замълчах, защото думите заседнаха в гърлото ми.

Имах някаква гордост. Макар че сърцето ми се късаше, може би именно защото сърцето ми се късаше, не можех да го направя. Не можех да се моля.

— Кени — каза той тихо, — не си виновна ти. Не е заради теб, а заради Пени. Ние се събрахме отново. Харесвам те, но обичам нея. — Не бях очаквала такова нещо, не знаех, че още е влюбен в бившата си, не знаех дори, че поддържа връзка с нея. — Наистина съжалявам — каза той, когато видя шока ми. — Трябва да вървя. — И си тръгна, без повече да отговори на обажданията ми.

Плаках. Въргалях се от мъка. Бях емоционално съсипана, наранена, бях обсебена от Тоби. Бях убедена, че ще осъзнае грешката си, ще си спомни защо изобщо е скъсал с Пени. Беше ми трудно да разбера как някой може един ден да те обича, а на следващия — не. И ако постепенно те е разлюбвал, как така не си разбрал, как не си доловил, че се отдалечава от теб и се устремява към някой друг? Не би ли трябвало да усетиш?

Месец след като скъсахме, аз срещнах Ланс, най-добрия приятел на Тоби още от детството, в една книжарница в центъра на Лийдс. Реших, че ми е изпратен от самата Съдба. „Той си тръгна, но ето го неговия приятел, поговори любезно с него като добро момиче“, казваше Съдбата. Аз се обърнах и избягах от книжарницата, не исках да разбира колко много искам да се събера пак с Тоби. Ланс хукна след мен, настигна ме отвън и ме докосна леко по ръката. Те бяха много различни и много еднакви, Тоби и Ланс. Тоби беше тих и затворен, докато не го опознаеш, имаше същото странно чувство за хумор като мен и беше красив. Имаше невероятна, какаовокафява кожа и големи махагонови очи, а устните му знаеха как да ти подкосят краката с целувка — не можех да повярвам, когато ме покани на танц в клуба, в който се срещнахме. Ланс беше бял, по-прям и общителен, дори с непознати. Много жени го смятаха за хубавец и докато бях с Тоби, се разбирахме добре, защото той все полагаше усилия да ме включи в техните занимания. Беше роден организатор.

— Наистина съжалявам за теб и Тоби — каза той, изглеждаше смутен. — Ако има някакво значение, аз му казах, че е луд да направи такова нещо.

— Наистина ли? — попитах. Не вярвах, че мъжете си говорят такива неща.

— Наистина. Вие двамата си подходяхте. Той е луд да те изпусне. А ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че вече не се виждам често с Тоби и Пени. И преди не я харесвах, а сега не се е променила. — Точно това исках да чуя. Съквартирантките ми го говореха, но за мен беше истинска реабилитация да чуя, че и други хора не харесват старата нова жена на Тоби и смятат, че е направил грешка. Аз не бях лошото гадже, той просто минаваше през период на временна невменяемост и скоро ще дойде на себе си. Ланс поиска номера ми, щял да ми уреди някакъв стаж във вестника, в който работеше, ако все още се интересувам от журналистика. А преди да си тръгне, отново каза, че съжалява, но трябвало да бърза за среща с приятелката си.

Когато ми се обади след няколко дни, за да ме чуе как съм, аз не си помислих нищо. Бяхме се срещали много пъти, докато бях с Тоби, бяхме разговаряли, бяхме станали приятели, така че беше мило от негова страна да се интересува от мен. Дори се срещнахме за питие след няколко седмици, защото беше дошъл в Лийдс от Хароугейт, където живееше.

Всяка сутрин се събуждах с желанието да видя Тоби, да говоря с него, да го прегърна, да чуя как прошепва, че ме обича. Ако не можех да имам това, поне можех да имам приятелството на Ланс.

Разговаряхме, отидохме на вечеря, понякога ходехме на клуб с него и съквартирантките ми. Забавлявахме се заедно. Около три месеца след като скъсах с Тоби, с Ланс отидохме на пица и той ме изпрати до апартамента ми в Бърли Парк. Застанахме на стълбите, за да довършим разговора си. Когато стана ясно, че той няма да свърши скоро, аз извадих ключовете от джоба си и внезапно устните на Ланс се озоваха върху моите и той ме придърпа към себе си. Стреснах се. Бях се целувала само с Тоби, а и това сега беше различно. Устните ни не си пасваха така, както когато бях с Тоби, той хвана лицето ми, а не ме прегърна, миришеше на афтършейв, а русата му коса жулеше бузата ми. Усетих в устата си вкуса на кафето, което беше изпил. Първо се колебах, но после се отпуснах. Отвърнах вяло на целувката, просто не се противих. Накрая Ланс отстъпи и каза:

— От цяла вечност искам да го направя.

Усмяхнах се със затворена уста, не знаех какво да кажа. Не бях искала това от цяла вечност. Дори не мислех за него по този начин и

за да спестя и на двама ни подобно неловко признание, му пожелах лека нощ и се прибрах.

Следващия път го видях, когато отидох в Хароугейт на интервю за работа във вестника, където той беше редактор. Излязохме на питие и той ме изпрати до гарата. Докато стояхме на перона, аз си взех довиждане, като държах главата си сведена и бързо се отдалечих. Той ме настигна и ме целуна отново. Този път не можах да го понеса. Харесвах Ланс, той ми беше приятел и не исках да го изгубя, особено ако щях да го срещам всеки ден в редакцията, но не можех да позволя това да продължава. Притиснах длан към гърдите му и внимателно, но твърдо го избутах назад. Жест, който говореше повече от всякакви думи. Той веднага отстъпи, разбра какво имам предвид. Усмихна ми се малко смутено. Естествено, че беше разбрал.

Той не ме видя. Сигурна съм, че не ме видя, казах си, обърнах се и тръгнах към вътрешността на хотела, където бяха ресторантът и барът. По пътя видях малък дискретен знак, който насочваше към дамската тоалетна. Свих нататък, отворих вратата и влязох.

Голяма, чиста, в мрамор и месинг, с чисти бели кърпи и най-вече празна — всичките осем вратички бяха отворени.

Мислех, че това искаш, виждал съм те. Знам какво харесваш. Мислех си, че това искаш.

Наведох се над една от мивките от гладък камък и се вгледах в бялата запушалка.

Първо дойде горещината. Приливът ѝ запали всички клетки на тялото ми и започна да ме изгаря отвътре.

Притиснах длани към камъка, за да се успокоя и да усетя хлада му.

Ти си специална. Спри да се бориш, ти си специална.

Въздух. Не можех да си поема въздух. Притиснах дясната си длан към гърдите, за да успокоя препускащото си сърце, за да се отпуснат дробовете ми.

Спри да се бориш и няма да те убия.

Щях да припадна. Ако не поемех въздух, щяха да припадна. Вече се беше случвало. Вече бях изпадала в такова състояние и ми беше

причерняло. Но преди години. Не ми се беше случвало оттогава.

Менгемето в гърдите ми се затягаше и сърцето ми ускоряваше ритъма си, бягаше от страха, събуден от спомена. Не можех да го спра. Бях в капан. Споменът надделяваше, думите зазвучаваха по-силно.

Мислех, че това искаш...

Вратата на тоалетната се отвори рязко и се удари в стената. Подскочих. Прескочих от миналото в настоящето. Внезапно отново се озовах тук. В хотелската тоалетна. Не там. Не в миналото.

— О, извинете — каза една жена, когато видя как се стреснах, преди да влезе в една от кабинките и да заключи вратата.

„Не се извинявайте — исках да ѝ кажа. — Току-що ме спасихте. Току-що ме спасихте от онова място.“

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Залата беше за триста души. Една пристройка на имението беше превърната в конферентен център със зали за срещи, комуникационен център и аудитория.

Светлините бяха приглушени и отпред прожектор осветяваше мястото на гостуващия лектор; на екрана зад нея имаше графики и цифри. Тя говореше за промените в практиката на наемане на персонал. Знаех го, защото така пишеше на листа пред мен. Листът, който беше част от комплекта на всеки участник. Знаех го, защото очите ми бяха пробягали по комплекта и бяха прочели тези думи. Не ги бях разбрала, не ги бях осмислила, но нали съм добро момиче, бях ги прочела. След онзи миг до стълбите в съзнанието ми не проникваше нищо. От мига, в който вдигнах поглед и го видях.

Той не ме видя, бях сигурна в това. Абсолютно сигурна. Останах в една кабинка в тоалетните цял час, преди да изляза. Регистрирах се и се качих в стаята си на четвъртия етаж. През цялото време бях нащрек, в случай че пак налетя на него. В случай че го срещна и трябва да се държа нормално, да поздравя.

Седях в залата и знаех, че не съм напълно в безопасност. Сега навсякъде бях близо до него, освен в онова местенце в главата ми. Той беше наоколо, промъкваше се, оголил зъби и ръмжащ като жадно за кръв животно.

Седмици след като приключих практиката си в „Хароугейт Локал & Интернешънъл Кроникъл“, двете седмици, в които правих чай, копирах документи, свалях текста на интервюта и бях така погълната от работата, че вече бях решила, че това е моето призвание, Ланс ме покани да идем заедно на парти на редакцията.

— Нищо особено — каза той. — Но е добър начин да те опознаят. Ако те видят отново, ще си спомнят колко си добра. Може дори да се намери работа за теб, след като завършиш колежа.

Още от дете пишех истории и това беше моята голяма страст. Той говореше за сбъдването на голямата ми мечта, щях да стана журналист.

Партито беше спокойно, проведе се на горния етаж на една кръчма в Хароугейт. Въздухът беше натезсал от цигарен дим, миризма на бира и евтино вино. Седях в ъгъла и не бях особено общителна, не можех просто да ида и да заговоря някой редактор или заместник-редактор. Всъщност всеки с думата „редактор“ в длъжностната характеристика, освен разбира се, Ланс.

Достатъчно беше, че съм там. Ланс остана много време с мен, носеше ми напитки, представяше ме на хората и в резултат някои от тях казаха да им се обадя, ако искам отново да стажувам във вестника.

Не пих много. Едва бях преполовила халбата си с бира. След раздялата с Тоби, изпиех ли повече от три питиета, започвах да се самосъжбявам и бях готова да се превърна в Пени или в когото и да било, само и само да си върна прекрасното гадже. Мразех да се чувствам по този начин. Не разбирах как бях позволила на мъж да постъпи така с мен. Да ме накара да се чувствам така.

Ставаше късно и аз трябваше да хвана влака за Лийдс. Имах още бира в чашата си, затова реших да я допия, преди да си тръгна. Отидох до тоалетната и се застоях там, гледах се в огледалото. Не се любувах на образа си във всяка лъскава повърхност, но тогава бях развълнувана. Какво не ми беше наред, че Тоби се върна при бившата си? Дали тя има по-дълга, по-женствена коса от мен? Моята стигаше до средата на шията ми. Или пък имаше по-красиви очи? Моите бяха толкова тъмнокафяви, че изглеждаха черни, сякаш имах твърде големи зеници. Или пък тя имаше по-малка уста? Защото моите устни бяха красиво пълни. Може би имаше по-хубав нос? Това ли беше? О, стига, казах си. Трябваше вече да си приключила с това, минаха пет месеца. Той няма да се върне при теб.

Измих си ръцете в малката мивка и излязох от тоалетната. Когато стигнах до бара, видях Ланс и трима мъже от спортната редакция на масата ни. Кикотеха се, единият опитваше да закрие с тялото си чашите на масата, а другите двама, които не познавах, го окуражаваха шепнешком. През процеп между тях видях как изливат

чаша водка в питието ми. „О, така се забавлявате, значи“, помислих си.

Отидох при тях и когато ме видяха, те веднага се изправиха. Ланс изглеждаше малко виновен, а станалите едва скриваха веселието си. Явно искаха да ме видят залитаща и пияна до козирката. „Ако не бях ви видяла, ви чакаше неприятна изненада — помислих си. — Щяхте да седите тук и да слушате какво страхотно гадже съм имала.“

— Всичко наред ли е, момчета? — попитах ги и седнах на мястото си.

— Да, да — отвърнаха в унисон, а двама от тях се изхилиха тихичко.

— Супер — отвърнах и посегнах към чашата си. Пръстите ми обгърнаха дебелата стъклена халба, но непохватно я изпуснах и бирата се разля върху по-тъмното дърво на масата и покапа по пода.

— О, по дяволите! — казах със съжаление, като се взирах в лицата им. — Беше почти пълна.

Ланс се досети, че съм ги видяла. Знаеше, че няма да направя скандал, но и няма да изпия гадната смес. Искане ми се да бях от жените, които щяха да вдигнат скандал и да привлекат вниманието, когато се отнасят зле с тях. Не бях от тях. И Ланс го знаеше. По-късно осъзнах, че е разчитал на това.

За да избегна още глупости, реших да си тръгна, да хвана влака за дома и да запомня, че не бива повече да пия с тях. Ланс предложи да ме изпрати до гарата.

Докато вървахме по тъмните улици на Хароугейт към гарата, аз вдишвах дълбоко свежия въздух. Струваше ми се прекрасен след задимената кръчма. На половината път до гарата Ланс спря на тротоара.

— Притеснявам се да те пусна сама с влака толкова късно — каза той.

— Ще се оправя.

— Не, наистина, не бих си простил, ако ти се случи нещо.

— Наистина, ще се оправя.

— Виж, моята съквартирантка замина, не би имала нищо против да спиш в стаята ѝ.

Усещах, че наистина е загрижен за мен, но исках да се прибера. Да си легна в моето легло. А и още се чувствах неудобно заради случилото се в кръчмата. Не беше го направил той, но и не ги спря. Беше просто шега, но се опитаха да ме напият, а това не беше смешно.

— Ще те откарам до Лийдс още на сутринта — каза той.

Пътят до дома беше дълъг, а и бях оставала у Ланс няколко пъти, когато излизах с Тоби. Къщата беше доста голяма, на три етажа и тъй като всички в нея работеха, не беше никаква мизерна студентска квартира. Той живееше там с още трима души и те се държаха много приятелски. Колебаех се. Наистина исках да се прибера, а и възнамерявах да излизам по обед на следващия ден със съквартирантките си. Освен това не бях забравила случилото се в кръчмата, то висеше над нас и леко ме тревожеше.

— Виж, Ланс, наистина искам да бъдем приятели — казах аз, неудобно ми беше да отварям темата, затова наблегнах на думата „приятели“. Не исках да си мисли, че съм си въобразила кой знае какво, че се мисля за много специална и той има чувства към мен, но държах да изясня, че не искам да ме целува отново.

— Да, знам — рече той малко дръпнато. — Не съм опитвал нищо, нали?

Почувствах се много неловко. Наистина беше прозвучало арогантно. Господи, каква съм идиотка. Той сигурно си мислеше най-лошото за мен. За каква се мисля? Разбира се, че не си пада по мен. Ако си падаше, щеше да опита да ме целуне отново, но не го направи.

Осъзнах, че ако не остана у тях, ще реши, че си въобразявам кой знае какво или нещо подобно.

— Добре, ще остана — казах. — Много благодаря.

Усмихна се.

— Хайде. А ако си послушна, ще ти купя чипс по пътя.

Реших, че въпросът е приключен. И беше. За няколко часа. Докато не ми каза:

— Никога ли не си се вбесявала?

— О, стига бе — каза някой до мен и ме сръчка с лакът. — Трябва да се съберем тук след четирийсет минути за групово

упражнение.

Извъртах се към жената до мен. Беше доста закръглена и също като мен не биваше да носи блуза с копчета — горните копчета на бялата ѝ риза едва удържаха плата над пищната ѝ гръд. Имаше ведро лице, приятна усмивка и мили очи.

— Имаме жълти линии на баджовете, така че явно сме в една група — продължи тя, докато я гледах отсъстващо. — А това означава и че сме доста прецакани, защото аз също заспах.

Усмихнах ѝ се вяло, докато прибирах папката, бутилката вода, химикалката и бележника в голямата платнена чанта, каквато бяха раздали на всички участници.

Реших, че трябва да се махна оттук.

Щях да се кача в стаята си, да се изкъпя, да се преоблека и после да отида до Лийдс, за да се видя с бившите си съквартирантки, както бях планирала. Те нямаше да имат нещо против, ако се появя два дни по-рано. Не ги бях виждала от години, затова вероятно щяха дори да се зарадват, че подранявам.

— Може да се видим после — казах на жената.

— Ако се чупиш, ще те изкажа — предупреди ме тя и отново се усмихна. Говореше с лек уелски акцент, който се усещаше като нежно мъркане в речта ѝ. — О, стига, върни се. Изглеждаш най-интересният човек тук. — Тя се ухили отново.

Осъзнах, че не мога да си тръгна. Габриел беше похарчила свои пари, за да ме изпрати тук. Тръгнеш ли си, все едно я зашлевях в лицето, все едно ѝ казвах, че не уважавам всичко, за което се трудеше. Не можех да ѝ го причиня. И какво щях да ѝ кажа? Видях един човек, когото не съм срещала от години, и се изплаших? Дори да разбере, вероятно щеше да ме пита защо съм се изплашила. Кой е той, че да направя такова нещо. Тогава трябваше да ѝ кажа истината. А това беше невъзможно. Не можех да говоря за него. С никого. Дори не мислех за него, камо ли да говоря за него. А откажех ли да обясня, какво щеше да стане с отношенията ми с Габриел?

Явно имах три варианта: да прахосам парите ѝ, без да обясня защо; да прахосам парите ѝ и да обясня защо; или да не прахосам парите ѝ и да не се налага да обяснявам каквото и да било.

Кой вариант беше най-лесният? Наистина, кой все пак беше най-лесният?

— Добре — отвърнах на колежката от жълтата група. — Ще се видим отвън след дваисет минути.

— Супер! — рече тя. — Аз ще изтичам там да дръпна няколко фаса. Не издържам повече.

Съмър и Джаксън се обадиха точно преди седем да ми разкажат как е минал денят им и да ме осведомят, че баща им прегорил вечерята, затова трябвало да поръчат пица. Майка им се обадила отново и била много развълнувана, че ще се видят в събота. А татко им пък се опитвал да прави нова къща, но все казвал, че не може да се концентрира, защото вдигат много шум, аз смятам ли, че наистина вдигат много шум? Разговорът с тях ми донесе спокойствие. Напомни ми, че вече не съм на дваисет, сама и изплашена. Бях почти на тридесет и три, имах друг живот и отговорности.

Трябваше да продължа напред.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

На втория ден на конференцията станах рано. Денят беше слънчев, с прекрасно синьо небе и съвсем мъничко облаци.

До осем часа всички трябваше да сме закусили и да сме се настанили на добре тапицираните столове, за да слушаме каквото там щяхме да слушаме. Не внимавах особено. Приятелката ми от Уелс, която се казваше Били, се оказа настанена през две стаи от моята. Беше забавна и през повечето време се държахме като непослушни ученички, кикотехме се в дъното на залата, говорехме за телевизионни предавания при всяка възможност и вършихме работа само ако нямаше друг начин. Аз не забравях, че в хотела има чудовище, но след края на конференцията щях да се върна в Лийдс, за да прекарам два дни със старите си съквартирантки, и в неделя следобед да поема пак на юг. Можех да го избягвам дотогава, защото той не ме беше видял. И аз не го бях виждала отново, макар че бях нащрек. Така че просто трябваше да го избягвам и след това щях да си тръгна и да оставя всичко зад гърба си.

На вечеря седнах с Били и се преструвахме, че слушаме надутия лондончанин, който надълго и нашироко излагаше теориите си за наемането на млади жени. Всъщност и двете се кискахме над шоколадовия пудинг и се молахме да млъкне по-скоро. Подобно на много хора в залата, аз не откъсвах очи от часовника, защото щях да говоря с децата в седем.

Липсваха ми. Наистина ми липсваха. Бях ги виждала може би всеки ден през последните няколко месеца и сега ми липсваха усмивките им, безсмислените разговори, търчането по диваните, както и дрънкането на ключовете в ключалката на апартамента ми. Липсваха ми вечерите с тях. Липсваше ми и да уговарям развилнялата се Съмър или да вадя с ченгели думи от устата на сърдития Джаксън.

Когато Били стана да иде до тоалетната, аз също се изправих, не възнамерявах да оставам в компанията на надутия идиот. А и беше седем без дваисет. Те сигурно вече бяха вечеряли, а Кайл не би имал

против, ако подраня с петнайсет минути. С Били се разделихме пред асансьора. Аз натиснах бутона и почувствах лека тревога, докато чаках. Знаех, че чудовището е някъде наоколо, и трябваше да се скрия на безопасно място. Пристъпвах от крак на крак и гледах как светлинката пада от шест на пет на четири на три на две на едно и стига до фойето.

Ставах все по-нервна. Мина цяла вечност, докато вратите се отворят. Влязох в облицованата с дърво кабина и натиснах бутона за четвъртия етаж.

Докато чаках вратите да се затворят отново, чух приближаването на тежки стъпки. Вероятно мъжки стъпки. Исках вратите да се затворят, за да мога да се махна оттук. Те се плъзнаха една към друга, но едра ръка се провря между тях и ги накара да се раздалечат отново.

Сърцето ми се сви, дъхът ми секна. Сведох глава и скрих лице зад косата си, когато мъжът влезе в асансьора. Имаше лъскави черни обувки. Приблужи се до мен и аз рязко се отдръпнах.

— Извинете — каза той, — не исках да ви стряскам. Трябва да натисна бутона за третия етаж. — Не беше неговият глас. Този беше шотландец. Осмелих се да го погледна и видях, че безгрижно чете табелката за противопожарна безопасност на стената. Издишах и си наредих да се успокоя.

Асансьорът го достави на третия етаж и той слезе, след като ми кимна. Аз натиснах стрелката да затворя вратите и се отпуснах мъничко. Асансьорът отново се заиздига. „Параноичка“, повтарях си и се чудех колко време ѝ трябва на тази машина, за да изкачи още един етаж.

Взирах се в черната ивица на картата ключ, когато вратите най-сетне се отвориха. „Най-сетне!“, казах си и пристъпих напред.

Някой чакаше за асансьора и се появи в процеп между вратите. Усмихна ми се, аз му се усмихнал леко в отговор, без да срещна погледа му. Той отстъпи встрани, за да мина. Тръгнах бързо по коридора, завих зад ъгъла към моята стая. Коридорът вероятно завиваше и се връщаше към асансьорите. Двойка вървеше срещу мен и мъжът отстъпи, за да ме пропусне. Усмихнах се с благодарност.

Гладката карта се плъзгаше в ръцете ми. Бях развълнувана. Колкото и жалко да изглежда, предстоящият разговор със Съмър и Джаксън ме правеше много щастлива. На следващия завой друг гост на

хотела излезе от стаята си, затвори вратата и провери дръжката. Обърна се в посока на асансьора.

Преди да си тръгна от Австралия, продадох почти всичко. Нямах време да организирам превоз на нещата си до дома, затова запазах само няколко от най-любимите си книги, няколко сидита, лаптопа и колкото дрехи и обувки можех да взема със себе си. Реших да платя допълнителна такса, ако трябва, но всичко друго — от леглото до чаените лъжички, саксиите с растения и пазарските чанти — продадох. Обявих разпродажба и продадох всичко. Събрах хиляда и петстотин австралийски долара, около шестстотин и петдесет лири. Дадох ги на самаряните, защото исках да помогна на други хора. Исках да се уверя, че ако някой някога стигне дотам, докъдето бе стигнала жената на Уил, ще получи помощ, а няма да избере саморазрушението. Знаех какво е да си на ръба. Да искаш да скочиш или дори просто да се пуснеш и да паднеш. Знаех какво е и мисълта, че отчасти съм причина някой да стигне дотам... Ето защо трябваше да си тръгна. Не можех да причиня на друг това, което някой беше причинил на мен.

Щях да избягам, ако не бях толкова изплашена. Щях да се разпищя, ако не бях толкова ужасена. Щях да издера лицето му, когато тръгна към мен и внезапно се озовахме в една ниша, но се вцепених. Обзе ме страх, неистов страх, който те пречупва бавно, но сигурно, молекула по молекула, и спира времето. Обзе ме и не можех да направя нищо. Знаех какво е да мислиш, че ще те убият.

Докато не навърших двайсет, не се бях замисляла за смъртта. Не ми се беше налагало. А в редките моменти, когато се замислях за края на живота си, се виждах като крехка старица, която умира тихо в съня си. Никога не бях се замисляла какво ще е, ако някой реши да те убие. Ако някой те стисне за гърлото и изцеди живота от теб.

Сега знаех какво е да мислиш, че ще те убият. И се страхувах.

Той се вираше в мен, усещах погледа му на лицето си. Не го гледах, вирах се през него, виждах тъмното дърво, което опасваше долната част на стените като тежка плисирана пола. Виждах гоблена,

който висеше зад него. Виждах вградените в стените приглушени светлини.

Той сведе глава, докато устните му не се доближиха съвсем до ухото ми.

— Знаех си, че си ти — прошепна. — Реших, че това е невероятен късмет — да дойда тук на почивка и да те видя на закуска тази сутрин. Реших, че си въобразявам, но не. Ти си. — Приблужи се още повече. — Отдавна не сме се виждали.

Два пръста докоснаха ключицата ми и оставиха гнусна следа по кожата ми, но не реагирах.

На какво да реагирам? Моето тяло беше нещо отделно от мен, нещо далечно, с което вече не бях свързана.

— Хмммммм — изпъшка той, — още имаш копринено гладка кожа. Обичам кожата ти.

Плъзна ръка надолу по тялото ми. Не усещах нищо, но знаех какво прави заради отвращението, което следваше допира му.

Наведе се и отново доблужи устни до ухото ми.

— Говори ми, Кендра — каза той. — Навремето много си говорехме. Говори ми.

— Няма ли да ме попиташ какво е? — чух се да казвам.

— Какво?

— Няма ли да попиташ дали имаш син, или дъщеря?

— За какво говориш? — Ръцете му спряха и се отдръпнаха леко, а очите му се приковаха в лицето ми. За първи път го погледнах наистина. Видях лицето му, беше си същият, почти не беше остарял. Все така рус; тези ясни, тюркоазени, опъстрени с виолетово очи, тези устни, които не пасваха на моите. Нищо в него не се беше променило.

— Говоря — замълчах, за да събера кураж да продължа — за бебето.

— Бебе ли? Какво бебе?

— Ами сети се.

Чак сега започна да загарява.

— Не — отвърна, очите му търсеха моите, за да зърнат в тях доказателство, че лъжа. — Не си родила бебе от мен. Не си родила бебе от мен.

— Нима?

— Лъжеш — каза той. — Лъжеш.

Не отговорих.

— Родила си дете и не си ми казала? Това не ти е присъщо. Щеше да се почувстваш длъжна да ми кажеш.

— Знам на какво си способен, защо да подлагам едно дете на това? — отвърнах.

Съмнение прекоси лицето му — за първи път му хрумна, че може би не лъжа, че може би съм скрила нещо толкова важно от него, защото е способен на невероятно зло. Защото той самият е зъл.

Така и не се досети за истината. Не можех да се преборя с него физически, затова трябваше да го спра по друг начин. Бях готова да направя — да кажа всичко, — за да го спра.

Той мълчеше, а аз стаих дъх.

Отстъпи леко назад, не далеч, но достатъчно, за да не усещам вече топлината на тялото му. Все още не си поемах дъх.

— Кажи ми за детето ми.

Поклатих глава.

— Моля?

Винаги съм се опитвала да не лъжа, през целия си живот съм се опитвала да не лъжа. Трудно ми е дори да изкривя мънищо истината. Предпочитам да замълча, отколкото да кажа нещо различно от истината. Но ако трябваше да избирам между това и лъжата, винаги бих избрала нея — лъжата.

Чу се изщракване и после отваряне на врата. Хора. Някой идваше.

— Махни се от мен — казах, заслушана в стъпките, които приближаваха, вкопчена в тях.

— Но аз искам да знам за...

— Махни се от мен или ще закрещя — повиших глас.

Той отстъпи.

Влюбените, които бях видяла да слизат по стълбите вчера, минаха покрай нас и аз излязох от нишата, за да ме видят. Те вървяха към асансьора, в обратната посока на стаята ми. Можех да тръгна с тях, но той щеше да ни последва. Бях в капан в този коридор и щом те се скриеха от поглед, той сигурно щеше да се опита да ме докосне отново. Имах нужда от помощ. Имах отчаяна нужда от помощ, за да изляза от тази ситуация. Да се махна от това. И тогава се случи чудо. Вратата на стаята му се отвори и се появи една жена.

— О, скъпи, мислех, че вече си долу — каза тя, когато го видя. Беше висока, стройна, с червена коса, алабастрова кожа и ясни сини очи. Не ме забеляза, аз бях просто един от гостите на хотела в коридора.

— О, да — отвърна той. — Исках да те помоля да донесеш мобилния долу, очаквам обаждане от редактора... знам, знам, че сме на почивка...

Вървях, като се концентрирах върху усилието да движа краката си един пред друг възможно най-бързо. Вървях, устремена към убежището на стаята ми. Вървях, а сърцето бумтеше в ушите ми. При вратата рискувах и погледнах надолу по коридора, беше празен. Пъхнах картата в слота, влязох бързо вътре и затръшнах вратата. Придърпах стола от бюрото и залостих с него дръжката.

Застанах като вкаменена между леглото и вратата. Бях студена отвътре. Отвън горях, а отвътре бях ледена.

И тогава звън разкъса тишината.

Не се стреснах, бях твърде вцепенена, за да се стресна. Очите ми намериха мобилния на нощното шкафче. Той ме привличаше. Исках този шум да спре, имах нужда от тишина. Имах нужда от покой. Имах нужда от покой, за да помисля. Тръгнах като робот към шкафчето и взех телефона.

На екрана присветваше снимка на Съмър, Джаксън и Кайл. Снимка от деня, когато ходихме до Британския музей. После тя беше заменена от имената им. След това се върна и те отново ми се усмихнаха. После пак имената. След това засмените лица. Пак имената.

Не можех да говоря с тях. Не можех.

Те бяха част от живота на друга Кендра. Не тази. Тази беше увредена. Тази беше отвратителна. Тази не можеше да говори с две деца. Натиснах червения бутон да отхвърля обаждането, после внимателно оставих телефона на шкафчето, отидох в банята и се захванах да измия всяка частица от него.

Кенди, Съмър е. Трябва да говорим с теб. Утре отиваме в къщата на баба Наоми и ще се видим с мама... О, татко каза, че вече съм ти казала. Мама се обади пак днес и каза, че е много

развълнувана. Ето ти Джаксън... Джаксън е. Гарво подгони една котка. Тя избяга под колата на съседа и не ще да излезе. Татко казва, че това не е хубаво, но Гарво не е виновен. Обади ни се... Пак съм аз. Да, обади ни се... Какво?... Татко казва, че ако е след осем, трябва да се обадиш утре... Но, тате, утре ще сме при баба... Добре, тате... Обади ни се.

Слушах съобщението отново и отново.

Лежах в мрака и слушах гласовете им. Весели, щастливи гласове. На високоговорител те изпълваха стоята и аз можех да затворя очи и да си представя, че са с мен, че са близо и мога да ги докосна.

Не им се обадох, а вече беше среднощ. Те бяха добре, спяха в леглата си. Виждах ги как спят. Опасаните с мигли полумесеци на затворените им клепачи, нежно свитите им розови устни, гладката кожа на лицата им, докато сънуват хубави сънища.

Обичах ги.

Обичах ги толкова много, но не можех да говоря с тях.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Той ме чакаше на рецепцията. Знаех, че ще го направи.

Хотелът беше притихнал, защото беше едва шест сутринта и аз се бях постарала да се измъкна без много шум. Но той седеше на дивана точно срещу рецепцията. Не помръдна, докато освобождавах стаята, а после тръгна към мен, когато се насочих към изхода.

Изглеждаше като измит, като изстискан, беше някак сивкав, като след безсънна и тревожна нощ. Косата му изглеждаше така, сякаш често беше прокарвал пръсти през нея, а дрехите му бяха измачкани. Спрях, за да запазя някаква дистанция и да останем пред очите на рецепционистката.

— Знаех, че ще си тръгнеш, преди останалите да са се събудили — каза той.

Почти изкрещях в лицето му да престане. Да спре да си въобразява, че ме познава, че знае как мисля, как действам; че между нас съществува някаква връзка.

— Остави ме на мира — казах тихо.

— Но...

— Остави ме на мира.

— Трябва да поговорим за нашето дете. Той или тя сега сигурно е на дванайсет години? Той...

— Излъгах те — прекъснах го. — За да те накарам да спреш да правиш каквото правеше. Не съм раждала дете от теб. Нямам никакви деца. — *Никога няма да имам деца.*

През нощта бях осъзнала именно това. Аз нямах деца. Колкото и да го исках, колкото и пъти да ходех до училището, колкото и екскурзии да планирах, колкото и приказки да четях, аз нямах деца. Колкото и да си повтарях, че знам, че са чужди деца, аз бях станала твърде близка с тях, а те не бяха мои. Аз нямах деца.

За миг си помислих, че ще се втурне към мен, ще ме стисне за гърлото и ще ме удуши, и не се уплаших толкова много. Уплаших се мъничко, но не като предната вечер. Не като преди. Вече ме беше

наранил колкото можа. Лицето му се отпусна. Не знаеше дали да ми вярва.

— Излъгала си?

Кимнах.

— Ти се опитваше... трябваше да те спра.

— Нямаше да те нараня — каза той. — Исках само да говориш с мен. Като едно време.

— Нямам какво да ти кажа.

Той изглеждаше разочарован, сякаш не можеше да разбере защо се държа така. Защо не се радвам да го видя. Та нали бяхме приятелчета, защо не искам да говоря с него? Тишината се изпъна като ластик, сякаш до безкрайност. Той не знаеше какво да каже, за да ме накара отново да се държа приятелски с него; аз нямах какво да му кажа — и сега, и когато и да било. Време беше да си вървя. Да го оставя зад себе си, както бях правила през всичките тези години. Време беше да си тръгна.

Слязох по стълбите. На паркинга хвърлих чантите си на задната седалка, а после затворих и заключих вратата. Пъхнах ключа в стартера и си сложих колана. После запалих двигателя, включих на скорост и освободих ръчната спирачка.

Ланс стоеше на стълбите и гледаше след мен, докато излизах с колата от паркинга. Движех се достатъчно бавно, за да видя как зърна през задния прозорец седалките на Съмър и Джаксън.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Парче студена пица.

Можеш ли да сториш нещо, когато имаш чувството, че главата ти хлътва навътре, а гръдният ти кош е смазан?

Не беше престанало, откакто си тръгнах от конференцията. Забравих какво е да живееш без болка, имах чувството, че ще се взривя отвътре.

Беше събота следобед, знаех, че децата са с майка си, а Кайл е излязъл на пазар. Оставих съобщение на домашния им телефон, че се връщам в понеделник, а не в неделя и изключих моя телефон. Не отидох в Лийдс, върнах се право в Кент. После паркирах колата през три улици от къщата и се промъкнах в апартамента.

Дори не си свалих дрехите — изритах обувките си, пхнах се под завивките и се скрих. Там бях в безопасност, защитена и в безопасност. Никой не знаеше, че съм тук. Лежах свита в леглото и спях на пресекулки. Заспихах и се будех. Отварях очи и се вирах в нищото. Опитвах се да не се срина в онова, което се случи в хотела. В онова, което се случи преди толкова години. Ако пропаднех там, дори само за миг, щях да бъда в капан, оплетена, пленена.

В понеделник станах рано. Изкъпах се с много гореща вода и излязох в шест без петнайсет, преди децата да се събудят. Липсвах ми. Искях да ги видя, да чуя какво са правили, докато ме няма. Искях да видя светлината в очите им, усмивките им, да чуя как гласовете им развълнувано разкриват мистериите на времето, през което бяхме разделени. Агонията в главата ми не беше си отишла, натискът в гърдите ми се увеличаваше, а раната в сърцето се разширяваше. Не можех да им предам това. Дори за няколко минути. А и след откровението, което бях получила, напомнянето, че нямам и няма да имам деца, вече знаех, че трябва да се отдръпна от тях.

Пристигнах на работа преди Габриел — за първи път, откакто работехме заедно. Тя вдигна вежди от изненада, когато влезе и ме видя зад бюрото, но не каза нищо. Вместо това поговорихме за конференцията и за наученото там.

„Научих, че никога няма да имам деца — едва не казах аз. — Ето, какво научих.“

Знаех какво е това. Това беше тежка загуба. Бях изгубила нещо скъпоценно. Бях изгубила част от себе си, която никога не бях познавала. Не бях преминала през този процес, когато трябваше, преди три години, когато разбрах, че няма да имам деца. Тогава просто замръзнах в шока, може би дори в отрицанието, и се преструвах, че нищо не се е случило. Преструвах се, че мога да се скрия от това, като замина за Австралия. В резултат не бях се приближила никак до приемането, до онзи процес, когато осъзнаваш случилото се и продължаваш живота си. Бях още в селенията на загубата и мъката. Знаех го, осъзнавах го рационално. Но емоциите са съвсем друго нещо. В емоционално отношение един обикновен поглед беше способен да запали огромна мъка в мен.

Денят вървеше едва-едва. По обед погледнах часовника и установих, че всъщност е едва десет и половина, щяха да минат още часове, докато изляза в почивка, за да се разходя по улиците, на чист въздух, незабелязана и анонимна.

Не се побирах в кожата си.

Чувствах се зле. Исках да заровя нокти в плътта на ръката си и да раздера кожата си. Исках да заровя нокти в най-меката, най-нежна част на бузата си и да смъкна всичко. Исках да се нараня физически, за да притъпя другата болка.

— Кендра, за бога! — извика Джанин от другия край на офиса и прекъсна транса ми.

Аз спрях да се вирам в редиците букви във вестника пред мен и вдигнах глава, за да я погледна.

— Върна ли се на планетата Земя? — попита тя, всяка дума беше пропита със сарказъм. — Или ще трябва да ти пиша есемеси до откачения свят, в който пребивавах днес?

Габриел я нямаше в офиса, Тери също. Бяхме само двете, ето защо тя си позволяваше този тон. След инцидента със съобщението Габриел ѝ беше връчила писмено предупреждение и тя много

внимателно криеше неприязънта си към мен. Но останехме ли сами, острата като бръснач любезност изчезваше и истинската Джанин се появяваше отново.

— Какво ще обичаш, Джанин? — попитах спокойно. Не исках да се карам с нея. Не исках да се карам с никого.

— Подписа ли тези фактури?

— Не още — отвърнах. Възнамерявах да го направя, но просто ги бях забравила.

Лешниковите ѝ очи се извъртяха към тавана и тя изпъшка с безсилие:

— Какви ги вършиш изобщо?

— Ще ги подпиша, когато съм готова — отвърнах.

— Ще ги подпишеш — рече тя с лек сарказъм. — Ако някой се обади, защото не му е платено, ще го свържа направо с теб. Не искам аз да нося вината, задето не си вършиш работата.

— Знаеш ли какво най-обичам в теб, Джанин? — казах аз, гласът ми беше спокоен като море преди силна буря. — Въпреки че всички доказателства сочат обратното, ти все още си мислиш, че си шефът. И въпреки факта, че аз съм с по-висока позиция от теб и с по-добра заплата и с много по-добра работа, ти ден след ден продължаваш да храниш илюзията, че можеш да ми казваш какво да правя. Невероятно. Възхищавам се на способността ти да се самозаблуждаваш.

Докато Джанин се опитваше да отсее обидата от всичко казано от мен, аз отново забих поглед във вестника. Вдигнах химикалката и се върнах в началото на колонката с обяви за работа, защото не бях разбрала и една дума от тях.

— Ако изобщо съществува жена, която има нужда от една хубава свалка, това си ти — рече Джанин. — Какво има, Кендра, не можеш да си хванеш нищо ли?

Продължих да се вирам във вестника, върхът на химикалката се притисна така силно в хартията, че я проби.

— Направи на всички ни услуга и иди легни с някого, Кендра... О, да, забравих, че ти не обичаш секса и след това ще вземеш да се обадиш на полицаите да арестуват човека, нали? Но предполагам, че е нормално — сексът с теб си е престъпление, нали?

Ако не се бях върнала току-що от конференцията, ако децата не ми липсваха толкова много, ако се бях наспала през последните

няколко дни, това, което последва, вероятно нямаше да се случи. Може би щях спокойно да извадя дневника си от бюрото и да запиша с подробности думите на Джанин, а после да ги покажа на Габриел. Може би щях да стана, да изляза от стаята и да обиколя квартала, докато не се успокоя достатъчно, за да се върна в офиса при нея. Може би щях да я игнорирам. Никога няма да разбера. Секунди след като тя изрече това, аз затворих очи, после ги отворих и се втренчих в нея. Огледах я добре — златисторусата коса със скъпа фризура, която падаше на пластове по раменете ѝ, злите ѝ очи, злобната уста, гадния нос, линията на брадичката, скъпия черен костюм. Много пари и никаква класа. Огледах всичко. И тогава си отворих устата:

— Ако отново ми проговориш, Джанин, ще те нараня.

— Нима? — изхили се тя.

— Току-що ми проговори. — Усетих как устата ми се извива в горчива, безрадостна усмивка. — Очевидно не разбираш какво ти казвам. — Разперих ръце пред себе си и се наведох напред. — Казвам ти, че ако отново ми проговориш; ако дори ми кажеш „здрасти“ или „довиждане“, ако ми кажеш, че ме търсят по телефона или „извинявай“, докато се разминаваме по коридора, ще те причакам някъде и ще те нараня. А сега кимни, ако си разбрала.

Джанин кимна.

— Добре — сведох очи към вестника. Треперех. Треперех. Не можех да прочета нищо, не можех да помръдна. Тези думи наистина ли бяха излезли от моята уста. От моята уста? Аз ли казах това? Бях напуснала тялото си за няколко секунди и се гледах отстрани. Сега се бях върнала, ужасена. Това не бях аз. Аз не правех такива неща.

— Е, след като вече е ясно, че Джанин никога повече няма да говори на Кендра, някой ще ми каже ли какво става тук? — попита Габриел.

Госпожа Травено стоеше на прага. Държеше черното си кожено куфарче, а на дланта на другата си ръка поддържаше плоска кутия с чаши, магнитчета и подложки за мишки с логото на „Офис Уондърс“. Очите ѝ бяха приковани в мен. Изгаряха ме със същата сила, с която машината за жигосване прогаря плътта на животно.

Тъй като нито аз, нито Джанин проговорихме, тя бързо прекоси офиса до бюрото си до големия прозорец и остави дамската си чанта

на стола. Направи това сякаш без изобщо да сваля очи от мен. Без да се извърне и на сантиметър, тя отвори начервените си устни и каза:

— Джанин. Излез. — Джанин не се нуждаеше от повторна подкана. Тя дори не изглеждаше триумфираща, когато си взе чантата и палтото и излезе. Щом вратата се затвори зад нея, шефката ми отиде да заключи. Никой нямаше да влиза или да излиза без нейно разрешение. Кръстоса ръце на гърдите си, закова крака в средата на пода и се втренчи в мен.

Аз се свивах все повече пред погледа ѝ. Не биваше да казвам такова нещо. Не можех да повярвам, че съм го казала.

— Какво стана? — попита тя накрая, а гласът ѝ беше почти мил.

Опитах да вдишам, но не успях съвсем. Опитах да навлажня устните си, но устата ми беше пресъхнала.

— Не мога да ти кажа — отвърнах.

Гърдите ѝ се издуваха и спадаха, опитваше се да контролира дишането си, за да залази спокойствие. Да се държи професионално.

— Всеки можеше да влезе, както влязох аз. Кандидат за работа, Тери, клиент. Те щяха да видят това, което видях аз. Знам, че не би го казала, без да имаш основателна причина. Но не мога да ти помогна, ако не ми обясниш. Искам много добре да си помислиш, преди да ми отговориш този път. Кендра, какво ти каза тя?

Знаех, че трябва да ѝ кажа, да ѝ обясня всичко. Да ѝ кажа какво ми наговори Джанин. Знаех, че трябва да ѝ кажа, защото тя беше единственият човек на света, за когото бях сигурна, че ще разбере. Но не можех, нямаше да го повторя. Дори в общи линии.

— Не мога да ти кажа — отвърнах.

— Сигурна ли си? — Тя ми даваше още един последен шанс да се спася.

Кимнах.

— Добре — кимна и тя. — Кендра Тамали, отстранявам те от поста ти като началник на отдела за временна заетост, с минимална заплата, докато не ми обясниш поведението си днес. Това влиза в сила веднага.

Докато изричаше това, аз така стисках зъби, че челюстта ме заболя. Сълзи се събираха зад буцата, която запречваше като бент гърлото ми.

— Благодаря ти — прошепнах и се изправих, изключих си компютъра, пуснах мобилния и дневника си в чантата, взех си палтото и излязох, без да кажа и дума повече.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

С Габриел седяхме в ъгъла на една кръчма, по-близо до моя апартамент, отколкото до офиса.

Това беше типична британска кръчма с тъмно дърво, мек килим и тапети. Бяхме на малка масичка и седяхме една срещу друга. Пред нея имаше голяма чаша бяла вино, а пред мен — сок от червена боровинка със сода.

Бях дошла първа и открих масата, като се проврях през тълпата. Докато седях там сама, се изкушавах да напиша съобщение на Габриел, че е изскочило нещо и не мога да дойда. Не исках да я виждам. Не и след случилото се. Затова: и не бях поддържала връзка с нея цяла седмица. Но тя ми се обади предния ден и ме помоли да се срещнем на питие, след като приключи работа, а аз се поколебах.

— Каня те като приятелка, не като твой шеф — каза тя, защото аз замълчах. — Няма да говорим за работа.

Все още се колебаех.

— Не ме карай да те моля — каза тихо Габриел. — Аз съм ти приятелка, не ме карай да те моля. — И аз се съгласих.

Кайл и децата не знаеха, че съм отстранена от работа. Аз излизах много рано всяка сутрин и се връщах късно вечер. През деня взимах влака до центъра на Лондон, разхождах се, седях в библиотеката до Лестър Скуеър и четях книги и вестници. Един ден хванах метрото за Западен Лондон и минах покрай къщата, в която израснах. Никой от семейството ми не живееше тук от години, но исках да я видя сега, когато бях отново в Англия. Друг ден отидох до апартамента в Северен Лондон, където бях живяла, когато се върнах от университета в Лийдс. Така си припомнях откъде бях тръгнала и колко далече бях стигнала. Колко далече стигнах, преди да се върна обратно.

Моето отстраняване вероятно означаваше, че трябва да си стоя у дома и да размишлявам върху действията си, но така семейство Гадсбъроу щяха да разберат, а аз не исках това. Не исках никой да разбира. Толкова бях засрамена.

Габриел отпи от виното, остави чашата на масата и ме погледна. Вероятно съм излъчвала вълни „Остави ме на мира“. И не защото ѝ бях сърдита заради отстраняването ми, а защото бях огорчена от факта, че беше принудена да го направи. Аз не бях такава. Аз не бях човек, който създава проблеми. Не бях човек, който заплашва хората. Не исках да говоря с Габриел, защото я бях разочаровала.

Тя изглеждаше изморена. Чупливата ѝ черна коса беше лъскава и сияеше около лицето, но тенът ѝ сивееше като море след буря, сенки се спотайваха под очите ѝ, а чертите ѝ бяха изострени и някак изпити, сякаш ѝ костваше усилия да изглежда нормално.

— Липсваш ни — каза тя.

Усетих как мускулите на тялото ми се сковават и се отдръпнах леко от нея.

— Знам, че казах, че няма да говорим за работа, но ми липсваш.

— И ти ми липсваш.

— Е, кога ще се върнеш?

— Нали нямаше да говорим за работа?

— Да, така е.

Габриел изпи половината вино наведнъж, после остави чашата на масата със сила, която подсказваше, че е взела важно решение.

— Изнасилиха ме, когато бях на двайсет и пет — каза тя, като се взираше право в очите ми.

Тялото ми отскочи назад на стола, отново се отдръпваше от нея.

— Познавах го. Беше приятел на семейството. Родителите ни се познаваха — и те бяха дошли тук от Австралия почти когато и ние се преместихме в Корнуол, тогава бях на шестнайсет. Той беше малко по-голям от мен, затова не се виждахме често, но когато идваше в Лондон по работа, един вид ме взимаше под крилото си, нали разбираш, да послужи на родителите ми. Взе ме няколко пъти, заведе ме на разни места, представи ме на приятелите си. Беше мил, забавен, като по-голям брат, почти. До онзи ден между нас не се беше случвало нищо, трябваше да се срещнем с приятели в една кръчма за неделен обяд. Той дойде... Не отидохме на неделния обяд. Е, аз не отидох, той отиде. Ако питах него, онзи ден не се случи нищо особено.

Тя седеше на колене в коридора, обгръщаше се с ръце, трепереше, взираше се неविждащо в стената. Какво стана? Не спираше да се пита. Какво стана? Вратата се беше затворила преди няколко минути. Или преди секунди? Или преди часове? Вратата се беше затворила и тя беше сама. Не можеше да помръдне, нито да говори. Какво стана?

Вратата отново се отвори и тя се сви още повече, страхуваше се, че той ще се върне. Но беше женски глас, питаше я какво се е случило. Не зная, искаше да отвърне Габриел, но не можеше. Взираше се в жената, това беше нейната съквартирантка. После дойде полиция, задаваха ѝ въпроси. След това я закараха в болницата. Още въпроси. Тя им отговори. Но през цялото време се питаше „Какво стана?“. През цялото време съзнаваше, че няма да намери отговор.

— Арестуваха го, дълга история, започна истински ад. Родителите ми се скараха с неговите родители и се опитаха да ме накарат да се върна в Корнуол. Отношенията ни много се влошиха. Братята ми го подгониха — слава богу, така и не го откриха. Стигна се до съд, обявиха го за виновен, но му дадоха условна присъда, защото съдията каза, че не ме бил наранил много. Наложиха се да се изнеса от апартамента си, спях на включено осветление, живеях под душа, но той не ме бил наранил много, нали така?

— Сега съм на трийсет и девет — продължи тя, — виж колко време мина, преди да стигна дотук. Преди да мога да говоря за това. Не говоря с много хора за това, естествено, само с онези, които зная, че ще ме разберат, но преди не говорех изобщо. Криех чувствата си дори пред онези, които знаеха, защото повечето хора си мислеха, че вече трябва да съм го преодоляла, че малко терапия и позитивно мислене ще ме „оправят“. И така това се превърна в нещо неизречено, което се спотайваше в семейния дръшник. Все си мисля, че някога някой ще реши да разрови нашата семейна история и ще открие страшна тайна. И тази тайна съм аз. И онова, което позволих да ми се случи. — Габриел се усмихна, светлината в очите ѝ беше угаснала. — Не ме разбирай грешно, семейството ми никога не ме е обвинявало, но ми отне много време да осъзная, че не разбират. Те правеха всичко по силите си. Все пак това огромно бреме се стовари и върху тях —

случилото се с мен засегна и тях. И техният живот беше объркан. Разбира се, че никога не са ме обвинявали.

— Така или иначе всички продължихме напред. Минах малко терапия, продължих живота си. Или поне така убеждавах себе си и всички останали. Дори се омъжих. Което е много странно за човек, който патологично се страхува да се довери на някого. — Тя отпи отново от виното. — Достигнах повратна точка преди около седем години, когато отидох да гледам „Телма и Луиз“ в едно кино за стари филми на „Нешънъл“. Сигурно бях единствената жена над трийсет години, която не го беше гледала, не знаех за какво става дума. Не знаех за онази сцена. Когато тя започна, аз не издържах. Избягах от киното и повърнах отвън, а после цяла нощ плаках. Тогава разбрах, че имам нужда от помощ. Този път истинска помощ. Обадох се на гореща линия. После отидох на среща със съветник и след това при хиропрактора, когото ти препоръчах и при когото ти не отиде. Той не само изправя гръбнака ти, но и ти помага да освободиш всички спомени, които са физически затворени в тялото ти и все още те държат в плен на случилото се. Той ще ти го обясни по-добре, ако идеш при него, но всичко, което си преживяла, е затворено в тялото ти и когато говориш с него за това, той намества гръбнака ти така, че да освободи спомена от теб. Помага ти да се освободиш физически от него.

— Ако не бях направила това, сега нямаше да говоря с теб така. Нямаше да се чувствам добре в кожата си. Не казвам, че съм го преодоляла, все още се виждам със съветника си доста често и самата аз станах съветник и уча магистратура по психология на травмата, защото искам да разбера по-добре какво се случи с мен, но вече мога да се справям с това. Върнах се. Отново съм Габриел. Габриел, каквато бях преди това да се случи, си отиде завинаги и никога няма да се върне, защото вече съм на съвсем друго място. Но няма да позволя повече това да ме определя. Не съм изплашената жена, затворена завинаги в онзи миг — неспособна да помръдне, да се върне към личността, която е била. Заклецена в една безкрайна примка от ужас... Знаеш какво имам предвид, нали?

Габриел вдигна поглед от чашата си към мен и повтори:

— Нали?

Не казах нищо, не направих нищо. Не бях подготвена за това, за този ужас, за тази касапница. Какво да сториш, когато някой разрязва сърцето си пред теб и те повежда на обиколка из болката си? Сега вече знаех защо ме гледаше така, когато бяхме в гората, вече знаех буквално всичко за Габриел и нямах представа какво да кажа. Какво очакваше да кажа.

Очите ѝ търсеха моите.

— Е, Кени. Разказах ти всичко това по една-единствена причина. Искам ти да ми кажеш какво ти наговори Джанин. Мога да се досетя, затова и разбирам реакцията ти. Вече ѝ казах, че щом науча от теб какво е било, ще я уволня веднага. Кажи ми, трябва ми официално обяснение и ще съм в състояние да ти помогна.

Погледнах ръцете си, бяха вкопчени една в друга в скута ми.

— Нищо не ми каза — отвърнах. Каза ми всичко. Понякога думите са всичко, а онези думи нямаше да излязат от моята уста. Особено след споделеното току-що от Габриел. Нямаше да ѝ го причиня.

— Не мога да ти позволя да се върнеш на работа, докато не ми дадеш някакво обяснение на това, което видях — каза тя.

— Тогава не мога да се върна на работа — отвърнах.

— *Кендра* — ядоса се Габриел. — Защо се бориш с мен? Искаш да си загубиш работата ли?

— Не, но няма да повторя думите ѝ. Не и пред теб, не и за да си запазя работата.

Габриел стисна зъби, вдиша дълбоко през носа си и издиша.

— Добре, тогава ми кажи какво се случи с теб — рече тя. — Защо се върна от конференцията като друг човек? Видях го на лицето ти, щом влязох в офиса в понеделник. Нещо се е случило.

Взирах се към бара, гледах как един мъж с мръсни джинси и суичър с качулка пуска монета след монета в ротативката. Светлините примигваха, когато пускаше парите и натискаше цветните бутони. Грабнах чашата си, за да отпия, но ръката ми трепереше и аз разлях половината от сока по масата. Оставих чашата и зарових в чантата си за салфетка. Едва си поемах дъх. Ако не вдишах възможно повече кислород, щях да припадна. Онова състояние, в което можех да говоря за случилото се като за преживяно от друг, беше крехко. Още малко натиск и щях да поддам; щях да се строша.

- Скъпа, говори с мен.
- За какво? — избърсах ръката си.
- За това, което ти се е случило — рече тя.

Кожата ти още е гладка като коприна. Обичам кожата ти.

- Няма нищо за казване — отвърнах аз на Габриел.

— Щях да ти повярвам, ако не изглеждаше като слязла от плакат на асоциацията за борба с посттравматичното стресово разстройство — каза тя. — Откакто те познавам, ти проявяваш всички класически симптоми — стряскаш се, склонна си към изолация, способна си да говориш за случилото се само като за преживяно от друг, но все пак реагираш, сякаш е станало с теб. Начинът, по който се обличаш — с толкова много дрехи. А и те връхлитат и спомени, нали? Всичко това е нормално. Ще ти е по-лесно да се справиш, ако говориш за проблема. Позволи ми да ти помогна, говори с мен.

— Моля те, Габриел, престани, не мога... — Само това успях да изрека, повърхността ми изтъняваше като разтегната гума на пренадут балон. Още малко натиск и щях да се разпадна.

- Видя ли го? Това ли стана? — попита тя.

Затворих очи. Бях толкова изморена. Внезапно се почувствах много, много изморена. Не можех да остана повече тук, окачих чантата на рамото си и понечих да стана.

- Не си тръгвай, Кени — каза тя отчаяно и посегна да ме спре.
- Много съжалявам, ще говорим за друго. Става ли? Не си тръгвай.

Останах на мястото си, свалих чантата от рамото си и я сложих в скута си.

— В момента не мога да се справя без теб, затова можеш да се върнеш в понеделник на работа, но ще трябва да ти дам устно предупреждение. Ще влезе в работната ти характеристика — каза Габриел.

Кимнах. Стори ми се съвсем честно. Бях се държала зле и заслужавах наказание.

— Смятай се за предупреждена. Но и това, което казах на Джанин, важи: ако ми обясниш какво ти е наговорила, ще я уволня.

— Е — рекох аз, като вложих и последната си молекула сила, за да вкарам малко ведрост в гласа си. — Аз плащам следващите напитки, става, нали? Същото ли?

— Да, Кендра, същото — отвърна тя. А аз се престорих, че съм разбрала, че говори за напитките.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Правиш го грешно! — обяви Съмър. Взираше се с искрено и дълбоко отчаяние в чинията си. Беше напълно объркана. Това беше само купа с корнфлейкс.

— Какво имаш предвид? — попита я Кайл.

— Правиш го грешно! — изпищя тя в отговор.

Този звук, писъкът, се заби в главата му, накара го да стисне зъби и събуди гнева му. Погледна към Джаксън. Той се взираше в купата си със същото отчаяние.

„Кендра е виновна“, помисли си Кайл. Не знаеше защо или как, но беше сигурен, че тя стои зад това.

— Какво може да съм сбъркал. Това е корнфлейкс.

— Днес е събота — каза тихо Джаксън.

— Много добре знам, че е събота. Какво общо има това?

— Правиш го грешно! — повтори дъщеря му. — Искам Кенди да го направи.

„Знаех си“, рече си Кайл.

— Кенди го прави правилно. Кенди прави съботната закуска правилно. Ти я правиш грешно.

„Кендра. Как изобщо сме живели без Кендра?“

Тази жена беше променила и двете му деца. Те се бяха залепили за нея и не я пускаха. Отначало той си мислеше, че е просто интересна новост за тях, човек, с когото да си поиграят, но после осъзна, че е заради нейното постоянство. Те знаеха, че тя винаги е тук. Докато Ашлин пиеше, децата никога не знаеха с кого точно ще прекарат следващия ден. Понякога тя беше забавна и весела, друг път не спираше да плаче. Имаше дни, когато обичаше всички, и други — когато ги обвиняваше, че са й съсипали живота.

Говореше му невероятни неща. А после нищо не помнеше. Отначало той си мислеше, че тя се преструва, че нищо не се е случило, от срам и съжаление, после откри, че наистина не помни. Тя не помнеше да му е казвала, че сексът с него е най-лошият в живота ѝ. Не

помнеше да му е казвала, че е добре, че имат две деца, защото дори мисълта пак да пъхти отгоре ѝ била непоносима за нея. Не помнеше, че плачеше в прегръдките му и нареждаше, че ще се самоубие, ако я напусне. Не смееше да си представи какво е наприказвала на близнаците в негово отсъствие. Когато Ашлин пиеше, никога не се знаеше кой ще излезе от спалнята сутринта.

Но децата не се бяха залепили така за Кендра само заради живота им с Ашлин, а и заради него самия. Осъзнаваше това. Той все беше на работа. Винаги. Криеше се от проблема в техническото чертане, в моделирането, в проектите, подсъзнателно си казваше, че децата са твърде малки, за да разберат. Подсъзнателно се убеждаваше, че няма нищо за разбиране.

Отне му почти десет години, за да се изправи пред тази ситуация, а през пет от тях децата бяха тук и гледаха — Кендра беше успяла за минути. Даде на децата му закуска, връчи му ултиматум. А що се отнася до децата, поискаха ли от нея да скочи — тя питаше колко високо. Кендра не ги глезеше, не се поддаваше на капризите им, просто ги поставяше на първо място. Винаги. Никога не бяха получавали такава безусловна преданост. Нищо чудно, че бяха забили куките на живота си дълбоко в нея и нямаха намерение да я пуснат.

По някаква причина през последните седем дни тя беше изчезнала от лицето на земята. Беше се превърнала в обикновената наемателка, за каквато я мислеше в началото: човек, който има свой живот, плаща си наема навреме и никога не се намесва. Излизаше рано за работа и винаги се връщаше по тъмно със сведена глава, сякаш ако не вдига поглед, ще е невидима и хората в къщата няма да я забележат. Децата все питаха къде е тя, защо не е в апартамента. Защо не ги взима от училище тази седмица. Ако не им се обаждаше всяка вечер, щяха да си помислят, че ги е напуснала.

Тя ги избягваше.

Избягваше него. Да, той подозираше, че тя избягва него.

Опита се да разбере каква е причината. Чудеше се дали е защото знае. Сигурно беше погледнала в очите му, когато не е очаквал това, и е разбрала истината.

По дяволите! Кайл стовари кутията с мляко на масата и то плисна по ръката му и плота.

Съмър и Джаксън подскочиха, взираха се в баща си. Той се беше сковал от гняв, лицето му беше смръщено, очите — присвити и яростни. Ръката му беше изцапана с мляко. И двамата бяха опознали гнева заради майка си и знаеха, че сега ще започнат виковете. Никой не им беше крещял от много време и те бяха започнали да вярват, че няма да се случи отново.

В този момент Съмър копнееше за Кенди. За майка си или за Кенди. Мама беше при баба Наоми, а Кенди беше тук. Кенди правеше специална закуска. А когато тя я правеше, закуската беше хубава. Караше коремчето ѝ да се усмихва. А сега татко се сърдеше, защото я беше направил грешно.

— Искам Кенди — прошепна тя.

— Е, няма я Кенди — сопна се Кайл. — Само аз съм.

Кайл гледаше как всичко се разпада пред очите му. Лицето на Съмър се разкриви и последва писклив вой, когато устата ѝ се превърна в истинска зейнала рана. Тя почервения и започнаха сълзите. Кайл се удари по челото с изцапаната с мляко ръка. *Глупак.*

Докато Съмър виеше, Джаксън реши да се скрие. Ако държеше главата си сведена и си го пожелаеше наистина силно, никой нямаше да го вижда. Никой нямаше да знае, че е тук, докато Кенди не дойде и не попита Гарво къде е той. А понякога Кенди разбираше езика на Гарво. И Кенди щеше да го намери. И щеше да направи съботна закуска. Засега той щеше да се скрие.

Кайл се извърна от пиццата Съмър към Джаксън. Синът му беше заровил глава в свивките на ръцете си, мърлявият гипс беше на масата, другата ръка лежеше отгоре му, а раменете му трепереха. *Проклет глупак съм.*

— Добре — каза Кайл в опит да успокои децата си. — Добре, съжалявам. Съжалявам. Кажете как да я направя правилно. Е, Тиквичке? Кажи ми как се прави.

— Искам Кенди — виеше Съмър. Дълги поточета болка се стичаха по зачервеното ѝ лице и цялото ѝ тяло трепереше. Всеки писък беше като пирон в челото му. Ставаха все по-силни и по-трескави.

— Добре — каза той и клекна до дъщеря си, като бършеше изцапаната си с мляко ръка в панталоните си. — Ще намеря Кенди. Става ли? Ще доведе Кенди. Моля те, спри да плачеш. Става ли? Моля те, спри да плачеш. — Плачът на Съмър отслабна, когато осъзна, че

Кенди ще дойде. — Виж? — Кайл извади мобилния си, изтърси от него няколко капчици мляко, отвори го и набра: — Виж, обаждам ѝ се.

Съмър го погледна с дълбоко подозрение, но писъците спряха. Той имаше малко време, преди воплите да започнат отново. Телефонът звънеше ли звънеше, после се включи секретарят.

Страхотно. Тя се криеше. Той знаеше, че тя се крие, защото в къщата ѝ светна около два часа през нощта и не я беше чул да излиза тази сутрин. А се заслушваше за нея, защото, без да иска, я следеше. Искаше да се увери, че се е прибрала вечер, че се е прибрала у дома.

Кайл и Съмър се спогледаха и се разбраха. Бяха се споразумели, той щеше да изпълни обещанието си, а тя щеше да започне да крещи, ако я разочарова. Изкриви лице, сякаш беше готова да започне да вие отново.

— Ще ида да я доведа — каза Кайл, отчаяно искаше да я спре. — Ще я доведа.

Бос, с полузапасана риза, той излетя през задната врата и монетите в джоба му подрънкваха, докато тичаше по каменните плочи около квадратчето трева и по плочите от другата страна. Накрая стигна до вратата ѝ.

Кайл беше почти сигурен, че Кендра го избягва — а като следствие от това избягваше и децата му, защото беше разбрала какво изпитва към нея и не искаше да има нищо общо с него. Той не искаше да го изпитва към друга жена. Не беше редно никак.

Винаги беше мислил, че ще е влюбен в Ашлин и само в нея до края на живота си. С желание се беше подписал под обещанието да бъде вечно с нея. В нощта, когато му каза, че го обича, той остана без думи. Никога не беше смятал, че има някакви шансове с нея. Беше я забелязал сред компанията и винаги си намираше повод да поговори с нея, но не беше и мечтал... Тя беше невероятна. Жизнена, талантлива, изумително красива. В очите ѝ имаше искрица, която неизменно привличаше вниманието му, меката извивка на устата ѝ го мамеше да я целува отново и отново. Копнееше да прокара пръсти през косата ѝ. Беше замълчал, когато тя му призна чувствата си. Сякаш тишината между тях се увеличи, стана подозрителен. Зачуди се кой я е накарал да го стори. Но желанието му към нея надделя над тревогата, че искат да го направят за смях.

Все пак го караше полека. Когато започнаха да излизат, той беше предпазлив. Чакаше всеки миг тя да извика: „Честит първи април! Нещастнико!“. Почти два месеца не посмя да я докосне, за да не му каже, че всичко е било само майтап. Беше прекрасно да е с нея, за него животът започна наново. Чувстваше как сърцето му се разтваря всеки път, щом го погледнеше, и благодареше на Бог всяка сутрин, когато видеше, че е още до него. Кайл искаше да даде на Ашлин целия свят.

Работата по нейното студио беше най-важният проект в живота му. Всичко там беше създадено с мисълта да ѝ улесни живота, да е свършено за неговата бъдеща жена; всяка линия беше начертана с любов. Когато изрекоха брачните си клетви, знаеха, че те ще траят вечно.

А се оказа друго. После не можеше да я погледне, без да види една развилняла се, злобна пияница. Не можеше да говори с нея, без да се скарат. После трябваше да извежда децата с колата, за да не виждат бесуването ѝ. А сексът...? Почти две години бяха изминали, откакто се случи. И през цялото това време той все още изпитваше желание, все още искаше да прави секс с жена си, но след последния път...

Тя дойде късно в леглото, много по-късно от него. Не беше заспал, защото дори след толкова време му беше трудно да заспива без нея. Вече не спяха прегърнати, но това не означаваше, че може да спи без нея. Кайл реагира почти веднага, когато меките ѝ ръце се плъзнаха по него и изтръгваха желание с всяка ласка. После тя го целуна, устните ѝ бяха трескави, жадни. Той се отдръпна леко от миризмата на другия ѝ любим в дъха ѝ, но от толкова отдавна не я беше прегръщал, не я беше усещал до себе си, не беше се сливал с тялото ѝ, че прогони отвращението.

Той отвърна на целувката, надигна се, когато тя го възседна, помогна ѝ да си свали блузата и гледаше с нарастващо желание как косата ѝ пада по раменете. Посегна да разкопчае черния ѝ сутиен, но в този миг тя внезапно се откъсна от него, скочи от леглото, запушила устата си с длан, и изтича в банята. Затръшна вратата и започна да повръща в тоалетната чиния.

За един кратък, изпълнен с ужас миг, той си помисли, че може да е бременна. После се опомни, естествено, че не беше бременна, а

просто пияна. Просто пияна.

Лежеше в тъмната стая, със събран на кръста му чаршаф и забит в тавана поглед, слушаше я как се напъва и му хрумна, че ако е постоянно с махмурлук, може да е забравила да си вземе хапчето. А дори да не беше забравила, на каква контрацепция можеха да разчитат, когато тя постоянно повръщаше?

Осъзна, че играят на руска рулетка всеки път, когато правеха секс. А той не искаше още едно дете от Ашлин. Не искаше да вкара още една душа в този ад.

Това беше последният път, когато опита да прави секс с жена си или да отговори на опитите ѝ — пияна или не.

Когато си помислеше за Ашлин, която обичаше, той си спомняше жената с бледо, изпотено лице и рошава коса, която седеше в болничното легло и държеше новородения им син, докато той прегръщаше новородената им дъщеря. Спомняше си жената, която оставаше с него всяка нощ, когато той учеше за изпитите си, и все пак отиваше на работа на следващия ден. Мислеше за жената, която го убеди да правят секс в задния двор на родителите му. Тази жена вече не съществуваше.

Кендра съществуваше. Кендра съществуваше и Кайл я искаше. А това го караше да се чувства виновен, сякаш мамеше жена си. Кендра събуди нещо в децата му. В него... Накара го да говори. Не просто го окуражи да говори, а направи така, че вече да не може да мълчи. Кайл, който цял живот беше премълчавал, беше трупал всичко в себе си и беше крил чувствата си, често говореше с Кендра за всичко.

Нейната красота беше деликатна, някак по-бледа, в сравнение с Ашлин. Харесваше му как понякога връзваше косата си на опашка и така откриваше всички плавни очертания на поразителното си лице. Топлината и тихата сила, които се таяха в големите ѝ черни очи, твърдата крехкост, която струеше от устните ѝ, когато се усмихваше, и рядко зърваните извивки на прекрасното ѝ тяло. Искаше да се изгуби в нея. Да открие сърцевината си в нея, да стане част от ума и тялото ѝ. Копнееше да чуе всичко за нея. Да усети как разкрива тайните си чак до дълбините на сърцето си.

Кайл не чувстваше дори частица от това, когато я целуна. Онзи миг беше така страховит, че почти веднага го изтри от ума си. Сега всички копнежи и желания към нея бяха разцъфтели, искаше да си спомни допира на устните ѝ, аромата на косата ѝ, мекотата на кожата ѝ, как се сляха телата им — и не можеше. Опитваше се, но си беше отишло. Споменът за физическата близост с Кендра беше изчезнал и тъй като знаеше, че някога е бил реалност, сега не можеше да създаде негов фалшив двойник.

Кайл се беше влюбил в нея. От седмици подозираше, че е влюбен, но едва след инцидента с Джаксън, когато тя беше до децата му, когато имаха най-голяма нужда от нея, когато той имаше нужда от нея, тогава го осъзна. Тя беше Единствената. Той обичаше миналата Ашлин. Той обичаше сегашната Кендра. Ето защо я беше помолил да остане с тях. С него. Беше влюбен в нея.

Вероятно по тази причина тя го отбягваше. Знаеше; и не го споделяше. Беше го показала пределно ясно. Тя просто не мислеше за него по този начин, не го чувстваше така.

Е, точно сега Кайл трябваше да прогони тези мисли и копнежи от главата си. Трябваше да се справи с децата си. Да ги направи щастливи. Кайл вдигна ръка и почука по вратата. Нищо. Чу се движение, стъпки на горния етаж. Тя определено беше вътре. Но стъпките не идваха към вратата. Кайл почука отново, този път по-силно. Накрая чу стъпките да приближават и вратата бавно се отвори.

Кайл се отдръпна леко, когато видя лицето на една непозната.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— А... здравей — каза ми Кайл.

Не го бях виждала, откакто се върнах от конференцията, и почти бях забравила за съществуването му. Имах снимката му на телефона си, но на живо беше различен. По-топъл, по-солиден, човек. Който иска да говори с теб.

Той се отдръпна, когато ме видя. Знаех, че не съм в най-добрата си форма. Бях облечена — джинси, тениска, пуловер, — защото щях да излизам, но знаех, че сресаната ми настрани коса, която скриваше половината ми лице, е сплескана и без блясък. Знаех, че очите ми са зачервени, защото не бях спала повече от три часа на нощ; знаех, че под тях имам тъмни сенки; знаех, че устата ми се е превърнала в една неизменна права линия. Дори гримът, който рядко слагах, не можеше да скрие ужасния ми вид.

— Имам нужда от помощта ти — каза той.

— Защо, какво е станало? — попитах притеснено.

— Оставих децата сами, имам нужда от теб. Съмър полудя, защото им направих закуската грешно или нещо такова. Джаксън също полудя, но тихо. Нали знаеш, както той прави. Искат теб. Единственият начин да ги накарам да спрат да плачат беше да им кажа, че ще те доведе да направиш закуската. Ще дойдеш ли?

— Разбира се — отвърнах. — Идвам след малко. Чакай само да се облека.

— Ти си облечена — отвърна той.

Знаех, че съм облечена, не бях чак толкова зле. Просто имам нужда от време, за да се подготвя за срещата с тях. Бяхме разговаряли по телефона, но не ги бях виждала след конференцията и ми трябваше време да се подготвя за това мъчение.

— Така е — отвърнах с кух, нервен смях.

Лицето му се смръщи от тревога.

— Добре ли си? — попита той внимателно.

— Аз ли? Да. Просто съм изморена от много работа. Да вървим.

Децата бяха потънали всеки в своята форма на страдание, когато влязох в кухнята след Кайл. Съмър поемаше въздух на малки глътки и цялото ѝ тяло се тресеше от къси, конвулсивни движения. Овалното ѝ лице беше червено, а закръглените бузки — мокри от сълзи. Джаксън беше скрил глава в свитите си ръце и раменете му се движеха нагоре-надолу като при дълбоки въздишки. Със сигурност не можеха да се разстроят толкова заради закуската. Нали? Обърнах се към Кайл, чудех се какво им е направил.

Лицето му пламна от възмущение.

— Просто се опитвах да им направя закуска, както я правя всеки друг ден — каза той в отговор на нямото ми обвинение.

— Но днес е събота — обявих аз.

Той разпери ръце.

— Защо всички това повтаряте?

— Той я направи грешно — обяви Съмър между две ридания, явно не се притесняваше да докладва прегрешенията на баща си.

— Някой ще ми обясни ли какво точно съм объркал с една зърнена закуска? — изръмжа Кайл през зъби.

„Той не знае“, осъзнах аз. И се върнах назад. Откакто се бях нанесла тук, те закусвах с мен почти всяка събота — в дома им или в апартамента ми. Освен в редките уикенди, когато оставах при баба си или последния уикенд, когато ме нямаше, което означаваше, че тогава бяха приготвили закуската си сами.

Това беше важно за тях. Този ритуал, който бях измислила ей така от нищото, от отчаяние, беше така важен за тях. Той беше нещо специално, което тримата споделяхме. Имах нещо невероятно с тези двамата. Не бях майка. Никога нямаше да бъда тяхна майка, но имам нещо прекрасно. Особено като се има предвид колко затворени бяха. След всичко преживяно те рядко допускаха някого до себе си, но допускаха мен. Поисках ли, Скокла оставаше да спи цяла нощ в апартамента ми; под водачеството на Джаксън се научих да разбирам езика на Гарво. Имахме си ритуал на закуска.

Не постъпвах честно, като странях от тях заради собствената си агония. Та нали аз бях започнала това като начин да изкупя стореното в Сидни? Не ставаше дума за мен, ставаше дума за тях. Не можех просто

да ги изоставя, трябваше да съм с тях. Щях да тъгувам в промеждутъците.

Посегнах към кутията със зърнена закуска.

— Добре, ще трябва да научим баща ви как се прави съботна закуска — казах аз. — Но само ако и двамата спрете да плачете. — Съмър отстъпи първа, преглътна сълзите, хвана крайчето на розовата си тениска и избърса лицето си с нея, като натискаше толкова силно, че оставяше червени следи. — А ти се изправи — казах аз, без да се обръщам към никого. Джаксън разбра, че говоря на него, изправи се и избърса сълзите с дългия ръкав на блузката си.

„Заради една закуска?“, помислих си отново, макар че този път не погледнах Кайл, не исках да го разстройвам.

— Добре, Кайл, би ли ни дал четири купички, моля?

Той като че ли понечи да изтъкне, че на масата вече има купички, но бързо размисли.

— Някакви по-специални ли?

— Не, само да са еднакви.

Той погледна към бялата купа, купата със сини ивици по ръба и купата с червено дъно, които се кипреха на масата.

— О, ясно.

Щом извади нов комплект купички от шкафа, този път еднакви, и ги нареди на масата, ние започнахме да го учим как се прави съботна закуска.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Овесена каша и гъста пухкава сметана.

Хубавите неща идват по три.

Лошите неща също винаги идват по три. Бях забравила това.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Елоиз, една от бившите ми съквартирантки от колежа, която живееше в Лийдс, дойде в Лондон за няколко дни по работа. Обади ми се и ми се скара, че не съм отишла, за да се видя с нея и другата ни съквартирантка, Мег. А после обяви, че *трябва* да слеза до Лондон, за да се срещна с нея. Щяхме да се позабавляваме като туристи: вечеря, театър, питиета в хотела ѝ.

Беше в началото на лятната ваканция и Кайл щеше да заведе децата на изненадващо пътуване до Брайтън. Беше спестил достатъчно за две нощи в „Б&Б“. Покани ме да ида с тях, но аз отказах — не бях виждала Елоиз от четири години и щях да се чувствам виновна, ако я пренебрегнах сега.

С нея вечеряхме — в тайвански ресторант в Сохо, после гледахме представление на „Шафстбъри Авеню“ и се върнахме в хотела ѝ, където поговорихме. Заспахме и аз се събудих рано в събота, изпълнена със самосъжаление. Мразех да заспивам с дрехите, трябваше да се върна чак в Кент и щях да извадя късмет, ако таксиметровият шофьор не поиска да види кредитната ми карта и да научи пин кода, преди да имам удоволствието да му кажа къде искам да ме откара. Нямаше да стане по-малко срамно, ако вместо пет часа, поспя осем часа с дрехите. Затова се обърнах и заспах отново.

В събота няха никаква работа и се разходихме из магазините по Оксфорд Стрийт. (Бях се изкъпала и заех чисти дрехи от Елоиз.) Пак отидохме на вечеря и аз пак заспах, този път с нейните дрехи. Но стига толкова, казах си в три сутринта — трябва да се прибирам. Преоблякох се пак в моите дрехи, праметнах чантата през раменете си и излязох от стаята ѝ.

Пиколото ми извика такси и когато то дойде, аз се настанях на задната седалка, като смело не обръщах внимание на цифрите на брояча, които ми казваха, че ще ям само супа от консерва през следващия месец.

Отворих страничната порта и изпълнена с угризения и копнееща за пижамата и леглото си, аз завих към задния двор.

Някой седеше на стълбите пред апартамента ми, където обикновено ме чакаха децата. Беше приведен над коленете си, а лицето му не се виждаше в сумрака на ранната утрин.

Сърцето ми се качи в гърлото и замря за мъничко там. Човекът, определено беше мъж, не ме видя, затова още можех да се обърна и да избягам. Тъкмо си помислих това, когато той вдигна глава и ме забеляза. Движението ми се стори познато, а очите ми вече свикваха с мрака и аз разпознах Кайл.

— Господи, Кайл, така ме изплаши — прошепнах аз. Притиснах ръка към гърдите си, за да укротя препускащото си сърце.

Той се изправи и като че въздъхна с облекчение. Тръгнах бавно напред, но той прекоси разстоянието между нас с три крачки и ме прегърна. Тялото ми автоматично се скова от неудобство и притеснение; почти от страх.

— О, слава богу — каза той, докато се притискаше към мен, нехаещ за факта, че искам да ме пусне. — О, слава богу — повтори, разхлаби малко хватката си и ме погледна в лицето. Очите му пробягаха по чертите ми, сякаш отчаяно се опитваха да потвърдят, че съм истинска. Ръката му посегна към лицето ми, а аз отдръпнах глава и се откъснах от прегръдката му.

— Какво става? — попитах. Трябваше ми малко време да си припомня, че той не биваше да е тук. Те не биваше да са тук.

— Звъня на мобилния ти от два дни. Габриел също те търсеше.

— Падна му батерията, а тъй като възнамерявах да се върна още в петък, не си бях взела зарядното. Но това не е важно, защо си тук, защо не си в Брайтън?

— Реших, че нещо се е случило и с теб — каза той, без да отговаря на въпроса ми.

— И с мен? — попитах предпазливо.

— Децата — рече той и лицето му се сгърчи. — Няма ги.

— Няма ли ги? Как така ги няма?

— Ашлин ги взе и не знам къде са.

Кайл крачеше из дневната, докато ми разказваше какво се е случило. А аз бях напуснала тялото си, реех се някъде встрани и се гледах как седя скована и напълно недоумяваща на дивана.

В петък следобед той отишъл да вземе децата както винаги. Щели да си съберат багажа и да потеглят. Трябвало да тръгнат още от училището, но сутринта закуската се проточила, а Кайл имал среща, затова нямали време да си съберат багажа, нито да почистят къщата преди тръгване.

Но те не били в училището. Госпожа Челнър била смутена. Смръщила се, когато му казала, че майка им ги е взела. Тя била в списъка, снимката ѝ била там, заедно с неговата.

Това, че Ашлин ги е взела, не било чак толкова необичайно. Скоро след като се изнесла, го правела постоянно, водела ги на вечеря, излизали заедно на кино и ги оставяла у дома преди лягане. Те дори имали резервни дрехи и играчки в дома ѝ. Когато заминала за Америка, Кайл предположил, че вещите им вече са в къщата на майка ѝ, но не, Ашлин ги оставила на склад. Явно за да са готови за момент като този. Тя обикновено му се обаждала, когато ги взимала, за да не се тревожи. Този път не се обадила. Минали два дни, а още не се била обадила.

Кайл разбрал този път от майка ѝ къде е отседнала и отишъл там, но апартаментът бил празен. Съседка му казала, че Ашлин се изнесла преди няколко дни — обяснила, че се била разбрала с мъжа си и напуска Лондон с децата. Мобилният ѝ бил изключен, а Наоми не знаела къде са и не я била чувала.

Наоми също била много притеснена. Казала, че трябва да се обадят в полицията, за да ги открият, но Кайл не се съгласил. Щял да им даде още няколко дни, преди да прибегне до това. Той знаел каква враждебност има между Наоми и Ашлин. Те имали много сложни отношения — въпреки че Ашлин обичала майка си, нерешените проблеми и неизказаните обвинения пречели на връзката им. Разбира се, Наоми не знаела, че Ашлин е алкохоличка, и ако идели в полицията, неизбежно щяла да го разбере. А и вероятно те щели да се върнат до няколко дни, така че не искал да причинява подобно нещо на Ашлин.

Той знаеше, че не е напуснала страната, защото паспортите и рождените свидетелства на децата били у него, но тя явно го била

планирала. Знаел го, защото Скокла, „Фантастичният мистър Фокс“ на Роал Дал и маската/тиара на Съмър били изчезнали; купичките за храна и вода на Гарво също ги нямало, както и тъмните очила на Ашлин, и любимото парно локомотивче на Джаксън. Миналият уикенд те били с нея и тя сигурно им е заръчала да вземат най-важните си вещи на училище и да не казват на Кайл.

Очаквах напрегнато той да каже:

„А после се обадох в полицията и те претърсват цялата страна, за да ги намерят.“ Или поне: „А после се събудих и установих, че е било просто ужасен кошмар“. — Това щеше да е по-добрият вариант, но и „А после се обадох в полицията и те претърсват цялата страна, за да ги намерят“, щеше да свърши работа.

Но не чух нищо такова.

Докато седях в хотела, разговарях с Елоиз за годежа ѝ и си припомняхме как съм се озовала в Джиилонг, вместо да ида в Мелбърн, децата са се отдалечавали все повече от дома. Децата бяха откраднати.

Кайл вече мълчеше. Едрото му тяло се извисяваше в центъра на стаята съвсем неподвижно, сякаш чакаше да кажа нещо. Сякаш аз имах отговор.

Опитах да си спомня какво им бях казала за последно: „Насладете се на изненадата.“ Мисля, че беше това. Но не бях сигурна.

Мислите ми препускаха. Дали ги прегърнах и целунах? Вероятно не. Чакаше ме петък с Елоиз, излеждавах се в делничен ден, достатъчно бях страдала, затова говорих с тях само по телефона.

„А за какво си говорихме предния ден? За лятната ваканция?“ „Моята ваканция“, така я наричаше Съмър, защото вярваше, че е кръстена на нея. „Може би. Но какво казаха, че ще правим през ваканцията? За това ли говорехме изобщо? Какъв беше последният ни разговор? Дали Джаксън не говореше за Гарво? Или се сещам за попреден ден?“

Взирях се в Кайл, а умът ми опитваше да си пробие път през спомените, през онова, което си бяхме казали, на което се бяхме смели, което бяхме правили през последните няколко дни. Седмици. И тогава си спомних седмицата, в която се криех от тях. Седем дни, в които бях пропиляла скъпоценни мигове с тях.

Не знаех. Не знаех, че трябва да задържам всеки миг и да му се наслаждавам, защото може да се окаже последен.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Времето минаваше бавно без децата. С Кайл прекарвахме всеки свободен миг в моя апартамент.

Тишината в къщата беше твърде непоносима, задушаваща. Всеки път, когато прекрочвахме прага ѝ, се чувствахме като затрупани с купища перушина. Мекотата на тази тишина криеше смъртна опасност, се спотайваща между стените. Реалността на отсъствието им стискаше гърлата ни, изпълваше дробовете ни и притъпяваше сетивата ни. Не можех да си представя Съмър да не тича към мен, сякаш не ме е виждала от векове. Изпитвах почти физическа болка при мисълта, че Джаксън няма да провлачи крака към мен и да обвие с ръчичка врата ми, преди да ме стисне набързо. Викът на Съмър, че няма да иде на училище и никой не може да я накара, сякаш отекваше призрачно около мен, а нечутото погрешно обръщение на Джаксън към мен: „Мамо“, звънтеше оглушително в ушите ми.

Тяхната липса отвори толкова дълбока рана, че не знаех дали ще я понеса, камо ли да я излекувам някога. Къщата беше мавзолей на семейството, което бяхме създали. Кайл не беше променил нищо от онази последна сутрин с тях: купичките им от закуската киснеха в мивката, където ги беше оставил, преди да подкара децата към вратата; на кухненската маса стоеше кутията с корнфлейкс и две намазани с масло препечени филийки, от които и двамата бяха отхапали само три пъти; маратонката на Джаксън лежеше преобърната до входната врата, вероятно изпаднала от чантата му; нарисуваният от Съмър самолет, който щеше да я отведе в Америка, лежеше на табуретка в дневната, а върху него имаше цветен молив, който е била принудена да остави, преди да излязат. До молива пък беше моят пръстен с тюркоаз. Вгледах се в него, но не го взех, исках да ми го върне сама.

Кайл започна да спи на дивана ми, беше небръснат и измършавял, с мътни, празни очи. Ядеше, ако приготвя нещо; къпеше се, колкото да прави нещо. През повечето време седеше на дивана и стискаше слушалката на безжичния телефон от къщата, взираше се в

нищото и се молеше тя да ги върне. Знаех, че се моли, защото и аз го правех.

Разбирах защо Ашлин е сторила това. Сигурно от месеци живееше в отчаяние. Трезва и отчаяна. Без да може да изпие едно, за да притъпи болката от отсъствието на децата. Разбирах защо го е направила. И я мразех за това.

Омразата ми към нея нарастваше с всяка минута, която тя прекарваше с децата си. Заради неведението. Дали бяха добре? Ами ако се е напила и те са в опасност? Нима Кайл не им липсваше? Ами аз? Това неведение беше мъчение, което нямаше право да ни причинява. Те не бяха мои деца, но ги обичах. И тя го знаеше. Дори да не й пукаше за мен, нима не мислеше за Кайл? Той беше съсипан. Тя знаеше, че ще е съсипан, иначе защо ще ги отведе така?

Често омразата ми към нея излизаше от контрол. И тогава се намразвах. Задето мразя една майка, защото е с децата си. Задето не се бях досетила, когато се срещнахме, че е на ръба да стори това.

ЗАЩО ПОНЕ НЕ СЕ ОБАДИ?, крещях вътрешно. Да ни каже, че са добре. Да ни каже, че ще ги видим отново.

Започнах да се пазаря с Бог, с вселената, с когото и да било: „Само да чуем, че са добре, това е достатъчно. Дори да не живеем повече с тях. Само да чуем, че са добре.“

— За какво си мислиш? — попита Кайл и ме откъсна от копнежа телефонът да звънне и да чуя как Съмър казва: „Кенди, много се забавляваме“, а Джаксън да измърмори: „Виждала ли си вагончетата ми?“

Погледнах надолу към Кайл. Това беше десетият ден без децата. Кайл се беше изпънал на дивана, облегнал глава на бедрото ми, и гледаше телевизия. Сега се обърна по гръб и рошавата му коса се сплеска върху сините ми джинси. Беше се избръснал и изглеждаше освежен, някак по-жив, отколкото през последните десет дни. Но бузите му още бяха хлътнали, а под лъсналите махагонови очи имаше тъмносиви сенки. Раздялата беше изцедила младостта от някога спокойното и щастливо лице; раздялата го беше състарила.

— Нищо особено — отвърнах на въпроса му. Без да се замисля, вдигнах ръка и понечих да погаля черните му кичури. Почувствах го така естествено, но после си спомних, че той не е Уил. Ние не бяхме в такива отношения. Спрях и отпуснах ръка.

— Радвам се, че си тук — каза той с дрезгав от емоция глас. — Не знам какво щях да правя... — Вдигна ръка и пръстите му с късите изгрязани нокти се устремиха към лицето ми. Дланта му легна на бузата ми, а палецът бавно започна да гали скулата ми. От много време не беше опитвал да ме докосне. Инстинктите ми казваха да се отдръпна и да го спра. Но се преборих и го оставих да ме гали. Взирах се в него, очите ни бяха свързани, както сърцата ни бяха свързани от тази загуба.

„Целуни го — мина през ума ми. — Целуни го и да се свършва.“ Той беше хубав мъж. Добро момче. И двамата пребивавахме на едно и също място, сред болката. В земята на безкрайната агония. Можехме да го направим. Аз можех да го направя. Нямаше значение, че не изпитвам чувства към него и че не ме привлича. Просто начин да се откъснем от промеждутъка. Защото именно този промеждутък ме убиваше. Убиваше и него. Убиваше и двама ни. Трябваше някак да забравим за всичко поне за малко. Да мислим за нещо друго. „Целуни го и виж какво ще стане.“

— Ти си специална, знаеш ли? — прошепна Кайл.

Ти си специална. Спри да се бориш, ти си специална.

Тялото ми се отдръпна от него. Внезапно пламнах и споменът полази по кожата ми, прогаряше ума ми, буташе ме назад. „Не — реших аз. — Няма да ида там. Оставам тук. Оставам. Няма да се върна в онази нощ. Оставам тук. С Кайл. В настоящето.“

Сложих ръка върху неговата и топлината се заизлива от мен към него и от него към мен. Връзката ни беше невероятно силна, може би неразрушима. Но не беше същото.

Преплетох пръсти в неговите и му се усмигнах тъжно, като внимателно отдръпнах ръката му и я върнах на гърдите му.

— Кендра — прошепна той. — Защо...? — Затвори очи и поклати глава объркан. Продължих да се вирам в него. Така трябваше. Той беше моята котва. Моят фокус. Моят корен в настоящето. Ако изгубех тази връзка, щях пак да се върна там. Там.

Кайл отвори очи.

— Знаеш колко много означаваш за мен, нали?

Кимнах. Знаех. И той означаваше много за мен. Той беше баща на децата ми.

— Винаги ще бъдем приятели — казах аз.

Нещастieto от това ново отхвърляне се вряза в агонията, която вече се беше настанила в очите му. Той не се опита да го скрие. „Защо да го крия? Защо да крия каквото и да било? — казваха очите му. — Няма смисъл.“ Обърна се настрани, прегърна телефона до гърдите си и се вгледа пак в телевизора.

Деветнайсети ден.

Полудявах; бавно, но сигурно се разнищвах отвътре.

Където и да идех, ми се привиждаше черна коса, мървеше ми се нещо оранжево, чувах смях и си мислех, че е Съмър.

Усетех ли, че някой ме гледа, че някой ме потупва по гърба, чуех ли тих смях, решавах, че е Джаксън. Те ме преследваха. Те ме подлудяваха.

Всеки миг беше изпълнен с тяхното отсъствие. Нищо не ми се струваше важно. Работата със сигурност не беше важна. С Габриел още нямахме нормални отношения и не мислех, че някога ще имаме.

Трябваше да ѝ кажа каквото искаше да чуе. Но не можех. Тя не разбираше защо не мога да повтора думите на Джанин. Габриел се беше разкрила пред мен, беше ми показала сърцевината си, за да ме накара да говоря с нея, а аз не можах. Не можех. Подобна гадост нямаше да излезе от моята уста. Ако не живеях в този лишен от децата ад, не знам как щеше да се развие нашето приятелство. Засега просто работехме заедно. Джанин се държеше на разстояние. Но дори да не го правеше, нямаше значение. Нищо нямаше значение. Съмър и Джаксън си бяха отишли.

Всеки път, когато ми се струваше, че ги зървам и ми се приискваше да хукна след техните призраци, усещах как надеждата да ги видя отново угасва по мъничко. Започнах да вярвам, че наистина са призраци и са си отишли завинаги. Тя ги беше забила в стена с колата. Тя беше заспала, беше оставила тенджерата на печката и беше станал пожар. Тя ги беше забравила някъде. И аз никога вече няма да ги видя. Те си бяха отишли.

Започнах да се страхувам да се прибера у дома. Щом завиех по Тенант Роуд, виждах облака от мъка, надвиснал ниско и страховито над номер трийсет и четири. Пристъпвах бавно, с изтръпнали крака, пристъпвах бавно към съдбата си. Понякога исках да се обърна и да избягам. Да избягам от мъката. Понякога обикалях квартала пет-шест пъти, а стъпките отекваха в ушите ми, сърцето ми натежаваше и забавяше ритъма си в гърдите ми, просто за да отложи прибирането у дома. Да отложи навлизането в кошмара, в който се беше превърнал животът ни без децата.

Всичко беше толкова лошо, толкова мрачно, че на няколко пъти почти отворих писмото на Уил. Веднъж дори пяхнах пръст под капачето, за да разлепя плика. Ако новините бяха лоши, най-лошите, те просто щяха да се добавят към мъката, която вече чувствах. Щяха да задълбочат нещастията ми. Щяха да ускорят настъпването на лудостта. Все пак не го направих, но знаех, че малко ми остава.

Кайл се пренесе при мен. Не ме попита дали имам нещо против, мисля, че дори не му е хрумвало да пита, просто го направи. Един ден се върнах от работа и видях, че е донесъл макетите и чертежите за последния си проект, чертожната дъска и стола си в апартамента ми. Настани се в пространството между трапезарията и дневната. Между дивана и стената лежеше малък куфар с дрехите му, а самообръсначката му, четката за зъби, афтьршейвът и дезодорантът се озоваха в банята ми. Всяка вечер го заварвах да седи сгърбен над чертожната маса или пред компютъра, притискаше линията към синьо-бялата разграфена хартия, а автоматичният му молив пълзеше по нея. Телевизорът работеше с намален звук зад него и въздухът беше натежал от миризмата на прясно горчице кафе. Той живееше на кафе. Не ядеше, докато не се прибера, и с всеки изминал ден изглеждаше все по-остарял. Безнадеждността беше прокарала бръчки по челото му, тревогата беше потъмнила сенките под очите му, а тежката загуба беше свалила килограми от тялото му.

Едва вдигаше глава, когато влизах вечер. Поздравявахме се, без да се поглеждаме. Преобличах се с джинси и пуловер и приготвих нещо просто за ядене — ориз, задушено, салата от фасул, паста и доматиен сос — и после се хранехме на дивана един до друг, но всеки в своя свят, и се взирахме в телевизора. След това аз измивах съдовете, пожелавах му лека нощ и си лягах върху завивките, защото задушните

летни нощи правеха съня невъзможен. Лежах с широко отворени очи и мечтаех да видя децата. Но дълбоко, дълбоко в себе си, в сърцевината си знаех, че няма да ги видя. Че и двамата няма да ги видим.

С Кайл почти не разговаряхме, защото и той беше приел факта, че няма да ги види повече. Разбрах това, когато един ден забелязах, че е закачил недовършената рисунка на Съмър на ръба на чертожната си маса, а изпадналата маратонка на Джаксън лежеше под нея. След няколко дни, когато се осмелих да вляза в къщата, за да взема пощата му и някои дреболии, видях, че е измил съдовете от закуската и е почистил.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Трябва да се обадим в полицията — казах на Кайл на тридесет и седмия ден.

Не можех повече, досега бях мълчала, но не можех повече. Той трябваше да направи нещо. Не можехме просто да стоим и да позволяваме това да се случва с нас. Не можехме да приемем тази ситуация. Трябваше да направим нещо.

Кайл замръзна над чертежа си и дори не погледна към мен. Взираше се неவிждащо в хартията и ме слушаше, но не ме поглеждаше.

— Трябва да приемем, че тя няма да ги върне сама, затова се налага да се обадиш в полицията.

— Тя им е майка — каза той и наведе глава, за да започне да чертае отново.

— Знам, но това е ад, Кайл, и ние трябва да направим нещо.

— Не и това.

— Защо?

— Тя им е майка.

Огледах стаята, търсех нещо, което да хвърля по него. Нещо, което да отскочи от тила му и да вкара малко разум в главата му, а не да го убие. Не можех да обясня на полицията един труп. Но пък знае ли се, може би щяха да ме разберат. Щяха да разберат колко вбесяваща е тази ситуация. Децата ги няма и баща им не прави нищо.

— Знам, че им е майка, знам, че ги обича, но тя е алкохоличка. Може да ги нарани, без дори да разбере.

— *Тя им е майка* — каза той, гласът му беше опасно нисък.

— СПРИ ДА ГО ПОВТАРЯШ!

Той се завъртя със стола.

— Не, трябва да го повтарям, защото трябва да го запомня.

— *Ти* трябва да го запомниш?

— Аз живях с Ашлин, помня каква беше. Помня какво правеше, но знам, че сега е трезва. Няма да ги нарани, когато е трезва. Именно

това я държи трезва. Тя е тяхна майка и никога няма да ги нарани. Ако дори за миг допусках мисълта, че е способна на това, щях да се обадя в полицията.

— Заблуждаваш се Кайл. Никой не е в състояние да държи един алкохолик трезвен. Те не са способни на това за никого. Ако можеха, щяха ли да са алкохолици, как мислиш? Щяха ли да спрат да пият, когато някой любим човек ги помоли? Те не могат. Те са болни и болестта ги поглъща изцяло. Ето затова е толкова пагубна, защото нищо друго не е по-важно от следващото питие. Е, какво ще се случи, ако това желание обземе Ашлин? Какво ще стане, ако тя се поддаде? Какво ще стане тогава с децата? Трябва да се обадиш в полицията.

— Не.

— Ако ти не искаш, аз ще го направя.

Той се изправи в цял ръст. Не знаех дали съзнава, че се опитва да ме сплаши и да ме принуди физически да отстъпя.

В отговор аз пък се изпъчих, забих крака в пода и скръстих ръце на гърдите си. Това беше твърде важно, за да си позволя да се плаша от него. Само безопасността на децата имаше значение.

— Не, няма да го направиш. Те са мои деца. Те са деца на Ашлин и аз няма да я въвека в неприятности, като се обадя на полицията. Тя ще ги върне.

— Тогава защо дори не се обади, за да ти каже, че са добре? Защо не ти писа имейл? Или да ти изпрати пощенски гълъб? Защото може би не са добре. Може би не са добре и тя не знае как да ти го каже.

Кайл замълча, явно възможните сценарии се въртяха в ума му. Той знаеше, познаваше това бойно поле, беше по-наясно от мен какво може да им се случи. Какво още може да им се случи. Зарови ръце в гъстата си черна коса и я опъна назад.

— Толкова пъти съм си пожелавал това — каза той, гласът му беше натежал от емоции. — Когато Съмър не искаше да ходи на училище, когато Джаксън не искаше да ми каже защо се сърди, когато не ми даваха голям проект, ми се искаше да не бях така вързан с тях. Не че съм мечтал за това или съм го имал предвид наистина, просто ми минаваше през ума. Чувствах вина, дори само защото си го мисля. А сега тях ги няма и наистина аз съм виновен. Ако бях постъпил по-разумно, ако не бях ги използвал като заложници, за да я накарам да се

върне у дома, тя нямаше да се почувства принудена да го направи. Аз съм виновен и много добре знам как се чувства Ашлин. И защо го направи.

— Разликата е там, че ти щеше да й кажеш, че са добре. Ти не би я измъчвал така. Никога не би го сторил.

— Мислиш, че трябва да се обадя в полицията? — попита той след малко.

— Да — въздъхнах. — Не за да й създадеш неприятности. Ако се обадиш в полицията, те ще започнат търсене. Някой може да се обади, че е виждал децата. Поне ще знаем, че са добре. И за нея не е добре да се крие така. Може би пътуват постоянно и спят на различно място всяка нощ. А това не е добре за децата, нали? Особено за деца, които са преминали през толкова разриви за година и половина.

— Не искам да й навличам неприятности — каза той пораженчески.

— Аз също. Виж — изтичах в спалнята и се върнах с една папка. — Открих това в интернет, помощ в случаи, когато единият родител отведе децата. — Подадох му папката. — Попълних колкото можах и сложих най-скорошните им снимки. Ти трябва да попълниш останалото и да го дадеш на полицията или на адвокат.

— Как стигнах дотук? Жена ми отвлече децата и аз трябва да я докладвам в полицията. Кога животът ми се превърна в сапунен сериал?

Оставих папката на масичката за кафе и тръгнах към него. Сложих ръка на челото му и се опитах да му вдъхна малко увереност с допира си.

— И двамата знаем, че Ашлин обича децата. Те са част от нея. Те са нейният живот. Но трябва да се уверим, че са в безопасност. Не се живее така, като търсим в интернет и чакаме някой да почука на вратата, за да ни каже нещо. Не е честно това да им се случва за втори път. Първо Ашлин изчезва, сега — ти. Не е правилно.

Доста време Кайл се взираше в нищото и аз виждах, че обмисля бавно и внимателно предложението ми.

Свалих ръката си, бях казала каквото имах за казване и сега всичко зависеше от него. Разбира се, че нямаше да се обадя в полицията, не беше моя работа да го правя. Но исках Кайл да разбере, че това е правилното нещо. Трябваше да ги намерим. Трябваше да

сторим нещо, за да ги намерим. Ръката му легна върху моята и пръстите ни се преплетоха. Ръцете ни си пасваха. Пространството между пръстите ни вече беше изпълнено и цяло. Стояхме един срещу друг хванати за ръце. Той се беше вкопчил в мен, сякаш се опитваше да извлече сила, за да може да разкрие пред света колко голям е вече разрывът между тях с Ашлин; колко разкъсано е семейството му. За да започне да приема, че може би няма да види отново децата си. Предполагам, че полицията беше последната ни надежда — ако те не ги откриеха, сигурно никога нямаше да ги намерим. Трябваше да започнем да приемаме факта, че няма да ги видим повече. Тази реалност трябваше бавно да пропълзва в нас, а не да ни зашлеви през лицето. А ако замесехме полицията, трябваше да сме готови за шамар. Бях почти сигурна, че съм готова за това.

Той се завърна в настоящето и се вгледа в мен. Вдиша дълбоко и гърдите му се надигнаха, а после спаднаха някак безнадеждно.

— Не мога да го направя — прошепна. — Не мога. Тя ще ги върне. Знам, че ще ги върне.

Кайл не беше готов за онази плесница, а дали беше готов за истинска такава? Защото малко ми оставаше да го зашлевя през лицето. Да вкарам малко разум в главата му.

Откъснах ръка от неговата и леко свих ръце пред гърдите си. Опитвах да се сдържа.

Този мъж беше специалист в отричането, бях забравила това. Той беше живял с алкохоличка повече от десетилетие и беше успял да се преструва, че няма проблем, беше превръщал всичките й постъпки в леки прегрешения, затова и сега нямаше да приеме реалността. Той отказваше да приеме, че Ашлин ще го изправи в съда заради децата, затова ме изпрати на срещата. Той не признаваше факта, че тя му беше причинила нещо толкова ужасно, затова и не опитваше да намери децата си. Отрицанието беше голяма част от Кайл. Отрицанието определяше живота му. Защо да променя нещо сега?

Когато се извърнах от него и тръгнах към другия край на дивана, осъзнах, че и аз съм станала част от това. Седнах и притиснах чело към коленете си. Бях пленена в сферата от отрицание, която обгръщаше това семейство. Бях потопена в него. И се бях примирила.

— Не знам как издържаш — казах над коленете си. Тежестта на случилото се смилаше всяка моя клетка, прекършваше ме. — Не знам

как издържаш без тях.

— Не издържам — отвърна Кайл.

— Тогава защо не правиш всичко възможно, за да ги върнеш?

— Ти не разбираш. Обадя ли се в полицията, край. Няма да мога да върна нещата. Не мога да кажа на полицията, че тя не е искала да го направи. А и какво точно е станало? Попечителството още не е определено. Ако не друго, именно Ашлин има документи, че възнамерява да вземе децата при себе си. Аз никога не съм правил официални постъпки, само предполагах, че те ще останат с мен. Никога не съм подавал молба.

— Тогава защо не подадеш сега? Можеш да го направиш. Тя няма да може да отговори, защото ще трябва да се свърже с теб. Затова го направи, а после ще се обадиш в полицията, за да я намерят. Но аз съм сигурна, че когато им обясниш историята на Ашлин, те и сега ще сторят нещо. Трябва да направиш всичко възможно да ги откриеш.

— Не знам дали съм способен да го причиня на Ашлин. Не мога да кажа на никого какво се е случило, какво е правила тя. Тя вече не е такава, не искам хората да си мислят друго.

Всичките ми мускули бяха напрегнати, когато се изправих като пружина.

— КОГА ЩЕ СПРЕШ ДА Я ЗАЩИТАВАШ? — изкрещях. — КОГА ЩЕ СПРЕШ ДА Я ПОСТАВЯШ ПРЕДИ ВСИЧКИ, ДОРИ ПРЕДИ ДЕЦАТА СИ?

Отслабналото му тяло, облечено с бяла тениска и торбести сини джинси, се отдръпна от изненада.

— Ти не разбираш... — започна той.

— ТАКА Е, НЕ РАЗБИРАМ — продължих да крещя. — НЕ РАЗБИРАМ И НЕ ИСКАМ ДА РАЗБИРАМ. ЗАЩОТО ДОКАТО ПОСТАВЯШ НЯКОЙ ДРУГ ПРЕД ДЕЦАТА СИ, НЯМА ДА МОГА ДА ТЕ РАЗБЕРА И ДОРИ НЯМА ДА СЕ ОПИТАМ.

Едва се държах на крака.

— Кендра...

— НЕ ИСКАМ ДА ТЕ СЛУШАМ! — изкрещях аз. Нямах навик да крещя така, не бях такъв човек, но бях стигнала до края на търпението си. Не можех да понасям повече. Тази непоносима мъка ми идваше прекалено. Особено, особено когато Кайл можеше да сложи

край. Ние дори не искахме да ги върнем обратно, а само да разберем дали са добре, дали са живи. Живи.

— ДОКАТО НЕ ЗАПОЧНЕШ ДА ПОСТАВЯШ ДЕЦАТА СИ НА ПЪРВО МЯСТО, НЕ ИСКАМ ДА ТЕ СЛУШАМ. — Отстъпих от дивана и тръгнах към банята, за да се скрия от него. Да намеря убежище, макар и временно, от мъжа, който ме беше подлудил така.

— Не е толкова просто — започна да роптае той.

Тези думи ме спряха, но не ме накараха да се обърна.

— Да — казах аз с гневна въздишка, — толкова е просто.

— Не ме мрази — каза той тихо. — Само това ми липсва сега.

— Не те мразя. Разбира се, че не те мразя, Кайл. Но няма да търпя повече тази пасивност. Не и когато става дума за това. Дори да те е страх да опитаеш да ги върнеш, не искаш ли поне да разбереш дали са добре, дали са здрави и щастливи? Можеш да започнеш просто с едно телефонно обаждане.

— Не мога да го направя.

— Тогава няма за какво да говорим повече.

Телефонът зазвъня, белият телефон от къщата, който Кайл държеше на чертожната си маса, ни накара да подскочим.

Сърцето ми се качи в гърлото, а в тялото ми се взриви надежда. И двамата се обърнахме и се втренихме в апарата. Беше звънял и преди, разбира се, но не често. Повечето хора вече бяха свикнали да му се обаждат в апартамента, защото им беше казал, че ще е тук, докато децата са на ваканция с майка си. Ръката му трепереше, когато посегна към слушалката, взе я, натисна зеления бутон и я вдигна до ухото си.

— Ало? — каза той, гласът му изневери.

Помълча няколко секунди, слушаше човека отсреща, после лицето му се разтрепери, той затвори очи и се свлече на колене до чертожната маса. Слушалката се изплъзна от скованите му пръсти. Кайл заби чело в пода и започна да се люлее напред-назад.

Не, Господи, не. Не, моля те, не.

Тръгнах сякаш към смъртта си, наведох се и взех слушалката. Сложих ръка на рамото му, за да го успокоя и сама да намеря някаква опора. Поспях за миг, за да отложа поне малко онова, което щях да чуя, и притиснах телефона към ухото си.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето беше залязло преди няколко часа и аз шофирах през индигова пелена, когато завихме към едно частно шосе, което водеше към къщата, където бяха Ашлин и децата. Къща в Пензанс. На стотици мили от Лондон.

През по-голямата част от пътя мълчахме, всеки в своя свят — дори не съзнавахме присъствието на другия. Трябваше да шофирам аз, защото той не беше на себе си.

След като взех телефона и го притиснах към ухото си, чух женски глас:

— Кайл, там ли си? — попита тя. — Чуваш ли ме? Трябва да дойдеш да вземеш децата.

Когато Ашлин ми даде адреса и затворих, без да съм говорила с децата, той ме повлече надолу. Обгърна ме с ръце, задърпа ме към него и зарови лице в шията ми, разплакан. Изливаше мъката си. Ужасът му, съдържаният ужас се изля в порой. Докато се борех с порива да се откъсна от него, галех гърба му и попивах сълзите му с тялото си, аз осъзнах, че въпреки всичко, което каза, той наистина беше решил, че няма да ги види отново. Не можеше да се изправи пред факта, че няма да ги види отново или че тя ги е наранила, затова беше решил да не ги търси. Беше в плен на омагьосания кръг от страха от неведението, което беше ужасно, и страха от знанието, което можеше да се окаже дори по-ужасно. Знаех какво е да си в този кръг, да не знаеш кое е по-страшно — да знаеш или да не знаеш.

Щом той спря да плаче, се разделихме и се вгледахме в очите си с повече разбиране, отколкото преди петнайсетина минути. Избърсах сълзите му с палци, после нежно притиснах устни до челото му. Той затвори очи. После станавме, той отиде в банята, а аз разпечатах маршрута от интернет. Бях изтръпнала. Не мислех за нищо друго, освен за шофирането, което ме чакаше. Ако се замислех над факта, че сме само на часове, а не на дни, седмици или месеци от тях, може би

щих да рухна като Кайл и нямаше да мога да се съвзема достатъчно бързо.

Докато шофирах колата, ме пришпорваха мисли за малкото личице на Съмър, което се усмихва, защото сигурно има някаква тайна за споделяне, и за големите очи на Джаксън, докато ми обяснява какво прави Гарво.

Мускулите ме боляха, очите ми бяха пресъхнали зад очилата за шофиране, докато се взираха в къщата в далечината. Тя беше от жълтеникав камък, с плочи на покрива, три прозореца на горния етаж, а два по-големи — на долния. От тези долу струеше оранжева светлина, която ни привличаше. Забавих, за да прочета добре белия надпис в края на имота: „Имение Агатиън Фийлд“.

— Това е — казах на Кайл, умората притъпи вълнението в гласа ми. Не бях спирала за почивка. Шофирах от почти седем часа; единствените ни почивки бяха, когато попадахме в задръстване и трябваше да чакаме по двайсетина минути, за да продължим.

Кайл беше съвсем буден, облегнал глава на прозореца. Взираше се напред, без да мига. Изправи се. Лицето му, доскоро беше зачервено от плача, а очите — подути и възпалени, се бяха успокоили. Вече изглеждаше нормално. Близостта на семейството му беше събудила живота в него. Подкарах колата по широката чакълеста алея, обградена от трева, към друга кола, спряна пред входа.

Предната врата се отвори. Кайл откопча колана още преди да съм спряла съвсем и изскочи от колата. Аз ударих рязко спирачките.

Джаксън изтича първи. А после и Съмър. И двамата бяха с пижами, Джаксън с пижамата на Супермен, а Съмър — с дългата до коленете тениска на Спайдърмен. Бяха по чорапи.

— ТАТЕ! — извикаха с цяло гърло. — ТАТЕ!

Кайл коленичи на светлината на фаровете. Джаксън го връхлетя пръв и го прегърна през шията. Съмър също се хвърли на врата му. Той протегна ръце и ги обгърна и двамата. Децата му говореха един през друг, разказваха му какво са правили през последните няколко седмици. Всичко наведнъж. Взирах се в тях, поглъщах с очи всеки сантиметър, проверявах ги. Много внимателно. Бяха добре. Бяха добре, в безопасност и щастливи.

Облекчението се стовари като юмрук в най-меката част на стомаха ми. Превих се напред и притиснах с ръце корема си —

епицентъра на облекчението. Сладкото облекчение. Болеше, но беше прекрасно. Те бяха добре. Наистина. От цяла вечност не бях изпитвала подобно нещо. Толкова много неща все се объркваха, все вървяха на зло, не бях сигурна дали и това няма да свърши така. Тялото ми започна да натежава, а сълзите, които не бях проляла толкова време, изригнаха към повърхността и се бореха да се освободят.

„Чук-чук“ по прозореца накара сърцето ми да подскочи. Избърсах очите си и се изправих.

— КЕНДИ! — извика Джаксън, ухилен зад стъклото. — КЕНДИ! — отекна Съмър.

Кайл ги издърпа назад и аз отворих вратата, а те се хвърлиха в ръцете ми. Топлите им телца се притиснаха към мен, а ароматът на току-що изкъпаната им кожа изпълни ноздрите ми. Косите им гъделичкаха бузите ми, ръцете им ме стискаха яростно.

— КендиКендиКендиКендиКенди — повтаряха те. Уж само името ми — а беше най-сладкото нещо, което съм чувала.

Ашлин седеше пред голямата каменна камина, в която не гореше огън. Изглеждаше, сякаш допреди миг е крачила нервно из стаята; лицето ѝ беше разкривено от тревога, зелените ѝ очи бяха огромни и изпълнени със страх, когато погледна към вратата. Беше отслабнала, но изглеждаше добре. Много по-добре от Кайл. Много по-добре от мен. Под очите ѝ личаха сенки и косата ѝ беше прибрана в раздърпана конска опашка, беше облечена със сини джинси и тениска с къс ръкав, а на краката си имаше пухкави пантофи. Кайл успя да направи само четири крачки, преди Ашлин да се хвърли към него.

Тя стисна предницата на тениската му и зарови лице в нея, сякаш можеше да намери утеха и опрощение. После избухна в плач. Цялото тяло на Кайл се скова в мига, когато тя се притисна към него, и той се втренчи над главата ѝ, към вратата, която водеше към огромната кухня-трапезария.

Аз държах ръцете на близнаците — мънички, съвършено оформени, топли и красиви ръце. Трябваше да си припомням да не ги стискам твърде силно и да не се страхувам, че ако ги пусна, ще изчезнат отново. Поведох ги към кремавия диван. Под него лежеше огромен ориенталски килим със сложни шарки, който на места беше

протрит. Явно беше на този под от много време. Къщата беше уютна, приятна. На децата сигурно им беше харесало. Това беше идеалното място, където да прекараш ваканцията, и вероятно за тях беше точно това — една ваканция. А не бавният лъкатушен път през всички кръгове на ада, по който с Кайл бяхме минали.

Седнах в средата на дивана, а децата се настаниха до мен и загледаха майка си и баща си. Кайл не приемаше Ашлин. Не се беше обадил на полицията, но това не означаваше, че не я беше намразил заради стореното, задето отвори портите на ада, без дори да му даде карта, с която да стигне до другия му край.

Постепенно тя спря да плаче и започна да говори:

— Съжалявам — каза умолително в гърдите му. — Искях да съм с тях. Толкова ми липсваха. Просто исках да съм с тях. Съжалявам. Много съжалявам. — Не спираше да го повтаря, докато той бавно, като леден блок по изгрев, започна да се топи и да отстъпва. Спря да се взира над нея и поклати леко глава. После сведе очи към жена си, вдигна ръце и я прегърна.

— Тихо — успокояваше я той, като наклони глава към нейната и започна да я гали по косата. — Тихо... Ще поговорим за това по-късно. Ще поговорим за това по-късно. — Тази утеха се разля в цялата стая и се спусна над всички нас.

Аз и децата ги гледахме. Обичта им беше осезаема. Телата им пасваха идеално, той знаеше как да я успокои, сърцата им вероятно биеха в ритъм. Тази гледка ме върна за миг към нощта, прекарана с Уил, когато лежахме на леглото, когато телата ни бяха така близо, че не можех да повярвам, че не са били вечно така и са функционирали разделени. Какво ли не бих дала да съм пак с Уил... Да имам шанса да го прегръщам така... Като тези двамата. Как така единствено те на целия свят не можеха да видят, че са създадени да бъдат заедно?

Съмър коленичи на дивана, сложи ръка на бузата ми и извърна лицето ми към себе си:

— Мама и татко пак ли са приятели? — попита ме тя с надежда. Светналите ѝ очи ми се усмихваха, чакаха да кажа „да“. Не можех да го кажа. Разбира се, че не можех. Джаксън също коленичи и аз се обърнах към него. Същите очи, които чакаха същия отговор.

Погледнах към Кайл и Ашлин и за миг се изгубих в красивите линии на слетите им тела — не можеше да се каже къде започва тя и

къде свършва той.

Обърнах се пак към децата. Погледнах Джаксън, после Съмър, защото тя беше задала въпроса.

— Надявам се — отвърнах. Това беше най-честният отговор, който можех да им дам. Те може и да бяха приятели, но не както Съмър и Джаксън искаха. Защото заради неспособността си да разговарят един с друг, да си кажат истината, вероятно никога нямаше да бъдат такива приятели, каквито Съмър и Джаксън искаха да бъдат.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лежах на дивана под резервния юрган с бяло-синя шарка на метличини, бях облежната на три меки възглавници и се взирах в тъмното. Мразех мрака. Той ме задушаваше. Когато не успях да различа нищо, не можех да се закрепя за нищо и се страхувах, че ще потъна в тъмнината.

Тъмно е, безкрайна черна яма. Тежестта му ме смазва. Чернота пълзи от всички страни пред очите ми, докато ръката му стиска гърлото ми и ме лишава от въздух и съзнание. Опитвам да се боря. Опитвам да го спра. Но чернотата все така приижда. „Ти си специална — шепне гласът му. — Спри да се бориш, ти си специална. Спри да се бориш и няма да те убия“.

Седнах рязко. *Не. Не сега. Няма да ида там сега.* Щеше да спре, ако правя нещо друго. Ако се раздвижа, щях да се спася. Отхвърлих завивката и станах от дивана. Взех малкото вълнено одеяло от облегалката. Трябваше да ида навън, на чист въздух, там щях да мога да дишам. На теория в къщата бях в по-голяма безопасност, но аз знаех, че опасността невинаги идва отвън, от непознати.

Реално погледнато, най-голямата опасност за мен беше в тази къща. И тя се наричаше Ашлин. Начинът, по който ме беше погледнала... Беше ме приковала с леденозелените си очи и се опита да ме изхвърли от живота им с всичката омраза, която изпитваше към мен, събрана в един-единствен поглед.

Не беше лично, знаех го. Ашлин мразеше присъствието ми в живота ѝ, ролята, която имах в нейното семейство. *Защо просто не изчезнеш?* Питаха очите ѝ. Езикът на тялото ѝ, начинът, по който ми беше дала юргана и възглавниците, бяха добавили: *Защо просто не изчезнеш веднъж завинаги от живота ни?*

Да, в цял Корнуол тя беше най-ясната и най-реалната заплаха за мен. Прекосих тихо кухнята до вратата към двора. Отключих я и леко дръпнах вратите, за да изляза в нощта. Беше мразовито. Нощите в края на август бяха студени, хлад хапеше кожата и я караше да настръхва, а

тялото да се свива лекичко. Минах през моравата към двете люлки в голямата задна градина.

От олющената зелена боя и ръждата разбрах, че са тук от години. Може би Ашлин затова беше наела къщата: беше видяла двете люлки, а и оттук имаше само двайсетина минути път пеша до морето. Идеалното място за децата.

Седнах на зелената люлка и тя, въпреки възрастта си, не изскърца. Не извести хората в къщата, че съм будна и бродя наоколо. Залюлях се леко напред-назад, като провлачвах носовете на маратонките си по корковата настилка.

Затворих очи, спомних си лицето на Джаксън, когато изтича през вратата. Огромната радост, която струеше от него, когато хукна към баща си. Усетих, че се усмихвам. А усмивката ми стана още по-широка, когато си спомних как ръцете на Съмър обгърнаха врата ми. В гърлото ми заседна буца. Спомних си колко самотен беше животът ми без тях. Мисълта да живея без тях... Паниката се надигна бързо и запърха в гърлото ми, сви се на буца, която не можех да преглътна. Буца, която можех само да изплача. Усетих как сълзите напират в очите ми. Как бих могла да живея без тях? Нуждаех се от постоянното бърборене на Съмър и от неясните констатации на Джаксън. Имах нужда от децата. По едно време си мислех, че те се нуждаят от мен. И може би беше така. Но само докато майка им я нямаше. Сега тя се върна. Почти се превих на две при това ново мъчение. Сега тя се върна и беше взела онова, което ѝ се полагаше по право. Да, те сигурно още щяха да искат да ме виждат. Но като приятел. Не като човек, който да им помогне с домашните, не като жената, която да подлудяват с въпросите си, не като тяхната „друга мама“.

Не вдигнах поглед, когато чух вратата да се отваря и някой излезе тихо от къщата. Знаех кой е. Не можеше да е друг.

Ашлин седна до мен на люлката. Зърнах я за миг и разбрах, че е облечена също като мен. Беше със сатенена нощница до средата на прасците, с тениската на Кайл и дебели, тъмносини чорапи, изпънати по краката ѝ. Долових аромата на Кайл. Сандалово дърво и цитруси, неговата смътна, сладка мъжка миризма. Вероятно и аз миришех така — на мъжа, с когото бях живяла почти шест седмици. Надявах се, че тя мирише на него, защото са се събрали. Поговорили са и после са се

любих. Щеше да е пагубно за мен и за отношенията ми с децата, но от това се нуждаеше семейството им. Те трябваше да са отново заедно.

Тя се залюля, но не в синхрон с мен, веригите на двете люлки въздишаха като астматици при всяко движение напред-назад. Напред-назад, но не в синхрон, като лишена от хармония симфония. Не бях сигурна дали иска да заговоря първа, но нямах какво да ѝ кажа. Искях семейството им да се събере, исках да се зашият отново като красив пачуърк, но бях гневна. Гневът вилнееше като отприщана от скъсан бент река. Бях в състояние да посегна, да отскубна кичур от косата ѝ и да я зашлевя през лицето. Можех да я нараня, задето ни захвърли в онзи ад. Но нямах какво да ѝ кажа. А и нищо казано от нея не можеше да ме накара да говоря.

— Отново започнах да пия. — Почти шепнеше. Гласът ѝ беше така тих и опустошен, че се зачудих дали не съм си въобразила тези думи, за да я демонизирам още повече.

Тя спря люлката си с крака, извърна се към мен и аз разбрах, че наистина го е изрекла. И това беше единственото, което можеше да ме накара да говоря с нея.

— Слушам те — отвърнах.

— Не съм го казвала на никого — рече тя, гласът ѝ едва се чуваше. Говореше внимателно, сякаш можеше да се разпадне след всяка следваща дума и да не продължи. Гледаше надолу, към покрития си със сатен скут, а ръцете ѝ още стискаха веригите. — Джаксън знае. Откри ме заспала на дивана. Съмър не знае. Но може би все пак знае — започна да сънува кошмари, вероятно защото ѝ мириша на алкохол и това ѝ напомня... За преди. Трудно спи нощем... — Гласът ѝ затихна. — Спрях да ходя на срещите. Беше ми много трудно, когато... Когато дойдох тук, не знаех дали той няма да се обади в полицията или на спонсора ми, или да тръгне да ме търси. Не исках да се ангажирам с други хора, в случай че реши да не направи нищо. Трябваше да се концентрирам върху децата. Бях забравила колко много грижи и внимание изискват. През последните шест месеца ги бях виждала само за по ден-два. А преди това... Изтрезнявах. Или поне така си казвах. Сега разбирам, че съм била просто непиещ алкохолик. Не се опитах да спра да бъда алкохолик. Ходех на срещите, но не изпълнявах стъпките. Просто спрях да пия и бях нещастна заради това. Не полагах други усилия, просто не пиех и носех това като почетна значка:

„Вижте ме какво добро момиче съм, не пия.“ Беше чудесно да си върна Съмър и Джаксън. Сякаш си върнах част от себе си. Не осъзнавах колко безчувствена, колко мъртва отвътре съм била без тях. А после майка ми дойде за седмица.

Майка ѝ? Каква кучка! Лъжлива кучка. Тя е знаела къде са и все пак измъчваше Кайл така. Беше го заблуждавала с приказките за полицията. Кучка. *Надявам се никога да не я видя. Никога. Иначе ще я нараня. Ако не физически, с думи.*

— Вече можех да излизам от къщата и за да правя нещо, реших да ида на няколко срещи — каза Ашлин.

Ашлин вече можеше да излиза от къщата и за да прави нещо, реши да иде на няколко срещи. Не беше казала на майка си за проблема си, разбира се, че не; каза ѝ, че излиза с приятели. Но сега ѝ беше още по-трудно да се върне в онези зали. Вече не пиеше, но пак беше ужасно. Каза здравей на неколцина души, взе си чаша кафе и седна в дъното на един сгъваем стол. Този път се чувстваше неловко, беше притеснена. Вероятно защото отдавна не беше идвала. Или заради това, което се случи през следващия час. За първи път тя видя истината.

Тя беше като тях. Преди сядаше тук, слушаше и си мислеше: „Не съм като тях. Не съм толкова зле. Каквото и да си мисли Кайл, не съм толкова зле като тях.“ А сега осъзна, че е. Може би защото децата бяха при нея, или защото знаеше, че след това няма да може да говори с никого. Но този път разбра. Разбра, че е наранила семейството си. Разбра, че непрекъснато е обиждала съпруга си. Беше съсипала кариерата си.

Най-лошото обаче беше, че осъзна и друго — че вече никога няма да може да пие.

Никога. Ако беше алкохоличка, значи вече никога нямаше да може да пие. Дори на рожден ден, на парти или за отпускане преди лягане, няма да може да притъпява острите ръбове на света, когато той стане суров и несигурен.

Не е вярно, каза си тя. Не може да е вярно. Може би беше различна. Може би беше алкохолик, който е способен да контролира пиенето си. Беше спряла за толкова дълго и не беше ходила на срещи,

това показваше, че вероятно е различна. Можеше просто да пробва. Да пийне една чашка и да си го докаже, да докаже на Кайл, да докаже на целия свят, че тя не е такава. Че се е излекувала от алкохолизма.

Когато майка ѝ си тръгна, тя реши да опита да пие контролирано. Щеше да изпие една чаша и само толкова. Вече беше по-добре, не беше алкохолик, затова можеше да го направи. През целия си живот не бе успявала да спре след първата чашка, но вече можеше да пробва. За да си докаже, че е права.

Не пи в нощта, когато взе това решение. Ужасно ѝ се искаше, затова се въздържа. Напомни си, че желанието ще отмине след няколко часа. И така стана. Разумната Ашлин взе връх, Ашлин, която знаеше, че не е алкохолик. Щеше да има проблем, ако много ѝ се пиеше, така щеше да провали експеримента си. Затова щеше да изчака желанието да отмине и тогава да пийне. Ето как щеше да се получи, щеше да пие само когато не ѝ се иска и ще може да спре. Та кой изобщо може да спре, когато се отдаде на силното желание да пие?

След два дни купи бутилка вино. После още една, само за да докаже, че няма нужда от нея. Щеше да изпие една чаша и да държи другата бутилка в къщата, без да я докосва даже. Това беше част от експеримента. Щеше да докаже, че се е излекувала.

Дори сега, след две седмици, вкусът на първата глътка беше съвсем ясен в ума ѝ. Колко прекрасен беше в устата ѝ, как се плъзна по гърлото ѝ. Втората глътка беше почти толкова вкусна, главата ѝ се замая и тя усети първата вълна на познатата топлина, която се разлива нежно в нея. Не се беше чувствала така свободна от цяла вечност. Усмихна се, защото правеше нещо, което обичаше.

Ето това е животът. А не останалото, не хилядите задължения. Понякога трябва да се отпуснеш, дължиш си го. Третата глътка я запрати назад към по-щастливи времена.

Не помнеше четвъртата глътка. Нито петата или шестата. Следващото, което помнеше, беше, че се буди на дивана. Джаксън седеше на пода пред телевизора, който работеше без звук, защото ги беше научила да правят така, когато беше с махмурлук и буташе количката си около празните бутилки от вино. Едната ѝ ръка още беше в ръкава на палтото, то висеше от дивана, а ключовете за

колата бяха в дланта ѝ. Усети как срам полазва по гръбнака ѝ — явно беше искала да купи още вино, но бе припаднала.

Експериментът се беше провалил. Но само защото не вложи достатъчно воля. Тя купи още вино — не две, а четири бутилки. Така, като имаше повече вино, нямаше да се изкушава да кара пияна, в случай че експериментът отново се провали.

След две седмици провалени опити да докаже, че е вече нормална и се е излекувала, Ашлин отново се събуди на дивана. Този път Джаксън стоеше над нея и я разтърсваше отчаяно. Лицето му беше разкривено от тревога, а очите — широко разтворени и изплашени. Явно от доста време опитваше да я събуди. Навън беше съвсем тъмно; единствената светлина идваше от телевизора. „Съмър е болна“, каза Джаксън. Въпреки замайването от алкохола Ашлин видя колко е изплашен и чу писъците на Съмър от горния етаж.

О, господи, не! Ашлин се изправи, но краката ѝ се огъваха под нея и тя се свлече отново на дивана. Джаксън пристъпваше от крак на крак, кършеше ръце и все поглеждаше нагоре, където пицеше сестра му. Ашлин се надигна отново и тръгна с подгъващи се крака и обгърнатата от плътна мъгла, запрепъва се по стълбите след сина си.

— Съмър още спеше. Беше вир-вода от пот, мятеше се в леглото и пицеше. Успях да я събудя и тя започна да бърбори за лепкавото нещо. Лепкавото нещо се опитвало да я хване. Не можах да я успокоя както трябва, защото едва говорех, едва успях да я прегърна. Накрая Джаксън се качи на леглото и ѝ каза, че всичко е наред. „Не се тревожи Съмър — рече той. — Няма да му дам да те хване. Ние с Гарво ще те пазим.“ И я прегърна. Погали я по главата. Моят шестгодишен син беше станал майка на дъщеря ми, защото аз не можех.

— Седях и гледах как Джаксън я успокоява. Накрая той заспа в леглото ѝ и аз отидох в другата стая и пак се отнесох. Обадох се на Кайл на следващия ден. В миг на просветление осъзнах, че трябва да са с него. Имаха нужда от стабилност.

Бях смаяна. Ашлин беше сторила това за децата си. Наистина. Гласът ѝ беше изпълнен е мъка и все спираше, за да си поеме дълбоко

дъх, да се овладее. Но тя беше направила това за децата си. Беше го направила за себе си и за някой друг.

— Знам, че един ден и аз ще мога да им дам стабилност — говореше тя. — Един ден, скоро. Обаче трябва да се излекувам напълно. Трябва да съм трезва заради децата си.

— А защо не заради теб? — попитах аз.

Ашлин се вгледа в мен с пълни със сълзи очи.

— Съмър и Джаксън са най-важното нещо в живота ми.

— Зная. Но ти не пиеш заради децата си, ти пиеш заради себе си. Защото ти страдаш от тази болест. Така че може би трябва да си трезва заради себе си, за да си в състояние да се грижиш за тях, а не да им приписваш успеха или провала. Казват, че човек първо трябва да се погрижи за себе си, преди да опита да се погрижи за някой друг.

Дори в мрака видях как бузите ѝ пламват, когато гневът се завихри в очите ѝ и беляза чертите ѝ. Беше гневна. Не беше чула какво ѝ казвам, беше чула само, че я виня, че не обича децата си. А аз не правех това. Казвах ѝ единствено, че да „го правиш заради децата“ е път, който води към нещастieto. Защото ако се подхлъзне отново, ще си каже, че е станало, защото не обича достатъчно децата си, ще си каже, че е лош човек, ще реши, че няма смисъл да опитва повече. Трябваше да го стори заради себе си.

— Съжалявам — казах аз. — Не биваше да казвам нищо, ти явно знаеш какво правиш.

— Казвам ти това — рече тя, опитваше усилено, но не успяваше да прогони гнева от гласа си, — защото обичам децата си. Обичам ги повече от всичко. Ще направя всичко за тях. Но сега не е добре да са около мен. Имат нужда от Кайл. Той е стабилен... — Гласът ѝ се прекърши. — Не искам да го правя — заговори пак бързо. — Искам да съм с тях. Искам да ги прегръщам всеки ден. Искам да гледам как Съмър танцува, а Джаксън говори с въображаемото си куче. Искам да се събуждам всяка сутрин и да зная, че те ще кажат или направят нещо различно от вчера. — Сълзите капеха от върха на красивото ѝ носле, но тя не ги бършеше. — Но това го искам аз. Те искат нормален живот. С мен и Кайл, отново заедно, зная го. А няма как да стане точно сега. Може би в бъдеще, но не и сега. Трябва да решиш какво ще правиш. — Сега Ашлин говореше за мен. За мен, на мен.

— Какво имаш предвид? — попитах.

— Трябва да решиш дали ще останеш. Съмър и Джаксън те обичат. Разкъсвам се отвътре, когато го изричам. — Тя сложи ръка на сърцето си, за да покаже къде я боли. — Те понякога ме наричат „Кенди“, което ми напомня колко много време прекарваш с тях. — Тънката ѝ ръка притисна още по-силно сърцето. — Няма да позволя да бъдат наранявани повече. Ако няма да си до тях в обозримото бъдеще, докато вече няма да се нуждаят от теб, тръгни си сега. Тръгни си сега. Не позволявай да се влюбят още повече в теб и тогава да заминеш, за да живееш живота си другаде. Ако останеш с тях сега, трябва да е завинаги. Ако не можеш да се посветиш на това, тръгни си.

Тя се плъзна от люлката и се изправи пред мен със скръстени ръце. Може би заради студа, може би за да ме сплаши.

— Аз бях ужасна майка и няма да позволя и на друг да им го причини. Или остани завинаги, или си тръгвай.

И за да е още по-драматично, помислих си аз, тя се извърна и се отдалечи.

Гледах след нея и мислех върху думите ѝ. Беше поискала от мен нещо равносилно на това да вземеш тест, за да разбереш дали си бременна. Осъзнах, че трябва да реша: да задържа бебето или не; да остана ли с Джаксън и Съмър или да си тръгна; да се сбoguвам ли с възможността за щастие, брак и осиновяване на дете с човек, когото още не бях срещнала, и да остана вечно там, където щях да съм винаги втора.

Беше фантастично да съм с тях сега, а раздялата беше ад, през който не исках да минавам отново, но можех ли да го направя? Можех ли да се обрека завинаги на две деца, които никога нямаше да бъдат мои?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Към десет часа сутринта, след като се изкъпахме, закусихме и пихме по чаша чай, с Кайл започнахме да пренасяме вещите на Съмър и Джаксън в колата. Бяха се събрали доста неща за последните шест седмици, повече дрехи, играчки, книжки и дивидита, и ни отне много време да ги опаковаме. Наложи се да ги прибираме и в найлонови торби, а когато и те свършиха, натрупахме една купчина на задната седалка на колата. Съмър и Джаксън седяха на дивана с майка си и проследяваха на картата пътя до Кент.

Ашлин още беше по нощница, макар че беше върнала тениската на Кайл и беше облякла кремава жилетка. След като натоварихме и последните неща в колата, се върнахме в дневната. Съмър вдигна очи към нас, докато стояхме на прага и чакахме да започне сбогуването. Тя се обърна към майка си, потупа я по ръката и каза:

— Мамо, трябва да си облечеш прилични дрехи. Татко няма да ти позволи да се качиш с нощницата в колата.

Всички възрастни се стъписахме. Бяхме предположили, че другият е обяснил. Но всъщност никой не беше казал на децата, че Ашлин няма да се върне с нас. Никой не им беше казал, че няма да видят майка си още известно време. Ашлин се вгледа в Кайл. Той затвори очи в тиха агония. В това експериментално събиране на семейството не бяхме намерили време да обясним ситуацията на децата.

Съмър забеляза мълчанието, което настъпи след нейното изявление. Наклони глава и присви очи към майка си.

Не се отдръпна, когато тънките пръсти на Ашлин с дългите овални нокти хванаха ръката ѝ. Не помръдна, когато майка ѝ хвана и ръката на Джаксън.

— Съмър — каза Ашлин. — Джаксън. — Замълча, като погледна първо единия, после другия. От начина, по който поглъщаше с очи всяка линия и извивка на лицата им, косите и телцата им, разбрах, че

се опитва да запечата образите им в ума си. — Аз няма да се върна с вас. Все още. Още известно време. Трябва да се възстановя.

— Защо? — попита Съмър. Гласът ѝ беше тих, но на ръба на писъка.

— Трябва да се почувствам по-добре — каза Ашлин. — Трябва да направя някои неща. Известно време не се чувствах добре и имам нужда да се възстановя, за да се върна при вас. Но ще се видим много скоро. Обещавам.

Съмър измъкна ръката си от нейната и видимо се наежи. Гневът и неразбирането взимаха връх. Тя се разпадаше малко по-малко, миг по миг. На лицето ѝ беше изписана болката от предателството; приведе се напред и започна да хлипа. Тихите ѝ стенания се превърнаха в оглушителен вой.

— Защо, мамо? — питаше тя през сълзи. — Защо? — Започна да се клати напред-назад. — Ела си у дома, мамо, ела си у дома. — Не плачеше само защото сега щяхме да оставим Ашлин тук, а заради цялото време, в което майка им беше далече от тях. Заради месеците, прекарани без нея.

А след вчерашното събиране на семейството, след като бяха видели Ашлин и Кайл да се прегръщат, защо да не очакват, че тя ще се върне? Защо тяхното семейство, колкото и несвършено да беше, не се събере отново?

— Ела си, мамо, ела си. — Накъсаните стенания на Съмър се врязваха в мен. Кайл се обгърна с ръце, за да скрие болката, която му причиняваха. Джаксън се смъкна от дивана и излезе тихо от стаята, а после седна на пода до вратата на кухнята, сви колене към гърдите си и опря чело в тях.

— Ще съм добро момиче, обещавам. Ще съм добро момиче — виеше Съмър, а писъците ѝ ставаха все по-силни и разстройващи. — Ще съм послушна, мамо. Обещавам. Обещавам.

— О, Съм, не е заради теб. — Ашлин прегърна дъщеря си. — Не е заради теб. Ти си добро момиче. Ти винаги си послушна. Заради мен е. Заради мама. Трябва да остана тук, докато се оправя.

— Ела си У ДОМА! — пищеше Съмър. — МОЛЯ ТЕ! МАМО, МОЛЯ ТЕ! МОЛЯ ТЕ!

— Съмър, скъпа — каза Ашлин, гласът ѝ едва се чуваше над писъците. — О, Съмър, съжалявам. Съжалявам. — Думите на Ашлин

бяха тихи и приглушени от сълзите. — Съжалявам, съжалявам.

Кайл се задвижи. Реших, че ще иде при Съмър, но той тръгна към кухнята. Към Джаксън. Към сина си, тихото дете, малкото вързопче в ъгъла, чието сърце се късаше също така болезнено като на сестра му, но той не можеше да прави като нея. Не беше в характера му. Той приличаше на баща си, разкъсваше се отвътре, но тихо. Абсолютна агония, облечена в тишина. Кайл клекна до сина си, взе го на ръце и го вдигна.

— Добре ли си, приятел? — каза той и го притисна към себе си. Джаксън го обгърна с крака през кръста, склучи ръце около него и зарови лице в шията му. Залепи се за баща си и позволи да го отнесат в кухнята, далече от болката.

„Трябва да изляза. Трябва да оставя Ашлин да успокои сама дъщеря си, по нейния си начин“, помислих си. Но не можах. Не можах да изляза, докато Съмър се разпадаше. Тя беше в агония. И мен ме болеше. Също като Ашлин и Кайл, когато нея я болеше, болеше ме и мен. Нямаше как да го отрека, бях свързана със Съмър. Бях свързана с Джаксън. Всичко, което засягаше тях, засягаше и мен.

Съмър започна да се мята в майка си — въртеше се в прегръдката ѝ, защото не чуваше от нея онова, което искаше да чуе.

— МАМО, ЕЛА СИ У ДОМА! ЕЛА СИ У ДОМА!

Не искаше толкова много, не мислеше, че иска много от майка си — да направи само едно нещо за нея. За тях. Без да се замислям, аз се приближих до дивана. Искях да прегърна Съмър и да я успокоя.

— Всичко е наред, Съмър — казах, преди да мога да се спра. — Майка ти ще си дойде у дома, но не сега.

Съмър се откъсна от майка си и се хвърли към мен, обгърна ме през кръста и залепи лице за корема ми. Още плачеше и пищеше, но вече не говореше. Само звук. Мъчително стенание, постоянен вой от болката, която това ѝ причиняваше. За първи път осъзнаваше, че майка ѝ няма да се върне. Мама и татко няма да са заедно. Те бяха в една стая, бяха разговаряли, но нямаше да се приберат заедно. Нямаше да са семейство. С нейното семейство беше свършено. И това не беше честно. *Не беше честно.*

Клекнах пред нея, прегърнах я и поех всеки стон, който се забиваше като чук в тялото ми. Поех го, попих го, приех го. Прокарах пръсти през гладките кичури на черната ѝ като оникс коса, прегръщах

я и се опитвах да я успокоя. Съмър се изтощаваше и плачът ѝ отслабваше, докато вече само трепереше в ръцете ми и изхълцваше нещастieto си.

— Накарай я да се прибере, Кенди — шепнеше тя до бузата ми.
— Накарай мама да се прибере у дома.

Сложих длан на гърба ѝ и я притиснах към себе си.

— Ще си дойде някой ден. Но не сега.

Бледа, трепереща и разплакана, Ашлин се приближи към нас. Когато погледнах в очите ѝ, видях мъка. Дълбока и разкъсваща мъка. И тя не искаше това.

„Защо просто не се прибереш у дома? — исках да я попитам. — Можеш да получиш помощ и там. Не е нужно да правиш това.“

— Може ли да поговоря със Съмър? — попита тя сковано. Сякаш се нуждаеше от позволението ми, за да получи аудиенция със собственото си дете.

— Разбира се. Разбира се. — Внимателно отделих Съмър от себе си, макар че не беше лесно. Тя се беше вкопчила и не искаше да се обърне към майка си. Ако се обърнеше, щеше да стане истинско. Щеше да се наложи да приеме, че със семейството ѝ е свършено.

Тя неохотно се обърна към Ашлин. Със зачервено лице, подпухнали очи и треперещо тяло. Изглеждаше съсипана. Светлината на надеждата беше изчезнала от очите ѝ. Такова изражение не биваше да се вижда на лицето на шестгодишно дете. Не биваше да се вижда на ничие лице.

Оставих ги. Отворих входната врата и хукнах към колата. Седнах на мястото до шофьора. Не бях спала много през нощта след „разговора“ с Ашлин. Легнах на двете седалки, покрих очи с ръце и се вслушах в тишината. Вслушах се в ударите на сърцето си — силни и бързи в празната кола. Изпълвах я с агонията на случилото се.

Не бях се сетила за това — че като вземем децата обратно, ще разбием сърцата им.

Извадих мобилния от джинсите си и погледнах екрана. Трябваше да направя нещо. Открих номера, вгледах се в него, в името над него, докато не се размиха пред очите ми и екранът не почерня отново.

Натиснах зеления бутон, преди да се разколебая.

— Здравсти — измърка тя.

— Аз съм.

— О, здравей. Как си? Защо ми се обаждаш? На мен? Какво се е случило.

— В Корнуол съм, Пензанс.

Габриел сниши глас.

— Добре, мога да си представя, отвлечена си от майсторите на корнуолски пай, изпращам помощ незабавно. Ще носят баклави, наденици, картофено пюре, пай със змиорки и пиячка.

Усмихнах се.

— Чакай, тръгвам след малко. Бях тук една нощ...

— ЦЯЛА НОЩ! — прекъсна ме тя. — Вече е твърде късно. Чувам го в гласа ти. Имаш акцент. После ще прекараш цял уикенд там и накрая ще искаш да се заселиш. Ще искаш да се преместиш до морето. О, господи, защо? Защо се поддаде на британския чар толкова млада? Защо?

— Габриел, спри — прошепнах в телефона. Не исках да се смея. Не и при това, което се случваше в къщата. — Опитвам се да ти кажа, че открихме децата.

— О, слава богу! — въздъхна Габриел. — Слава богу! Вече започвах да си мисля... Няма значение, слава богу, че сте ги намерили. Добре ли са?

— Да, добре са, общо взето. Трудно им е да се разделят отново с Ашлин, но ще са добре.

— Само това е важно, да са добре. Благодаря ти, че ми се обади. Знам, че мина през истински ад. За мен също беше ад, така че — благодаря, че ми се обади.

— Обаждам се и за да ти се извиня за онова, което се случи в кръчмата.

— Мила, не е нужно да се извиняваш.

— Напротив. Само защото сме приятелки, не значи, че не бива да се извинявам. Дължа ти го.

— Не е нужно да се извиняваш, защото не мисля, че си направила нещо лошо. Ако някой ме притискаше така, както аз притисках теб, сигурно щях да обезумея. Ако ти ме беше повикала, е друго. Така че не се извинявай. Аз трябва да се извинявам.

— Ти само се опитваше да ми помогнеш.

— Добре, нека спрем с прехвърлянето на вината. Да кажем, че и двете съжаляваме и ще се видим пак, когато се върнеш от... — тя сниши глас — Корнуол. Само ти и аз.

— Страхотно. Благодаря ти, Габс.

— Благодаря, че се обади, Кени. Кажи на Съмър и Джаксън, че ги обичам.

— Добре. До скоро.

При колата Ашлин прегърна децата си, сякаш нямаше да ги види отново. Съмър вече се беше предала. Тя прегърна майка си и се качи на седалката, като ѝ позволи да ѝ сложи колана и остана смълчана. Това повече подходеше на Джаксън. Дори когато не говореше, Съмър беше шумна. А сега беше притихнала, опря чело в прозореца и се загледа навън.

— Грижи се за сестра си — прошепна Ашлин на Джаксън, когато му помогна да се качи в колата и му сложи колана.

Извърнах се, когато Ашлин се обърна към Кайл, и започнах да проверявам коланите на Съмър и Джаксън и дали седалките им са добре закрепени, както и торбичката с храна между тях. Но ги чувах, разбира се. Шепотът, обещанията. После настъпи тишина и аз предположих, че вече мога да се качвам. Когато се изправих, видях как Кайл прибира кичур коса зад ухото ѝ, обгръща лицето ѝ с длани и се взира в нея, сякаш не знаеше какво да каже. Имаше толкова много за казване, но не и думи, за да го изрече — добре познавах този поглед.

— Обичам те — изрекоха устните на Ашлин.

Кайл кимна, но не каза нищо.

„Кажи ѝ, че и ти я обичаш“, едва не изкрещях. Беше болезнено да знаеш, че тези двамата са още влюбени, а си причиняват това. Не говорят, не са искрени. Прегърнаха се и Кайл се отдръпна първи, като откъсна Ашлин от себе си и я погледна. Попиваше с поглед лицето ѝ, сякаш искаше да го запомни завинаги. Сякаш знаеше, че няма да я види повече такава. Отвори вратата на колата и се качи. Лицето му беше белязано от мъка, тя се беше отпечатала в бръчките, появили се докато Джаксън и Съмър ги нямаше. Щом той си сложи колана, Ашлин заобиколи колата и почука по прозореца ми. Свалих го леко изплашена от това, което щеше да ми каже:

— Чао, Кенди — каза тя, очите ѝ търсеха моите. — Наслади се на пътуването. — *Не забравяй какво ти казах, че трябва да вземеш решение.* — Трябва хубаво да си помисля. Трябва да разбере за кого какво да направя — продължи тя. *Ще помисля за това, което ми каза.*

— Радвам се, че се видяхме, Ашлин — отвърнах.

Тя се отдръпна от колата, устните ѝ се извиха в смела усмивка, а очите ѝ бяха разширени и ужасени. Заотстъпва бавно, докато не стигна до прага на къщата. Децата махаха през задния прозорец, Кайл натисна клаксона, вдигна ръка и потегли по алеята.

— Спри колата! — казах рязко, откопчах колана и хванах дръжката на вратата. — Забравих нещо.

Кайл удари спирачките и дръпна ръчната.

— Какво забрави? — попита той леко смръщен, защото не бяхме донесли нищо тук. Технически, нямаше много неща за забравяне.

— Ами, нали знаеш... — Отворих вратата и слязох, преди да ми е задал още въпроси.

Тръгнах по пътеката, чакълът хрущеше под краката ми и разколебаваше крачките ми, но не и мен самата. С всяка стъпка ставах все по-сигурна в намерението си. Видях объркването на Ашлин, когато приближих.

— Кенди? — попита тя.

— Да влезем вътре — казах и минах покрай нея към каменната къща. — Забравих нещо. — Не исках Кайл и децата да видят онова, което щеше да се случи. Не мислех, че ще се стигне до сцени, не вярвах, че ще започне да ми скубе косата, нито пък аз щях да я поваля на земята като ръгбист, но при тези неща никога не се знае.

Тя ме последва вътре и внимателно притвори вратата, но не я затвори напълно. Светлината струеше от големите стъклени врати в задната част на къщата.

— Какво забрави? — попита тя предпазливо. Стоях пред нея и не правех никакъв опит да търся нещо из хаоса, останал след децата.

— Забравих да ти кажа нещо — казах аз и потреперих от думите си. Бях сигурна, че трябва да го сторя, но все пак бях ужасена.

Тя отстъпи назад. Това беше добре. Не тръгна към мен, не изкриви лице, жилите на шията ѝ не изпъкнаха, мускулите ѝ не се

напегнаха за нападение.

— Ти, Ашлин, си най-големият егоист, когото съм виждала — казах аз, като опитвах да контролирам гласа си. — Невероятно е, че никой досега не те е накарал да отговаряш за онова, което причиняваш на семейството си. Може би не е моя работа, но не ми пука, трябва някой да ти го каже. Как смееш, как смееш да им причиняваш това? Как смееш! Знам, че си болна, знам, че алкохолизмът е заболяване, но защо децата ти трябва да страдат? Добре, ти се лекуваш, но защо трябва да го правиш далече от тях? Има срещи из цялата страна, по целия свят, защо не можеш да се прибереш у дома? Имаш такъв късмет, че си омъжена за Кайл. Защото, ако бях на негово място, щях да се обадя в полицията още в мига, в който отведе децата. Щях да извикам социалните служби. Но той ти вярва. Той ти вярваше през цялото време. През цялото лято той вярваше, че си още трезва. Не допускаше, че дори ще помислиш да се напиеш отново, когато открадна децата. Но той отрича твоето заболяване. Никога не му е хрумвало, че би го излъгала. Той не осъзнава, че за теб няма нищо по-важно от алкохола, дори децата ти. Трябва да му кажеш истината, Ашлин. Той трябва да знае, за да престане да отрича и да осъзнае ситуацията. Той трябва да види каква е реалността. Трябва да разбере, че не си „излекувана“, че няма магическо лекарство и че можеш да го направиш отново.

— Няма — каза тя, ужасена, че дори предполагам такова нещо, че съм способна да я обвиня точно в това, беше толкова несправедливо, толкова абсурдно.

— Откъде знаеш? Когато те видях преди няколко месеца, ти каза, че не си чак толкова зле. Каза, че си спряла да пиеш. Е, не само че започна да пиеш отново, но и изложи децата на риск.

— Споделих ти всичко това не за да ми го хвърлиш после в лицето.

— Каза ми го, за да ме накараш да играя тази глупава игра на отрицание, в която участват всички около теб. Е, няма да стане. Не мога да я играя, защото страдат две невинни деца, които те обичат повече от себе си. Те биха направили всичко за теб. Знаеш ли каква щастливка си? Знаеш ли? Има хора, които биха дали всичко, за да имат това, което ти имаш. Да, болна си, но това не означава, че не можеш да

се лекуваш, докато си с тях. Освен ако нямаш други, егоистични причини.

Въздухът в къщата беше наелектризиран от избухването ми и от шока на Ашлин. Никой не ѝ беше причинявал такова нещо. Кайл се беше изправил веднъж пред нея, но беше отстъпил, защото се бе изплашил, че тя ще го напусне, защото беше решил, че се лекува и е трезва. Той не разбираше, не знаеше, че тези неща не стават за един ден. Можеш да спреш да пиеш, но това няма значение, ако все още мислиш за пиене. Каквото и да говореше Ашлин, тя не пиеше заради Кайл и заради неспособността си да се справи с децата. Тя пиеше, защото беше алкохоличка и това означаваше, че пак ще си намери извинение да пие.

Ако искаше помощ, щеше да я получи, и то докато е до децата си. Много жени го правеха всеки ден. Справяха се с алкохолизма си всеки ден, без да се отделят от децата, съпрузите и работата си.

— Нямаш право да изискваш нещо от мен, да искаш да решавам дали да остана, или да си тръгна, когато ти самата не можеш да го направиш. *А те са твои деца.* Постоянно ми се иска да бяха мои, но те са твои.

Финото лице на Ашлин пребледня, погледът ѝ се фокусира в дебелия килим до краката ми. Като че ли се беше смалила през последните минути.

— Ще... ще кажеш ли на Кайл, че съм пила? — попита тя едва чуто. За миг ми се прииска да пристъпя напред и да я прегърна. Да я взема в прегръдките си и да я стисна, както бях направила с дъщеря ѝ. „Ще бъда добро момиче. Обещавам. Обещавам.“, звънтеше в ушите ми.

— Не — отвърнах, като се съвзех. Ако не внимавах, щях да се отметна от всичко казано току-що. — Ти трябва да му кажеш.

Тя поклати глава бавно.

— Не мога.

Потрепнах, макар че не гледаше към мен.

— Добре, недей. Не му казвай, не се връщай, прави каквото искаш, Ашлин. Само помни, че това е част от болестта ти. Да се държиш така, да поставяш винаги себе си на първо място, над всичко и над всички; да мислиш първо за своите нужди, това е да си зависим.

Ако не кажеш истината на Кайл, всеки ваш разговор оттук нататък ще е основан на тази лъжа.

Тръгнах към вратата, доста по-бавно, отколкото на влизане. Хванах желязната дръжка.

— Не забравяй, че дори аз да не му кажа, няма гаранция, че Джаксън няма да му каже. От кого би искала да го научи?

Хрущенето на чакъла под всяка моя стъпка като че ли смилаше казаното в душата ми.

— Хубава работа, не знаех, че ми се ходи толкова до тоалетна, когато тръгнахме. Представих си какво ще стане, когато сме на средата на магистралата и аз вече не издържам. — Говорех глупости, знаех го, но не можех да се спра. Бях притеснена от стореното. Това семейство сякаш постоянно ме принуждаваше да излизам от кожата си и да повишавам тон. Непрекъснато трябваше да отстоявам позиции, да съм твърда.

И все пак разбих Ашлин. Затова можах да ѝ кажа всичко това. Но не ѝ казах, че я обичам, не ѝ казах, че ме боли, задето се наранява, не ѝ казах, че винаги съм я обичала, но искам да потърси помощ. Не го казах, защото нямаше да е вярно. Всяка дума, която излезе от устата ми, беше за Джаксън и Съмър. За двете малки деца, които се бяха качили за една непозната, защото от много време живееха без майка и със съсипан баща.

— Нали каза, че си забравила нещо? — попита Кайл.

— О, да... Забравих да ида до тоалетната.

Той поклати глава.

— Не, ясно си спомням, че каза, че си забравила нещо.

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Два чифта очи се взираха в мен. Навлажних устни, от краката към главата ми със светлинна скорост лумна жега.

— Да, забравих да ида до тоалетната.

Кайл запали колата и докато потегляше, сърцето ми се сви.

Горката Ашлин. Горката Ашлин.

— Спри колата! — казах аз, а Кайл натисна рязко спирачката и се обърна към мен.

— Какво има сега?

— Ами, забравих нещо друго. — Започнах да откопчавам колана си, напипах дръжката и отворих вратата.

— Какво?

— Връщам се след минутка.

Слязох от колата, стъпките му хрущяха още по-силно по чакъла, когато хукнах към къщата. Ашлин седеше на дивана и се взираше в камината, беше се обгърнала с ръце. Озърна се, когато влязох в дневната. Видях, че се напруга и се подготвя за още една яростна атака.

— Съжалявам — казах аз. — Наистина го мисля, но не трябваше да ти го казвам така.

Тя се вгледа в мен със стъклени очи, отсъстваща. Аз бързо огледах стаята, търсех бутилка, защото изглеждаше като пияна. Не, нямаше. Нищо не се виждаше, не се усещаше и миризма на алкохол. Тя сви рамене опустошена.

— Заслужавам си го.

— Ашлин, съжалявам. Аз... не биваше да ти се нахвърлям така. Е, трябваше да го направя заради ада, в който хвърли всички, но трябваше да ти кажа и че си смела, щом пак търсиш помощ. Заслужаваш уважение за това. Трябваше да ти кажа и че си добър човек и аз съм сигурна, че никой не може да те накара да се чувстваш по-зле, отколкото вече се чувстваш, аз само... — Приблжих се и седнах на ръба на дивана. — Обичам децата ти. Аз съм много близка с тях, но никога няма да бъда така близка, както са с теб, и никога няма да се опитам да те изместя, но твоето отсъствие ги наранява, а аз се опитвам да ги защитя от болката. Измъчвам се, че пропускаш толкова много. Ще ми се да можеш да видиш колко са невероятни. Съмър чете книги за големи деца и пренаписва финала. Сяда и пренаписва финала, ако смята, че не е добър. Пише и писма с оплаквания до разни хора. Истински писма за неща, с които не е съгласна. Например написа писмо на премиера, защото видя на улицата бездомен човек. Джаксън започна да строи град в стаята за игра. Невероятен е. Кара Кайл да му реже тухлички от дърво, а той им рисува прозорчета и врати. Има небостъргачи и търговски център, къщи. Невероятно нещо. Ти пропускаш всичко това и... — Вдигнах ръка и я отпуснах отново. — Ашлин, прибери се у дома, аз ще се изнеса от апартамента и ще можеш да живееш там, ако не искаш да си с Кайл, но се прибери у дома.

Тя поклати глава.

— Не мислиш ли, че щях да го направя, ако можех?

— Не знам.

— Ако можех да се прибера, щях да го направя. Но не мога.

Трябваше да попитам отново. Трябваше да попитам още един член на семейство Гадсбъроу.

— Как издържаш? Как издържаш да си далече от тях?

— Трябва да ме попиташ друго, Кенди, трябва да ме попиташ как издържам да живея със себе си след всичко, което им причиних? Какво още мога да направя? Колко още мога да ги нараня, ако се върна. Не искам да ме виждат такава.

— Но това е минало, ти невинаги ще бъдеш такава.

— Доверявала ли си на някого най-дълбоката, най-мрачната си тайна?

Взирах се безизразно в нея и си помислих: „Разбира се, че не. Никой никога няма да я научи.“

— Съмнявам се. Защото не искаш да виждат най-лошата ти страна. Моите деца цял живот са виждали най-лошата ми страна. Живеят с моята най-голяма, най-страшна тайна, не искам да им го причинявам повече.

Не можех да я убедя да промени решението си. Да се върне у дома и да се лекува.

— Добре, ти си знаеш. Но помни, че онова, което децата ти искат от теб, си ти самата. Имат нужда от твоя добър пример. Единственият пример, който си им давала досега, е да се напиваш и да си нещастен човек, когато си трезва. Виж, върнах се, за да се извиня. Искам да си добре и съжалявам, че ти говорих така. Надявам се, че ще намериш онова, което търсиш. — Преди да се усетя какво правя, аз прегърнах Ашлин. Опитах се да ѝ покажа, че макар да не разбирам защо не се прибира у дома, макар да не оправдавам онова, което е сторила под влияние на алкохола, аз все пак се надявам тя да е добре.

Скочих и тя също се изправи. Хукнах към колата, а тя тръгна бавно към вратата.

— Добре — казах, щом се настаних отново на седалката. — Вече съм готова.

— Готова ли си? — попита Кайл. — Нали беше забравила нещо?

— Да, да ида до тоалетната.

— Нали каза, че вече си ходила?

— Така ли?

— Да, и каза, че си забравила нещо. Каза го, сякаш става дума за предмет. Не за някакво действие, а сякаш си забравила някакъв предмет.

— Ти да не си от граматическата полиция? И какво значение има? Наистина, Кайл, какво значение има?

Той се вгледа в мен твърде отблизо, сякаш под микроскоп. Тъмните му очи изследваха лицето ми и се опитваха да ме разчетат. Усетих как увяхвам. Ако ми зададеше конкретен въпрос, щях да поддам, знаех го. Жегата отново започна да прогаря кожата ми, лицето ми сигурно пулсираше под силата на погледа му.

— Нещо става, нали? — попита той тихо.

— И аз забравих нещо — изчурулика Съмър. Усетих как тялото ми се отпуска, напрегнатите мускули се разхлабват, когато тя привлече вниманието към себе си и ме спаси.

С Кайл едновременно се обърнахме да я погледнем.

— И аз забравих нещо — каза Джаксън.

— *Никога* няма да потеглим така — рече Кайл и посегна да отключи колана си.

— Аз нарочно го забравих — продължи Съмър.

— И аз — добави Джаксън.

— Аз забравих Скокла — обясни Съмър. — Оставих я нарочно. Тя ще се грижи за мама. Аз си имам татко, Джаксън и Кенди, които ще се грижат за мен. А мама си няма никого. — Съмър ни кимна, уверена в думите си. — Скокла ще се грижи за мама. Тя ще я прегръща вместо нас.

— Аз оставих Гарво — каза Джаксън. — Той също ще се грижи за мама.

Обърнах се към Кайл и се спогледахме. Почти виждах как сърцето му учестява ритъма си и настига моето препускащо сърце. Бях постъпила правилно, Ашлин трябваше да чуе това, което й казах.

— Добре, какво ще слушаме по пътя? — попита Кайл, когато се обърна отново напред.

— Джаксън иска Ици-Бици Спайдър — каза Съмър.

— А Съмър иска книгата за Хари Потър — отвърна той.

В страничното огледало видях Ашлин да се появява отново. Сега изглеждаше по-крехка. Разстроена, слаба, изплашена. За миг всичко

казано просветна в ума им, заради мен ли изглеждаше така? Осъзнах, че не е така. Проблемите на Ашлин бяха започнали много преди аз да се поява в живота ѝ. Цяла вечност преди дори Кайл да се появи в живота ѝ.

„Надявам се, че ще получиш помощ — казах ѝ безмълвно. — Децата ти се нуждаят от теб, ти се нуждаеш от себе си.“

Ашлин успя някак да намери сили за усмивка и вдигна ръка, за да помаха. Децата махаха през задното стъкло, а Кайл натисна клаксона, вдигна ръка и колата потегли по алеята.

За последен път видях Ашлин в страничното огледало, докато Кайл завиваше наляво към края на алеята: стоеше пред прага на къщата, слабите ѝ ръце бяха кръстосани пред гърдите, единият чорап изпънат, а другият — набран на глезена. Тя се преви. Явно не успя да издържи, докато се изгубим от поглед. Превисе напред и вероятно започна да изплаква мъката си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Домашно приготвено мюсли и кисело мляко.

— Искам да заведа Съмър и Джаксън в Централен Лондон през декември — казах на Габриел. — Но мисля, че Кайл няма да иска да ги изпусне от поглед за повече от три минути, да не говорим за цял ден. Станал е невероятно параноичен по отношение на тях. Разбирам го, макар че Джаксън и Съмър все го гледат озадачено, когато прави така.

Моята невероятна шефка се държеше за перилата на пързалката, гърдите ѝ се надигаха, дъхът ѝ излизаше на малки, гъсти бели облачета от усилието, с което беше направила шест последователни обиколки.

Обичах да се пързялям на лед. Обичах да съм на леда, да се плъзгам през света и нищо да не ме възпира. Нищо да не ме връща обратно. Невинаги успявах да запазя равновесие, не бях добра с кънките, но на леда... Студът обливаше лицето ми, бодростта, свободата, бях освободена от оковите. Спокойна и отпусната.

Това беше страстта на Габриел и аз я споделях, затова беше предложила след Корнуол да дойдем тук. Дойдохме след работа, защото пързалката беше отворена за сериозните кънкъори и още само двама души бяха с нас на леда. И двамата имаха тренъори и упражняваха подскоци, завъртания и други движения. На практика половината пързалката беше на наше разположение.

— Как е възхитителният Кайл? — попита Габриел.

— Параноичен, но добре. Вече всички са добре, когато пак са заедно.

— Фантастично — рече тя. — Много се радвам, че семейството ти е отново заедно.

Аз вдигнах вежда, но не реагирах на думите ѝ.

Тя се отблъсна от перилата и се плъзна по леда грациозно и красиво, дългите ѝ тъмни къдрици се развяваха около лицето ѝ. Щом стигна до другия край, тя поспря, после се върна към мен. Спря малко

непохватно — като се хвърли към перилата и едва не се претърколи над тях.

— Знам, че вече приключихме с това, но Кени — започна тя, щом се изправи, — трябва да ми кажеш какво ти наговори Джанин.

— Не мога — отвърнах кратко аз. — На света има достатъчно гадости, за да ги повтарям и аз.

— Но нима не разбираш, че така ѝ се разминава. Когато мълчим за тези неща, на извършителя му се разминава.

— Аз не мълчах. Е... нали чу.

— Трябва да ми кажеш. Когато хората постъпват така, дори само с думи, ако не отвърнем, ги защитаваме. Не е лесно да го изречеш, но знаеш ли? Това е едно от най-важните неща на света. За нас самите. Мълчанието помага на онези, които ни нараняват.

— Какво ти става, това да не е някакъв образователен филм? Мислех, че само аз си падам по високопарните речи — казах аз. Веднъж ми беше казала, че вероятно съм единственият човек на земята, на когото сигурно се полага и втора трибуна, защото е потъркал първата от употреба.

Усмивката озари лицето ѝ, прогони тъмнината от сините ѝ очи и черното остана само в косите ѝ.

— Понякога не мога да се овладеея. — Тя се пусна от перилата, описа малко кръгче и пак се хвана за тях. — Ставам толкова... нали знаеш, след... — Замълча и ме погледна, опитваше се да разбере дали може да изрече думата пред мен. Не знам защо беше решила, че вече трябва да се цензурира. — След като бях *нападната*. — Избра безопасна дума, не така изразителна, дума, която нямаше да ми прозвучи жестоко. — Като го издадох, всичко вече не беше в мой контрол, но не съжалявам. Нито за минута. Понякога ми се иска хората да не знаеха, иска ми се да не бях „човекът, който беше... нападнат“ в моето семейство, но не съжалявам, че го направих. Не заради отмъщението, а защото така му се противопоставих. Беше вече свършено, вече ме беше наранил, но аз все пак се изправих срещу него. Никога няма да съжаля за това.

— Хората са ти повярвали, други нямат този късмет.

Лицето на Габриел пак помръкна.

— Не всички ми повярваха, ще се изненадаш колко много хора не ми повярваха — колко много хора отказаха дори да обмислят

идеята, че такова, „добро момче“ може да направи подобно нещо. Други казваха, че съм лъжкиня и имам психични проблеми. Трети пък твърдяха, че съм така ограничена, че не искам да си призная, че е било просто секс. Но това няма значение. Накрая нищо от това нямаше значение, защото аз знаех истината. И той знаеше истината. И той знаеше, че съм го казала на всички, че не е успял да ме накара да мълча.

— Така е честно.

— Злото расте, когато добрите хора мълчат и не правят нищо.

— Пак започна да говориш с лозунги.

— Извинявай — изкикоти се тя, приведе рамене и сбърчи нос, изглеждаше като малко момиченце, каквато е била някога, преди години. — Е, да сменим темата, може ли да те питам нещо?

— Разбира се. Е, това не значи, че ще ти отговоря.

— Кайл ли плаща заради онова, което някакво копеле ти е причинило? — попита тя. — Затова ли не му даваш шанс, заради случилото се с теб? — Усещах как се взира в мен и внимателно следи за реакцията ми.

А моята реакция беше да извъртя очи. Облегнах се над стената и оставих кръвта да нахлуе в главата ми — синята ми шапка не падна, но косата ми се вдигна и откри врата ми. Щом се изправих отново, погледнах право към Габриел.

— Дори да знаех за какво говориш, това са две съвсем различни неща. Кайл не плаща за нищо, защото за мен той е само приятел. Ще ми се да го разбереш.

— Разбирам го.

— Не, не го разбираш. Щом ме питаш това, не го разбираш. Аз обожавам Кайл, той е невероятен човек и има специално място в сърцето ми, но не го приемам като мъж. Не по този начин. Той е приятел. Обичам го, както обичам теб. Не мога да променя това. Той не е... все още обичам Уил. Не мога да променя и това. Знам, че няма да се получи, знам, че той е в Австралия и е невъзможно, и знам, че никога няма да си простя за онова, което се случи заради връзката ни, но го обичам. Да, всички си мислят, че трябва да престана. Но как? Да не общувам с него? Опитах. Да не живея близо до него? Може ли да съм по-далеч от него, отколкото съм сега. Да не мисля за него?

Опитвам се, но той просто ме отвлича. Обичам Уил. И няма да мога да дам шанс на никого, докато това не свърши.

Погледнах я, беше леко смутена от емоционалния ми изблик. От силата на чувствата ми. Знаех, че още много го обичам, но не бях признала дълбочината на чувствата си пред никого, дори пред себе си. Главно защото много се страхувах да мисля за него. Когато мислех за него, мислех и за писмото, написаното в него. Когато мислех за него, мислех за жена му, която бе така отчаяна, че беше опитала да се самоубие. Дали беше успяла, не знаех. Когато мислех за него и за миг забравях за всичко останало, усещах как засиявам отвътре. Като коледна елха с мигащи светлини, като Айфеловата кула, осветявана нощем. Когато си позволявах да мисля за Уил, сърцето ми се съживяваше.

Щом замълчах, усетих, че Габриел се усмихва, някак на себе си.

— Като глупачка ли говоря? — попитах, неудобството пълзеше като зараза по тялото ми.

— Не, скъпа, не. Изобщо. Усмихвам се, защото изрече името му. За първи път го правиш. Той вече не е жененият мъж, чийто живот смяташ, че си съсипала, а се превръща в човек. Превръща се в Уил. Истински мъж, към когото имаш чувства. За първи път говориш за него, без да се самобичуваш за чувствата си. Те са твои и ти не се притесняваш вече от тях.

Погледнах надолу.

— Да.

— Не казвам, че ситуацията е идеална, но човек не избира в кого да се влюби. Ако можеше, щеше да е неженен, нали? Щеше да е разведен, може би? Човек, който е останал без семейство? Понякога ми се струва, че най-добрият начин да продължим, е да пробваме. Да видим дали ще стане или не. Ще ни заболи, ако не стане, и ще се научим да го преодоляваме.

— В този случай едва ли е възможно.

— Може би, а може би не. Да не би Уил да плаща за това, което някое копеле ти е сторило?

— Дори да знаех за какво говориш — започнах аз, — може би след време щеше да стане така. Не зная. Помня, че се чувствах невероятно сигурна с него, още в началото. Не се притеснявах... за нищо. Той не ме притискаше за нищо и никога не поиска от мен да

поема бремето му. Помниш ли какво ми каза за интуицията? Ако оставим вината настрана, никога не съм се чувствала неудобно с него или по отношение на него. Отпусках се. Бях нормална. Имах нормални усещания, не бях...

Габриел постави ръка върху моята и обяснението ми изчезна във въздуха заедно е бялото облаче на дъха ми.

— Разбирам те, скъпа — увери ме тя. — Господи, наистина те разбирам.

— Е — рекох аз по-ведро, исках да сменя темата. — Искаш ли да обиколим пързалката или те е страх да се съревноваваш с мен?

— Да ме е страх, да бе — изсмя се тя. — Тед много пострада заради случилото се с мен. Изстрада много. — Тя се изправи, застана на носовите на кърките и се наведе над стената. Вгледа се надолу в мрака, който се спотайваше под седалките. — Не толкова заради нещо, което съм направила, колкото заради това, че ме гледаше как се наказвам. Искаше да ми помогне, но не можеше. Не можеше да ми помогне, как би могъл? После поиска да си имаме бебе. Не можех да го направя. — Тя сви безнадеждно рамене, когато вдигна поглед към тавана. — Как да родя дете в този свят, след това, което ми се случи. Мислех си, че мога, но когато се стигна дотам, не можах. Беше му трудно да го приеме, но само в началото. Каза, че е с мен в добро и лошо. Аз обаче не можех да му позволя да се жертва. Помолих го да си тръгне, но той отказа. Не спирах да го моля да си тръгне, докато един ден най-сетне ме чу. Каза, че ще го направи само ако гледам как си събира багажа. Защото ако в някой момент си променя решението, ще остане. Седях, изплаквах си очите и гледах как единственият мъж — единственият, — на когото съм вярвала, откакто станах на двайсет и пет, ме напуска. Седмици след това ми беше непоносимо да се прибирам у дома. Седях в офиса след работа и плачех.

— Кога се случи това?

— Няколко месеца, преди да заминеш за Австралия.

Бях смаяна. Нямах представа. Никаква представа. Тя с нищо не беше показвала, че с нея се случва нещо толкова значимо.

— Той сега с друга ли е?

— Не.

— Значи още поддържате връзка?

— Да, поддържахме връзка.

— Значи може да се съберете?

Тя се обърна към мен, очите ѝ бяха като твърди, блещукащи сапфири, а на лицето ѝ личеше лек сарказъм.

— Защо да го подлагам отново на това?

— А той няма ли значение? — попитах. — Ако Тед иска да се върне при теб и ти го искаш, тогава защо не?

— Невинаги това, което искаме, е най-доброто за нас.

За първи път, откакто я познавах, се зачудих дали е с всичкия си.

Ако Уил не беше женен и беше тук, и още ме искаше, нищо не би могло да ме спре. Нищо.

— Не ти е присъщо да си толкова жестока — казах на Габриел. — И наистина, ако имаш и най-малкия шанс да си щастлива, защо не го сграбчиш с две ръце? Достатъчно трудно е да откриеш човек, който те привлича, който е свободен, появява се в подходящия момент и изпитва същото към теб, защо трябва да се бориш с това? Искам да кажа, че след три години и двамата сте още сами, още се искате. Не мислиш ли, че вселената се опитва да ти подсказва нещо?

— О, не знам, Кени. Не е толкова просто?

— Понякога е. Понякога не е. Понякога трябва да го направиш просто. Но никога няма да разбереш, ако не опиташ. Все пак какво имаш за губене?

— Последната ми надежда. Ако разбере със сигурност, край. А така винаги мога да се надявам, че е възможно.

— От надеждата има смисъл единствено когато правиш нещо с нея. Да седиш и да се надяваш нещо да се получи и да правиш всичко възможно то да се получи са две напълно различни неща.

— Може би си права — рече тя. — Всеки път, когато разговаряме, си представям какво би било отново да съм негова жена. Знаеш ли, че затова не си смених името? Защото така мога още да се преструвам... Може би просто имам нужда да го направя. Да разбере със сигурност. — Тя наклони глава настрани и ми се усмихна с обич. — Ами ти? Какво ще правим с красивата Кени? — Посегна и отметна назад кичур от косата ми.

Отдръпнах се от нея, не обичах да ме докосват. Нито мъже, нито жени; нито приятел, близък или непознат.

— Извинявай, не биваше да го правя — рече тя. — Добре, гледай ме. — Тя се понесе из центъра на пързалката и описа два широки

кръга, като засилваше все повече, разпери ръце и подскочи във въздуха. Превъртя се два пъти и половина и се приземи на леда — единият ѝ крак беше изпънат назад, а ръцете поддържаха баланса. Аз започнах да ръкопляскам. Беше толкова добра в това. Вярно, че се перчеше, но как иначе.

„Последната ми надежда?“ Тези думи отекваха над стърженето на кърките, когато тя започна отново да описва кръгове, все по-бързо, по-бързо и по-бързо, накрая се завъртя на върхчетата на кърките, ръцете ѝ полетяха нагоре, а тя се въртеше ли въртеше, дълга, завихрена синьо-червено-лилава струна над леда.

Затворих очи; зад клепачите си още виждах как металният цип на якето ѝ улавя светлината.

„Последната ми надежда“ Помислих си за неотвореното писмо от Уил и познатата тревога този път не ме завладя напълно, защото разговорът с Габриел ме беше навел на други мисли. Може би не го отварях не защото щях да разбера, че е било твърде късно и жена му е умряла. Може би не го отварях, защото се страхувах да не разбера, че всичко е приключило между мен и единствения мъж, с когото имах така силна физическа, емоционална и мисловна връзка.

Може би не го бях отворила, защото щях да разбера, че съм открила истинската любов и съм я изгубила.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Думите на Уил лежаха на страницата, двуизмерни и униформено сини, но онова, което казваха, беше триизмерно и беше изпълнило стаята, съзнанието ми, сърцето ми.

Поех си няколко пъти дълбоко дъх и направих пет-шест неуспешни опита, преди най-сетне да разкъсам плика. Още десет минути на дълбоко, успокояващо дишане изминаха, преди да извадя двата листа. А след това още двацет минути изтекоха, докато се накарам да погледна думите.

Тя е добре. Размислила тъкмо навреме, осъзнала, че нищо не си заслужава да изостави децата си, и се обадила на сестра си. Промили и стомаха ѝ за щастие черният ѝ дроб не е пострадал. Добре е, много по-добре, и получава помощ.

Препрочитах отново и отново тези думи, а благодарността се изливаше безпрепятствено във вените ми. Тя беше добре. Тя беше жива. Не бях отговорна за...

Започнали брачни консултации, които били задължителни, преди да им дадат развод, пишеше той, и открили, че не искат да бъдат повече заедно. Вероятно трябвало да се разделят още преди или да идат на консултант, но вече искали да продължат сами. Научили се да бъдат отново приятели и продължавали с процедурата по развода.

Думите, които ме накараха да прокарам пръсти по страницата, сякаш се опитвах да попия чувствата му чрез синьото мастило, бяха:

Обичам те, Кенди. Ако можех да дойда в Англия, щях да го направя, надявам се, че знаеш това, но не мога да оставя децата си. Би ли помислила за връщане тук? Знам,

че искам много, но искам да бъда с теб. Няма значение кога ще получиш това писмо, чувствата ми няма да са се променили. Почти две години чаках да съм с теб, не мисля, че чувствата ми изобщо някога ще се променят. Е, би ли обмислила това? Ако се притесняваш, че твоите чувства може да не останат същите, когато ме опознаеш, защо не дойдеш поне за една ваканция? Остани три месеца, после ще мислим за по-нататък.

Беше написал това писмо преди цяла вечност, но за малкото време, през което го познавах, бях разбрала що за човек е. Той не би написал тези думи просто така. Беше обмислил добре всяка от тях. И ме молеше да се върна при него, защото наистина го искаше.

Знаех, като всеки влюбен човек, че той не си е променил решението. Нищо не се беше променило за това време. За мен не се беше променило, значи и за него не беше.

Той беше написал това писмо преди месеци, така че сигурно разводът скоро щеше да приключи. Вече можехме да бъдем заедно. Аз можех да се върна в Австралия, към моментите на щастие, от които се бях лишила. Можех да се върна и отново да намеря покой. Да съм в безопасност. Ето това имах, когато бях с Уил. Усещане за сигурност. Нормалност. Буквално се връщах назад във времето, преди ужасите да започнат да присветват в ума ми. Преди да започна да крия огромни късчета от себе си. С Уил не се налагаше да го правя. Можех да му кажа всичко. Всичко. Сега вече можех да се върна.

Взех мобилния си. Подържах го в ръка и след това отворих екранчето за съобщения. Пресметнах набързо кое време е там. Беше среднощ. Той стоеше до късно, знаех го, но дори да не беше така, щеше да се събуди от съобщението.

Мислех какво трябва да му кажа. Исках да го питам дали още иска да се върна. Дали още смята, че имаме бъдеще. Не смеех да прибързвам, нямаше да кажа, че отивам, но исках да знам дали ще е там, ако го направя.

Още ли искаш да се върна?

Написах и го изпратих, преди да съм размислила. Не го подписах, нямаше нужда. Освен ако разбира се, в Англия нямаше още някоя жена, която беше молил да се върне при него, а тогава сигурно щеше да преживее голям шок на летището.

Мобилният ми звънна след по-малко от трийсет секунди. Аз подскочих. Нима ми се обаждаше толкова скоро? Погледнах към екрана и видях Съмър, Джаксън и Кайл да ми се усмихват.

— Здравсти — казах в телефона, чудих се кой от тримата е.

— Кендра, Кайл е. — Гласът му беше скован, официален. Нещо се беше случило.

— Здравей.

— Можеш ли да дойдеш? Има проблем с плащанията от сметката ти; би ли дошла да го обсъдим?

— Защо? Какво се е случило? — попитах паникьосана. Бях сигурна, че в сметката ми има достатъчно пари за наема. Проверях я всеки месец. Нима някой беше откраднал данните ми и беше изпразнил сметката?

— Най-добре да го обсъдим. Би ли дошла?

— Да, разбира се.

— Благодаря. — Той затвори, без да изчака да му кажа „Дочуване“. Взирах се в телефона с отворена от изумление уста. *Той наистина ми затвори. Как смее! За кого се мисли?*

Не можех да приема това. Дори да имаше проблем, трябваше да съм пропуснала буквално само едно плащане. САМО едно.

Затрополих по стълбите, ключовете дрънчаха в ръката ми, с другата държах мобилния. Бях стиснала устни и присвила очи. *Ще му кажа аз една сметка!* Почуках кратко по кухненската врата и без да чакам отговор, я отворих и нахлух вътре.

— ИЗНЕНАДА! — извикаха Кайл, Джаксън и Съмър.

Сърцето ми спря и цялата подскочих от шока. Хората като мен в общи линии не обичат изненадите. Дори приятните изненади.

Огледах лицата им, усмихваха се и се взираха в мен. По вратичките на стенните шкафове бяха закачени червени, сини и зелени балони. На масата имаше покривка в червено, бяло и синьо, а по ръба ѝ бяха опънати флагчета. В средата на масата имаше огромна — наистина огромна — торта. От много шоколадови блатове, слепени с много шоколадов крем. Върху шоколадовата глазура бяха наредени

розови и бели маршмелоус. В средата имаше цяла гора от свещички — колкото бяха успели да набучат — и всички бяха запалени.

След като огледах изумена празничната обстановка, аз се втренчих в тях.

— Едно, две, три... — преброи Джаксън и в стаята гръмна тяхната версия на „Честит рожден ден.“ Пееха в синхрон, дълбокият баритон на Кайл се носеше под по-младите и по-високи гласове. С всяка дума от песента очите ми се пълнеха със сълзи. „ДА!“, изкрещяха те накрая и заръкопляскаха. Сложих ръка на устата си и преглътнах емоцията, която запушваше гърлото ми.

Поклатих глава и успях да изрека:

— Но аз нямам рожден ден.

— Знаем — отвърна Кайл.

— Каза, че бил през август — започна Джаксън.

— Но ние бяхме в Корн'ол през август — продължи Съмър.

— Затова правим партито сега. Тъкмо изненадата така е по-голяма — завърши Кайл. — Е, духни свещите на тортата си. — Той посочи към тортата с гората от пламтящи свещи, които бавно топяха бонбоните.

— Не можахте ли да набучите още свещи? — пошегувах се аз.

Беше толкова мило. Не само заради онова, което бяха направили, но и заради отношението. Това означаваше, че най-сетне са станали отново семейство. Бяха се потрудили заедно, за да направят всичко това. И обясниха заедно. Вече се чувстваха сигурни. Джаксън говореше, защото не се страхуваше, че ако каже нещо, всичко ще се провали. Съмър нямаше нужда от време на време да създава хаос, защото баща ѝ вече ѝ обръщаше внимание. Кайл се беше върнал при семейството си. Джаксън и Съмър пак имаха татко. В някои отношения заминаването на Ашлин беше спомогнало за връзката му с децата.

Пристъпих към масата и се наведох.

— Пожелай си нещо! — напомни ми Съмър.

Улових погледа на Кайл. Взирахме се един в друг няколко секунди. Знаех какво трябва да си пожелая. Затворих очи и си го пожелах, после поех много дълбоко дъх, свих устни и духнах. Силно. Отворих очи, докато въздухът излизаше от мен на силна струя и се постарях да изгася всички свещички. Това желание *трябваше* да се сбъдне.

— Имаме и подаръци! — обяви Съмър и изтича от стаята, следвана по петите от Джаксън, преди да успее да извикам, че не ми трябва подаръци, дори торта.

— Ще хареса моя подарък повече! — извика Джаксън, докато тичаше след нея по стълбите.

— Не, няма! — извика Съмър.

Те спореха. Съмър и Джаксън наистина спореха. Това беше само малка препирня, но преди месеци изглеждаше невъзможно. Тогава се държаха отчаяно един за друг, неспособни да съществуват без другия. Сега тази задущаваща връзка се беше разхлабила достатъчно, за да се впуснат в леко съперничество.

Издърпах стол, свалих един дълг като наденица син балон и седнах. Кайл се настани срещу мен. Взе една червена островърха шапка за парти и си поигра с белия ластик, преди да ми я подаде. Сложих я на главата си без никакво колебание.

Сега, когато ръцете му бяха свободни, той откри с какво други да ги ангажира — започна да вади свещичките от тортата. Концентрира се върху тази задача, но виждах, че иска да каже нещо.

— Ами... Ашлин се обади — рече той. Започна да си играе с една розова свещ. — Обади се, но не за децата. Каза ми. — Очевидно знаеше, че знам. — Всичко. Заради това ли се връща два пъти при нея? За да я накараш да признае?

— Казах ти, че забравих нещо.

— Добре. Разговоряхме дълго. Разбрахме се, че трябва аз да получа попечителство над децата. Подадох молба и вероятно ще я одобрят, защото Ашлин няма да обжалва. Тя е приела, че не може се грижи сама за тях, и не иска да ни поставя отново в тази ситуация.

— Кайл, наистина се радвам за теб.

— Не съм предполагал, че ще съм доволен да се разбере истината, но не се сещам за нищо по-добро. А и вече няма да се тревожа за Ашлин. Тя се лекува. Едва когато ми каза това, осъзнах, че всъщност тя така и не призна, че има проблем. Започна да ходи на срещите, защото аз твърдях, че има проблем, а не защото тя го признаваше пред себе си или пред когото и да било. Сега е приела, че има проблем, и търси помощ.

— Казват, че това е първата стъпка — да признаеш, че имаш проблем, който не можеш сам да разрешиш.

Той се усмихна на себе си.

— И тя така каза.

— Късметлийка е, че те има, Кайл. Толкова жени в нейната ситуация са омъжени за добри мъже, които не биха имали представа откъде да започнат, ако изпаднат в такава ситуация. Но ти наистина се справи. След няколко фалстарта.

— И с много помощ от един човек.

— Ще предам на госпожа Оскубани вежди от отсрещната къща твоите благодарности — казах аз. Не я бях виждала от известно време. Вероятно защото скоро не се бях излагала на публично място.

Кайл се засмя. За кратко, но смехът озари лицето му. Беше толкова хубав. Мил мъж с добро сърце.

— И аз имам проблем. Сега го приех — продължи той. — Аз й помагах да бъде алкохоличка. Като толкова време се преструвах, че нищо не е станало, като я прикривах, ядосвах се, когато се издънеше, и тихо я обвинявах, че е съсипала кариерата ми. Но това не помагаше. Ако можех да върна времето, щях да потърся помощ. Щях да говоря с някого. Мълчанието не помага.

— И сега можеш да говориш с някого? — предложих му внимателно.

Той се усмихна, още си играеше с розовата свещ.

— Ами вече говоря.

— С професионалист — казах аз. — Може би дори с хора, които са живели с алкохолици.

— Може би... Ще видим... Все още се занимаваме с развода, не сме се отказали, нали знаеш?

Кимнах.

— Разбрахме се да бъде цивилизовано, но сме реалисти. Нещата могат да станат гадни, но каквото и да стане, няма да използваме децата си като оръжия, както правехме досега. Надали ще отнеме доста време, финансовата част ще се проточи най-дълго. Мисълта да живея без Ашлин ме плаши. Прекарал съм почти целия си живот на възрастен с нея. Трудно е да си представя, че ще бъда с друга.

— Кой подарък искаш да отвориш първо? — извика Съмър, когато дотича в стаята с Джаксън и прекъсна разговора ни. Стояха до прага, с ръце зад гърба, за да скрият подаръците.

— Не ме карайте да избирам на моя рожден ден, нищо че е през август — казах аз и отстъпих от огневата линия.

— Добре, тате, ти избери — рече Съмър.

По лицето на Кайл премина ужасът на родител, поставен в невъзможна ситуация.

— Джаксън, ти ела първи. Тъй като Съмър е родена преди теб, ти си най-малкият в стаята.

Джаксън се ухили и пристъпи напред, като ми показва подаръка си. Беше дълга кутия за плакати, украсена с негови рисунки и надписи: „Честит рожден ден, Кен“. Отворих кутията и извадих плаката. Развих лъскавата хартия. На нея имаше чертеж на двуетажна къща. В горния му край с малки букви беше изписано: „Къщата на Кенди“.

— Това е новата ти къща — осведоми ме Джаксън.

— Моята нова къща — казах аз, като се взирах внимателно в плаката. На първия етаж имаше голяма дневна, свързана с кухня, и една малка стая в средата, която се наричаше: „Специалната стая на Кенди“. В средата на къщата стълбище водеше към втория етаж. Там имаше четири стаи. Спалня едно, баня, после „стаята на Джаксън“ и „стаята на Съмър“.

— Има стая за мен и стая за Съмър, когато оставаме при теб — обясни Джаксън.

— Разбирам.

— Татко ми помогна да го направим на компютъра му. Каза, че би я построил за теб, ако му дадеш много джипове.

— Чипове, искаш да кажеш, чипове — поправи го Кайл бързо. — Като парите в игра на рулетка.

Буцата от емоции в гърлото ми наедря, почти ме задави. Сведох глава, не можах да върна сълзите. Няколко покапаха по плаката. Избърсах ги с ръкав и гледах как влагата се просмуква в белия памук на блузата ми.

— Много ми харесва — казах аз и избърсах лице с опакото на дланта си. — Прекрасна е. — Успях да го погледна. — И когато намеря много джипове, ще накарам татко ти да я построи.

Джаксън се усмихна. Съмър пристъпи напред и ми връчи нещо опаковано с хартия, тиксо и панделка. Беше много впечатляващ пакет и не знаех какво може да съдържа. Взех го внимателно, бях сигурна, че е нещо крехко, и започнах трудната задача по разопаковането му.

Отлепах всички парченца тиксо, свалях пластовете хартия, докато пред мен не се появи голяма кошница. Основата беше керемиденочервена, а страните бяха изплетени от червени, черни, жълти и оранжеви сламки. На дъното Съмър беше изписала с бяла боя: „За Кенди“, но не беше преценила добре мястото, затова „д“ и „и“ бяха по-малки от останалите букви. Кошницата беше изплетена неравно и непохватно.

— Това е за обичите ти и за хубавите ти пръстени — обясни ми тя.

— Красива е — прошепнах, сега всяка моя клетка беше изпълнена с емоция.

— Татко ми помогна да я изплетем, но аз избрах цветовете и написах името ти на дъното. Истинското ти име, а не както те наричат другите.

Долната ми устна затрепери. Съмър се ужаси, щом от очите ми закапаха сълзи.

— Не трябва да плачеш за всичко — каза тя и ме потупа по ръката. — Дори татко не плаче толкова много вече.

— Извинявай, какво? — обади се Кайл.

Прехапах устна и опитах да не се смея и плача едновременно.

Отворих прегръдките си.

— Това е най-хубавият ми рожден ден от години — казах аз. Те дойдоха и ме прегърнаха. Миришеха хубаво, толкова хубаво. Беше така лесно, така просто да бъда с тези две деца. Чувствах се толкова реална, когато можех да ги прегърна, заради привилегията да ги познавам. Докато ме прегръщаха и аз се притисках в тях, усещах вниманието на Кайл и отворих очи. Погледите ни се срещнаха и пълните му меки устни се извиха в усмивка. Аз му се усмихнах и си спомних за желанието си, когато духнах свещичките. То беше следното: пожелавах му да открие правилната жена, която да обича. Подозирах, че е Ашлин, но дори да не беше тя, някоя, която щеше да види колко прекрасен е и ще го обича, както заслужаваше да бъде обичан. Ако някой заслужаваше да бъде прегръщан, обичан и обгрижван, това беше Кайл.

Това парти за рожден ден и подаръците бяха прекрасни и по още една причина. Показвах, че те вече нямат нужда от външен човек, който да им помага. Тяхното семейство се справяше — процъфтяваше — и нямаха нужда от мен.

Което означаваше, че аз можех да ида в Австралия, ако пожелаех.

И сякаш по даден знак, мобилният ми изписука на масата. Съмър и Джаксън се отделиха от мен и отидоха да помогнат на баща си да нареже тортата. Взех телефона си и отворих съобщението:

Винаги ще искам да се върнеш. Ще ти изпратя пари за полета. Обичам те. Уил.

Те нямаха нужда от мен, Уил имаше. Можех да се върна в Австралия, ако пожелаех.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Вода.

„Това ще ми липсва“, помислих си, докато обикалях супермаркета и бутах количката, в която вече имаше фасул, грах и бульон. Днес бях без помощници, защото бяха останали в апартамента на Ашлин, след като бяха прекарали деня с Наоми.

Наоми... След онова, което тя стори, реших, че Кайл е невероятно великодушен, за да ѝ прости. Аз бих ѝ ритала задника оттук чак до следващия Великден, като щях да спра само по Коледа, за да си почина. Но той не искаше да отчуждава семейството си. Наистина беше решен да поставя децата на първо място.

Когато завих към стелажите с безалкохолно и се отправих към минералната вода в дъното, телефонът ми иззвъня. Изрових го от чантата и тъй като номерът не ми беше познат, отговорих предпазливо.

— Ало, госпожица Тамали, обаждам се да ви съобщя цените за полети до Австралия — каза приятен глас.

— О, здравейте — отвърнах. — Сега нямам химикалка, но може да ми кажете, за да добия представа.

Тя ми ги прочете.

— А има ли разлика в цената, ако мина през Хонконг вместо през Сингапур? — попитах, облегнах се на дръжката на количката и се загледах в пръснатите в нея стоки. Чу се тракане по клавиатура, преди жената да ми прочете още цифри. Никога не бих позволила на Уил да плати полета ми, но проучвах колко трябва да спестя, преди да тръгна.

Не можех да замина веднага, трябваше да спестя не само за полета, но и за времето, през което нямаше да работя. Освен това трябваше бавно да се откъсна от семейство Гадсбъроу.

След около шест месеца, може би ако успеях да намеря още клиенти в работата, щях да събера парите. А и сега Ашлин се беше

върнала и работеше в Лондон. Предполагах, че ще започне отново да се вижда с Кайл и до шест месеца ще се върне в къщата.

През това време можех да се измъквам бавно от семейството. Тя наистина не би искала да съм около тях постоянно и за мен щеше да е невъзможно. Въпреки че се преструвах дори пред себе си, беше ми трудно да съм около нея — това беше постоянно напомняне, че тя е тяхната майка. Да, знаех го, но понякога беше по-лесно да го игнорирам, за да живея в измисления си свят. Е, заминаването ми за Австралия щеше да е добър повод за раздяла. Отново неспособността ми да имам деца ме изпращаше там, но този път знаех, че някой ме чака. Уил щеше да е там.

Уил.

Вече можех да мисля за него, без да се страхувам, че нещо се е случило с жена му. С усмивка. Бавна усмивка, която се разливаше по лицето ми. Габриел често ме питаше на какво се смея и аз не ѝ отговарях. Поглеждах крадешком снимката му на мобилния си и из стомаха ми започваше да танцува звезден прах. Никога не бях изпитвала нещо подобно към мъж и да, щяхме да сме разумни и да го караме полека, нямаше да прибързваме, когато най-сетне идех там, но не можех да се спра. Не можех да се спра. Той ме зашеметяваше.

— Много благодаря — казах на жената от авиокомпанията. — Ще си помисля и ще ви се обадя. — Прекъснах разговора и върнах телефона в чантата си. Тръгнах към бутилираната вода, но една количка се приближи по диагонал пред мен и препречи пътя ми. Погледнах нагоре. Беше Кайл. Усмихнах му се, но усмивката ми бързо угасна, когато видях лицето му. Не изглеждаше доволен да ме види, всъщност в махагоновите му очи сякаш се вихреха мълнии. Меките черти на лицето му бяха сурови, а челюстта стисната, като че ли едва сдържаше гнева си.

— Здравей, Кайл — казах предпазливо. Той не отговори, само се взираше гневно в мен. Един мъж се приближи с количката си, но не можеше да мине, а Кайл го изгледа така, че той явно реши, че е по-умно да тръгне в друга посока. И го направи — доста бързо. Кайл извъртя глава към мен.

— Е — рече той вместо поздрав, — значи се връщаш в Австралия. Кога, по дяволите, щеше да кажеш на мен и децата?

Устата ми се изпълни със слюнка, а после бързо пресъхна. Не трябваше да разбира така. И определено не сега. Щях да им кажа след няколко месеца, след като постепенно свикнат да не съм постоянно около тях.

Бях смаяна, че са ме разкрили, и не казах нищо. Кайл вдигна длани към очите си, а после ги сви в юмруци до челото.

— Защо, защо! — рече вбесен. — Защо продължава да се случва? — Свали ръце. — Защо?

Към нас по пътеката се приближаваха хора. Аз отстъпих от количката си, издърпах и количката на Кайл и го докоснах, за да го подканя да се отмести. Той подскочи при допира ми и отстъпи встрани.

Първият човек, който мина покрай нас и стана свидетел на реакцията на Кайл при допира ми, беше съседката с оскубаните вежди. Те буквално се изстреляха нагоре, когато видя Кайл смръщен и скован от гняв. Продължи, но спря до пуканките и ги заразглежда така съсредоточено, сякаш щеше да открие по опаковките им печелившите числа от лотарията.

Приближих се до Кайл и заговорих тихо, за да не ни чуе госпожа Оскубани вежди:

— Няма да тръгна утре.

— Защо изобщо трябва да тръгваш? — попита той така високо, че го чува чак в Шотландия. — Отговори ми. Защо трябва да тръгваш?

Погледнах към съседката — очите ѝ бяха изскочили от главата, докато се взираше в газираните напитки.

— Тихо. Говори по-тихо.

— Не — отвърна Кайл дори още по-силно. — Кажи ми защо трябва да заминеш.

— Няма да ти кажа нищо, докато не се успокоиш.

Той прехапа устни и кимна.

— Виж, както ти казах, няма да замина утре. Може би чак след няколко месеца. Работата е там, че вие тримата вече не се нуждаете от мен и аз мога да си тръгна.

— *Какво?* — почти изкрещя той. Вдигнах предупредително вежди — госпожа съседката вече се взираше открито в нас. — Добре, добре — добави той тихо. — Какво говориш, по дяволите?

— Вие вече се справяте добре и ми се струва, че доста скоро Ашлин отново ще стане голяма част от живота ви, затова не се

нуждаете от мен, мога да си тръгна.

— Ама как...? Да не се мислиш за някаква Мери Попинз, която се отбива там, където имат нужда от нея, и после отлита? Кендра, ти си част от нашето семейство. Ние *искаме* да си с нас.

Трябваше да му кажа, да му обясня.

— Аз... аз искам да съм с Уил.

Той се отдръпна леко и се вгледа объркан в мен.

— Кой е този Уил?

— Моят... той... — посочих неясно над рамото си.

— Онзи от Австралия? — попита Кайл, най-сетне схвана. — Не си го виждала от колко, от осем... девет месеца? Как така ще се връщаш при него? Какво го прави толкова специален?

— Всичко и нищо. Просто си е той. Заради начина, по който се чувствам с него. Чувствам се нормална. Като нормален човек. С него не се измъчвам, че не мога да имам деца. Толкова много време не се бях чувствала нормален човек, но когато съм с него, когато говоря с него, се чувствам нормална. Като всички останали.

Той се вгледа в мен, сякаш се опитваше да изрови тайните, които ме определяха, и ако се вгледаше достатъчно добре, щеше да разбере какво не ми е наред.

— Защо се мразиш? — попита той тихо.

Усетих как заприличвам на съседката, защото веждите ми хвъркнаха нагоре.

— Моля?

— Веднъж ми каза, че се мразиш. Защо?

Обърнах се да видя госпожа Оскубани вежди, за да съм сигурна, че не е дочула тази част от разговора ни, който не биваше да се води на публично място, но тя беше изчезнала. Явно шепотът ни й беше развалил удоволствието. Или може би беше изтичала в офиса на управителя, за да го накара да обявят по говорителите: ще може ли двойката, която се кара на алеята с безалкохолните, да се разкара оттам или да говори достатъчно високо, за да могат всички да чуват.

— Не съм.

— Напротив. Когато отидохме в музея. Искях да те снимам и ти каза, че се мразиш.

— На снимки, мразя да се виждам на снимки.

Той поклати глава.

— Не, определено сложи точка между „Мразя се“ и „на снимки“.

— Ти май наистина си обсебен от граматиката...

— Веднага разбрах, че не става дума само за снимките. Кажи ми защо се мразиш.

Явно през цялото това време беше чакал подходящ момент да повдигне въпроса.

— Трудно е да се обясни. — Знаех, че ако се опитам да го забаламосам някак, ще стане още по-любопитен.

— Опитай.

— Моля?

— Опитай да ми обясниш.

— Не виждам защо да го правя — отвърнах. — То няма общо със заминаването ми.

— На мен можеш да кажеш всичко.

Свих рамене.

— Знам, но няма нищо за казване.

Очите му отново се втренчиха в мен, търсеха истината в думите ми. Наистина нямаше нищо за казване. Абсолютно нищо. Една жена протегна ръка между нас, за да стигне до бутилките с яркочервено безалкохолно. Хвана една и я издърпа между нас, но Кайл продължи да ме гледа, все едно нищо не е станало.

— Можеш да ми кажеш всичко — рече той отново. — Аз няма да те притеснявам.

— Благодаря.

— Ти знаеш всичко за мен. Всичко. Неща, които не съм казвал дори на жена си. Искам да направя същото за теб.

— Много ти благодаря, но наистина, Кайл, няма нищо за казване.

— Кендра, можеш да ми кажеш всичко — аз ще ти повярвам.

Времето спря за миг. Само за миг. Имах чувството, че напуснах тялото си. Както много пъти напоследък. Както когато се гледах отстрани, докато заплашвах Джанин. Както когато се гледах как реагирам на изчезването на децата. Както когато бях в нишата в коридора на хотела и *неговата* ръка пълзеше по тялото ми. Сега се гледах отстрани, а времето спря. Стоях в ярко осветения супермаркет в съботната утрин и се виждах отстрани. Изглеждах крехка. Макар че бях с вълнена жилетка, джинси и маратонки. Макар че косата ми скриваше лицето, аз виждах по цялото си тяло пукнатини. Още малко

натиск и щях да се разпадна. Тези четири думи спряха времето. Не знаех, че съм имала нужда да ги чуя. Не знаех, че те ще отключат всичко. Ще развържат вечния възел, който се беше загнездил в гърдите ми.

Когато времето потече отново, аз се върнах в тялото си. Не се виждах отстрани.

— Защо ще ми повярваш, Кайл? — попитах и поклатих глава. — Та дори аз самата не си вярвам.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Въздух, само въздух.

— Искам да останеш тук, докато го четеш. Аз ще съм в спалнята. И... ето... — Пъхнах в ръката му запечатания бял плик, като избягвах да го поглеждам в очите. Беше ми отнело две седмици да го направя. Да му кажа „всичко“.

Накрая се реших на компромис. На план Б. Престраших се и написах писмо.

Кайл посегна да докосне лицето ми, вероятно за да ме успокои, но аз се отдръпнах. Ръката му застина за миг във въздуха и се отпусна.

— Ще те извикам, когато го прочета — каза той.

Исках да му се извиня, да му позволя да докосне лицето ми и да ме успокои, но не можех. Всичко между нас скоро щеше да се промени. И когато разбереше за миналото ми, вече нищо нямаше да е същото. Завлачих крака към спалнята. После обикалях нервно из нея няколко минути и накрая седнах на леглото, вгледах се в петънцата по дървения под и се обгърнах с ръце. Представих си го как седи на дивана и обръща в големите си ръце белия плик, на който пишеше „Кайл“, а после го разкъсва. Представях си как вади белите листи, разгъва ги и започва да чете първото изречение.

Нямаше да види нито „скъпи“, нито „Кайл“, нито дата, защото ми отне доста време да го напиша.

Ще ти разкажа всичко. Всичко, което ме доведе дотук, до това, което съм.

Ще ти разкажа всичко.

Не съм говорила за това досега. Рядко дори мисля за него. Само един човек знае какво се случи. И може би неговата версия ще е по-различна от моята.

Когато бях на дваайсет, един мъж, на когото се доверих, ми се натрапи. Преди да си помислиш, че съм го искала, ще ти кажа — не съм. Уверявам те — не съм.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ще ти разкажа всичко. Всичко, което ме доведе дотук, до това, което съм.

Ще ти разкажа всичко.

Не съм говорила за това досега. Рядко дори мисля за него. Само един човек знае какво се случи. И може би неговата версия ще е различна от моята.

Когато бях на двайсет, един мъж, на когото се доверих, ми се натрапи. Преди да си помислиш, че съм го искала, ще ти кажа — не съм. Уверявам те — не съм.

Започна среднощ, в нощта, когато отидох в Хароугейт на парти на неговата служба.

Той беше идеалният джентълмен, когато отидохме в къщата му. Направи ми кафе, показа ми стаята, в която щях да спя. Не беше в стаята, в която бяхме оставали с Тоби, но беше хубава. Чиста, подредена, с оправено легло и дръпнати завеси. Той беше сложил лампа на нощното шкафче и седна на леглото да поговорим. Бях леко неспокойна, необяснимо притеснена. Той не беше споменал, че всичките му съквартиранти ги няма. В къщата бяхме само двамата. И отново си казах, че се държа глупаво. Не биваше да съм толкова мнителна, той беше добър човек и не би опитал нищо, след като не му позволих да ме целуне.

Преоблякох се за лягане — той ми даде своя риза, на която й липсваше горното копче, за да спя с нея. Бях му много благодарна, защото не исках да спя с дрехите си.

Заспах още щом главата ми докосна възглавницата. Тогава така заспивах. Когато пожелаех.

Посред нощ, беше тъмно, много тъмно, аз опитах да се обърна настрани, но почувствах огромна тежест върху себе си... Тя ставаше

все по-голяма или може би аз се пробуждах и я усещах по-добре. Тя ме смазваше и ми пречеше да дишам.

Отворих очи, когато ръката му притисна устата ми, за да не мога да продумам или да извикам.

За миг си помислих, че се шегува, че се прави на глупак и иска да ме изплаши. Опитах се да го отблъсна, но ръцете ми бяха приковани от нещо, не знам от какво, не можех да помръдна. Изобщо. Тогава дойде страхът, дълбок страх, сякаш казан с горещ катран се изливаше върху мен. Започнах да се съпротивлявам. Опитвах се да го съборя от себе си, да го накарам да престане.

Внезапно той ме стисна за гърлото. Стисна силно и ме лиши от въздух. Когато страхът започна да ме разкъсва, а чернотата да пълзи от всички посоки пред очите ми, две мисли изникнаха в ума ми: „Той го е правил и преди. Той ще ме убие.“

Устните му се доближиха до ухото ми.

— Ти си специална. Спри да се бориш, ти си специална — шепнеше той. — Спри да се бориш и няма да те убия. — Трябваше да спра. Ако не бях спряла да се боря, той щеше да ме стисне още по-силно. Ако не бях спряла, той щеше да...

И тогава се случи за първи път. Напуснах тялото си. Като дете бях голяма мечтателка. Пътувах мислено до всякакви места, четях книги и изследвах нови светове, но никога не бях правила това. Никога не бях напускала тялото си, за да намеря някъде убежище. Затворих очи и се свих в този мрак, в безопасност от всичко. Откъсната и в безопасност.

Нещо се случваше, знаех го, но аз не бях там.

Чувах, че говори в ухото ми, но не бях там. Миризмата му нахлуваше в носа ми и се плъзгаше по гърлото, но аз не бях там. Той се движеше над тялото ми, в него, но това не беше истинско. Това не се случваше. Не можеше да се случва и аз не бях там.

Внезапно всичко свърши. Той лежеше над мен, дишаше тежко и единствено гърдите му се движеха. Гърдите и потта му. Потта му. Тя се стичаше от него върху мен. Покриваше ме с миризмата му. Исках да го отблъсна, да го накарам да се махне от мен, но не можех да помръдна. Ако помръднех, щях да призная, че съм там, щях да призная, че се е случило.

Останалото си спомням на проблясъци. На кадри и проблясъци. Все едно камерата изщраква и виждам кадър.

Щрак.

Той говори. Лежи до мен, подпрян на ръката си, и говори: „Никога ли не си била вбесена? — попита ме след малко. — Никога ли не си искала нещо толкова много, че би направила всичко, за да го получиш?“

Взира се в мен и чака отговор. Чувам дишането си. Така разбирам, че съм жива. Не се движа, гледам пукнатините по тавана, но не мога да помръдна. Не чувствам нищо. Но чувам дишането си. Къси, плиткки дихания. Щом още дишам, значи съм жива.

— Няма ли да кажеш нещо? — пита той. — Говори ми, Кендра.

Дългите му пръсти посягат към челото ми, може би за да приберат кичури от косата ми, може би просто да ме погаят или само да ме докоснат. Потрепвам. Изплашена съм. Ужасена съм, че ще ме нарани. Отново.

— Няма да те нараня — казва той, ужасен от реакцията ми, но не ме докосва. — Никога не бих те наранил, Кендра, ти си много специална за мен. Никога не бих те наранил. Мислех си, че това искаш.

Току-що беше казал, че е готов да стори всичко, за да получи каквото иска, а после казваше, че аз съм искала това. Кое беше истината? Заради него ли беше или заради мен?

Щрак.

— Виж, Кендра, знам каква си. Знам каква си наистина. Виждал съм те — казва той. — Реших, че това искаш.

Бях го отблъснала, когато се опита да ме целуне. Опитвах се да му кажа, че не искам. Опитвах се да разтърся глава. Щях да му кажа, че не искам, ако ми беше позволил да дишам. Но той си мислел, че това съм искала. Защо? Как може да си е помислил това?

— Хей, искаш ли утре да идем на обяд в града? Мисля, че пазарът е отворен. Там продават хубава храна, ще ти хареса.

Той се държеше съвсем нормално. Дали не бях си въобразила всичко? Дали не бях го разбрала погрешно? Той наистина ли каза, че

ще ме убие? Щом сега говореше така, може би не съм го разбрала добре.

— Помисли си, става ли? Можеш да не идеш на лекции утре, какво ще кажеш? Ще те откарам обратно следобед. — Той вече не ме докосваше. — Добре, сега ще поспя. Лека нощ. — Обърна се и след няколко минути вече дишаше дълбоко и спеше. Тогава се раздвижих. Внимателно се обърнах с гръб към него. Не можех да се движа твърде много, защото не исках да го събудя. И пак да ме докосне. Пак да ми говори. Ако можех, щях да стана и да се облека, да се прибера у дома. Но не знаех точно къде е гарата. Не бях сигурна дали ще мога да вървя. А навън беше още тъмно.

Щрак.

Усещам миризмата му. Цялата мириша на него. Стаята мирише на него. Гади ми се от тази миризма. От това, което стори.

Щрак.

Боли ме, боли дълбоко в мен. Не само където ме нарани, но и в гърлото. Той смаза трахеята ми, но боли по-дълбоко. В центъра на гърлото ми, там има само агония. Сякаш някой е откъртил част от душата ми и е оставил дълбока рана, която никога няма да зарасне. Никога няма да мога да говоря за това. Боли ме в самата ми сърцевина. Искам да сложа ръце отгоре и да притъпя болката, но няма как да стигна дотам. Не ме болеше тялото, а самата ми сърцевина. Срам и отвращение се разливаха като ручей из мен. И се изливаха в дупката. Дупката в центъра, която не можех да докосна и не можех да изпълня с нищо.

Щрак.

— Искаш ли да се изкъпеш първа? — попита той.

Аз се стреснах от гласа му. Не бях спала. Бях се взирала в мрака зад завесите и чаках слънцето да се издигне. Часовете се нижеха бавно и като че ли никога нямаше да съмне.

Кимнах.

— Супер, отивам да сложа чайника. — Той скочи от леглото и излезе бодро от стаята.

Аз бавно се надигнах, взех си джинсите, тениската, пуловера и якето, и тръгнах към банята.

Щрак.

Беше сменил чаршафите и беше оправил леглото. Чаршафите лежах на купчина на пода, като огромна белтъчна целувка в ъгъла на стаята. Беше дръпнал завесите и в стаята нахлуваше светлина.

Щрак.

Оставих ризата му, която вече нямаше нито едно копче, сгъната върху купчината.

Щрак.

Къщата кънтеше от тишината. От пустотата. От случилото се.

Щрак.

Чух водата да шурти от душа, докато слизах по стълбите.

Щрак.

— Добре ли спа? — попита ме той, когато отиде до чайника. Не вдигах очи от масата, проследявах с поглед тънките линии в дървото. Сякаш вървах през лабиринт, оставих ума си да го следва до края му, после открих нов, по който да тръгна.

— Аз спах като труп — продължи той. — Не знаех, че Хайди има толкова удобно легло. Виж я ти. — Извади две чаши от шкафа. Дали Хайди щеше да има нещо против, че съм спала в леглото ѝ? Дали ще се досети какво е станало в леглото ѝ? — Е, реши ли за обяда?

Взираше се в мен, чакаше отговор. Чух как чайникът изтрака и в стаята настъпи тишина, докато той ме чакаше да заговоря.

— Аз... — За първи път проговарях с разраненото си гърло и с разбитата си душа, беше истинска агония. — Трябва да се прибирам.

— О... — рече той. Изненадан. Искрено изненадан. Сякаш беше очаквал да остана. Може би не се беше опитал да ме убие. Може би другите са оставали. Може би той наистина си мислеше, че не е направил нищо лошо. Или пък аз полудях? — Сигурна ли си?

Кимнах. Едно кратко движение надолу, но не и нагоре.

— Добре, щом си сигурна. Ще те закарам до гарата след закуска. — Той сложи чаша кафе пред мен. Бяла, с една лъжичка захар.

— Благодаря — казах автоматично. Защото така се казва, когато някой прави нещо за теб: благодаря.

Щрак.

Не пих кафе. Както не бях изпила и снощното кафе. То още седеше на шкафчето до леглото, студено и покрито с паяжина от мляко. Не обичах кафе. Миналата нощ не му бях казала това от любезност. В този миг ми се струваше, че е много важно да не правя нещо, което не искам. Жизненоважно. Само върху това имах власт.

Щрак.

Докато седях до масата, ми се догади. Болеше ме. Всичко. Отвътре и отвън. Дълбоко в главата. Дълбоко в гърдите. Болеше ме и исках да спре. Исках да се махна от това място.

Щрак.

Знаех, че ме гледа, и затова не вдигах глава и не откъсвах очи от кафето, което не пиех. Не исках да видя какво всъщност си мисли. Ако видех на лицето му триумф и задоволство, че е получил, каквото е искал, може би щях да умра. Ако не видех нищо, ако погледнех лицето му и не видех нищо, щях да осъзная, че за него това е най-обикновена сутрин на най-обикновен ден, и щях да умра. Щях да полудея и да умра.

Щрак.

Той стоеше твърде близо до мен, докато си купувах билет за Лийдс. Зъбите ме боляха. Неволно ги бях стиснала толкова силно, за да понеса всичко това, и сега те пулсираха от натиска.

Щрак.

Благодарих му, че ме покани на партито, че ме покани у тях и че ме закара до гарата. Бях любезна, така съм възпитана. Той кимна. След секунди се наведе да ме целуне по устата за довиждане, а аз извърнах глава и отскочих назад. Гняв, объркване и смущение преминаха по лицето му. А аз разбрах: *беше* се случило. Инстинктивната реакция на тялото ми го показваше. Не полудяхах, това не беше най-обикновен ден, аз бях увредена.

— Ще ти се обадя — каза той, когато се обърнах към портата.

Не се обади, между другото. Но ужасът, че ще го направи, остана в мен, докато не се изнесох от дома си.

Щрак.

Гледах как пейзажът прелита покрай прозореца на влака — петна зелено и къщи. Петна, които ме отделяха от него и от изминалата нощ.

Щрак.

Спокойствието ми рухна, когато затворих входната врата зад себе си. Къщата беше празна и аз хукнах към банята. Хвърлих чантата си. Разкъсах си дрехите. Трескаво, отчаяно ги разкъсвах. Не исках да ме докосват. Не исках нищо да ме докосва. Ръцете ми се хлъзгаха по кранчетата в банята. Това беше студентска къща, само с вана. Напълни се много бавно. Толкова бавно. Но когато се напълни достатъчно, седнах във ваната и започнах да прокарвам малкия бял сапун по себе си. Само сапуна, не и ръцете си. Бях твърде отвратена, за да докосна кожата си.

Щрак.

След няколко минути, разбрах, че не се получава, още долавях миризмата му по мен и го усещах в себе си. Хвърлих сапуна, коленичих и се наведох напред във ваната. Не се разплаках. Седях така приведена и запуших уста с юмрук, за да мога да крещя, без да ме чуе никой. Без да се чуя аз.

Щрак.

Седяхме в кръчмата, всички говореха и се смееха, шегуваха се. Животът продължаваше. Не зная защо бях очаквала да спре, но той не спираше. Защо да спира? Мег и Елоиз бяха в най-добрата си форма, бяха много забавни и аз се засмях. То си стоеше там, в дъното на съзнанието ми. Кръжеше над раменете ми, танцуваше по ръба на мислите ми, но за малко го забравих. Не мислех за сините джинси, тениската, сутиена, бикините, пуловера, за сиво-бялото яке, които бяха натъпкани в една найлонова торба и скрити в дъното на гардероба ми, за да бъдат изхвърлени, когато следващата седмица минат боклукчиите. Не мислех за раната в гърлото ми, заради която не можех да преглъщам. Не мислех за агонията, която опасваше бедрата ми. Не мислех за порива да стана и да закрещя.

Щрак.

За първи път в живота си се молах да ми дойде цикълът. Молах се да не съм бременна. За да не трябва да избирам. Тогава не осъзнавах, че заради онази нощ никога няма да съм бременна.

Щрак.

Сестрата, която ми взе кръв за теста за ХИВ, имаше мило лице и студени ръце. Беше на възрастта на майка ми, но бяла и с къса кестенява коса. Беше внимателна, когато прободеше кожата ми. Беше впечатлена, че не потрепнах, макар че ѝ бях казала за страха си от игли. Тя ме попита защо нося шест ката дрехи през лятото. Когато ѝ казах, че все ми е студено, не изглеждаше убедена. Като че ли не беше убедена в нищо, което казвах.

— Ако искаш да поговориш, винаги съм тук по време на амбулаторните часове — каза тя. — Просто си запиши час.

Благодарих ѝ и излязох. На вратата тя ме спря.

— Кендра, ако не искаш да говориш с мен, намери някой друг. Приятел, роднина, който и да било. Дори се обади на горещата линия. Просто говори. Важно е.

Свих рамене.

— Няма нищо за казване. — *Нямах думи да го опиша, затова
нямах нищо за казване.*

Щрак.

Някои дни си казвах, че е било просто секс. Била съм късметлийка с Тоби, защото той ме уважаваше и ме обичаше, и се държеше с мен като с друго човешко същество. Този път просто е било различно. Било е просто секс. Дори докато си го казвах, знаех, че не става дума за секса. А за насилието. За омразата. Той изля върху мен гнева си, върху мен и в мен. Повечето дни не мислех за това. И макар да не мислех, знаех, че гневът му ме е заразил.

Щрак.

Колежът се превърна в мъчение. Общуването се превърна в мъчение. Хората започнаха да се тревожат за мен. Оценките ми падаха. Отидох на лекар и той диагностицира депресия. Каза ми, че трябва да пия по-малко алкохол и да ям повече плодове и зеленчуци. „Правете и упражнения, млада госпожице — каза той. — По-добрият външен вид ще ви накара да се чувствате по-добре.“ *По-добрият външен вид ли?* — исках да попитам. — *Нямам представа как изглеждам, защото не съм се поглеждала в огледало от месеци. Не мога да се понасям. Не мога да гледам как думата „глупачка“ е втъкана в чертите ми, а „жертва“ е издълбана в очите ми.* Отказах се от плановете си. Най-големият ми план беше да завърша колеж с оценки малко по-високи от средното и да накарам света да си мисли, че съм нормална.

Щрак.

Проблясъците започнаха почти веднага. Те ме връщаха там и го чувствах с цялото си тяло. Гласът му в главата ми, тялото му до моето, ужасът в сърцето ми. Те не отминаваха, но открих, че като правя нещо друго или се концентрирам върху настоящето, успявам да ги спра, щом започнат. Мисля — надявам се, — че един ден ще отминат.

Щрак.

Отново правих секс. Пет години по-късно и той не беше някой специален или важен. Беше като всеки друг мъж оттогава: излизах на срещи с тях и след време минавахме към това. Винаги се срещахме на обществено място — и никога не оставах до сутринта. Винаги се прибирах у дома. Научих се да шофирам и не пиех, за да мога да се прибера. Когато правехме секс, не си спомнях за онова. Преструвах се, че присъствам. Преструвах се, че се наслаждавам на секса. Но винаги изключвах, отстъпвах встрани, отдръпвах съзнанието си, за да може тялото ми да мине през това.

Уил беше различен. Харесвах го. Тялото и умът ми му реагираха. Исках да го целуна. Исках той да ме целуне. Не защото съм излязла с него и това се прави на среща. Исках да ме докосне, да ме прегърне и да ме целуне. Исках да правя любов с него. Исках да правя секс с него. Откакто станах на двайсет, не бях реагирала така на мъж. След онази нощ не знаех, че съм способна да пожелаая близостта на мъж. Но не можеш да кажеш това на хората, нали? Не можеш да им кажеш: „Знам, че този женен мъж е специален и че имам някаква връзка с него, защото от дванайсет години не бях целувана от мъж, без да се преструвам, че ми харесва. Зная, че го обичам, защото всичко в мен го иска.“

Щрак.

Понякога се обаждах на самаряните и мълчах. Просто имах нужда от нечие присъствие. За да не направя другото.

Щрак.

Ти ме попита защо се мразя и аз ти казах, че е трудно да се обясни. Понякога го изричах на глас: „Мразя се“. Мразех тялото си не защото е дебело или слабо, или защото не му стават дрехите. А защото нещо, което някога ми беше принадлежало, нещо толкова скъпоценно, моето тяло, беше използвано от друг. Той го превзе и аз не можах да го спра. През онези няколко минути то вече не беше моето тяло и аз мразех това. Мразех се, защото не бях обърнала внимание на всички знаци, че той е опасен. Усещах, че трябваше да хвана влака за дома. Усещах, че трябва да залостя вратата със стол, защото в къщата бяхме само двамата. Усещах, че на човек, който гледа спокойно как подправят питието ми и не прави нищо, не може да се има доверие. Но пренебрегнах всички тези предчувствия. Те не бяха случайни, а аз ги пренебрегнах, защото исках да съм любезна. По-важно ми беше какво ще си помисли някой друг за мен, а не да бъда в безопасност.

Вече не се мразя постоянно. Само от време на време. Вече не го изричам на глас. Тези чувства се връщат понякога, когато си спомням двете големи грешки в живота си. Втората грешка беше, че не потърсих помощ по-рано. Защото тогава заболяването, с което той ме зарази, нямаше да се развие до безплодие. И аз щях да мога да родя деца.

Но мисля, че все пак съм добре. Е, имам трудни моменти, когато някой каже или направи нещо, което ми напомня за онова време, но общо взето съм добре.

Това е. Цялата история.

Кендра

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

След около четирийсет и девет минути и четирийсет и шест секунди реших да не чакам Кайл повече и тръгнах към вратата на спалнята.

Трябваше да го е прочел поне три пъти за толкова време. Но явно се криеше от мен, защото вече знаеше истината. Сега знаеше, че е излъгал, като заяви, че щял да ми повярва.

Застанах на прага. Той се беше привел, опрял лакти на коленете си и покрил лицето си с ръце, а раменете му се тресяха — плачеше. Никога не го бях виждала да плаче. Може би е плакал в нощите, когато е разбрал, че Ашлин няма да се върне. Може би е плакал през седмиците, докато децата ги нямаше. Но аз не го бях виждала. И определено не го бях чувала. Както не го чувах и сега — разбрах, че плаче, защото тялото му се тресеше. Гледах го и исках да го успокоя, да го прегърна и да му кажа, че всичко ще е наред.

Но не биваше. Не можеше.

Замръзнах, когато свали ръце от лицето си и прокара длани по очите си. После бавно, сякаш беше с натежало сърце и не искаше да го прави, той стана и се обърна към вратата. Спря, когато ме видя. И се втренчи в мен. Лицето му беше на петна, а очите бяха зачервени, както и върхът на носа му.

— Аз... — започна той, като обърса нос с ръкава си. — Отивах само да си наплискам лицето с вода, преди да дойда при теб.

Не казах нищо, просто прекосих стаята, за да запазя дистанция между нас. Сякаш бях на разстрел и чаках екзекуцията. Сякаш бях гола наскреда цял стадион, под светлината на прожекторите. Като изплашен човек, който няма броня, защото вече някой знае всичко за него.

— Прочетох го — каза той.

— Е, вече знаеш.

Кайл кимна.

— Вярвам ти. — Той дори звучеше убедително. — Вярвам ти и мисълта, че си преминала през това сама... — Поклати глава и прехапа

устна. — Ако знаеш колко много те...

— Кайл, спри, не трябва да казваш това.

— Искях да кажа, че ти вярвам.

— О, разбирам. Съжаляваш ме. Виж, наистина нямам нужда от съжалението ти.

— Не, имаш нужда от приятелството, разбирането и подкрепата ми.

Не го исках тук. Щях да съм по-добре сама, трябваше да запазя тайната си, да се справям сама с нея.

— Искам да остана сама.

— Не се опитвай да ме разкараш, Кендра, няма да стане. Ти си най-добрият ми приятел.

— Искам да бъда сама. Искам да си тръгнеш.

— Няма да те оставя, нито сега, нито никога.

— О, страхотно, още един мъж, който иска да ми натрапи своите желания като мои.

Кайл се скова, първо изглеждаше смаян, а после лицето му сякаш щеше да се сгърчи отново. Знаех, че ще си тръгне. Знаех, че е осъзнал, че на всичкото отгоре съм и откачена. Помълча няколко секунди и каза:

— Кажи ми какво ти се е случило. Ти така и не го изрече и двамата знаем, че е нужно пълно осъзнаване, преди да можеш да се справиш както трябва с него. Кажи какво ти се е случило.

Поклатих глава невярващо и се извърнах.

— Кажи ми какво ти се е случило — настоя той.

Изпъшках, преди да го погледна отново.

— Нали ти казах или не ти стига?

Изражението му стана по-твърдо, като камък, докато се взираше в мен.

— Кажи ми какво ти се е случило.

— Нали ти казах?

— Кажи ми какво ти се е случило.

— Защо ми го причиняваш?

— Кажи ми какво ти се е случило.

Прокарах ръце през косата си. Знаех какво иска от мен. Какво иска да кажа. А не можех. Просто не можех. Ако го направех, щях да се превърна в жертва. В неговите очи и в моите очи. Единственото,

което ми беше останало — начинът, по който се определях, — щеше да бъде загубено. А това не можех да приема.

— Кажи ми какво ти се е случило.

— Не мога.

Кайл пристъпи към мен и скъси дистанцията.

— Можеш, мила, можеш. — Сега, когато беше толкова близо, виждах сълзите в очите му. И него го болеше. А го болеше, защото ми беше повярвал. Той беше първият, който ми повярва, без да се усъмни. Понякога дори аз не си вярвах. Понякога се чудех дали не съм си го въобразила. Но Кайл ми вярваше. Дълбоко в себе си и аз си вярвах. Сега трябваше да го призная. Повярвай и го признай. Усетих, че се предавам. Че отстъпвам пред миналото, отстъпвам пред случилото се.

— Кажи ми какво ти се е случило — каза нежно Кайл.

— Аз бях изнасилена.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Това-онова.

Трябва да се възстановяваш малко по малко, частица по частица, ден по ден.

Ако опиташ да го направиш изведнъж, не става. Ще пропаднеш обратно и ще се намразиш. Ако искаш трайна промяна, трябва да го направиш бавно.

Подобрявах се бавно.

Не осъзнавах колко съм болна, колко съм наранена, докато не позволих на друг да види раните ми. На други. Кайл беше първият. Габриел беше втората. Уил беше трети. Всички ми повярваха.

Звучи глупаво, че съм се съмнявала в това. Но през всички тези години дори не помислях, че някой ще ми повярва. Особено защото той не беше непознат, който ме е нападнал неочаквано на улицата. Не беше извадил нож или пистолет. Аз го познавах. Той беше приятел. Позволих му да ме целуне веднъж, хората редовно ни виждаха заедно. Как можех да съм сигурна, че някой ще повярва, че е способен на такова нещо? Заради това и заради още много неща мълчах. Не разказах на никого какво ми направи. Сега разбрах, че хората ми вярват. И вече бях свободна.

Отначало се държаха с мен различно, сякаш ще се счупя и трябва да бъде защитена от всичко лошо в света. Правеха го от обич, но ме подлудяваха.

Кайл непрекъснато ме питаше как се чувствам, Габриел ми звънеше и говорехме с часове, а Уил постоянно твърдеше, че ще вземе последния си годишен отпуск, за да дойде в Англия за две седмици, за да сме заедно. Не исках да се държат, сякаш всичко се е променило. Аз бях същият човек. Просто сега познавах и друга част от мен.

Съмър и Джаксън ми помогнаха най-много в първите дни, когато започнах да приемам случилото се. Децата не знаеха, че съм била

травмирана, но се съмнявам, че щяха да се държат различно, дори да знаеха. Те пак щяха да ми се сърдят, че не им купувам бургери от определени заведения, пак щяха да се опитват да изклинчат няколко минути след часа за лягане, пак щяха да ми казват, че съм глупава, защото не съм разбрала веднага, че Новия Гарво е всъщност кенгуру, а не куче, пак щяха да ме питат защо се смея, когато вълкът в края на „Малката Червена шапчица“ не е убит, а е наказан в ъгъла.

Моите две деца си бяха такива. Те бяха откровени и не искаха нищо повече от това да бъдат с мен.

Останалите само ме дразнеха, защото все още бях в процес на приемане. Още се опитвах да приема значението на онези три думи. Знаех го. Винаги съм го знаела. Но чак когато ги изрекох на глас, осъзнах, че те се отнасят за мен. Вече можех да спра да се преструвам, че не се е случило, и да страдам, защото се беше случило. Ако пред някого не биваше да се преструвам, това бях самата аз. Трябваше да приема какво се беше случило с мен. Аз бях изнасилена.

Щом го признах, вече можех да призная и че съм била безсилна пред онова, което ми се случи преди толкова много години. Ала сега имах пълен контрол, имах пълната власт над собствената си реакция. Дали да изграждам живота си около това. Дали да му позволявам да ми влияе всеки миг.

Навлязох в болката и се опитах да изляза от другата страна.

Отидох при хиропрактика на Габриел, отидох и на терапия, седях и се взирах в нищото, свивах се в леглото и се криех от света. Не беше лесно.

Понякога дупката в гърлото ми се отваряше, а тишината, с която беше натъпкана сърцевината ми, се разширяваше и ставаше така огромна, че не можех да дишам. Проблясъците се връщаха толкова силно, че изпадах в паника, близка до кататония. Беше ужасно. Но си струваше. Всеки път, когато се случеше, знаех, че не съм сама. Знаех, че е нормално. Знаех, че не съм единственият човек на света, който се чувства така. Беше нормално. Беше ми причинено нещо лошо, но аз още бях нормален човек. Кендра Тамали беше нормална. Това беше най-голямата награда, задето споделих тайната си — открий, че не съм сама и че съм нормална.

С Уил разговаряхме или си пишехме всеки ден. Липсваше ми. Искях да съм с него, да лежа свита до него, да го целувам, да виждам

изражението му, когато разговаряме за важни и маловажни неща. Все още не смеехме да приемем съвсем мисълта да бъдем заедно. Той не можеше да дойде в Англия заради децата си; а аз все още не можех да си позволя да ида в Австралия, но това не означаваше, че не можем да правим всичко това, докато не намерим начин да сме заедно или пък докато не можем вече да живеем един без друг, което дойде първо. Той всеки ден ми казваше, че ме обича. Аз не смеех да го изрека, но пък бях споделила нещо толкова важно за мен, че той знаеше какво чувствам. И двамата вече бяхме свободни — той беше необвързан мъж, а аз се бях освободила от тайната си. Оставаше само да преодолеем физическото разстояние и като се има предвид колко далече бяхме стигнали и през какво бяхме преминали, преградата не изглеждаше толкова непреодолима.

Връзката ми с Габриел стана още по-искрена. Тя се разплака, когато ѝ разказах, каза, че не съм виновна аз и че мога да говоря с нея по всяко време. Но никога не разговаряхме за това. Никога. Бяхме просто приятели и колеги и мисълта, че ме познава така добре, както аз я познавам, ми носеше утеха.

С Кайл станахме близки. По-близки. Често обядвахме заедно в дните, когато не вземах децата от училище; разговаряхме до късно вечер; планирахме излети с децата. Толкова много години се бях пазила от приятелите си — от *хората*, — а сега най-добрият ми приятел живееше от другата страна на градината. Имах своята Габриел, имах моята далечна любов Уил, но Кайл беше първият, който ме накара да се отворя и ми повярва безрезервно, Кайл стана най-добрият приятел, който някога съм имала.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Печен геврек и крема сирене.

Аз бях майка алкохоличка. Не мога да дишам, когато мисля за това.

Не мога да дишам.

Когато мисля какво причиних на децата си, колко пъти шофирах пияна, колко пъти им креях, защото бях с махмурлук. Колко пъти ги наранявах, защото бях пияна и защото бившият ми съпруг ми казваше, че съм отворителна. Не помня нищо, но те помнят. Извърших цяла планина от престъпления срещу децата си. Срещу семейството си. Срещу самата себе си.

Едва когато отвялякох децата си — да, наистина го направих — и започнах да пия отново, разбрах каква съм всъщност. Каква съм. И се предадох. Спрях да се боря. Спрях да се боря с истината, да се крия от нея и се върнах тук.

Приех го. За първи път осъзнах, че съм безпомощна пред алкохола. Аз съм алкохоличка. Аз съм като вас. Седях в тези зали и си мислех, че не съм като вас. Не съм толкова лоша. Просто обичах да пийвам, но не съм толкова лоша. А всъщност бях. И още съм. Аз съм алкохоличка.

Когато пиех, бях забавна и красива и можех да разговарям с всеки, мислех си, че мога да се справя с всичко. Но това не беше реалността. Винаги някой друг беше виновен, че пия. Само ако мъжът ми ми беше казал, че ме обича повече, нямаше да имам нужда да пия, за да укрепвам самочувствието си. Ако майка ми не се караше с мен, нямаше да имам нужда да пия, за да мога да говоря с нея. Ако децата ми не бяха толкова енергични, нямаше да имам нужда да пия, за да се справям с тях. Ако клиентите ми не бяха толкова претенциозни, нямаше да ми отнема толкова време да завърша

проектите им. Никога не ми хрумна, че именно пиенето ми пречи да функционирам правилно.

Сега най-важното е да остана трезва. Трезва. За мен това е задача номер едно в момента. Ходя на срещи всеки ден. Отначало си мислех, че това е невъзможно, но осъзнах, че щом намирам време да пия всеки ден, значи ще намеря време и да ходя всеки ден на срещите.

А когато настъпи моментът и аз вече съм трезва, ще мога да съм майката, която искам да бъда. Но това ще стане в бъдещето. Ако научих нещо, то е, че трябва да се справям постепенно. Не бях готова да разбера това преди — че просто трябва да решиш да спреш да пиеш ден след ден. Всеки ден трябва да го решаваши отново. Понякога дори момент по момент, защото копнежът е твърде силен. Но се опитвам да мисля, че ако издържаш един час или още половин час, или още една минута, без да пия, всичко ще е наред. Или мога да се обадя на някого. Не е нужно да се боря сама. Мога да получа помощ. Ден след ден.

Едва сега започвам да разбирам, че последните няколко месеца съм скърбила. Скърбила съм за човека, който бях, когато пиех. Не ме разбирайте погрешно, не искам това да се връща, но се оказва трудно да откроя човека, който съм без алкохолната увереност. Но знаете ли? Спомних си как се казва въображаемият приятел на сина ми. Знам, че дъщеря ми смята, че зърнената закуска има вкус на маршмелоус, когато я ядеш в събота сутрин. Не друг ден, само в събота. Зная, че дъщеря ми вече няма да се буди посред нощ заради кошмари, че повръщам върху нея, защото е усетила, че мириша на алкохол. Зная, че синът ми вече няма да се надвесва над мен и да се плаши, че не може да ме събуди. Аз ходя на работа и вече не е нужно да опитвам да се откъсна от мъглата в главата си, за да се концентрирам.

Едно от най-болезнените неща за мен е, че моят съпруг започна да излиза на срещи. Нищо сериозно, но той е добър мъж и скоро ще срещне някоя специална жена. Мислех, че вече я е срещнал, но те са само приятели. Мисълта, че може да е с друга, ме убива. Убива ме. Но това е добре. Боли, но няма да го използвам като извинение да пия. Имам лош ден, преживявам го. Имам добър ден, преживявам го.

Започвам да живея в реалния свят. Започвам да живея аз самата — не пияна или с махмурлук. А просто добрата стара Ашлин.

Днес е първият рожден ден на моята трезвеност. Една година без алкохол. Мислех, че досега ще е станало по-лесно, но желанието никога не те напуска съвсем. Бившият ми съпруг иска да доведе децата и да прекарат деня с мен. Ще излезем и ще празнуваме, така каза. И щеше да дойде на тази среща, за да е с мен. Да, въпреки че сме разведени. Но аз отказах. Достатъчно се напихах и изтрезнявах в техния живот, в живота на децата ми. Когато ги видях отново, искам да празнуваме само това, че сме заедно. Защото аз съм тяхна майка. Нямам търпение да настъпи моментът, когато ще съм отново с тях.

Казвам са Ашлин и съм алкохоличка. Благодаря ви, че ме изслушахте.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Нека изясним нещата, Габриел. Ти даваш парти, но искаш аз да ида да купя чипс, вино, шоколад, маслини, безалкохолно, сирене и франзели? — питам аз. — Чувала ли си думата „използвачка“?

Буквално я чувам как се усмихва над телефона.

— О, сладурче, ама ти нямаш нищо против, нали? Толкова съм погълната от завръщането на Тед, че нямам време.

— Но нали ти си взе почивен ден! — възкликвам аз.

— Виж какво, ти си единствената ми шаферка, приеми това като едно от задълженията си.

— Все едно Съмър да ме направи някога единствената си шаферка.

— Моля те. Много, много.

— Е, ще искам нещо в замяна — отвърщам. — Длъжница си ми, Травено.

— О, благодаря ти, благодаря ти. Чао, любима.

— Хмм — пъшкам, преди да затворя.

След десет секунди телефонът звъни отново. Вдигам го.

— Не ми казвай, че искаш да ти купя и най-страхотната рокля за партито — казвам аз.

Отсреща мълчат.

— Трябва да се видим, трябва да поговорим — изрича след малко един глас. В първия момент не разбирам кой е. — Трябва да поговорим за нашето бебе.

Стаята притихва.

Това е като миг между два удара на сърцето. Пространство, в което не се случва нищо. Когато кръвта във вените забавя устрема си, стаяваш дъх и съзнанието ти изпада в огромната празнота на нереалното.

Говоря с него по телефона.

Той е. Наистина е той.

— Трябва да поговорим за нашето бебе — казва.

Бих захвърлила телефона, ако можех да помръдна. Ако гласът му не се промъкваше из тялото ми и не вцепеняваше мускулите ми.

— Кендра? — пита той. — Чуваш ли ме?

Линията леко пращи, защото той се обажда от мобилния си, някъде в иначе празния офис звъни друг телефон, но аз го чувам. Разбира се, че го чувам. Всяка дума е ясна и точна, ниският му глас е дълбок и плавен като огромен съд с топъл сироп. Чувам го и споменът за него просветва в ума ми.

Едрата му мускулеста ръка посяга, за да ме хване; стоманената му хватка се сключва на гърлото ми. Устата му се усмихва, когато изрича, че ще направи всичко за мен; усещам дъха му в ухото си, когато казва, че ще ме убие.

— Кендра, чуваш ли ме? — повтаря той заради мълчанието ми.

— Да — насилвам се да изрека. — Да, чувам те.

— Трябва да поговорим за детето ни... Трябва да ми кажеш за него, или за нея. — Замълчава, поема дъх. — Дори не знам дали е момче, или момиче. Това не е честно. Имам право да знам. Имам право... Кендра, трябва да говориш с мен. Дължиш ми поне това.

Не казвам нищо.

— Ще те изчакам след работа. Сега съм пред сградата, но ще те изчакам. Кога приключваш?

Паниката се надига в мен като гнездо разбудени прилепи, превръща се в пелена от плътни, черни, кожести криле, която покрива всичките ми сетива. Той е отвън? Той е отвън — сега?

— Тази вечер съм заета — отвърщам, опитвам се да звуча нормално. Не искам да издам страха си.

— Не ме интересува дали си заета — съска той. — Нищо не е важно от това. Трябва да поговорим.

— Аз, ами... — заеквам. Трябва да овладеем ситуацията. Не може да ми причини това.

— Знам къде работиш, според теб колко време ще ми трябва да разбера къде живееш? Ще дойда в дома ти. Ще идвам до службата ти всеки ден и след това ще идвам и у вас. Няма да те оставя на мира, докато не поговориш с мен. Можеш да предотвратиш това, като се срещнем сега.

Той наистина ще го направи. Знам, че ще го направи. Знам на какво е способен, когато не получава онова, което иска.

— Ще се видим отвън в пет без петнайсет — казвам аз. — Мога да ти отделя половин час.

— Добро момиче — мърка той, гласът му е мек, разумен, спокоен. — Знаех, че ще постъпиш правилно. Нямам търпение...

— Чао — изричам и прекъсвам разговора, като почти хвърлям бялата слушалка на вилката.

Допреди пет минути дори не предполагах, че ще ме открие. Преди пет минути не ми хрумваше, че ме търси. Преди пет минути най-голямата ми грижа беше в кой супермаркет да напазарувам.

А сега се случи това.

Ръката му стиска гърлото ми; меденият му глас пълзи в ухото ми.

Този път наистина ще ме убие, нали?

Съвсем бавно ставам от бюрото си и излизам от сградата. Той стои от другата страна на улицата, подходящо облечен, небрежно — черни джинси, бяла тениска, маратонки и карирано сако. Ръцете му са в джобовете, а краката са широко разкрасени.

Пресичам пешеходната улица бавно, но не мога да отложам това достатъчно. След секунди съм пред него. Внезапно, само за миг, вдигам поглед и виждам Ланс Питърс.

— Здравей, Кендра — казва той и се навежда да ме целуне по бузата.

Извързвам се цялата от него, отвращението ме залива.

— Можем да идем там — казвам аз и го повеждам към малко кафене близо до офиса.

Собственикът ни показва малка маса в дъното. Сядам с гръб към стената, за да виждам вратата.

Той поръчва кафе, а аз чаша вода.

Седим и мълчим. Аз се вирам във вратата зад рамото му, животът навън продължава да тече; той гледа как барманът прави кафето му. Когато ни донасят чашите, той още чака мълчаливо. Десет минути минават и той все още не е казал и дума. Накрая казвам:

— Нали беше спешно. — Извързвам поглед от вратата към него. Очите ни се срещат — мразя се за това и пак ги извързвам. — Остават ти шестнайсет минути и си тръгвам. Нямам нищо против да си мълчим

— и без това нямам какво да ти кажа. — Говоря студено. Спокойно и студено. Изненадана съм, че звучи така, без да се насилвам. Първоначалният шок и страхът изчезват, не чувствам нищо. Каква разлика от предишната ни среща в хотела, преди година! Тогава си помислих, че ще умра само защото той беше наблизно.

Той прочисти гърло.

— Кендра, мисля... аз... — Усмива се, не, хили се. — Аз обърках всичко.

Поглеждам отново към него.

— Кендра, дойдох да се извиня за онази нощ.

— Коя нощ? — казвам, като се вирам в грапавата кора на лимона в чашата ми с вода.

— Знаеш коя нощ — отвръща той объркан. — Онази нощ.

— Нямам представа за какво говориш — казвам на водата си.

— Говоря за нощта, в която правихме секс... — започва той.

Вдигам глава и срещам погледа му.

— Ние не правихме секс, Ланс. Не правихме секс, не се чукахме и определено не се любихме. — Взирам се право в него. — Ти ме изнасили.

Не е подготвен за това. Личи по изражението му. Вероятно съм първата, която му го казва. Сега е негов ред да извърне очи. Първо към кафето си, после към стената зад мен.

— Съжалявам — казва тихо.

— За какво?

— За онази нощ.

Снишавам глас.

— Коя нощ? За изнасилването или за сексуалното нападение.

— И за двете — отвръща, без да се замисли. Както ми го причини, без да се замисли. Беше го планирал, сигурна съм, но го направи, без да се замисли и секунда. — Наистина съжалявам. Това, което се случи, беше нередно...

— И престъпно.

Той ме умолява, с лицето си, с очите си. А с гласа си казва:

— Аз... ходя на курс по управление на гнева и при терапевт. Оказа се, че имам нужда от помощ, за да се справя с това, което се случи.

— Много хубаво — отвърщам саркастично. — Страхотно е, че се справяш със случилото се.

— Чувствам се много виновен. Съжалявам, Кендра. Съжалявам.

— Не, не съжаляваш.

Той среща изненадан погледа ми. Вероятно е очаквал да кажа, че всичко е наред, да приема извинението му с великодушно мълчание. Все още си мисли, че ме познава. Все още си мисли, че съм жената, която дори не би помислила да създава проблеми. Жената, която тихо си отиде у дома с влака, вместо да иде в най-близкото полицейско управление; жената, която му благодари, че я е откарал и приютит, вместо да изкрещи в лицето му, че ще разкаже на целия свят що за чудовище е. Той очаква Кендра Тамали да го изслуша, докато се опитва да я манипулира.

— Кендра...

— Ако наистина съжаляваше, нямаше да си тук. Ако наистина съжаляваше, щеше да ти хрумне, че може би съм щастлива и не бих искала да мисля за теб. Ако съжаляваше, нямаше да искаш прошка, а щеше да осъзнаеш, че каквото и да сториш, няма да поправиш стореното и ще ме оставиш на мира. Ако съжаляваше, нямаше да ме заплашваш така, за да дойда да се видя с теб и после да ме молиш за прошка с неискрени извинения. Ти не съжаляваш.

— Кендра, съжалявам. — Затваря очи и клати глава. Лек стон излиза от устните му, гласът му натежава от съжаление и мъка. — Аз наистина, наистина съжалявам. — Заучено. Всичко е заучено.

— За какво?

Той отваря очи, в тях личи изненада и предпазливост.

— За случилото се, разбира се.

— За случилото се или за това, което *ти* стори? — настоявам.

— Аз... съжалявам.

— За какво?

— Кендра, моля те. Костваше ми много да го направя.

— Не съм те молила да идваш тук — свивам рамене. Не му хрумва, че на мен може би ми коства много повече да се видя с него. Да седя срещу него. Да съм близо до него. Не му хрумва, че ми се гади от него като от развалено месо. Дойдох само защото не исках да ме проследи до дома и да се приближава до децата.

Той пак мълчи, аз си поглеждам часовника.

— Кендра, трябва да намерим начин да се разберем, защото искам да видя детето ни. Сигурно вече е на дванайсет или тринайсет? Толкова много съм пропуснал, но искам да се реванширам. Искан са съм част от живота му. Поне ми кажи дали е момиче, или момче.

Взира се в чашата си, отлагам мига, в който ще трябва да му кажа истината.

— Кендра, слушаш ли ме?

Събирам сили, вдигам глава и го поглеждам в очите. Опитвам се да не потръпна, когато си спомням как се взираше в мен на гарата, след като се отдръпнах от него, щом се опита да ме целуне по устата.

— Вече ти казах, нямаш дете от мен. — Гласът ми е силен и равен. — Казах ти го само за да спреш и да не ме изнасилиш отново. Знаех, че само така ще те спра. Нямам дете от теб.

Надеждата се изличава от лицето му и той пребледнява като платно.

— Не ти вярвам. Видях детски седалки в колата ти, знам, че имаш деца, и ако си ме излъгала за това, значи ме лъжеш и сега.

— Аз не мога да имам деца. Разбрах го преди няколко години. А седалките в колата? Бях с чужда кола. Нямам дете от теб. Излъгах те, за да те накарам да спреш да правиш каквото правеше. Бих казала всичко, за да те спра.

Тишината се спуска над нас. Той се взира в мен, аз се взира в него. Искан да знае, че не може да ме изплаши вече. Вече бях осъзнала какво ми причини и той не можеше да ме изплаши. Поглежда внезапно надолу и разбирам, че ми вярва. Най-сетне знае истината и ще ме остави на мира.

Ставам, посягам в чантата си и вадя петачка. Когато слагам чантата през рамото си, хвърлям банкнотата между чашата си и кафето.

— Аз черпя... че няма да те видя отново.

Излизам от кафенето, без да погледна назад, но знам, че той е на три крачки след мен. Стигам до края на тротоара и се обръщам рязко към него.

— Не съм приключил... — започва той.

— Толкова време бях много изплашена от теб, но вече не знам защо — прекъсвам го и леко повишавам глас. — Ти си жалък. В главата ми се беше превърнал в могъщ мъж, който може да ме смачка,

а всъщност си жалък. Познавам осемгодишни деца, които са по-страховити от теб. — С всяка дума виждах как гневът му нараства, лицето му се зачервява, а ръцете бавно се свиват в юмруци. Поглеждам към тях, огромни, страховити, могат да ме наранят. Пак вдигам очи.

— Ако ме нараниш, ще извикам полиция — казвам спокойно и разумно. — Ще ида в полицията и ще им кажа защо си ме ударил. Ще им кажа какво ми причини преди толкова години. Може да ми повярват, може би не. Но ще влезе в досието ти и ще изскочи, ако някой подаде подобно оплакване срещу теб. Така че давай, удари ме. Ще ме заболи само за няколко секунди. Но ти... ще те накарам да страдаш възможно най-дълго.

Той не прави нищо. Тялото му се сковава, на ръба е да ме удари. Тюркоазените му, опъстрени с виолетово очи срещат моите черни очи. Не извърщам поглед.

Той бавно се усмихва, не, хили се. Лукава, зла усмивка на хищник.

— Ти си го просеше, кучко — изръмжава през усмивката. — И аз ти го дадох.

— Да, и аз оцелях. Ти се опита да ме унищожиш и аз оцелях. Колко ли жалък те прави това?

Като по чудо, съвсем бавно, Ланс свежда очи и се извърща. И също толкова бавно си тръгва. Не поглежда назад. Тръгва си по павираната улица и излиза от живота ми.

Тогава се разтрепервам. Ужасът тресе тялото ми. Наистина си мислех, че ще ме удари. Наистина си мислех, че ще се опита да ме убие. Но не бях парализирана от страх. Успях да стигна до ключа, да включа светлината и да накарам чудовището да си иде.

— Е, скъпа, често ли идваш тук? — казва Кайл зад мен. Подскачам от страх.

— Извинявай, извинявай — заобикаля, за да застане пред мен. — Съжалявам.

— Всичко е наред, глупчо — отвърщам. Вероятно никога няма да спра да подскачам така, вече съм го приела.

— Наистина ли?

Кимам, още гледам след Ланс.

Кайл вади пакетче с бели и розови маршмелоус от вътрешния си джоб.

— Децата искат да дадеш това на Бонбонената дама — казва той.
— Макар че не са поканени на нейното парти. Защо не ми каза, че не си им казала къде ще ходим довечера?

— Не съм им казала, Кайл, защото не съм идиот. Знаех, че ще откачат. По-добре да си го изкарат на теб или на нея.

— Не са много доволни. Изпращат това, за да я накарат да се почувства виновна.

— Е, няма да стане, тази жена не знае какво е срам. Иска ти да напазаруваш за партито й.

— Аз?

— Да, обади се и ми обясни какво трябва да купиш.

— Защо аз?

— Сигурно защото те харесва. Но внимавай, като нищо ще се опита да те накара да платиш за сватбата й.

Очите му се разтварят широко за миг и аз прехапвам устна, за да не се разсмея на ужасеното му изражение. Толкова лесно се хваща. Кайл се взира в мен и постепенно разбира, че го занасям, усмихва се. Усмивката озарява красивото му лице. Обичам това. Обичам усмивката на най-добрия си приятел.

Прегръщам го с една ръка и го завъртам в посока на супермаркета.

— Хайде, ще ти помогна в пазаруването.

— А кой беше този хубавец, с когото те видях да се разделяш? — попита Кайл.

Поклатих глава.

— Никой. Абсолютно никой.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Маршмелоус.

— Кенди, трябва да ни вземеш с теб в Австралия — казва ми Съмър. Търсим подаръци за рождените дни на родителите им — те са през три дни през ноември. Сега е краят на октомври и е студено. Все още не съм свикнала с английската зима. Въздухът е мразовит и започва да щипе кожата ти, ако се застоиш твърде дълго на едно място; студът винаги намира начин да се промъкне през дрехите.

Досега успяхме да купим дигитални рамка за снимки за Ашлин от тях двамата и чифт страхотни черни сатенени обувки с висок ток — по една от всеки, ще ги опаковаме отделно. Вървим към магазина за художници в другия край на града. Те искат да купят на баща си статив, картони, моливи и пастели. И двамата не бяха много сигурни относно подаръците, но аз им казах, че трябва да го окуражим, за да стане добър художник като тях. Те се съгласиха.

— Да — казва Джаксън. — Ако ни вземеш, Гарво ще види братята и сестрите си.

Моето пътуване, до Австралия се отлага. Спестявам вече от година и още не съм събрала достатъчно пари. С Уил си говорим всеки ден и се видяхме за цели дванайсет часа преди шест месеца, когато доведе децата си на гости на родителите му. Все още искаме да сме заедно, но... но. Но сме реалисти. Обсъждаме всички варианти — дори най-болезнените — все още искаме да сме заедно. Но... но.

Спирам и леко ги дръпвам към вратата на един магазин, който е затворен в неделя, за да се подслоним и скрием от тълпата на улицата.

— Кой казва, че ще ходя в Австралия?

— Татко казва, че може да се върнеш там — казва Джаксън. — Казва, че искаш да се върнеш при гаджето си.

— Аз си мислех, че татко е твоето гадже — признава Съмър. — Но той казва, че не бил. Казва, че искал да ти е гадже и щял да е

влюбен в теб за вечни времена, но твоето гадже живеело в Австралия и ти си искала да идеш там. Трябва да ни вземеш с теб. Ще сме послушни.

— Много послушни. Искам да се кача на самолета — обясни Джаксън. — Искам да видя кенгуру.

Поглеждам към Съмър. Сплела съм косата ѝ на шест дебели плитки, които се спускат като гладки копринени въжета по главата ѝ и са завързани в краищата с различни на цвят ластици. Но сега са скрити под дебела синя вълнена шапка. Тя е с черно пухено яке, с което изглежда като снежен човек и което кара луничките по носа ѝ да изпъкват. Зелените ѝ очи, обрамчени от махагоново кафяво, се взират в мен, сякаш чака да им отговоря дали ще ги взема със себе си.

Поглеждам към Джаксън. Той е със синя шапка и черно пухено яке. И той има лунички по носа, но са се пръснали малко и по бузките. Очите му, същите като на сестра му, ме гледат със същата настойчивост.

— Вижте, първо на първо, и аз обичам баща ви. Но предпочитам да ми е просто приятел. Така е по-добре — започнах. — И да, мислех да замина за Австралия, баща ви е прав за това. Моето... гадже е там, но ако ще ходя, няма да мога да ви взема със себе си, защото ще липсват много на мама и татко.

Те се споглеждат за миг, изглеждат отчаяни и притеснени, тревогата им е осезаема.

— Но, но... — привличам пак вниманието им. — Но — казвам, когато и двамата ме поглеждат с очакване. — Ако ида, ще ми липсват много, затова вече не искам да ходя там.

Те са моите две „но-та“. Разбира се, че са. Не мога да ги изоставя. Обичам Съмър. Обичам Джаксън. Обичам Съмър и Джаксън. Срегнах ги и ги обикнах, а те ми помогнаха да излекувам душата си и да събера пак сърцето си. Не мога да ги изоставя.

С Уил говорихме много за това — говорим за всичко — и той разбира. Каза, че ще чака, докато се почувствам готова да ги оставя и да ида при него. Но това няма да се случи. Трябва да го призная пред себе си. Трябва да кажа и на Уил. Ще е трудно, но ще се научим да живеем с реалността, че нямаме общо бъдеще. Ще трябва да позволим на другия да продължи живота си. Аз отново ще съм „необвързана“, в

най-чистия смисъл на тази дума. Ужасяваща мисъл, но и освобождаваща.

Зная, че Ашлин си има причини да не се връща все още при тях, зная, че прави каквото смята за най-добро за децата си, но не мога да изоставя тези двамата. Не мога да ги напусна и да продължа да дишам.

— Няма да ходя никъде, ясно ли е? — попитах ги. — Ще остана с вас, докато пораснете.

Те кимат и няколко секунди изтичат, докато смелят тази нова информация и осъзнаят какво означава тя за бъдещето им.

— Но аз искам да видя Австралия — протестира Съмър.

— И аз — казва Джаксън. — И Новия Гарво иска.

Нямат представа колко грандиозно, колко благородно и самопожертвувателно е моето решение. Отказвам се от любовта на живота си заради тях, а те нямат никаква представа. Това е едно от многото неща, които обичам в Съмър и Джаксън — нямат никаква представа за огромните и жертвоготовни жестове. И не би трябвало.

— Сигурна съм, че един ден ще идете там — казвам аз и се изправлям. Хващам две облечени в ръкавички ръце и излизаме на тротоара.

— Но аз искам да ида сега, а не някой ден — обяснява Джаксън.

— И аз — допълва Съмър.

— Знаете ли какво, когато се приберем, ще попитаме татко ви — сигурна съм, че ще е повече от доволен да плати за пътя ни до Австралия. И ще му кажем, че искаме първа класа. Сигурна съм, че и на това ще се зарадва. Много, много ще се зарадва.

И двамата кимат в съгласие и крачат щастливи до мен, докато се вливаме в потока от хора, който се стича по улицата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.